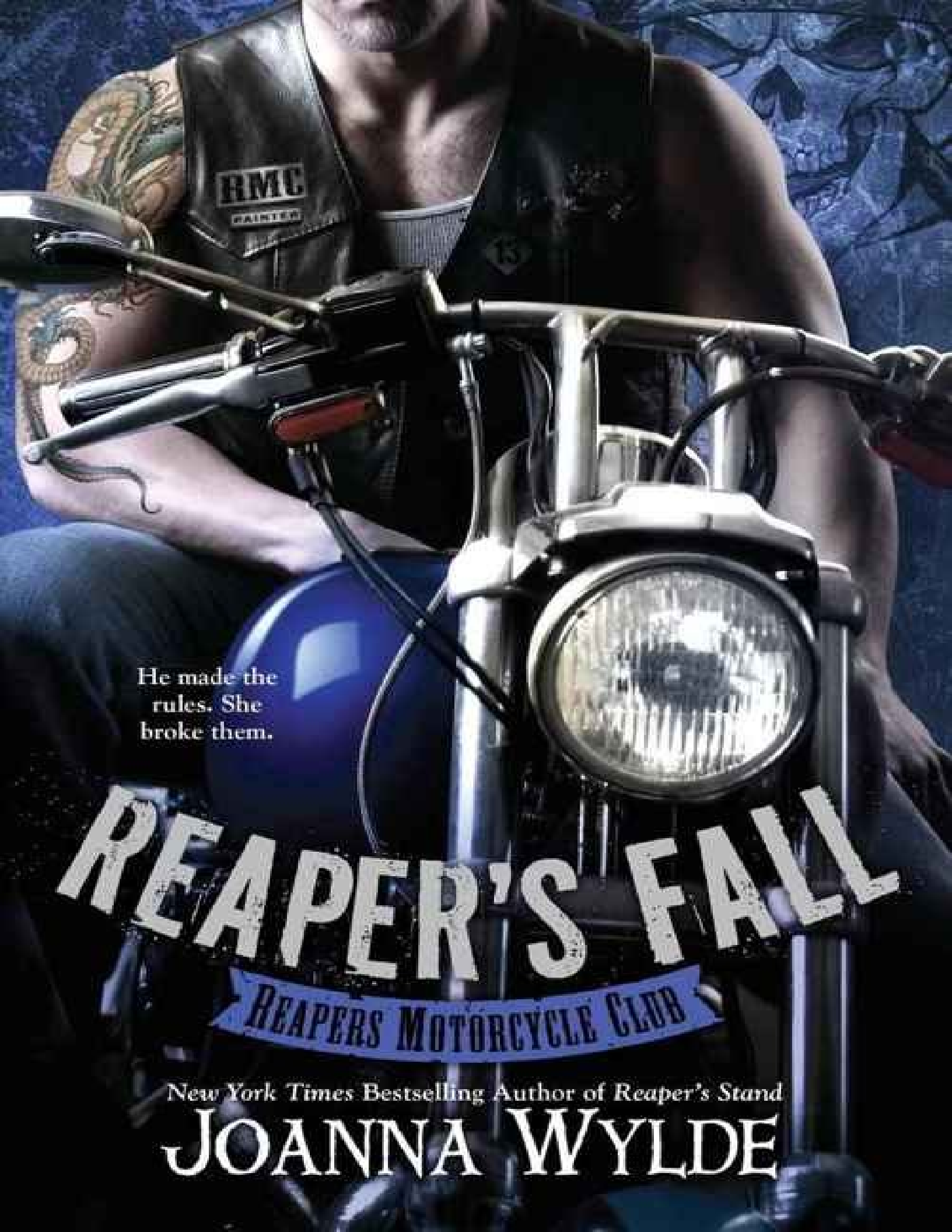

RMC
He made the rules. She broke them.
REAPER'S FALL
REAPERS MOTORCYCLE CLUB
New York Times Bestselling Author of Reaper's Stand
JOANNA WYLDE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN REAPERS MOTOSİKLET KULÜBÜ SERİSİNE ÖVGÜ

"Ham duygular ve sürükleyici karakterler, ilk sayfadan itibaren aşık oldum!"
-Katy Evans, *New York Times* çoksatan yazarı

"Hayal gücünü kabartan seks, iyi yazılmış olduğu kadar çiğ bir heyecan yolculuğu ile sonuçlanıyor."
-Publishers Weekly

"Joanna Wylde bu türde harika bir sese sahip."
-USA Today

"Beni o kadar etkiledi ki elimden bırakamadım."
-A Bookish Escape

"Eğer seviyorsanız ... [daha cesur bir romantizmden hoşlanıyorsanız, kesinlikle bu kitaba bir göz atın."
-Smexy Books

"Bu kitaba bayıldım. Çiğ, cesur ve inanılmaz derecede seksi. Çok gerçek ve çok tehlikeli ve okumayı bırakamadım. Cinsel gerilim alışılmışın dışında. Ciddi şekilde ateşlenmeye hazır olun. Seksi, karanlık, gerçekçi ve bir o kadar da romantik."
-SeattlePI.com

"Bu tam da aradığım çözümdü."
-The Book Vixen

"Çok ateşli! . . . Bu seriyi farklı bir hayata gerçek bir bakış olarak tavsiye etmeye devam ediyorum."
-RedHotBooks.com

"Baş belası alfa kahraman, alıngan, tekme tokat dövüşen kadın kahraman, süpernova sıcaklığında erotik seks sahneleri, gerçek ve samimi duygular, aşk ve sevginin mükemmel dengesi.

kardeşlik."

-SinfullySexyBooks.com

"Ham ve son derece erotik."

-The Book Pushers

OceanofPDF.com

Joanna Wylde tarafından yazılan Berkley kitapları

Reapers Motosiklet Kulübü

AZRAIL'IN MIRASI

ŞEYTANIN OYUNU

AZRAIL'IN DURUŞU

AZRAIL'IN DÜŞÜŞÜ

Gümüş Vadi

GÜMÜŞ BASTARD

OceanofPDF.com

REAPER'S FALL

JOANNA WYLDE

BERKLEY BOOKS, NEW YORK

OceanofPDF.com

An imprint of Penguin Random House LLC 375
Hudson Street, New York, New York 10014

Telif Hakkı © 2015 Joanna Wylde tarafından.
Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY® ve "B" tasarımı Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.
Daha fazla bilgi için p enguin.com adresini ziyaret edin.

e-Kitap ISBN: 978-0-698-19180-8

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Wylde, Joanna.
Azrail'in düşüşü / Joanna Wylde.-Berkley Trade paperback edition.
pages ; cm.-(Reapers motorcycle club ; 4)
ISBN 978-0-425-28064-5
I. Başlık.
PS3623.Y544R42 2015
813'.6-dc23
2015025747

YAYINCILIK GEÇMIŞI
Berkley ticari ciltsiz baskı / Kasım 2015

Kapak resmi Tony Mauro
tarafından yapılmıştır. Kapak
tasarımı George Long.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

OceanofPDF.com

Dawn Dawn ve Colleen için.
Her yazarın yanında bir hemşire ve bir avukata ihtiyacı vardır ve ben de mevcut en belalı iki avukata sahibim.
Teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Berkley'de bu kitabı mümkün kılan herkese, özellikle de Cindy Hwang'a çok teşekkür ederim. Sadece kitaplarımı satmak için çok çalışmakla kalmayıp aynı zamanda online okuyucu grubuma muhteşem, parlak çıkartmalar veren Tanıtım Tanrıçası Jessica Brock'a da teşekkürler. Çıkartmaları seviyorlar. Hem de çok. (Ben de çıkartmaların büyük bir hayranıyım ama bunu açıkça itiraf edemeyecek kadar havalı ve muhteşemim).

Gizliden gizliye bir süper kahraman olduğuna emin olduğum inanılmaz menajerim Amy Tannenbaum'a çok şey borçluyum. Bir gün onu tek boynuzlu ata binerken ve bana karşı çıkan herkese karşı gökkuşağından bir kılıç kullanırken yakalayacağım. (Tamam, muhtemelen hayır, ama e-postalarıma geri dönme konusunda gerçekten çok iyi ve deli olduğumda bile benimle asla dalga geçmiyor). Amy, harikasın. Bu gerçeği zaten bildiğinden eminim ama tekrarlamaktan zarar gelmez.

Yazı arkadaşlarım aklımı başımda tutuyor ve siz olmadan bunu yapamazdım. Rebecca Zanetti, Cara Carnes, Kim Jones, Renee Carlino, Katy Evans ve her zaman korkunç olan Kylie Scott'a teşekkürler. Kylie hariç hepinizi seviyorum, ona tahammül ediyorum.

Her gün, Sweetbutts, Junkies (dino-power!), Hang Le, Kandace, Danielle, Lori, diğer Lori, Milasy ve Lisa da dahil olmak üzere çevrimiçi harika arkadaşlar tarafından destekleniyorum. "Teşekkürler" bana verdikleriniz için oldukça yetersiz görünüyor.

Bana boya, panolar, mat ortam, sanat dünyası ve Willie G. hakkında her şeyi öğreten Matt "Boo" Hintz'e özel teşekkürler.

Son olarak, yazarlık kariyerime rağmen beni hala seven cefakar kocama ve çocuklarıma teşekkür ederim. Bana nasıl katlandığınızdan emin değilim, ama çok minnettarım.

OceanofPDF.com

YAZARIN NOTU

Kitabıma bir şans verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Serimdeki önceki kitaplarda olduğu gibi, bu kitap da MC hayatını doğru yaşamış bir kadın tarafından okundu, ancak gerçekliğin anlatmak istediğim hikayenin önüne geçmesine asla izin vermedim. Bu nedenle, yazarken kasıtlı olarak görmezden gelmeyi seçtiğim birkaç gerçekliğe dikkat çekmekte fayda var.

Bu kitapta, "hapishane" ve "hapishane" kelimeleri birkaç karakter tarafından birbirinin yerine kullanılıyor. Gerçek hayatta bunlar çok farklı iki yerdir, ancak kelime çeşitliliği uğruna bunu görmezden gelmeyi tercih ettim.

Rodeo karmaşık bir spordur ve ben kısa olması için çok basit bir şekilde anlattım. Lütfen olayların tanımını kolaylaştırmak için kasıtlı bir seçim yaptığımı bilin.

Son olarak, kitaplarımda yozlaşmış olarak tasvir edilen herhangi bir yetkilinin veya kolluk kuvvetinin gerçek hayatta yozlaşmış olduklarına inandığım için orada olmadıklarını açıkça belirtmek isterim. Hiç çatışma olmasaydı hikayelerim çok sıkıcı olurdu, bu da birinin antagonist olması gerektiği anlamına geliyor. Hikayelerin doğası gereği, bu antagonist genellikle kolluk kuvvetleriyle bağlantılıdır. Lütfen kendi hayatımda, Coeur d'Alene halkını korumak için her gün hayatlarını riske atan kolluk kuvvetlerine son derece saygı duyduğumu bilin. Hizmetleriniz için çok teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

NEW YORK TIMES *ÇOK SATAN REAPERS*
MOTOSİKLET KULÜBÜ SERİSİNE ÖVGÜ
BERKLEY BAŞLIKLARI JOANNA
WYLDE BAŞLIK SAYFASI
TELİF HAKKI İTHAF
TEŞEKKÜR YAZARIN
NOTU

ÖNSÖZ BİRİNCİ
BÖLÜM İKİNCİ
BÖLÜM ÜÇÜNCÜ
BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM BEŞİNCİ
BÖLÜM ALTINCI
BÖLÜM YEDİNCİ
BÖLÜM
SEKİZİNCİ
BÖLÜM
DOKUZUNCU
BÖLÜM

ONUNCU BÖLÜM ON
BİRİNCİ BÖLÜM ON
İKİNCİ BÖLÜM ON
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ON
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ON
BEŞİNCİ BÖLÜM ON
ALTINCI BÖLÜM ON
YEDİNCİ BÖLÜM ON
SEKİZİNCİ BÖLÜM ON
DOKUZUNCU BÖLÜM
YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
YIRMI İKİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM YIRMI ÜÇ
BÖLÜM YIRMI DÖRT
SONSÖZ
BONUS EPİLOG

ŞEKER VE BAHARAT

OceanofPDF.com

PROLOGUE

CALLUP, IDAHO
GÜNÜMÜZ RESSAMI

"Lanet olsun," dedi At, kalabalık kulüp binasına bakarak. Durakladım, bira ağzımın yarısına kadar gelmişti, bakışlarını takip etmek için döndüm. "Painter, kardeşim, sakin olmalısın-"

İşte o zaman onu gördüm.

Melanie Tucker.

Hayır.

Bu gerçek olamazdı. Belki de halüsinasyon görüyordum, çünkü onun gerçekten bu kadar aptal olabileceği bir gerçeklik hayal edemiyordum. Bira şişemi düşürdüm, odanın diğer ucuna doğru yürürken cam kırıldı. Her şey daraldı, görüşüm kırmızıya dönüştü.

"Dayan evlat," diye homurdandı Picnic. Ona büyük saygı duyuyor, onu bir baba gibi seviyordum... ama Reapers MC başkanının o anda beni yavaşlatmak için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Çünkü çocuğumun annesi kulüp binasının kapısında duruyordu, gözleri kocaman ve korkmuştu. Her şeyi berbat ettiğini biliyordu.

Yanında bir adam duruyordu. Bir motorcu. Hangaround mu? Sanki ona aitmiş gibi kolunu kıza dolamıştı.

Evet. Ellerini Melanie'min üzerine koydu.

Ama o benim değildi ve uzun zamandır da olmamıştı. Onun seçimiydi, o yüzden canı cehenneme. Ama o çok istediği özgürlüğün bir kuralı vardı ve o bu kuralı çiğnemişti. *Motorcu yok.* Yine de burada, deri giymenin ona var olma hakkı verdiğini düşünen bir pislikle birlikteydi.

Hem de bir MC kulüp binasında.

Bu bir sorundu. Hem de büyük bir sorun. Yüzündeki dehşet tamamen haklıydı, çünkü lanet olası bir cinayete tanık olmak üzereydi. Ve hayır, bu sadece lafın gelişi değildi. On saniye içinde aleti vücudundan söküp bıçak zoruyla ona yedirmeye ve sonra da işlemi tekrarlamadan önce kıçından geri çıkarmaya niyetliydim.

Bir el koluma dolandı, beni sessizce uyarıyordu - başkanım, beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Omuz silktim, Pic'in anlatmaya çalıştığı her neyse onu duymazdan gelerek ileri atıldım ve küçük pisliği gömleğinin önünden yakaladım. Onu vahşice odanın ortasına doğru ittim. Kulaklarımı bir ses doldurdu ve uzaktan Mel'in çığlığını duydum. Sonra yumruğum yüzüne değdi, zaman yavaşlarken parmak eklemlerimi tatlı bir acı kapladı.

Dövüşmeyi seviyorum.

Sadece kazanmak değil, enerji patlaması, acının tatlılığı ve tüm varlığınız korkunç bir amaca yönelik bir ana daraldığında ortaya çıkan inanılmaz odaklanma. Bu ilkel ve güzel bir duygu ve Melanie'nin yeni erkek arkadaşının düştüğü andaki kadar iyi hissettirmemişti.

Onu takip ettim, yüzünü hamburgere buladım ve burnundan fışkıran kanın tadını çıkardım. Cehennem gibi katartikti - hayatı *sona ermişti*. Şiddet sisini daha fazla çığlık böldü.

Lanet olsun, çığlık atması gerekirdi. *Korkuyor* olmalıydı.

"Seni pislik!"

Gülümsedim, çünkü Mel'in ağzından kulağa çok tatlı geliyordu. Yıllar boyunca bana on bin farklı şekilde pislik demişti, öfkeli bir nefretten öpücükler arasında fısıldanan hakaretlere kadar. Bende de işe yaramıştı. Tam bir pisliktim ama bu seferlik sineye çekip sonuçlarına katlanmak zorundaydı.

Onu buraya getirerek lanet kuralları çiğnemişti.

Motorcu yok.

Basit, değil mi? Ona tek bir şart koşmuştum. Sikmek yok. Motorcular. Tek yapması gereken kıçını benim dünyamdan uzak tutmaktı, çünkü onu başkasının sikini emerken *görmek* zorunda kalmadığım sürece, bu olmuyormuş gibi davranabilirdim.

Karmaşık bir kavram değil.

Kollar etrafıma dolandı, güçlü kollar onu öldürmeyi bitiremeden beni kurbanımdan sürükledi. Sonra kulağımda Puck'ın sesini duydum.

Puck.

En iyi arkadaşım. Puck, hapishanede bir buçuk yıl boyunca arkamı kollamıştı. İçeride ona hayatım pahasına güvenmiştim, şimdi de güveniyorum. Dinliyor olmalıydım ama bu ahmağın hayatına son vermeyi çok ama çok istiyordum.

Puck'ı omuz silktim, bitirmeye kararlıydım.

Puck, "O buna değmez, kardeşim," diye homurdandı. Melanie hâlâ gürültü yapıyordu. Aramızda, sevgilisinin amcığı inleyip ağlıyor, ölmek istemediğini söyleyip sızlanıyordu. *Evet, hayatın için yalvarsan iyi edersin, sürtük.* "Onu burada öldürürsen, çocuğunu bir daha asla göremezsin. Mel'le aranızda ne olursa olsun, Izzy'yi düşünmelisin."

Lanet olsun. Derin nefesler alarak kendimi sakinleşmeye zorladım ve adamın başında durup Melanie ile onun arasına baktım.

Odaklanmak zorundaydım.

Güzel, tüylü saçlı, sarışın kız bebeğimin görüntüsü zihnimde canlandı. Izzy. Bunu Izzy için yapardım. Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim ve içimdeki ateşi bastırdım.

"Çıkarın onu buradan," diye homurdanmayı başardım sonunda. Adam bir tarafa yuvarlanıp küçük bir amcık gibi sızlanırken kimse kıpırdamadı. Lanet olası amcık bir vuruş bile yapamamıştı. Uzak bir yanım Harley Davidson yamalı deri giydiğini ama MC renkleri olmadığını fark etti. Gümüş Piçler kulüp binasına gelerek kendini ne sanıyordu? Bu bir oyun değildi. "Onu öldürmeden önce buradan çıkarın!"

"Kahretsin," diye mırıldandı At, öne doğru bir adım atarak dangalağı koltuk altlarından yakaladı. Adamı kapıya doğru sürüklemeye başlayınca bir yol açıldı. Melanie bana tekrar bağırdı ve ben de ona sırtımı dönerek ilerledim. Bu kadarı yeterdi, onun saçmalıklarından bıkmıştım. Oyun mu oynamak istiyordu? Mükemmel, çünkü oynamayı severdim ve sert oynamayı sevdiğimi çok iyi biliyordu.

Melanie gerçeklerle yüzleşmek üzereydi.

Piknik onun önüne geçti, kollarını kavuşturmuş bana bakıyordu.

"Olmaz, evlat."

"Bu seni ilgilendirmez," diye hırladım. Haklıydım da, yaşlı karısı küçük sürtüğü seviyorsa ne olmuş yani? Çok uzun zamandır Melanie'yle aramda duruyordu ve bu geceki küçük sahne kulübü ilgilendirmiyordu.

Melanie'yle *ben* ilgilenmeliydim. Başkanım da dahil olmak üzere, odada aksini söylemeye hakkı olan tek bir kişi bile yoktu.

"Buraya gelen o," diye hatırlattım ona.

"Nereye gittiğimizi bile bilmiyordum!" Melanie arkasından bağırdı. "Sadece bir randevuydu, seni pislik!"

Kırmızı tekrar görüşümü doldurdu. Çenem sıkıştı ve ellerimdeki kanın kokusunu aldım. "O lanet olası bir motorcu. Kuralları çiğnedin, Mel. Gel buraya."

"Olmaz," dedi Pic, yüzü asıktı. "Bu gece bununla uğraşmayacağım. Painter, kıçını kaldırıp eve git. Melanie, sen benimlesin."

Etrafımızdaki hava soğudu. Kardeşler -Gümüş Piçler ve Azrailler- başından beri bizi izliyorlardı ama şimdi havada yeni, sessiz bir yoğunluk vardı. Bu az önce benimle bir kadın arasındaki bir yüzleşmeden iki tam üye arasındaki bir yüzleşmeye dönüşmüştü ve bu tür şeyleri genellikle şapelin dışında yayınlamazdık. Pic başkan olabilirdi ama dediğim gibi, bu kulüp meselesi değildi.

Geri adım atması gerekiyordu. Şimdi.

Mel aniden onu iterek yolundan çekti, ama bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu; küçük cadı sırılsıklam haldeyken belki bir on sent ve bir çeyrek ağırlığındaydı.

"Ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez!" diye bağırdı.

Pic'le göz göze geldik ve yenildiğini anlayarak omuz silkti. "Siktir et. İkinizle de işim bitti."

Zamanı gelmişti. Mel'e yavaşça gülümsedim, az önce ne olduğunu anladığı anın tadını çıkarıyordum. Başka bir kulübün evinde olabilirdik ama Gümüş Piçler Azraillerin kardeşiydi. Pic, Mel'in yaşlı karısıyla arası iyi olduğu için konuşmuştu ama haddini aşmıştı. Eğer çenesini kapalı tutsaydı, buradan çıkıp gidebilirdi. Ya şimdi? O kadar da değil.

"Seni eve bırakacağım Mel," dedim yumuşak bir tehditle, yüzündeki ani şokun tadını çıkararak. "Oraya vardığımızda konuşabiliriz. Mahremiyet, anlıyor musun?"

Gözlerini kocaman açarak etrafına bakındı. Bu gece buradaki adamların yarısını tanıyordu, ama şu anda ona yapacakları tüm iyilik için yabancı olabilirlerdi. Ruger. Gage.
At. Puck. Hepsi ona baktı, gözleri soğuktu. Hiçbiri onu korumak için parmağını bile kıpırdatmazdı, benden değil.

"Lanet olsun. ." diye fısıldadı. *Evet, gerçeklik kontrolünün tadını çıkar bebeğim.*

"Belki bunu da yaparız," dedim, onun o sıcak, tatlı amını düşünerek. Yıllardır bunu hissetmemiştim ama yine de her gece hayalini kuruyordum.

Ona doğru uzandım, çığlık atarken onu kollarımın arasına aldım. Kimse kımıldamadı. Saniyeler sonra onu omzuma almış, gecenin karanlığına doğru sürüklüyordum. Elleri sırtıma vuruyordu, bu çok güzeldi çünkü hiç şansı yoktu.

Küçük Melanie büyümüştü.

Beş yılımı onun şarkılarıyla dans ederek geçirmiştim ama artık o iş bitmişti. Bana göre, bacağını başka bir adamın bisikletinin üzerine attığı anda özgürlüğünü kaybetmişti.

Şimdi tek yapmam gereken ona biraz akıl vermekti.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

BEŞ YIL ÖNCE
GÜNEY KALİFORNİYA, EYALET ISLAH TESİSİ

Sevgili Levi,

Biliyor musun, bir gün bana sanatına nasıl başladığını gerçekten anlatmalısın. Seninle her şeyi paylaşıyor gibiyim ama sen bana kendinle ilgili gerçek hiçbir şey anlatmıyorsun. Bu biraz garip. Sana yazmayı bırakmam gerektiğini düşünüp duruyorum, çünkü birbirimizi gerçekten tanıyormuşuz gibi bile değil. (Bunca zamandır arabanı ödünç almama neden izin verdiğini hala tam olarak anlamış değilim, ama bunu gerçekten takdir ediyorum - yağın değiştiğinden falan emin oluyorum). Sonra bir şey oluyor ve kendimi sana anlatmak isterken buluyorum, bu yüzden tekrar yazıyorum.

Her neyse, istemiyorsan cevap yazmak zorunda değilsin. Beni çocuk sandığınızı biliyorum ama yirmi yaşındayım ve kendi başıma gelenleri yaşadım.

Tamam, bir süreliğine yazmaya ara vermek zorunda kaldım. Jessica uğradı. Bu dönem birlikte bir ev tutuyoruz. (Um, sadece bil diye söylüyorum, bana söyledi. Sen ve o hakkında yani. Bir şey ifade etmediğini söyledi ama onu hala böyle düşünüp düşünmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum). Bu arada gerçekten iyi gidiyor. Yaz dönemini yeni bitirdik ve 3.00 not ortalaması tutturdu ki bu çok iyi. Onunla çok gurur duyuyorum, çünkü öğrenme güçlüğü çekiyor, yani bu kolay bir şey değil. İyi haberlerim de var - bugün bana tam öğrenim/kitap bursu alacağımı söylediler, bu da mali yardımımın geri kalanını yaşamak için kullanabileceğim anlamına geliyor. Bu yıl çalışmam gerekmeyecek, yani

Kredi yüklüyorum. Her şey yolunda giderse, Ocak ayında Idaho Üniversitesi'ne geçiş yapacağım, tam bir dönem erken!

Sana anlatmak istediğim bir şey oldu. Bir adamla tanıştım. Çok tatlı biri ve doğum günlerimiz aynı. Komik değil mi?
Şehir merkezinde bir evdeki partiye gittik ve ona "İyi ki doğdun" şarkısını söylüyorlardı, sonra Jessica bana "İyi ki doğdun" şarkısını söylemeye başladı ve olaylar oradan gelişti. Şimdi birkaç kez çıktık ve bana özel olup olamayacağını sordu.

Bu konuda ne düşünüyorsun?

Yani, sizce bir erkek bu kadar kısa bir süre sonra bunu sormalı mı? Biliyorum, muhtemelen Loni ile bu konuyu konuşmalıyım, ama o sürekli endişeleniyor ve ... her neyse ... . Sadece fikrini öğrenmek istedim.

Onunla gerçekten çıkmaya başlamalı mıyım? Çıkmamam için bir sebep var mı?

Melanie

Not: Gönderdiğiniz çizim için teşekkürler - neredeyse oradaymışım gibi hissettiriyor. Çizimlerinizden birini her gördüğümde aklım başımdan gidiyor. Böyle bir şey yaratabileceğimi hayal bile edemiyorum.

Mektubu dikkatlice katladım ve bahçeye baktım. Hava ılıktı - mükemmeldi, gerçekten- ve yılın büyük bir bölümünde dışarıda böyle oturamadığınız Idaho'yu düşündüm.

Hapishanenin tek iyi yanı geçen kış kıçımın donmamış olmasıydı. Memleketteki insanlar soğuk aylarda biraz güneş bulabilmek için bütün yıl para biriktirirdi ama ben kar kuşu "tatilimi" bedavaya getirmiştim. Uzakta, Puck bana doğru dolaşıyordu, görünüşe göre yolu amaçsızdı. Ben daha iyi biliyordum. Dağıtması gereken bir şeyler vardı ve benim işim onun arkasını kollamak ve o etrafta dolanırken kimsenin bir şey fark etmemesini sağlamaktı.

Tam o sırada Sikkafalı Prens Fester sırıtarak yanıma koştu.

"Melanie'den yeni bir mektup aldın mı?" diye sordu, gözleri parlıyordu. Omuz silktim.

omuzlarımda, onu görmezden gelmeye çalışıyordum. Bu salak benim ve Puck'ın hücre arkadaşıydı ve günde en az iki kez kıçına şaplak atmayı ciddi

ciddi düşündüm.

"Hiç fotoğraf gönderdi mi?" diye sordu dudaklarını yalayarak. Hırlamaya karşı koydum.

"Kapa o lanet çeneni. Seni bir daha onun resmine dokunurken yakalarsam, seni öldürürüm. Bu bir şaka değil, Fester. Puck ve ben bunu nasıl yapacağımızı çoktan planladık."

Gülümsemesi soldu, belli ki duyguları incinmişti. *Tanrı yardımcım olsun, sadece küçük bir dilim. Tek istediğim bu. Dilini koparmak için bıçağı sadece bir kez sallayacağım.* "Öyle demek istemedin."

Cevap vermedim, çünkü adam sekiz yaşında bir çocuğun beynine sahipti. Hayatının yarısını silahlı soygun yaparak geçirmiş, hırçın ve tehlikeli bir sekiz yaşındaydı ama inanın bana IQ alanında ciddi eksiklikleri vardı. Puck bana hep ona karşı sabırlı olmamı söylerdi, ben de denedim. Cidden denedim. Çok denedim, ama bazen dilini gerçekten kesmemek için her şeyimi vermem gerekiyordu.

"Aklıma bir fikir geldi," dedi yanımdaki duvara yaslanarak. "Kapa çeneni ve git buradan."

Kaşlarını çattı. Tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi uzaklaşana kadar onu görmezden geldim ve dazlaklardan oluşan bir kümeye doğru sürüklenirken gözlerimi Puck'tan ayırmadım.

Bunu hep komik bulmuşumdur. Arkasından melez diyorlardı ama ürün verdiğinde Bay Redhouse'un Ari ırka karşı işlediği pek çok günahı affetmekten mutluluk duyuyorlardı. Kimsenin onu öldürmediğinden emin olmakla meşgul olmasaydım gülerdim.

Sadece iki hafta daha.

Bu bok çukurunda iki hafta daha geçirdikten sonra Coeur d'Alene'deki evime dönecektim. Bisikletime ve kulübüme dönecektim. Kardeşlerime.

Melanie.

Güzel Melanie, dün gece onu ulaşım aracı olmadan yalnız bıraktığım için suçluluk duyduğumdan arabamla dolaşıyordu. Tanrım, arabayı ona birkaç günlüğüne ödünç vereceğimi sanıyordum ama şimdi bir yıldır ondaydı. Saçma ama kimi kandırıyordum ki? Onun benim arabamda olması fikri hoşuma gitmişti, her gün beni düşünmesi. Bana *borçlu* olması.

Hapishanede o lanet şeye ihtiyacım yoktu.

Elimi uzatıp cebimdeki mektubu yokladım ve pantolonuna girmeye çalışan o pislik hakkında ona ne söylemem gerektiğini düşündüm. Onu başından savması gerektiğini söylemek istedim - onun için yeterince iyi değildi. Kız çok genç, çok yumuşak ve yirmi yaşındaki bir saksocuya göre çok güzeldi. Adamın da umurunda değildi, tek istediği

yattı. Hepsi yattı. Belki bir gün bu huyundan vazgeçerdi, gerçi benim onun üzerinde beş yılım vardı ama ben henüz vazgeçmemiştim.

Yine de fikir beyan etmeye hakkım yoktu. Beni neredeyse hiç tanımıyordu. Birlikte belki toplam sekiz saat geçirmiştik ve inanın bana hiç mutlu son yoktu. Onu evine bıraktım, birlikte film izledik. Kulübün yolundan çekilmesi için onu yemeğe götürmüştüm - güzel bir yemek bile değildi, hak ettiği gibi değildi. O benim için bir hiçti.

Lanet olsun.

Puck bana doğru baktı ve çenesini salladı. Anlaşma tamamdı. Duvarı ittim ve yavaşça ona doğru yürüdüm. Fester beni takip etmeye çalıştı ama pis bir bakışla onu durdurdum. Son on üç aydır burada geçirdiğim diğer günler gibi bir gün daha.

Ama öyle değildi.

Bugün bir hıyarın Mellie'yi kokladığını öğrenmiştim ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tek bildiğim, şu anda onu taşaklarına kadar beceriyor ve onu ne kadar çok sevdiğini söylüyordu.

Tanrım.

Muhtemelen o da buna kanardı.

Mel,

Biliyor musun, sana mektuplar yazıyorum ama hepsi sahte. Arkadaşlarını, okulunu ve birileriyle tanışıp tanışmadığını soruyorum. Bu saçmalık, Mel.

İşte benim gerçeğim.

Dün birini bıçakladım, o beni bıçaklayamadan. Puck ve ben bir grup beyaz üstünlükçüye bir şeyler sattık ve dönüp aynı lanet şeyi bazı Meksikalılara da sattık. Akşam yemeğimizin yanında tatlı olarak puding yedik.

Sonra seni düşünerek üç kez otuzbir çektim. Bunlar önemli noktalar. Peri masalı gibi, değil mi?

Seni hatırlamak beni ayakta tutuyor, ki bu hiç mantıklı değil. Sana neredeyse hiç dokunmadım. Yine de kanepede yanıma oturduğunda nasıl koktuğunu hala düşünüyorum. Sen sadece bu küçük şey ve kolumun altında titredin. Biliyorum.

Filmden korkuyordum ve başka bir şey seçebilirdim ama sana sarılmak için bahane istedim.

İşte o zaman sevişmemiz hakkında ciddi ciddi düşünmeye başladım.

Seni yüzüstü minderlere itmek, sonra kot pantolonunu yırtmak ve boğazının arkasında hissedeceğin kadar derine itmek gibi bir hayalim vardı. Ben böyle bir adamım Mel ve bu yüzden benden uzak durmalısın.

Bana bir şans verirsen, seni sıkıştırır ve ne kadar kaçmaya çalışırsan çalış pompalamaya devam ederim. Her gece bunun hayalini kuruyorum, mastürbasyon yapıyorum ve bugün senin hakkında benimle aynı fantezilere sahip olduğu için bir adamı öldürmeyi ciddi ciddi düşündüm. İlk gece London'a sana dokunmayacağıma dair söz verdim ama sikim saatlerdir kalkmamıştı bile. İyi ki zamanında geldi de kıçını kurtardı. Bu nasıl bir şans?

Seni yemeğe götürdüğümde iyi davranacaktım. İyi olmaya çalıştım. Sana neden çıkma teklif ettiğimi ya da bunun ne anlama geldiğini anlamadığını biliyorum. Sana ihtiyaçları vardı, Mel. Bu benim işimdi, seni meşgul etmek. London'a seni kandırmayacağıma dair söz verdim ama başından beri bize yalan söylüyordu ve ben de bunun sözümün artık geçerli olmadığı anlamına gelip gelmediğini merak edip duruyordum.

Bir süredir sayılmadığından oldukça eminim.

Konuşuyordun, gülümsüyordun ve kızarıyordun. Ayağa kalkmaya çalıştığımda aletim o kadar sertleşmişti ki neredeyse ikiye ayrılıyordu. Seni bisikletime atıp seninle gitmemek için her şeyimi verdim. . . Seni bağlayıp kıçına boşalmak ve boğulana kadar sikimi boğazına sokmak istiyorum. Saçlarını küçük kız saç örgüsü yapmak istiyorum, böylece yüzünü sikerken seni sıkıca tutabileyim. Ağlamanı, çığlık atmanı ve bana her şeyini vermeni istiyorum. Sana sahip olmak istiyorum. Bu nasıl bir gerçeklik, Mel? Hala erkekler hakkında tavsiyemi istiyor musun?

Yakında eve döneceğim. Hala yapabiliyorken kaçmalısın, Mel. Seni kirleteceğim, o kadar kirleteceğim ki bir daha asla temiz olamayacaksın. Bunu sana zor yoldan ödeteceğim. Büyüdüğünü sanıyorsun ama değilsin. Sana öğretebileceğim çok şey var. . . sana yapabileceğim.

Tanrım, bir bilsen, bana bir daha asla yazmazsın.

Alaska'ya taşınmalısın. Adını

değiştir.

İyi şanslar, çünkü seni bulup götüreceğim ve-

Lanet olsun.

Kalemimi düşürdüm, bunun neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü merak ediyordum. Elbette göndermeyecektim. Ona dostça küçük bir not gönderecek ve birileriyle çıkıp eğlenmesi gerektiğini söyleyecektim. Ama bir parçam gerçek düşüncelerimi yazmanın takıntımı düzeltebileceğini düşündü. Onun yerine aletim taş gibi oldu. Tekrar.

Hala.

Her zaman.

Kâğıdı ince şeritler halinde parçalamaya başladım çünkü Fester'ın okumasını asla istemiyordum. Çöplerimizi her zaman bir fare gibi karıştırırdı. Puck'ın da bunu görmesine gerek yoktu. O benim kardeşimdi - sahip olabileceğim en iyi kardeşti ve bizi kilitlediklerinden beri bunu binlerce şekilde kanıtlamıştı - ama ne kadar korkak olduğumu bilmesi gerekiyorsa lanet olsun.

Doğru. Kimi kandırıyordum?

Puck muhtemelen şu anda buna kıçıyla gülüyordur.

Ona gerçek bir mektup yazmam gerektiğini düşünerek bir kağıt parçası daha aldım.

Notları için onu tebrik edecek ve sonra da düzgün bir erkek arkadaş bulması gerektiğini söyleyecektim. Yine de kelimeler gelmiyordu. Sanırım dudaklarını düşünmekle çok meşguldüm. Yuvarlak ve somurtkandılar. Tanrı tarafından penis emmek için yaratılmışlardı. *Benimkini*. Tam zamanında, sertlikten acıya dönüştü, pantolonumun içinde betondan bir sütun, biraz hareket için çaresizdi.

"Sana bir resim çizdim," dedi Fester, ranzasından bana şapşal şapşal sırıtarak. Parlak turuncu ve kırmızı pastel boyayla kaplı bir kâğıt parçası uzattı. Kırmızı, çizdiği çubuk figürlü vücutlardan sızan kandı. Turuncu spirallerin ne olması gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de kafasındaki seslerdir?

Benimle sanatı hakkında konuşmayı severdi, sanki ortak bir noktamız varmış gibi. Bazen nereden geldiğini anlayabiliyordum. Korkunç bir düşünce.

"Kardeşimi rahat bırak," dedi Puck Fester'a. Sesi sertti. Çoktan yatmış, bir tarih kitabı okuyordu. İkinci Dünya Savaşı keskin nişancıları... Bu saçmalığa bayılırdı. "Zaten yakında ışıklar sönecek. Boya kalemlerini bir kenara bırak ve yatağına git, pislik herif."

Fester kıkırdadı ve ben acı içinde ayağa kalktım. Ranzam sadece üç adım ötedeydi ama her biri bir öncekinden daha çok acıtıyordu. Aletim yarılacakmış gibi hissediyordum, içeride çok fazla kan sıkışmıştı. Sırt üstü yere yığıldım ve ışıkların sönmesini bekledim.

İşte o zaman otuzbir

çekerdim. Tekrar.

Hepimiz isteriz.

Fester, Mel'in resimlerine sperm bulaştırmasa iyi olur. Onu gerçekten öldürebilirim.

Işıklar bir filmden fırlamış gibi gümbür gümbür bir sesle kapandı. Bunu hiç anlamamıştım; bir düğmeyi çevirmek bu kadar gürültülü olmamalıydı.

Düpedüz uğursuzluk.

Saniyeler sonra ellerim pantolonumun üzerindeydi, kalçalarımı kaldırırken pantolonumu aşağı doğru ittim. Aletim serbest kaldı ve bininci kez eve gittiğimde ellerimi ondan nasıl uzak tutabileceğimi merak ettim.

Ben etimi tutarken Fester karanlıkta homurdandı.

Tanrım.

İki hafta daha.

Eğer birazcık terbiyem olsaydı, onu rahat bırakırdım. Evet. Yapabilirdim. Muhtemelen onun ne kadar güzel olduğunu hayal etmişimdir. Erkekler içeride her türlü çılgın fanteziyi kurar, dışarı çıktıklarında da her zaman boka sararlar. Mel sadece başka bir kaltaktı, çok fazla yükü olan biri. Onu gerçekten istemiyordum. Ona ihtiyacım olmadığından da emindim.

Haklısın. Kimi kandırıyordum ben?

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

BİR AY SONRA COEUR
D'ALENE MELANIE

"Yani seni hiç aramadı mı?" Kit gözlerini kocaman açarak sordu. "Yani, erkeklerin kafa karıştırıcı olabileceğini anlıyorum ama arabasını bir yıllığına sana ödünç vermesi, hapishaneden sana tonlarca mektup yazması ve sonra da seni görmesin diye anahtarlarını babama bırakmanı istemesi? Bu çok tuhaf."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye mırıldandım ve masanın öbür ucundaki fare Jessica'ya ölümcül bir bakış fırlattım. Yakında eski en iyi arkadaşım olacak kız, bana ihanet ettiği gerçeğini hiç umursamıyor gibiydi.

Wench.

"Seni suçlamıyorum," diye açıkladı Em, şarap şişesine uzanarak. "Painter hakkında konuşmayı ben de sevmiyorum. Çok uzun süre kafamı karıştırdı. Adayken ona büyük bir aşk besliyordum."

"Seninle uğraşmasına *izin* veriyorsun," dedi Kit, bardağını yeniden doldurması için Em'in bardağının önüne iterek. Em onun eline vurdu ve kız kardeşler birdenbire kurabiye kapışan anaokulu çocukları gibi şişe için güreşmeye başladılar.

Jessica'ya baktım¸ Cuma öğleden sonramızın nasıl olup da çok az tanıdığım iki kadınla rastgele bir içki festivaline dönüştüğünü merak ediyordum çünkü Kit ve Emmy Hayes bir geziydi. Jess kendi kadehini boşaltmadan önce bana "bana bakma" türünden bir omuz silkme hareketi yaptı. Em'in durup dururken evimize geldiğinde taşıdığı küçük yuvarlak peynir/et tabağındaki krakerlere uzandım. (Kit içkilerden sorumluydu.)

"Ha!" diye böbürlendi Em, şişeyi muzaffer bir edayla havaya kaldırarak. "Kapak olsun, Kit. İşimize geri dönelim - Londra'nın en iyi şarkısı için mükemmel bir şey bulmalıyız.

bekarlığa veda partisi. Şimdilik danslı bir gece ve sürpriz striptizcilerimiz var."

"Reese'in striptizci olmasından hoşlanacağını sanmıyorum," diye mırıldandım, ağzıma attığım krakeri unuttuğum için kırıntılar saçıyordum. *Ick.* Su bardağımı kaptığım gibi içmeye başladım. Sıvı ateş boğazımdan aşağı döküldü. Boğuldum ve hepsi bana bakarken Jess sırtıma vurmaya başladı. Yavaşça nefesimi tuttum, yüzümün pancar gibi kızarmış olması gerektiğini biliyordum.

"Bu sek votkaydı," diye soluk soluğa yeşil plastik bardağa baktım. Kendi bardağım yerine Kit'in bardağını almıştım - belli ki o su içmeyi sevmiyordu.

"Biliyorum," dedi Kit, başını ciddiyetle sallayarak. "Bu şekilde daha verimli oluyor."

"Yani votkayı şarapla mı içiyorsun?" Em sordu.

"Hayır, şarabımı votkayla içiyorum," diye açıkladı Kit. "Zaman kazandırıyor.
Babamın yeniden evlenmesi hakkında konuşmak tüyler ürpertici, içki de buna yardımcı oluyor."

Sandalyemde arkama yaslandım ve iki kız kardeşin arasına bakarak durumu düşündüm. Jessica ve ben buraya bir hafta önce taşınmıştık. Yeni dairemiz aslında şehir merkezindeki iki katlı eski bir evin bir tarafıydı. Ev dökülüyordu ve er ya da geç birileri onu yıkıp yeni ve muhteşem bir şey inşa edecekti. O zamana kadar dört daireye bölünmüştü; ikisi bodrumda, ikisi de evi ikiye bölen kasaba evi tarzında.

Bayıldım.

Ön tarafta kocaman bir verandamız vardı ve mutfaktan ağaçlarla çevrili gölgeli bir bahçeye açılan bir kapı vardı. Çöplüğün yanında piknik masası olarak kullanmak için eski bir ahşap tel makarası bulmuştuk. Şimdi de onun etrafında kümelenmiş, eski kamp sandalyelerinde oturuyorduk. Yemek odası için henüz bir masamız olmadığı için kullanışlıydı. Belki hava soğuduğunda bunu içeriye getirirdik. Yeni evimizin kendisi gibi, masayı da tam bir puan olarak değerlendirdik. London -Jessica'nın teyzesi, onu büyütmüş ve beni de yanına almıştı- ve onun babası Reese Hayes, buranın bir bok çukuru olduğunda ısrar ediyorlardı.

Teknik olarak, muhtemelen haklıydılar.

Ev en az yüz yıllıktı, boyası soyulmuştu ve sundurma çatısının eğimi yeterince tedirgin ediciydi, bunu düşünmemek için bilinçli bir karar vermiştim-özellikle de yatak odamdan beri (eski bir uyku sundurması

kapalı olan) cılız yapının tepesine tünemişti. Sıcak su sadece yarım saat çalışıyordu ve duş sırasında evin herhangi bir yerindeki musluktan su akarsa su çok soğuk oluyordu. Duvarlar inceydi, o kadar inceydi ki posterleri asmak için kullandığımız raptiyeleri bile zor tutuyordu ve buzdolabı gece vakti bir katilin soğuk nefesi gibi ürpertici bir hırıltı sesi çıkarıyordu. (Gece vakti bir katilin soğuk nefesini duyduğumdan değil ama hayal gücüm çok kuvvetliydi).

Yine de bizimdi.

Yetişkin olarak ilk *gerçek* evimiz.

Çoğunlukla harika komşularımız da vardı. Evin diğer yarısında tıpkı bizim gibi Kuzey Idaho Üniversitesi'ne giden üç adam oturuyordu. Gürültücü ve kabaydılar, ama şimdiye kadar verandada tuttukları ızgarayı paylaşmaya istekliydiler ve bodrum katındaki dairelerden birinde yaşayan kız için bir yılan öldürmüşlerdi. Alt kattaki ikinci dairede ise hepimizden biraz daha şüpheli görünen bir adam yaşıyordu. Jessica onun uyuşturucu satıcısı olabileceğini düşündü. Yargılamaktan nefret ediyordum ama tam bir haftadır buradaydık ve gece geç saatlerde bu kadar çok misafirin gelip gittiğini hiç görmemiştim - her sabah ikiye ya da üçe kadar hızlı durmak için yanaşan arabalar vardı.

Reese'e söylememeye karar vermiştik - muhtemelen adamı öldürürdü ... tabii Reapers MC'nin maaş bordrosunda falan değilse. Reese motosiklet kulübünün başkanıydı ve ne iş yaptığını hiçbir zaman tam olarak çözememiştim.

Bazen bilmemek en iyisidir.

Kit ve Em onun kızlarıydı ve görünüşe göre artık yeni en iyi arkadaşlarımız olmuşlardı. Jess kasabada olacaklarından bahsetmişti - Reaper'lar İşçi Bayramı için büyük bir parti veriyorlardı ve insanlar şenlikler için Washington, Oregon, Idaho ve Montana'dan geliyorlardı. Bizi bile davet etmişlerdi, Londra'nın ... biz neydik ki?

Jessica London'ın yeğeniydi, bu da onu ailesi yapıyordu. Yıllardır Jessica'nın arkadaşıydım ve London beni yarı yarıya büyütmüştü, bu yüzden sanırım ben de bir şekilde onun ailesinin bir parçasıydım.

Bizimki gibi bir yapılandırma için hızlı ve kolay bir isim yoktu, ancak bu onu daha az önemli yapmıyordu. Loni benden nedimelerinden biri olmamı istediğinde bu durum iyice kafama dank etti. Reapers motosiklet kulübünün başkanıyla ilişki kurduğuna göre, bunun tüm kulübün bir şekilde bizim büyük dünyamızın bir parçası olduğu anlamına geldiğini fark ediyordum. Sanırım

Başka şartlar altında partiye gitmeyi bile düşünebilirdim. Ama yapamadım - Jess kulüp binasından nefret ederdi ve oraya gitmeyi kesinlikle reddederdi. Geçen yıl orada başına kötü bir şey gelmişti. Ayrıntılardan tam olarak emin değildim ve umurumda da değildi. Eğer o gitmek istemiyorsa, ben de istemiyordum. Onlar eğlenirken biz evde kalıp ödevlerimizi yapardık. Ya da en azından Kit ve Em içkileriyle birlikte bekarlığa veda partisi planlarını konuşmak için aniden ortaya çıkmadan önceki planımız buydu.

"Tamam, burada tamamen yoldan çıktık," dedi Jessica. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve etrafımdaki dünyanın biraz döndüğünü hissettim. O son büyük yudum beni fena çarpmıştı. "London bekârlığa veda partisi *istiyor* mu ki? Bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Her kadın bir bekârlığa veda partisi ister," diye duyurdu Kit. "Ve biz bunu doğru yapacağız. İtiraf edeyim, ilk başta birlikte olmalarına pek sıcak bakmıyordum. Her gece babamla yattığını düşünmek beni hâlâ ürkütüyor."

"Eskiden eve sürüklediği rastgele kızlardan daha iyi," dedi Em burnunu kırıştırarak. "Yarısı benden daha gençti. Bir keresinde havuç gibi giyinmiş bir kızı bile becermişti. Londra büyük bir adım."

Jess ve ben birbirimize baktık. *Havuç mu?*

Ona havucu sor! Jess'e sessizce baktım.

Hayatta olmaz, diye karşılık verdi, gözleri kocaman açılmıştı.

"Pekâlâ, bunu yapmanın iki yolu olduğunu görüyorum," dedi Kit. "Ya Londra'yı mutlu etmek için ne gerekiyorsa yaparız ya da babamın kafasını patlatmak için ne gerekiyorsa yaparız ki bu *beni* mutlu eder. O yüzden ben oyumu kafasını patlatmaktan yana kullanıyorum."

"İşin sırrı, kızın hoşuna gidecek ama yine de adamın kafasını patlatacak bir şeyler planlamakta," dedim. "Ona striptizci bulmalıyız ve sonra da ona sürtünürken çekilmiş fotoğraflarını mesaj atmalıyız."

"Hattı kullanabilir miyiz?" Jessica merakla sordu. The Line, Azrailler'in sahibi olduğu bir striptiz kulübüydü. Önünden geçmiştim ama içine hiç girmemiştim.

"Bu da bir düşünce," dedi Kit. "Burayı kapatıp para kaybetmek istemeyeceklerdir ama belki bir tür özel kadınlar gecesi etkinliği düzenleyebiliriz. Daha önce de yaptıklarını biliyorum. Böylece hem onlar para kazanmaya devam eder, hem biz Londra için bir parti veririz, hem de babamın kafası patlar. Herkes kazanır."

Yavaşça ayağa kalktım, sallanıyordum.

"Çişim geldi," dedim ciddiyetle, fark ettiğimden daha sarhoş bir halde. Daha fazla kraker yemeliydim ... ama son yediğim beni öldürmeye çalıştı. *Sinsi küçük piçler.*

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Jess sordu ve ben onun şakasına gülmeye başladım, çünkü elbette yardıma ihtiyacım yoktu. Beni ne sanıyordu, okul öncesi bir çocuk mu? Gerçi başka kimse gülmedi ve onun ciddi olduğunu anladım. Bu daha da komikti, bu yüzden daha da sert kıkırdamaya başladım. O kadar sertti ki düştüm ve hepsini de havaya uçurdum.

"Yardıma ihtiyacın olmadığına *emin* misin?" Kit sordu. Başımı salladım, bu da başımın yeniden dönmesine neden oldu.

"Hayır, sanırım ben halledebilirim."

- - -

Bitirmem beklediğimden çok daha uzun sürdü, çünkü içeri girerken yanlışlıkla banyo kapısını kilitlemiştim ve sonra nasıl açacağımı bulamadım.

Kit'in bardağından içmeyi bırakmam gerekiyordu.

Döndüğümde Jess onlara "Yani tek yaptığı ona bakıp 'hey' demekti," diyordu. Lanet olsun. Yine Painter hakkında konuşuyordu, muhtemelen dünyada en sevmediğim konu.

Hapisten çıkalı iki hafta olmuştu. Beni aramasını bekliyordum. Bunun yerine Reese'den arabayı ve anahtarları onun evine bırakmamı söyleyen bir mesaj aldım, sonra da hiçbir şey. Painter'ın bana bir borcu olduğunu düşündüğümden değil - elbette yoktu - ama en azından ona teşekkür etmek istemiştim. (Tamam, bu doğru değil - üzerine atlamak istedim çünkü ona büyük bir aşk besliyordum ama biraz da haysiyetim vardı. Hızlı bir "teşekkür" ve belki de ona kurabiye pişirmekle yetinirdim).

"Başka bir şey hakkında konuşalım," dedim.

"Hayır, bunu duymak istiyorum," dedi Kit, sözcükleri hafifçe geveleyerek. "Daha önce dikkatimi dağıtmıştın ama artık şu striptizci meselesini çözdüğümüze göre odaklanabiliriz."

Jessica'yı boğup boğamayacağımı merak ederek iç çektim. Hayır, muhtemelen boğamazdım. Çok iri değildi ama sırım gibiydi ve doğal olmayan bir şekilde güçlüydü. Sonu benim için iyi olmazdı. Kaçınılmaz olana boyun eğip onlara söyleyebilirdim.

"Geçen yıl Ressam'la tanıştım," diye başladım kaşlarımı çatarak. Gerçekten de bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. "Biliyor musun? Ben acıktım. Hadi pizza sipariş edelim."

"Bütün hikâyeyi anlattığında yemene izin vereceğiz," dedi Kit, kan kokusu alarak. "Dökül bakalım. Her şeyi duymak istiyorum."

Bu berbattı. Reese Hayes'in kızlarını çok iyi tanımıyordum bile - bugünden önce sadece birkaç kez, tatillerde karşılaşmıştık. Reese'in evinde zaten kendimi davetsiz misafir gibi hissediyordum ve çocukları da oradayken durum daha da kötüleşmişti. Geçen yıl Noel'de yemekten hemen sonra yurttan ayrılmış, sırf kaçmak için bir yerde gönüllü çalıştığıma dair saçma bir hikâye uydurmuştum.

"Painter'la geçen yıl tanıştım," diye yeniden başladım. "Sadece birkaç kez, gerçekten. Sonra hapse girdi ve ben de ona mektup yazmaya başladım."

"Ona bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim," dedi Jessica dindar bir tavırla. "Sana araba ödünç verme olayına rağmen iyi bir adam değil."

"Bu doğru," diye söze karıştı Em. "Hiç de hoş değil."

"Hikâyeyi dinlemek istiyor musun, istemiyor musun?" Şarap kadehimi yeniden doldurarak sordum.

Painter'ı düşünmek keyfimi kaçırıyordu. Buna izin veremezdim. Kit gözlerini kısarak, "Hikâyeyi anlat," dedi.

"Kaliforniya'ya gittiğinde arabasını bana bıraktı - sadece birkaç günlüğüne olması gerekiyordu. Sonra tutuklandı ve Reese'e arabayı kullanmaya devam edebileceğimi söyledi. Ona teşekkür etmek için mektup yazdım ve sanırım her şey oradan sonra gelişti," dedim. "Painter'ın mektupları çok tatlıydı, onu hapse atmadan önce sadece birkaç kez görüşmüş olmama rağmen. Bana bir kızmışım gibi davranmadı bile, gerçekten. Ama çok korumacıydı. Başlarda ona yazarken kendimi aptal gibi hissettim ama o bana cevap yazmaya devam edince kendimi özel hissettim. Sonra bir gün -tam da onu bırakmalarından hemen önce- ondan bir erkek arkadaşımın olmamasının garip olduğunu ve belki de daha fazla kişiyle çıkmam gerektiğini söyleyen bir mektup aldım. Karnıma tekme yemiş gibi hissettim. Sanırım ona olan aşkımın ne kadar büyük olduğu konusunda kendimi kandırmayı başarmıştım."

"Onu uyarmaya çalıştım," dedi Jessica kederle. "Beni dinlemedi."

"Asla yapmazlar," diye yanıtladı Kit, sesi hüzünlü bir bilgelikle doluydu. "Yemin ederim, eğer
İnsanlar sadece benim talimatlarıma uysalardı, hepsi çok daha mutlu olurdu."

Em'e baktım, o da gözlerini devirdi.

"Gerisini de anlatabilirsin," diye emretti Jess. İçimi çektim.

"Tamam, ondan sonra bir daha ondan haber almadım - şehre döndüğünde aramadı. Hiçbir şey. Sonra geçen hafta sonu buraya taşındık ve

Reese bize yardım etmek için kulüpten bazı adamlarla birlikte geldi."

Hatırladıkça kelimeler boğazımda düğümlendi. Çok aşağılayıcı olmuştu. Reese ve Loni büyük bir kamyonla gelmişlerdi ve hemen arkalarında motosikletiyle Painter ve benden yaşça çok büyük olmayan birkaç motorcu daha vardı. Harley'ini dikkatlice yerine yerleştirdikten sonra geniş bir bacağını koltuğunun üzerinden sallayarak başını kaldırıp gözüme bakmasını büyülenmiş bir şekilde izledim.

Hatırladığımdan daha güzeldi.

Daha da iriydi. Sanırım hapisteki zamanının bir kısmını ağırlık kaldırarak geçirmişti. Saçları biraz uzamıştı. Onunla ilk tanıştığımda saçları kısa, diken diken ve acıtacak kadar sarıydı. Hâlâ uzun değildi ama artık parlak beyaza boyanmamıştı ve dağınıktı. Doğaldı. Elmacık kemikleri sivriydi, yüz hatları hatırladığımdan daha keskin ve sertti ve soluk mavi gözlerinde korkutucu bir şey vardı.

Bana bakmıyordu, *içime* bakıyordu. O ana kadar sadece meşgul olduğunu falan ummuştum. Bu ne kadar aptalcaydı?

"Tek söylediği 'hey' oldu," dedim kızlara. "Sanki bir yabancıymışım gibi ve konuşmak istemediği çok açıktı. Ona teşekkür edip uzaklaştığımda sadece başını salladı. Eşyalarımızı taşımamıza yardım etti ama yemin ederim Jessica'ya benden daha arkadaşça davrandı."

Bu kısım özellikle canımı yaktı çünkü sırlarını biliyordum. Jessica ve Painter yatmışlardı. Ya da oynaşmışlardı. Her neyse işte. Bana hiçbir zaman tüm detayları vermemişti, ama dudaklarının bir noktada onun sikiyle temas ettiğini biliyordum, o kendini toparlayıp durulmadan önce.

"Mellie, bunun hiçbir anlamı yoktu," dedi en iyi arkadaşım usulca. "Onun benimle ilgilenmediğini biliyorsun."

"*Senin* içinde mi?" Kit sordu, sesi keskindi. "Sorunun onunla Melanie arasında olduğunu sanıyordum?"

Ağzımı kapattım, çünkü bu benim anlatacağım bir hikâye değildi.

"Eskiden daha çılgındım," dedi Jess derin bir nefes alarak. "Geçen yıl sarhoş oldum ve bir parti için Armory'ye gittim. Painter ve Banks adında başka bir adamla takıldım. Sonra London geldi ve beni dışarı sürükledi ve bir sürü başka şey oldu."

"Vay canına," dedi Em, gözleri kocaman açılmış bir halde. "Senden pek hoşlanmıyor olmalı Jessica.
Gerçekten hoşlandığı kızlarla asla yatmaz."

Kit eğilip onun kafasına vurunca ağzım açık kaldı.

"Bu söylediğin çok boktan bir şey," diye tersledi. Göğsüm daraldı - Jess'in yeterince derdi vardı, böyle şeyler duymaya ihtiyacı yoktu.

"Hey, Madonna-fahişe kompleksi olması benim suçum değil," diye itiraz etti Em.

"Kapa şu lanet çeneni!" Kit tısladı. "Tanrım, Em, neyin var senin?"

Jess elini onlara doğru sallayarak, "Sorun değil," dedi. "Çok üzgünüm, ama bütün bunların düşüncesi bile çok saçma. İnan bana, Painter'ın benden hoşlanıp hoşlanmaması umurumda bile değil. Sadece ... hoşlandığı kızlarla yatmıyor mu? Onun nesi var böyle?"

"Ne kadar zamanın var?" Em ciddi bir şekilde sordu. "Her şeyi çözmek biraz zaman alabilir."

Bir elimi kaldırdım.

"Oy hakkım var

mı?"

"Hayır," dedi Kit. "Em, ona kısa ve kirli olanı ver."

"Painter'ın peşinde bir yıldan fazla zaman geçirdim," diyor Em. "Benden hoşlanıyordu -herkes öyle olduğunu söylüyordu. Ama kulüp her zaman önce gelirdi ve sanki o kulüp fahişeleriyle takılırken benim mükemmel, değerli bir melek olmamı bekliyordu. Sonunda bundan bıktım ve Hunter'la kaçtım."

"Ciddi misin?" diye sordum. Kızardı.

"Tamam, bundan biraz daha karmaşık," diye itiraf etti. "Ama aramızda kesinlikle bir şeyler vardı, yine de kıçını kaldırıp bu konuda hiçbir şey yapmadı. Adamın sorunları var."

Kit kıkırdayarak, "Ressam'ın sorunu bir ilişki fikrinden hoşlanması ama bunu gerçekleştiremeyecek kadar korkak olması," dedi.

"Hayır, Painter'ın sorunu karmaşık biri olması," dedi Jess, sesi daha ciddiydi. "Tam bir pislik olduğunu söyleyebilirim ama geçen yaz hayatımı kurtarmama yardım etti. Bu yüzden hapse girdi. Yine de bu gerçeği değiştirmiyor; hayatınız tehlikedeyse ve sizi kurtaracak birine ihtiyacınız varsa, Painter yanınızda olması gereken harika bir adam. Ama bunun dışında? O iyilerden biri değil, Mel. Onunla konuşmamalısın çünkü o tehlikeli biri. Hepsi öyle."

Kit ve Em sessizleşmişti -şimdi garip olan yön değiştirmişti. "Benim

babamdan ve Em'in babasından da bahsettiğinin farkında mısın?" Kit usulca sordu. Jess onun bakışlarıyla yüz yüze geldi.

"Sanırım neden bahsettiğimi biliyorum," diye cevap verdi, sesi sertti. "Melanie ondan uzak durmalı."

"Bir gün bana tüm hikâyeyi anlatmak zorunda kalacaksın," dedim sonunda, sesim yumuşaktı. Jess hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Kulüp beni kurtardı," dedi tekrar. "İyi şeyler yapabilirler, Mel. Bunun sizi onların dünyasının iyi bir yer olduğu konusunda kandırmasına izin vermeyin, çünkü öyle değil. Orada kötü şeyler oluyor."

Biz onun sözlerini düşünürken grubun üzerine bir sessizlik çöktü.

"Daha çok içmeliyiz," diye aniden duyurdu Kit. "Peki müzik nerede? Müziksiz bir bekârlığa veda partisi nasıl planlanabilir ki?"

"İyi karar," dedi Jess, konuyu değiştirdiği için rahatlamıştı. "Gidip üzerime bir şeyler giyeyim." Ayağa kalktı, arka bahçemizin yarı çim yarı toprak zemininde mutfak verandasına doğru yürüdü. Em ve Kit ona baktılar.

"O iyi mi?" Em sordu.

"O her zaman iyidir. Jess'in çok şeyi var ama üstesinden geliyor. O güçlüdür."

"Lanet olsun," diye patladı Kit.

"Ne?"

"İçkimiz bitti," diye açıkladı, şarap şişesini kederle ters çevirerek. Votka bardağı da boştu. "Şimdi ne yapacağız?"

"Gidip biraz daha alırız," dedi Em. "Ama araba kullanamayacak kadar kafam iyi.
Siktir, şimdi ne yapacağız?"

"Bu bir sorun," diye yanıtladı Kit. "Büyük bir sorun."

"İçmeyi bırakabiliriz," diye işaret ettim. İki kız kardeş de bana boş boş baktı. "Tamam, Peterson'a kadar yürüyüp biraz daha alabiliriz. Sadece altı blok ötede."

"Bunu sevdim," dedi Kit ciddiyetle. "O bir düşünür."

"Evet. Onu tutmalıyız," dedi Em. "Peki kim geliyor? Ben biraz cips istiyorum. Ve belki biraz da şu şişede satılan peynirlerden."

Kit dudağını büktü. "Bu iğrenç bir şey. Bunu yersen ölürsün." "Sen de horoz yersen ölürsün," diye alay etti Em.

Kit umursamaz bir tavırla, "Hayatımda biraz çeşitlilik olduğu için kıskanıyorsun," dedi. Bana bir bakış attı. "Sen bakire misin? Em, Hunter ile birlikte olduğunda bakireydi. Hayatında başkalarının da olduğunun farkında bile değil.

Dışarıdaki sikler. Tek bildiğimiz, on santimlik bir sopası olduğu. Asla pes etme, Mel."

Kıkırdadım.

"Bunu aklımda tutacağım."

- - -

"Bundan biraz almamız gerekebilir," dedi Kit, şarküteri dolabından uzun, sert bir yaz sosisi tüpü çıkarıp düşünceli bir tavırla kaldırarak. Bu şey bir buçuk ayak uzunluğunda olmalıydı ve yaklaşık on beş santim kalınlığındaydı.

"Yargılamak bana düşmez," diye cevap verdi Em umursamazca. "Ama bu bana pek hijyenik görünmedi. Bence bir dildo almalısın."

Nefesim kesildi, bizi duyan var mı diye etrafıma bakındım. Et reyonunda duruyorduk. Peterson's sert içki satmıyordu ama biz şarap ve sangria yapmak için biraz taze meyve almıştık. Sangria'ya neden ihtiyacımız olduğundan tam olarak emin değildim ama Kit ısrarcıydı. Parmaklarının arasında düşünceli bir şekilde limon yuvarlıyor ve iskorbüt hastalığı hakkında mırıldanıyordu.

Belli ki Hayes kardeşler kafayı yemiş.

"Biraz cips alıp gidelim," dedim, faturanın ne kadar olabileceği konusunda endişelenmeye başlamıştım. Bu dönem çalışmama gerek kalmayacak kadar mali yardım almıştım, ama sadece kuruşlarımı sıkı tutarsam. "Eğer gerçekten tüplü et istiyorsan, eminim Ironhorse'da etini bedavaya paylaşacak birini bulabilirsin."

Jess bana bakakaldı.

"Melanie, bunu gerçekten söyledin mi?"

"Ne?" "Ne?" diye sordum. "Benim titreyen bir bakire olduğumu düşünüyor gibisin.

Değilim, sadece okulum ve geleceğim hakkında sevişmekten daha çok endişeleniyorum. Bu iffetli olduğum anlamına gelmez."

Kit kolunu gururla omzuma atarak, "Tabii ki namuslu biri değil," dedi. "Ve bu gece Painter'a neler kaçırdığını göstereceğiz, çünkü o mızmız küçük bir korkak. Hunter'ın Portland'dan bir grup kardeşi şehirde, sizi tanıştıracağım. Harika vakit geçireceksiniz.

Painter adım atmayacaksa oturup dönebilir."

"Partiye gitmiyoruz," dedim ona. Kit yavaşça başını salladı. "Hayır, kesinlikle gidiyorsun," dedi. "Birinin onu yerine koyması lazım. yer."

Jessica ve ben birbirimize baktık, gözlerimiz kocaman olmuştu. Başını bana doğru salladı *ve "Yapma!" dedi.*

"Gerçekten yapmam gereken çok çalışma var..."

"Partiye geliyorsun," diye tekrarladı Kit, gözleri sertleşmişti. "Merak etme, seni ortada bırakmayacağız. Ama bu saçmalığın bitmesi gerekiyor. Sırf parmağını kıçına soktu diye bir kızın daha yıllarca o serseriye takılmasına izin vermeyeceğim. Em'in durumuyla uğraşmak yeterince kötüydü. Kız işe yaramazdı. Tamamen işe yaramaz."

"Tam burada duruyorum," diye işaret etti Em.

"Farkındayım," diye yanıtladı Kit, sesi aniden tatlı çıkmıştı. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun, kardeşim. Şimdi bana sosisimi ver."

- - -

İki saat sonra hala nasıl olup da aynada kendime bakıp ne giyeceğime karar vermeye çalıştığımı bilmiyordum. Partiye gitmek istemiyordum ama işte buradaydım, süslenip püsleniyordum ve Levi "Ressam" Brooks'la kendi sahasında karşılaşmayı hayal ettiğim her an midemin bulandığını hissediyordum.

Jessica kaşlarını çatarak yatak odama girdi.

"Hâlâ gideceğine inanamıyorum," dedi. "Armory'de seni çiğ çiğ yerler. O partilerin nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Kit ve Em bana göz kulak olacaklarına söz verdiler," diye hatırlattım ona. "Ve bu bir aile partisi, senin gittiğin gibi çılgın bir sikiş festivali değil."

"Sizi kandırmalarına izin vermeyin," dedi Jess karanlık bir sesle. "Azrailler'in kulüp evinde kötü şeyler olur. Kıçımı kurtarıp kurtarmamaları önemli değil, Azrailler tehlikeli ve evde kalıp benimle ödev yapsan çok daha mutlu olurdum."

Dönüp ona baktım ve en iyi arkadaşımın geçen yıl içinde ne kadar değiştiğine bir kez daha hayret ettim. Lisedeyken görünüşüne, partilere ve erkeklere takıntılıydı. Şimdi bir Cuma gecesiydi ve üzerinde yırtık pırtık, yırtık pırtık bir eşofman ve lekeli bir atlet vardı, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı. O sevimli, seksi dağınık topuzlardan da değildi. Bu, kafasında kıllı bir mutant büyümesi gibi görünüyordu.

Arkamı dönerek aynadaki yansımamı inceledim.

"Yine de gidiyorum," dedim ona, jöleli sangria bardağımı almak için uzanırken. "Öyleyse bir arkadaş olarak görevini yap ve hazırlanmama yardım et. Yardım ediyor mu?

Bu beni şişman mı gösteriyor?"

Jessica elinde tuttuğu Fudgsicle'ı düşünceli bir şekilde yaladı.

"Hayır, ama seni yaklaşık kırk yaşında gösteriyor. Ve seksi bir kırk değil - iş görüşmesine giden evsiz bir kadın gibi sanırım."

Gözlerimi ona diktim. "Bunu nasıl karşılayacağıma karar veremiyorum."

"Bunu başka bir şey giymen gerektiğine dair bir işaret olarak kabul et," dedi başını sallayarak. "Şimdi, bunu bu geceki partiye gitmene onay verdiğim şeklinde yorumlama, çünkü buna hâlâ yüzde yüz karşıyım. Ama cidden, Mel. Sen çok güzelsin. Tüm o koyu çikolata saçların ve kalıcı bronzluğun? Kahretsin, onlarla çalışabilseydim .. . Bütün gece evde oturup ders çalışacakken burada oturup senin dışarı çıkmaya hazırlanmanı izliyor olmazdım. O kadar güzelliği bir çantacı kadın olarak gizlemek için bir neden göremiyorum."

"Öncelikle, saçları beyazlamış ve dağılmış bir kadın için çok büyük laflar bunlar," dedim kaşlarımı çatarak. "İkincisi, dışarı çıkmayı reddeden sensin, unuttun mu? Benimle gelmeni *istiyorum*."

"Her neyse. Kıyafetlerini değiştir."

Gözlerimi devirerek yansımamı inceledim. O haklıydı. Tamamen haklıydı. Bunlar iş görüşmesi kıyafetleriydi, parti kıyafetleri değil. "Ne giyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok, bir şey ödünç alabilir miyim?"

Jessica etrafımda yavaşça dolanarak düşündü, gözleri keskin ve eleştireldi.

"Yardım edebilirim," dedi. "Ama tam itaat istiyorum, çekirge." "Asla min-"

"Sessizlik!" diye tersledi, avuç içi bana dönük bir elini kaldırdı. "Dikkatimi dağıtma. Elimde bir görüntü var. Çok özel bir şeye ihtiyacımız var.
Seni başından savdığına pişman olmasını sağlayacak bir şey yap ama sakın aptallık edip sürünerek ona geri dönme."

"Zaten onunla hiç birlikte olmadım."

"Bu işi doğru yapmak için bir neden daha" dedi. "Eğer oraya gidiyorsanız, seksi görünmelisiniz. *Gerçekten* seksi. Seni gördüğünde çıldıracak, yemin ederim. Sonra da onu süründürüp eve geri döndürebilirsin."

Ewww.

"Çavuşu tokatlamasını istemiyorum."

Sırıtarak başını bana doğru eğdi.

"Şimdi kim inkâr içinde yaşıyor?"

İçimi çektim, çünkü kaltak haklıydı.

- - -

Jessica hızlı çalıştı ve on beş dakika sonra kendimi tekrar aynaya bakarken buldum, ama bu sefer kesinlikle iş görüşmesi bölgesini geride bırakmıştım. İtiraf etmeliyim ki iyi görünüyordum. Jess bana siyah bir push-up sütyen ve omzu açık, bol bir siyah yazlık bluz giydirmiş, bileklerime gümüş bilezikler ve büyük halka küpeler takmıştı. Üstüme kısa ekose bir etek giydirmişti, kilt ile Katolik okullarında kızların giydiği küçük eteklerin karışımı gibi bir şeydi.
Savaş botlarıyla tamamlamıştı.

"Aptalca bir şey söylerse bunları Ressam'ın taşaklarını tekmelemek için kullanabilirsin," dedi bana sırıtarak.

"Ama daha farklı bir şey giymem gerekmez mi? Bilmiyorum. *Daha fazla.*
Topuklu falan mı?"

"Güven bana, sik beni pompalarına ihtiyacın yok. Sik beni dudakların ve harika bir göğüslerin var. Sadece bu da değil, *Ressam*" -adını söylerken alay etti- "bir aptal, bu yüzden neredeyse bir fındık yumruğuna ihtiyacı olacağını garanti edebilirim ve bir çivi ya da başka bir şey kırmak istemezsin. Gerçek bir topuğu olan herhangi bir ayakkabı zaten çimlere saplanacaktır ve düz ayakkabılar bir seçenek değildir.
Geriye takoz ya da sandalet kalıyor ve bunlar da kıyafetin havasını tamamen bozuyor. Giymeniz gereken şey bu."

Yansımamı tekrar inceledim. Bu ben değildim ama kabul etmeliydim ki kıyafetlerim siyah saçlarım ve dumanlı gözlerime çok yakışmıştı. Yarı seksi patenci kız, yarı ... bilsem cehenneme giderdim. Melanie olmayan bir şey, neredeyse umursamaz bir şey.

"Sanırım öyle. Sadece garip hissediyorum."

Jessica yanıma geldi ve kolunu omuzlarıma doladı.

"İlk İngilizce edebiyat ödevimi yazmama yardım ettiğinde seni dinledim," dedi, sesi ciddiydi. "Dinledim çünkü sen bu işlerden benden daha iyi anlıyorsun. Bu konuda iyisin. Mesele şu ki, geçici olarak bekârlık yemini etmiş olabilirim ama erkekleri ve seksi bilirim. Bu sende işe yarıyor. Çok güzelsin. Keşke sen de kendini benim gördüğüm gibi görebilsen."

Gözlerimi hızla kırptım, beklenmedik bir şekilde duygusallaşmıştım. Sonra Jess öne doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Eğer bir fahişe olsaydın, senin için tam fiyatını öderdim, bebeğim. Ve biliyorsun ki ben hiçbir şey için tam fiyat ödemem."

Geri çekildim ve bir kahkaha patlattı.

"Sen delisin, bunu biliyor musun?"

"Evet," diye cevap verdi. "Ben deli olanım, sen de okulda falan iyi olan. O yüzden bu gece bunu değiştireceğiz. Sen dışarı çık ve eğlen- sadece Londra'ya yakın ol, tamam mı? Ben evde kalıp ödevimi yapacağım. Bu hepsinin kafasını karıştırır."

"Kafa sikmek asil bir amaçtır," dedi Kit odaya girip bize katılırken. "London birazdan burada olacak - o bizim aracımız. Daha fazla buz ve cips almak için Costco'ya gidecek -bunlardan asla çok fazla alamazsın. Kıyafet konusunda iyi iş çıkardın, Mel."

"Hepsi Jessica'ydı."

"Anlaşıldı. Şimdi gidelim. Sangria'mız yine bitmiş ve Em susamış görünüyor. Telefonda sevgilisiyle konuşurken hepsini içtiğimi fark ettiğinde ne yapacağını ancak Tanrı bilir. O sürtük ayıkken çok saldırgan oluyor. Daha fazla içkiye ihtiyacımız var - önce güvenlik, anlıyor musun?"

- - -

Kit gururla, "Bu Mel," dedi ve beni siyah saçlarını topuz yapmış uzun boylu bir adama doğru itti. (Bu tarz şeyler hep kafamı karıştırır, seksi olmamaları gerekir ama bazı erkeklerde *işe yarıyorlar*). Üzerinde Devil's Jacks MC kesim bir kot vardı ve altında tamamen çıplak bir göğüs olmasaydı yamaları incelemek ilgimi çekebilirdi ... ve ne göğüs ama. Vay be.

Sığ olduğunu biliyorum, ama bana bir polis sıralamasından yüzünü seçmemi isteseydiniz boş çekerdim. O kaslar? Sanırım ruhuma işlediler.

"Mel'in London'la bağlantısı var, babamın yaşlı karısıyla," diye devam etti Kit. "O iyi biri, bu yüzden onu kırmamaya çalışın."

"Selam Mel," dedi, sesi yumuşak ve biraz da espriliydi. "Ben Taz. Portland'dan geliyorum."

Kit bana, "Taz, Em'in babası Hunter'la aynı bölümde," diye bilgi verdi. "O harika bir adam, değil mi Taz?"

"Siktiğimin prensi," diye kabul etti. "Bir içki ister misin, Mel?"

Başımı salladım, büyülenmiş gibiydim. Taz çok ama çok güzeldi. Hayır, "güzel" yanlış kelimeydi. Ateşli. Evet, bu daha iyiydi. Taz ateşliydi, ateşlilik alfabesinde ona Hemsworth için "H" verirdim. Onu yalamak istedim.

Tadı da kokusu kadar güzel olsaydı, gerçi bu sangria'nın etkisiyle de olabilirdi. Gözleri yeşil ve ışıl ışıldı, dudakları sevimli bir yarım gülümsemeyle kıvrılmıştı ve elini sırtımın küçük kısmına koyup beni nazikçe fıçılara doğru yönlendirdiğinde neredeyse bayılıyordum.

Painter'ı siktir et. Şansı vardı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, genelde bu kadar sığ biri değilimdir ama neredeyse iki saattir partideydim ve Bay Brooks'u uzaktan görmeme rağmen, benimle konuşmak bir yana, dostça bir el sallama zahmetine bile girmemişti. Bir dakika boyunca ters ters baktıktan sonra ikinci bir bakış bile atmadan Reese'e doğru yürüdü.

En azından London beni gördüğüne sevinmişti ama Jess'in burada olmamasından dolayı hayal kırıklığına uğradığı belliydi. Geçen yaz partilerinden birinde başını belaya soktuktan sonra bir süreliğine Armory'den men edildiğini biliyordum. Ama o zamandan beri kendini toparlamıştı. Reese geçen kış onu kulübün bazı aile etkinliklerine davet etmeye bile başlamıştı.

Bildiğim kadarıyla buraya bir daha hiç gelmemişti ve ben de sadece bir kez Londra'ya alışverişte yardım etmek için dışarı çıkmıştım. Bugün, Loni beni ana grupla birlikte avluda kalmam ve eve gitmek istediğimde ona haber vermem konusunda uyarmıştı, böylece bir araç ayarlayabilecekti. Sonra da beni Kit'le koşuşturmam için serbest bırakmadan önce sarılıp öpmüştü.

Em o zamana kadar bizi çoktan terk etmiş, yaşlı adamı Hunter'a yapışmıştı. Kit, "Kızın çükü kalkmış," diye itiraf etti. "Acınası. Eğer ona aşık olursam
böyle bir adam varsa, lütfen beni vur. Babamın bir sürü silahı var, gerekirse bir tanesini ödünç alabilirsin."

Sonraki iki saati birlikte dolaşarak geçirdik. Kit Armory'de çalarak büyümüştü ve bana gördüğümüz herkes hakkında bilgi verdi. Arkamızdaki büyük, üç katlı binayı keşfetmek yerine avludaki ana kalabalıkla dışarıda kalma konusunda London'a katılıyor gibiydi. Bana bir tür kale gibi göründü - belli ki burayı Ulusal Muhafızlardan satın almışlardı.

Şaşırtıcı bir şekilde, parti gerçekten aile dostuydu.

Çoğunlukla.

Yüksek sesli müzik ve bol miktarda içki vardı, ama aynı zamanda etrafta koşuşturup çığlık atan, kurabiye çalan ve bitmek bilmeyen limonata içen çocuklar da vardı.

Yine de her şey güneş ışığı ve aydınlık değildi. Görmeye alışık olduğumdan çok daha az kıyafet giyen kadınlarla çevrili bir sürü iri, korkutucu görünümlü adam vardı. İçimden bir ses güneş battığında tüm bu aile dostu havanın sona ereceğini söylüyordu. En azından Jess botlar konusunda doğru kararı vermişti.

-Topuklu ayakkabı giydiğini gördüğüm birkaç kadın, bölgeyi kaplayan çatlak beton, çakıl ve çimen karışımı nedeniyle etrafta dolaşmakta gerçekten zorlanıyordu.

Botlarım beni güçlü, uzun ve yetenekli hissettiriyordu.

Bu yüzden -Taz bana bir içki doldurup kocaman gülümsediğinde- Painter'ın bizi izlediğini fark etmedim bile. İkinci içkiden sonra da onu fark etmedim, ki bu daha çok benim ... şey, dürüst olmak gerekirse evde izimi kaybetmiştim. (Kendimi şenlikli hissediyordum diyelim.) Bu yüzden London'ın bana avluda kalmam konusunda söylediklerini de tamamen unutmuştum. Dürüst olmak gerekirse, o zamana kadar her şeyi unutmuştum - daha önce de sarhoş olmuştum ama hiç böyle olmamıştım.

Eğlenceliydi. Jessica'nın bunu neden bu kadar çok yaptığına şaşmamalı.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" Taz, sanki hiç vakit yokmuş gibi uzun uzun konuştuktan sonra bana sordu. Etrafıma bakındım ve güneşin batmaya başladığını fark ettim. Etrafta koşuşturan çok daha az çocuk vardı. Birileri şenlik ateşi yakmıştı ve müzik daha yüksek sesle çalıyordu.

"Elbette," dedim, maceracı hissediyordum. Belki beni öperdi. Bu, Levi Fucking Painter Brooks'un bir şey olduğunu gösterirdi, değil mi? Benimle ilgilenmiyor olması seksi ve eğlenceli olmadığım anlamına gelmiyordu.

Taz elimi tuttu ve beni avluyu çevreleyen büyük çimento bloklu duvar boyunca arkadaki bir kapıya doğru götürdü. Kapı açıktı ama aday kıyafeti giymiş bir adam nöbet tutuyor, gelip geçen herkesi izliyordu. Onu tanımıyordum ama beni görünce gözleri büyüdü. Sonra telefonunu çıkardı ve mesajlaşmaya başladı.

Duvarın diğer tarafında bulduğumuz geniş çayıra bakarak, "Burası gerçekten çok güzel," dedim. Duvarın ötesinde ağaçlarla kaplı dik bir yamaç yükseliyordu ama burası bir park gibiydi. Muhteşemdi. Birkaç çadır ve hatta bir şenlik ateşi daha vardı.

"Şurada kamp kurduk," dedi Taz, çayırın uzak ucuna doğru başıyla işaret ederek. "Size göstereyim."

Sözleri beynimdeki sisi delip geçerken kaşlarımı çattım. Kendimi koruma duygum devreye girdi ve sessizce ama ısrarla

bir motorcu partisinde karanlıkta yabancı bir adamla birlikte olmak pek parlak bir hareket olmayabilir.

Kahretsin. Gerçekten Jessica'ya

dönüşüyordum. "Mel, buraya gel."

O sesi tanıyordum. Yavaşça döndüğümde Painter'ın arkamızda durduğunu gördüm, kollarını önünde kavuşturmuştu.

Mutlu görünmüyordu.

- - -

Geriye dönüp baktığımda, o öğleden sonra Kit'in eve girmesine izin vermekle hata ettiğimi görüyorum. Gerçekten de o andan itibaren bütün gün berbat olmuştu, raydan çıkmış bir tren karanlık bir boşluğa doğru ... şey, çoğunlukla çok kızgın bir motorcuya doğru ilerliyordu.

Ressam neden kızgındı, hiçbir fikrim yoktu.

O lanet parti boyunca benimle bir kez bile konuşmamıştı. Saatlerdir oradaydım ama onu sadece boyalı kot pantolonlar ve pul büyüklüğünde bikini üstleri giyen sürtük kızlarla konuşurken görmüştüm.

Umursadığımdan değil. Hem de hiç. İstediği kişiyle takılabilirdi, çünkü . . . Çifte bok. Bakışları benimkilerle buluştu, içimi yaktı ve yemin ederim dünya dönmeye başladı. Ressam'ın gözlerine dalıp büyülenirken Taz'ı tamamen unutmuştum. Sonra ne yaptığımı fark ettim ve kendimi aşağı bakmaya zorladım ki bu da pek iyi olmadı. Yemin ederim, adam tamamen kaslardan oluşuyordu - çok net görebildiğim lezzetli kaslar çünkü deri Reapers kesiminin altına sadece kısa kollu bir tişört giymişti. Solmuş mavi kot pantolonu bacaklarını kaplıyor, kalçalarına öyle bir yapışıyordu ki benimkiler de sıkılıyordu. Yıpranmış siyah botlar ayaklarını örtüyordu. Birlikte çok fazlaydı. Parti boyunca kendimi onun her gece hayalini kurduğum adam kadar güçlü -ya da seksi- olmadığına ikna etmeye çalıştım. Kimse olamazdı.

Ama *kesinlikle öyleydi*.

Ressam'ın bakışları Taz'la benim aramda gidip geliyordu, hesaplı ve soğukkanlı bir şekilde bize doğru ilerliyordu, çünkü görünüşe göre kalbimin neredeyse patlamasına neden olacak kadar seksi görünmek yeterli değildi. Hayır. Seksi *yürümesi* de gerekiyordu.

Seksi *nefes al*.

Geçen yıl onunla geçirdiğim her saniyeyi, her dokunuşu, Harley altımızda zonklarken kendimi onun büyük, güçlü bedenine sardığım her anı hatırladım. Bana üç sürüş vermişti. Toplam otuz dakikadan az. Ve o tek öpücük, beni sonsuza dek izlemeye yetmişti.

Büyük bir şekilde daha fazlasını istedim.

"Ressam," dedi Taz, beni şaşırtarak. Orada olduğunu unutmuştum. "Taz. Muhtemelen onu bırakmalısın. O korunuyor."

"O senin mi?" Taz şaşırmış bir sesle sordu. "Sanırım mesajı almamış. Sanki onu buraya ben sürüklemişim gibi."

"O bir çocuk. Bırak onu."

"Hey, ben çocuk değilim," diye itiraz ettim, öfkeyle. "Dört ay sonra yirmi bir yaşında olacağım."

Taz kısık bir kahkaha attı. "Onu duydun. Siktir git, Brooks."

Ressam bana doğru bir adım attı, yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim kadar soğuktu. "Mel, kıçını kaldırıp partiye dön."

Kıpırdamadan durdum, ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Partiye geri dönmeyi gerçekten istiyordum ama Ressam'ın kazanmasını da istemiyordum.

Kahretsin.

Şimdi kendimi Taz ile onun arasında sıkışmış buldum ve tam bir aptal olduğum için Taz'ı unutup bahçenin ortasında Ressam'ın üzerine atlamak istedim. Bacaklarımı beline dolamak ve bir fahişe gibi ona sürtünmek. Çok ama *çok* mutlu bir fahişe.

Kendine saygın nerede?

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BOYA

Mel ürkmüş bir tavşan gibi bana bakıyordu.

O buraya ait değildi ve bunu biliyordu, küçük sinsi. Bilmek zorundaydı, hapiste olduğum süre boyunca Armory'den kaçıyordu. Binlerce başka şeyin yanı sıra bana her şeyi yazmıştı. Benim gibi bir adamın onun hayatını dinlemekten sıkılacağını düşünürsünüz. Bana yazan birkaç kulüp fahişesi de olmuştu; seks, vaatler ve Mel'i aklımdan çıkarması gereken resimlerle dolu mektuplar. Yine de onu düşünmeyi hiç bırakmadım. Bir kez bile. O benim dayanağım olmuştu. Gidip kendine bir erkek arkadaş bulmasını söyledikten sonra yazmayı bıraktı. Eve döndüğümde, bilinçli bir kararla araba konusunda da bir pislik gibi davrandım. Olmak zorundaydım.

Yapılacak doğru şey buydu.

Coeur d'Alene'de bir hafta boyunca onun peşine düşmeden, günaha karşı direnerek yaşamıştım. Sonra Pic geçen Cumartesi kızların taşınmak için yardıma ihtiyacı olduğundan bahsetti ve her şey bitti. O gün ellerimi ondan uzak tutmuştum - merhaba demekten fazlasını yapmamıştım - ama bu bir işkenceydi. Hatırladığımdan daha güzeldi. Dolgunlaşmış, güzellikten muhteşemliğe doğru ilerlemişti; pürüzsüz, zengin, bronzlaşmış bir teni, koyu renk saçları ve Tanrı tarafından belimi sarmak için özel olarak tasarlanmış uzun bacakları vardı.

Bir karton kutu almak için önümde eğildiğinde neredeyse pantolonumun önünden fırlayacaktım.

London tam bir anaç tavuk moduna girerken, başkanım bana kıçıyla gülüyordu. Bir keresinde Mel'i rahat bırakacağıma dair ona söz vermiştim; kulübe yalan söylediği ve bizi kandırdığı düşünülürse bu söz artık geçerli değildi. Yine de kesin olan bir şey vardı. Hayır

Taz gelip ödülü çalsın diye bütün bir yıl boyunca mavi toplarla uğraştım.

"Londra seni arıyor Melanie," diye yalan söyledim. "Sana buraya gelmemeni söylemişti, hatırladın mı? Bunun bir nedeni var. Burası güvenli değil."

"Ben etraftayken tamamen güvendeyim bebeğim," dedi Taz, gözleri dans ederek. Onunla ciddi olarak ilgilendiğini düşünmüyordum ama kesinlikle beni kızdırmaktan zevk alıyordu. Pislik herif. Hunter'ın kardeşlerinden biriydi ve benden hiç hoşlanmamışlardı. Em şu anda Hunter'ın yaşlı karısı olabilirdi ama bir zamanlar benim olmuştu. Bunun için benden nefret ediyordu.

Ondan ben de nefret etmiştim, onu benden çalmıştı. Mel'e baktığımda ise . . . Kahretsin, Em'de ne bulmuştum ki?

"Muhtemelen partiye geri dönmeliyim," dedi yavaşça. *Evet. Hadi canım.*

"Harika," dedim ve kolundan tutup kendime doğru çektim. Ben onu duvarın arkasındaki kapıya doğru değil, avlu duvarının yanından karanlığa doğru sürüklerken Taz arkamızdan güldü. Bir süre yanımda tökezledi, sonra arka köşeyi döndüğümüzde kolumu çekti.

Bizi burada kimse göremez.

"Hey," dedi. Onu görmezden geldim, tansiyonum zaten çok yüksekti. Karanlıkta onun kokusunu alabiliyordum. Aslında *kokusunu*. Ağır bir parfüm falan kullanmıyordu ama portakal, baharat ve güzel kokuyordu. Benim neyim vardı böyle?

"Hey," dedi tekrar, bu sefer koluma sertçe asıldı. Durdum, aniden ona döndüm. Bir adım geri çekildi ve duvara çarptı. "Partiye dönüş yolu bu değil."

"Partiye geri dönmüyorsun."

Başını eğdi ve bana burnunu kırıştırırken alkolden parlayan gözlerindeki şaşkınlığı gördüm. Bir tavşan gibi şirindi.

"Tavşana benziyorsun."

"Baltalı bir katile benziyorsun," dedi kaşlarını çatarak. "Ben de Londra'nın beni aradığını sanıyordum. Yanlış yöne gitmiyor muyuz?"

"Yalan söyledim. Bunu çok yaparım," dedim dudaklarına bakarak. Elimi uzattım, çenesini elime aldım ve başparmağımı dudaklarında gezdirdim. Gözlerimiz kilitlendi ve onun nabzı yükselmeye başladı mı bilmiyorum ama benimki kesinlikle yükseldi. Bu kıza yazarken ne düşünüyordum ki? Çok güzel ve mükemmeldi ve onu bekleyen muhteşem, büyülü bir hayatı vardı.

ve tek düşünebildiğim onu toprağın içine sürüklemek ve sikimi sahip olduğu her deliğe sokmaktı.

Ben yaparken o da çığlık atardı, her gece otuz bir çekerken kafamın içinde çalan aynı tatlı çığlıklar.

Kendimden nefret ettim.

"Neden yalan söyledin?" diye sordu, sesi fısıltı
gibiydi. "Seni Taz'dan uzaklaştırmak için. Onun
yanında güvende değilsin."

Mel'in alnı şaşkınlıkla kırıştı, beyni o kadar yavaş hareket ediyordu ki gözlerinin arkasında dönen çarkları görebiliyordum. Çoğu zaman çok zeki olabilirdi ama bu gece sarhoşluğa geçiş yapmıştı.
Kit. Kit ve Em. Bunu ona onlar yapmıştı.

Daha yakına eğildim, kokusunu aldım. Bir an salındım, çok cezbediciydi.

"Bana senin hakkında her şeyi anlattılar," diye
fısıldadı. "Kim?"

"Diğer kızlar. Kit, Em. Jessica. Nasıl çalıştığınızı biliyorum," diye devam etti. Ellerinden biri kalktı ve göğsüme dokundu. İçimde bir ateş patladı, çünkü onu daha önce istediysem bile şimdi çaresizce istiyordum. O kadar yumuşak, o kadar tatlıydı ki... o kadar mükemmeldi ki.

Sonra sözleri kafasına
dank etti. "Az önce ne
dedin sen?"

"Bana senin hakkında her şeyi anlattılar," dedi, gözlerini dudaklarıma dikerek. "Bana senin Madonna-fahişe kompleksin olduğunu söylediler."

Donup
kaldım.

"Bir *ne*?"

"Madonna-fahişe kompleksi," diye tekrarladı, sesi ciddiydi. "Kirli kızları becermekten hoşlanıyorsun ve temiz kızları mükemmel ve saf kalabilecekleri kaidelere koyuyorsun. Bu oldukça berbat bir durum, Ressam. Madonnalar ve fahişeler diye bir şey yoktur. Hepimiz sadece insanız."

Kelimeler beni şaşkına çevirdi. Neden bahsediyordu ki? Onu bu hayatın drama ve saçmalıklarına bulaştırmak istememem bir tür kompleksim olduğu anlamına gelmiyordu. Hayes kardeşler de kim oluyordu ki fikir beyan ediyorlardı? Mel'le benim hakkımda konuşmuş olmaları mı yoksa onu korkutmak için daha iyi bir iş çıkarmamış olmaları mı beni daha çok sinirlendiriyordu bilemiyordum.

Burada olmaması gerekiyordu.

"Kit ve Em çıldırmış durumda ve senin şu arkadaşın Jessica var ya? Araba kazası gibi. Sen buraya ait değilsin Mel."

"Peki ben nereye aitim?"

"Sana bir kraliçe gibi davranacak ve hayatının geri kalanında sana her şeyi mükemmel bir şekilde sunmak için kıçını yırtacak iyi bir çocukla." Kelimeler neredeyse bir hırıltı gibiydi.

Gözleri büyüdü.

"Ya mükemmel olmak istemiyorsam?"

"Çok kötü, çünkü alacağın şey bu."

"Affedersiniz?" dedi, sesi sertleşmişti. Gözlerinde bir öfke parıltısı gördüm -iyi. Belki de bu, kafasını kıçından çıkaracak kadar rahatlatırdı.

"Seni eve götürüyorum ve bir daha buraya gelmiyorsun. Em ve Kit'ten uzak durabilirsin. Jessica'dan da uzak durmalısın. Neden ikiniz aynı evi paylaşıyorsunuz ki?"

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu usulca, dudakları bir şekilde iznim olmadan ileri geri kaymaya başlayan başparmağıma değiyordu. Yüzüne bakarak derin bir nefes aldım. Tanrım, ama çok güzeldi. Esmer teni, kalın, koyu kahverengi kirpikleri ve kafasını sikerken ellerime dolamak istediğim saçları.

Ben hapisteyken kesmiş olsaydı, bununla başa çıkabilir miydim emin değilim.

"Gitmeni ve bir daha geri dönmemeni istiyorum," dedim. İrkildi ve bir an için dönüp kaçabileceğini düşündüm. Sonra dili dışarı fırladı ve başparmağımı yaladı. Sıcaktı. Sıcak ve ıslaktı ve dişleriyle yakalayıp ağzına aldığında başım zonklamaya başladı. Tamam, başımdan daha fazla. Aslında nabzımı kaya gibi sert olan ve kotumun önünü iten sikimde hissedebiliyordum.

Mel'in gözleri beni derinlemesine emerken benimkileri tuttu, parmakları göğsümü delerken dilini döndürdü. Dudakları yumuşak ve kabarıktı ve başparmağımın etrafına sarıldığında harika görünüyordu ama başka bir şeyin etrafına sarıldığında çok daha iyi görünüyorlardı. Sonra diğer eliyle bileğimi yakaladı, dili son bir oyunbaz alay için dışarı çıkarken bile beni yavaşça ağzından çekti.

"Ressam, beni çok dikkatli dinlemeni istiyorum," dedi ve yüzü sertleşirken bakışlarımı tuttu. Adımın bu şekilde söylenmesini sevmediysem ne olayım!

dudaklarından döküldü. "Arkadaşım olduğunu sanıyordum ama beni ektin. Arabanı ödünç verdiğin için sana teşekkür etmeye çalıştığımda bana sinir bozucu bir baş belasıymışım gibi davrandın. Aramızdaki tüm o mektupların hiçbir anlamı yokmuş gibi davrandın. Bu beni incitti, Painter. Hem de çok. Belki ayıldığımda bunu sana söylediğim için pişman olacağım ama şu anda bu sözleri söylemek iyi hissettiriyor, o yüzden dinle."

Gözlerim büyüdü, bu kız da kimdi? Mel'in omurgası yoktu, bu şekilde değil. Ama belli ki vardı, çünkü konuşması henüz bitmemişti.

"Bana kalırsa, bana ne yapacağımı söylemeye hakkın yok," dedi, göğsümü dürtmek için uzanırken kelimeleri dikkatli ve kasıtlıydı. *"Hiç.* Sen sözümü kesene kadar harika vakit geçiriyordum ve şimdi seni bırakıp sensiz harika vakit geçirmeye geri döneceğim. Eğer bundan hoşlanmıyorsan, bunu kıçına sokabilirsin."

MELANIE

Aklımı kaçırmıştım.

Ağzımdan çıkanların tek olası açıklaması buydu. Bekle.

-Bir tane daha vardı. Bir iblis tarafından ele geçirilmiştim. Yavaşça göz kırptım, arkamdaki duvar için şükrettim çünkü o olmadan dik durabilir miydim emin değilim.

Sarhoşluğun böyle bir şey olduğunu fark ettim. Daha önce sarhoş olduğumu sanıyordum ama sadece çakırkeyif falanmışım, çünkü bu gece tamamen farklıydı. Mesela Ressam'la olan durum. Onun büyük, korkutucu bir adam olduğunu biliyordum. Ona tek başıma, karanlıkta bir şey söylemenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum.

Umurumda değildi.

Özgürleştirmekten bahsediyorum. Ressamın yüzü karardı ve ben kıkırdadım.

Kendime engel olamadım, çok komikti. Bay Büyük Kötü Motorcu Adam ne diyeceğini bilemiyordu çünkü ben haklıydım ve o haksızdı ve-

"Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye homurdandı. Uzandı, bir elini saçlarıma gömdü ve sıkıca bükerek başımı ona doğru eğdi. Bana doğru eğildi, çenesi sıkılırken gözleri yüzümü aradı. "Bunun bir oyun olduğunu mu sanıyorsun Mel? Em ve Kit bile tanımadıkları bir adamla gecenin karanlığında kaçacak kadar aptal değiller."

"Yani Jessica'nın seninle kaçtığı gibi mi?" Kendimi cesur hissederek sordum. "Tam bir ikiyüzlüsün."

"Benden uzak durman için bir sebep daha. Eve gitmeli ve orada kalmalısın."

"Ağzından çıkan kelimeleri *duyuyor* musun?" "Ağzından çıkan kelimeleri duyuyor musun?" diye sordum, çünkü o saçmalıyordu ve ben sadece onun parmağını emiyordum ve ... . Em haklıydı -Ressam'ın bir kompleksi vardı. Yine de aptal bir kaidenin tepesinde sıkışıp kalmaya hiç niyetim yoktu. Onun her yerini yalamak istiyordum, ilham verici bir kadınsı erdem platformunda oturmak değil. "Şimdi bırak gideyim ve buna iyi diyelim. Ben partiye dönüp eğleneceğim. Azgınsan gidip bir fahişeyi becerebilirsin ya da kendini suçlu hissediyorsan Meryem Ana'ya birkaç dua edebilirsin. Sadece beni rahat bırak."

Parmakları saçlarımda sıkılaştı, diğer kolu beni zorla vücuduna çekmek için uzandı. Sonra ona yapıştım, yüzlerimiz birkaç santim ayrıydı. Vay canına. Her nasılsa yakından daha büyüktü.

"Beni dinlemelisin," dedi, alçak sesle ve ondan hiç duymadığım kadar yoğun bir şekilde. "Taz'ın burada sana her şeyi yapabileceğinin farkında mısın? O bu kulübün bir parçası değil ve sen de kimsenin malı değilsin. Biraz sağduyulu davranmazsan seni koruyacak hiçbir şey yok."

"Taz gerçekten iyi birine benziyordu," diye fısıldadım, onun sıcaklığı ve gücüyle çevrelenmiştim ve şu anda nerede olduğumu bilen hiç kimsenin olmadığını fark ettim. Tamam. Painter bir şeylerin peşinde olabilirdi - Taz'la karanlığa çıkmak aptalcaydı, çünkü Taz'ı Painter'ı tanıdığımdan bile daha az tanıyordum ve hapishane mektup arkadaşımla karanlıkta takılmanın iyi bitmeyeceğini hissediyordum. Birden eli kıçımı yakaladı, beni kaldırdı ve duvara çarptı. Kollarım omuzlarını kavradı ve bacaklarım beline dolandı.

Vay canına. Kahretsin.

Kötü bir fikir ya da değil, hayatımda hiç bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum.

Böyle bir şeyi kaç kez rüyamda görmüştüm? Ressam'ın ağzı kulağıma doğru indi ve canımı acıtacak kadar sıkı bir şekilde dişlerinin arasına aldı. İhtiyaç bedenimde patlarken bacaklarının arasındaki sertliğin içime işlediğini hissettim. Çok güzel kokuyordu. Kalçalarım daha fazlası için çaresizce büküldü. Ressam inledi.

"Siktir git," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. "Burada sana neler yapabileceğimin farkında mısın? Tanrım, Mel. Çığlık atarsan duyacak kimse yok. Yapabilirim.

Seni soyacağım ve istesen de istemesen de beynini sikeceğim."

Bir dakika nefes *alamadım - beni soyabilir ve beynimi sikebilirdi*. İçimde bir şey sıkıştı. (Vajinam. Sıkışan vajinamdı.)

"Ya çığlık atmak istemiyorsam?"

Tekrar inledi, bana bakmak için başını geriye çekti. Sonra dudaklarını yaladı ve onu o kadar çok öpmek istedim ki bunun beni öldürebileceğini düşündüm.

O zaman yap şunu.

Düşünmek için kendime fırsat vermedim, sadece kafasını tuttum ve ağzımı onunkine yapıştırdım. Bir an dondu kaldı ve sonra elinin saçlarımı sıkıca kavradığını hissettim, öpücüğün kontrolünü ele geçirirken başımı yana eğdi.

Şimdi size göklerden bir melekler korosunun indiğini, tek boynuzlu atların oynaştığını ve Armory avlusunun duvarına karşı kendiliğinden orgazm olduğumu anlatacağım kısım geldi. Kitaplarda hep böyle yazıyor ama ne diyebilirim ki? Tek boynuzlu at falan yoktu. Yine de meleklerin şarkı söylediğini duyduğumdan oldukça emindim ve kesinlikle orgazma doğru ilerliyordum. Ressamın kalçaları benimkilere sürtünüyordu ve meme uçlarım kaya gibi sertleşmişti, dili dünyamı ele geçirirken göğsü beni eziyordu.

Sonra yer değiştirdi, aleti tam olarak doğru noktayı buldu. Onu içimde *o kadar çok* istiyordum ki, ama bu da inanılmazdı, çünkü vücudumdaki her kasın kasıldığını hissediyordum. Parmaklarım saçlarında kasıldı ve kalçalarım büküldü ve sonra eli kıçımı sertçe sıktı ve ben kenardan düştüm.

Lanet olsun. *LANET OLSUN.*

Emin değilim ama sanırım bir tek boynuzlu at gördüm. Alkolden de olabilir. Yavaşça kendime geldim. Ressam hala beni öpüyordu, şimdi daha yumuşaktı ama boşalmadığını biliyordum. Hayır, siki hâlâ sertti ve daha fazlası için hazırdı. Sonra geri çekildi ve beni yere indirdi, ağır ağır nefes alıyordu. Aramıza uzanıp bacaklarının arasındaki kot kaplı çıkıntıyı bulup sıkarken sallandım.

"Hayır," dedi dişlerini sıkarak. "Seni eve götürmemiz gerek."

Yine de vücudu aynı fikirde değildi çünkü kalçaları elime doğru geri itiyor, daha fazlası için yalvarıyordu. Tekrar sıktım, elimi onun hatırı sayılır uzunluğunda sıkıca aşağı yukarı gezdirdim ve tadının nasıl olduğunu merak ettim.

Öğrenmeye karar verdim ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Bu onu kızdırmışa benziyordu çünkü kollarımdan tuttu, beni ayağa kaldırdı ve sert bir hareketle itti. Geriye doğru tökezledim ve bir ağaç köküne takıldım, kıçımın üzerine bir ot yığınının içine düşmeden önce bir an için yalpaladım.

"'Hayır, hayır demektir' diye bir söz duydun mu hiç?" diye hırladı, yüzünde gördüğüm en korkuya yakın ifadeyle bana bakıyordu. "Bunu bir yerlerde bir posterde okuduğuma eminim. Seni böyle istemiyorum Mel."

Düşüş içimdeki nefesi kesmeye yetmemişti ama o tek cümle kesinlikle kesmişti. Kahretsin. Ona saldırmıştım ve bundan kurtulmuştum. Bunu yapmamı istememişti ama ben yine de yapmıştım. Böyle şeyler yapan insanlar için bir isim vardı.

Bu sana sürtündüğünü hissettiğin bir protesto değildi, kızım. Bu bir sikti ve kötü bir şekilde içine girmek istiyordu.

Hayır. Bunun bir önemi yoktu, çünkü vücudu ne derse desin, beyni aynı fikirde değildi. Ona oral seks yapmak için eğilmiştim ve o bunu istemiyordu bile.

Çok acınası.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, kusacakmışım gibi hissediyordum. Tanrım, neden bu kadar çok içmiştim? Beni bir aptala dönüştürmüştü. Ressam uzanıp bana elini uzattı.

"Hadi, gidelim," dedi, sesi hâlâ gergindi. "Seni yere düşürmek istememiştim. Tanrım, ne kümelenme ama."

"Sorun değil," diye mırıldandım, bir yerlere sıvışıp sıvışamayacağımı merak ediyordum. London'ı arayıp eve bırakması için yalvarmadan önce bir süre oturup kendi acınası sularımda debelenebilirdim. "Seni öptüğüm için gerçekten üzgünüm."

"Seni buradan çıkarmalıyım. Tanrım. Benden uzak durmalısın, Mel. Bu bokla başa çıkamam. Bir dahaki sefere bana silahla gel, ikimiz için de daha kolay olur."

- - -

Bunu izleyen şey, korkunç, sarhoşça dönüşlerle harmanlanmış ve mutlak bir neşeyle taçlandırılmış bir aşağılanma egzersiziydi. Neden mi? Çünkü beni motosikletiyle eve bırakmaya karar verdi. Siyah ve altın rengi Harley'inin ne kadar büyük ve korkutucu olduğunu unutmuşum. Yani, onu park halinde görmüştüm.

Geçen hafta sonu taşınma sırasında caddede gördüm ve bunun küçük bir arazi motosikleti olmadığını biliyordum ... ama yine de yakından daha büyük görünüyordu - bir şekilde daha gerçekti. Korkutucu.

Seksi.

Neden seksi olmak zorundaydı ki?

Ressam bacağını bisikletin üzerinden atıp oturdu ve benim de ona katılmamı işaret etti. Yukarı tırmandım, eteğimi bir şekilde içeri sokmaya çalışırken poposuna doğru kaydım. Ellerimi yakaladı ve beline sıkıca sardı. Vay anasını.

Ellerimi açtım, başımı sırtına yasladığımda gömleğinin altındaki karın kaslarının sert esnemesini hissettim. Reapers renkleri yüzümle aynı hizadaydı ve yeleğinin deri kokusunu alıyordum.

Aynı anda hem bu kadar utanıp hem de tahrik olmak nasıl mümkün olabilirdi?

Sonra Ressam Harley'i bacaklarımın arasında canlandırdı ve kayıtlara geçmesi için şunu belirtmeme izin verin: size motosikletin fallik bir makine olmadığını söylemeye çalışan herkes belli ki hiç motosiklete binmemiş. Öpüşmeden önce onunla motosiklete binmek için her şeyimi verirdim. Ne yazık ki bu gece boka batmış ve geri dönmüştü; tek istediğim yatağıma girip yorganı başımın üzerine çekmekti.

Çok ama *çok* şanslı olsaydım, belki de tüm bunlar çılgın bir kâbusa dönüşebilirdi.

Yolculuk bir bulanıklık içinde geçti. Bir saniye sonra Armory'den çıkıyorduk ve bir saniye sonra evimin önünde durmuştuk. Bir anda bisikletten inip yürüyüşe çıktım ve Jessica'nın benim için bir Fudgsicle bırakmış olması için dua ettim çünkü ihtiyacım vardı. Tamamen şifalı.

"Mel," diye seslendi arkamdan.

"Bıraktığın için teşekkürler," diye cevap verdim, ona bakmayı ya da yavaşlamayı reddederek. "Mel!" dedi, emir verircesine sesini yükselterek. İsteksizce durdum ve

Ona bakmak için döndüm, neredeyse yine kıçımın üstüne düşüyordum. Sarhoş olmayı sevmediğime karar verdim. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu ve eğlenceli olmaktan çıkmıştı.

"Ne?"

"London ve Kit'e mesaj atmalısın," dedi, sesi neredeyse nazikti. "İyi olduğunu bilmelerini sağla. Seni eve getirdiğimi söyle."

"Ah," dedim, utanarak çünkü aklıma bile gelmemişti. (Kesinlikle artık aşırı sarhoş olmak yok, sadece bu konuda pek iyi değildim).

telefonumu çıkardım ve birkaç cevapsız mesaj gördüm. Lanet olsun. İlki yaklaşık kırk beş dakika önce Londra'dan gelmişti.

İyi eğlenceler ama dikkatli ol Mel. Taz çok tatlı. Aynı zamanda bir oyuncu.

On beş dakika sonra.

Nereye gittiğini görmedim. İyi misin? Ve son olarak .

. .

Senin için endişeleniyorum Mel. Lütfen mesaj at ve iyi olduğunu söyle.

Ugh. Gelmiş geçmiş en kötü kız çocuğu olmalıydım. Hemen ardından Kit'ten bir mesaj geldi.

Londra çıldırıyor ve birisi Taz'la gittiğini söyledi, dikkatli ol xx

Boktan boktan *boktan* . . .

Üzgünüm, yoruldum ve eve gelmeye karar verdim. Ressamla bir tur attık ve her şey yolunda. Sonra görüşürüz ve davet için teşekkürler.

Sokağa doğru baktım, Ressam hâlâ bisikletinin üzerinde oturmuş beni izliyordu. Ona şımarık bir parmak salladım -neden *yaptın bunu? Bunu yaptığın için tam bir aptal gibi görünüyorsun! Sonra* kapıya doğru yürüdüm ve anahtarımı çıkardım. Orada durdum, düşündüm, sonra döndüm ve çimenlerin üzerinden ona doğru yürüdüm, çünkü hala bitmemiş bir işimiz vardı.

Ressam sorgulayarak başını eğdi.

"Sen hapisteyken arabanı ödünç almama izin verdiğin için çok teşekkür ederim," dedim dikkatle bakışlarını tutarak. "Gerçekten çok naziksiniz ve bana çok yardımcı oldunuz."

"Rica ederim," diye cevap verdi, yüzüne garip bir duygu yayılmıştı. Başımı sallayarak döndüm ve anahtarımı tekrar çıkararak kapıya doğru yürüdüm. İçeri adımımı attığımda arkamda motorun kükreyerek canlandığını duydum.

Jessica bir konuda haklıydı. Cephaneliğe gitmek büyük bir hataydı.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jess'i kanepede dizüstü bilgisayarında çalışırken ve kırmızı meyankökü kırbacı yerken buldum. Saçları hala rahatsız edici amip büyümesi şeklindeki topuzundaydı ve yanındaki soluk kanepenin koluna bir kutu Red Bull dengelemişti. Arka planda müzik çalıyordu, her zamanki neşeli dans ve erkek gruplarının karışımı. Jess'i ne kadar sevsem de, çalma listeleri kulaklarımı kafamdan sökmek istememe neden oluyordu.

Beni gördüğünde gözleri büyüdü ve suçlayıcı bir şekilde işaret etti. "Biriyle yattın, seni küçük fahişe!"

"Affedersiniz?" Kafam tamamen karışmış bir halde sordum. *Tanrım, sandığımdan daha da sarhoş olmalıydım.*

"Sen. Yattın," diye tekrarladı ve parmağını vurgulamak için bana doğru sapladı. "Bütün rujun akmış. Bir adamla tanıştın ve onun aletini yaladın, değil mi? Seninle de yattı mı? Seni boşalttığını varsayıyorum.
-Gözlerindeki o ışıltı var ya..."

"Hayır, kimsenin sikini yalamadım. Yani, biz-"

Sonra durdum, yutkundum. Bekle, ne? Neden bu konuşmayı yapıyorduk? Daha da önemlisi, ona Ressam'la olanları anlatmak istiyor muydum? Jess bir kahkaha patlattığında ne diyeceğimi bulmaya çalışarak yavaşça göz kırptım.

"Mellie, çok kolaysın," dedi gözlerini devirerek. "Biriyle yatmadığını biliyorum ama sana bok attığım için beni suçlayabilir misin? Her zaman çok kızarıyorsun. Bu gerçekten komik çünkü sen asla bir partide takılmazsın. Sen her zaman iyi kızsın."

Kaşlarımı çattım, sonra kanepede onun yanına çöktüm. Harekete geçemeyeceğimi düşündüğü için alınsam mı yoksa hiçbir şeyden şüphelenmediği için şükretsem mi karar veremedim. Aşağı uzanarak onu gevşetmeye çalıştım.

Botlarım. Bu olması gerekenden daha zor oldu, çünkü parmaklarım doğru çalışmıyordu.

"Okulda iyi olmam birileriyle takılamayacağım anlamına gelmez," diye hatırlattım ona. "Bakire değilim ya."

"Üç erkekle yattın, doğru mu?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Başımı salladım, sonuncusunu düşündükçe yüzüm buruştu... Hiçbiri harika değildi ama John gerçekten canımı yakmıştı. O çocuğun korkunç, *korkunç* bir amacı vardı.

"Peki en son ne zaman seviştin?" diye devam etti. "Uzun
zaman oldu," diye itiraf ettim.

"Painter'la tanıştığından beri."

Omuz silktim, sorularına cevap vermeyi reddettim. Bu sadece onu cesaretlendirirdi.

"Bu bir çıkmaz sokak ve bunu sen de biliyorsun," diyerek elini savurdu. "Kıçını kaldırıp biraz hareketlenmene ihtiyacım var - sekse tövbe ettiğimden beri *sana* güveniyorum Mel. Sen benim her şeyimsin."

Bana taparcasına, alaycı köpek yavrusu gözleriyle baktı.

Onu tersleyerek kanepenin minderlerine uzandım ve ayaklarımı St. Vinnie'nin ikinci el dükkanından aşırdığımız sehpanın üzerine koydum. Yıpranmış ve iğrençti ama bir pizza ve altılı paketi taşıyacak kadar sağlamdı, önemli olan da buydu (en azından Jess'e göre).

"Sandığın kadar zeki değilsin," diye mırıldandım. "Öyle bir şey değil."

"Loni'nin seni bıraktığında gelip merhaba dememesine şaşırdım," dedi yanıma uzanarak. "Genelde gelir."

"Loni'yle eve gitmedim," diye geçiştirdim, hâlâ olanlardan dolayı kendimi çiğ ve utanmış hissediyordum. Jessica'ya yalan söylemekten hoşlanmıyordum ama o noktaya gelmeye de hazır değildim. Henüz hazır değildim. Özellikle de *Armory*'de bir partiye gittiğini bildiğimden beri - aile partisi değil - ve Painter'la benden daha ileri gitmişti.

Sanırım hapiste sıkılıp mektup istediğinde yeterince iyiydim. Şimdi mi? Pek değil. Jess'e baktım, aralarında tam olarak ne olduğunu merak ediyordum. "Seviştiklerini" söylemişti ama bu gerçekten ne anlama geliyordu? Bu konuda endişelenmememi, önemli olmadığını söylemişti. Ama Jessica muhteşemdi. Büyüleyiciydi. Ve benden genç olsa da, deneyim açısından benden onlarca yaş büyüktü. Ressam'ın sizinkiyle ilgilenmemesine şaşmamalı.

Onun tipi değildim.

"Peki seni kim bıraktı?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Em ve Kit sarhoştu. Hunter mıydı? Yoksa seni bir aday ile mi gönderdiler?"

Yalan söylemeyi, bir isim ya da başka bir şey uydurmayı düşündüm. Jess'in dikkat süresi kısaydı, bu yüzden ona söyleyecek kadar aptal olmadığım sürece muhtemelen her şeyi unutacaktı-

"Tanrım, Ressam'ı eve bırakmışsın!" diye suçladı birden. "Yüzündeki suçluluk duygusunu görebiliyorum. Bu nasıl oldu?"

Kahretsin.

"Evet," diye yavaşça itiraf ettim. Ona tüm çirkin hikâyeyi anlatabilirdim. "Benimle ilgilenmedi - taşındığımız gün yaptığı gibi beni görmezden geldi. Ama sonra başka bir adamla tanıştım ve ..."

"Ne?" diye sordu. Düşünmeye çalışarak gözlerimi kapattım ve sonra tekrar açtım çünkü oda deli gibi dönüyordu. Bir an için kusacağımı sandım. Neyse ki geçti.

"O da beni sürükleyerek götürdü ve oraya ait olmadığımı söyledi," diye itiraf ettim. "Bu konuda tartışıyorduk ve suratıma bakıyordu, sonra saçımı tuttu, ben de onu öptüm."

Jess kaşlarını çattı.

"O iyi bir adam değil," dedi. "Demek istediğim, bazı iyi şeyler yaptı, bunu ona vereceğim. Ama bu motorcular tehlikeli, Mel. Sana başından beri söyledim, ondan uzak durmalısın."

Bu konuşmayı ilk kez yapmıyorduk; birbirimize yazdığımızı ilk öğrendiğinde çok öfkelenmişti. Birden aklıma korkunç bir düşünce geldi. Daha önce de aklıma gelmişti ama ona bunu hiç sormamıştım çünkü bana yanlış gelmişti.

Yine de bu gece kendimi o kadar çekingen hissetmiyordum.

"Yani, bilmek zorundayım ..." Nasıl söyleyeceğimi düşünerek başladım. *Tanrım, Jessica, hâlâ benim tuhaf, arkadaş olmayan hapishane mektup arkadaşımla seks yapmak istiyor musun?* Hmm. Bu kulağa pek doğru gelmedi. En iyi arkadaşına, gizliden gizliye aşık olduğun ama seni çaresiz bir çocuk olarak gördüğü için sana ilgi duymayan adamla yatmayı umup ummadığını sormanın en nazik yolu tam olarak *neydi*?

İngiliz edebiyatı dersimde bu konu işlenmemişti.

"Ne?" diye sordu, dizüstü bilgisayarını kapatıp kanepenin kenarına yaslayarak. "Dur tahmin edeyim, bana hâlâ Ressam'ı arzulayıp arzulamadığımı sormak için güzel bir yol bulmaya çalışıyorsun, çünkü ben öyle bir kızım, öyle mi? Her zaman erkeklerin peşinden koşan?"

Öksürdüm, bunu düşündüğüm için bile kendimi tam bir sürtük gibi hissediyordum. Ama sorun da buydu, bir süredir içimi kemiriyordu ve bu pek çok açıdan adil değildi çünkü Jess yöntemlerini değiştirmişti. Çoğunlukla. (Endişeye neden olan "çoğunlukla" kısmıydı.)

"Olabilir. Taşınma sırasında seninle birkaç dakika konuşmak için seni kenara çektiğini fark ettim..."

"Bunun komik mi yoksa aşağılayıcı mı olduğuna karar veremiyorum."

"Komik mi?" Zayıfça sordum. Jessica başını omzuma yasladı ve iç çekti.

"Birincisi, geçici olarak bekarlık yemini ettim."

"Evet, ama ne kadar süreceğini hiç söylemedin ve sen bile çok düşüncesiz olduğunu kabul etmek zorundasın," diye belirttim, tartışmaya başladığımıza göre bunu oynayabileceğimi düşündüm. "Tek bildiğim, yemininin bugün erken saatlerde sona erdiği."

"İyi bir noktaya değindin," dedi ve başını çevirerek bana sırıttı. Oh,

Tanrı'ya şükür.

Çok kızgın değildi. Ama soruma da henüz cevap vermemişti.

"Endişelenme. Ressam'a asla dokunmam Mel, ilgilendiğini farz etsek bile - ki ilgilenmiyor. Beni umursadığı falan yok. Sadece bu da değil, sen benim için şerefsiz bir motorcudan çok daha önemlisin. Dürtü kontrolü üzerinde çalışıyorum. Önümde uzun bir yol olduğunu biliyorum ama aslında gayet iyi gidiyor. Kabul et, dramada en az yüzde yirmi beş azalma oldu."

Güldüm, rahatlamaktan neredeyse başım dönüyordu. "Kendine biraz

kredi ver

-Otuz diyebilirim. Lastik Demir Olayı olmasaydı kırk yaşında olacaktın."

Jessica iç çekti.

"Evet. Bu benim en iyi anım değildi. Yine de bir sır bilmek ister misin?" diye sordu ve bana hınzırca sırıtmak için geri çekildi.

"Ne?"

"Reese ve Loni'ye üzgün olduğumu söylediğimi biliyorum ama bunu kesinlikle tekrar yapardım. O pislik bunu fazlasıyla hak etti. Yemin ederim, o sersemin arabasının ön camını kırdığımda neredeyse boşalıyordum. İntikamı her zaman sekse tercih ederim."

Kaşlarını tekrar bana doğru salladı ve ben de Reese'i taklit ederek ona sahte bir sert bakış attım.

"Bu bir şaka değil Jess," dedim, ses tonunu ve sözlerini aynen taklit ederek. "Eğer o küçük puşt böyle olmasaydı kıçın şu anda hapiste olurdu.

Azraillerden korkuyorum. Bir dahaki sefere seni de götürmelerine izin vereceğim."

"Özür dilerim Reese," diye cevap verdi başını eğip dudağını ısırarak. "Sanırım kontrolümü kaybettim. Bu konuda danışmanımla konuşmam gerekecek..."

Bu ikimizi de güldürmeye yetti, ki bu gerçekten hiç hoş değildi çünkü Reese iyi bir adamdı - sadece Loni için deli olmakla kalmıyor, hem bana hem de Jess'e kendi kızları gibi davranıyordu.

"Benim de sana bir sırrım var," diye itiraf ettim kıkırdamalarımız nihayet dindiğinde.

"O da ne?"

"Loni de bunu hak ettiğini düşünüyordu. Reese'e, sen ön camı indirmeseydin, onun indireceğini söylediğini duydum. O da çok *kızdı*."

"Gerçekten mi?" Jess şaşırmış bir ifadeyle sordu. "Vay anasını."

"Evet, camların kırılması gerekiyorsa onunla konuşması gerektiğini söyledi.

Bunu yapması için bir aday gönderecek, çünkü onun kesilmesini istemiyor. Sonra tekrar öpüşmeye başladılar ve ben de tüm bu PDA beni kusturmadan önce sıvıştım."

Ağzı düştü.

"O gerçekten iyi bir adam," dedi sessizce. Başımı salladım, aramızdaki ilişkinin yeniden düzeldiğini hissettiğim için şükrettim.

"Sana sorduğum için

özür dilerim."

"Biliyorum."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve gözlerinde hala merak ettiğim sırlar vardı. Ona olanlar ile Painter'ın hapse girmesi arasında bir bağlantı vardı. Ona mektup yazıp arabasını ne yapmamı istediğini sormuştum. Bana arabayı saklamamı söylemiş ve bir tepsi dolusu hapishane yemeğini incelediği, şaşkın ve iğrenmiş görünen komik bir karikatür çizimini göndermişti.

Başımı yukarı kaldırarak tavana baktım ve durumu düşündüm. Gerçekten arkadaş mıydık?

"Jess, herkesin Ölüm Melekleri'nin cidden berbat şeyler yaptığını söylediğini biliyorum," dedim usulca. "Sence söylentiler doğru mu? Yani, Reese o kadar iyi bir adamsa ..."

Jessica derin bir iç çekti.

"Söylentiler doğru Mel," dedi, sesi kasvetliydi. "Yaptıklarını düşündüğün şey her neyse, daha kötüsü. Çok daha kötü. Bu konuda bana

güven."

Gözlerimin neden birdenbire yaşardığını merak ederek hızla gözlerimi kırptım, çünkü hayatımda bir çocuk için ağlayamayacak kadar çok şey yaşamıştım.

Hayır, çocuk değil. Ressam Brooks kesinlikle bir erkekti. Jess uzaktan kumandaya uzandı ve Loni'nin yeni eve taşınma hediyesi olarak üç büyük poşet erzakla birlikte aldığımız televizyonu açtı. Aptal bir reality şov başladı ve birkaç dakika sonra bir Fudgsicle'a ihtiyacım olduğunu hatırladım ve bir tane avlamak için mutfağa gittim.

Benim yerimde olmak kötü, çünkü Jess sonuncuyu çoktan yemişti. Onun yerine bir yoğurt aldım ve kimin hayatının daha zor olduğunu tartışan bir grup şımarık zengin kadını izlemek için yerime yerleştim.

Ha. Belki de onlardan birini babamla ayarlamalıyım - *işte bu* reality TV olurdu.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

BOYA

Partiye geri dönme zahmetine girmedim.

Taz'ın kıçının tekmelenmesi gerekiyordu ve lanet olası yüzünü görürsem kendimi durduramayacağımı hissediyordum. Bu hiç iyi olmazdı - Şeytan Jacks bu noktada müttefikimiz olabilirdi ama iki kulüp arasındaki geçmiş pek de hoş değildi. Pic hâlâ kızının babası Hunter'ı öldürmekle ilgili "şakalar" yapıyordu. İhtiyacı olan son şey yangına körükle gitmemdi.

İşte buradaydım, bir Cuma gecesi yalnızdım, Mel ortaya çıkmadan önce daha önce emilmiş olmama rağmen taşaklarım bir Şirin'in poposu kadar morarmıştı. Artık onu gördüğüme, bana karşı hissettiğime göre gerçeği inkâr edemezdim. O farklıydı. Özeldi. Ona dokunmak bile başkalarıyla sevişmekten daha iyi hissettiriyordu ve buna razı olmak istemiyordum. Gerçek gibi hissediyordum.

Ama er ya da geç bu küçük sevda geçecekti.

Kendim hakkında bunu biliyordum. Em'in benim için doğru kadın olduğunu düşünmüştüm. Sonra çok uzun süre bekledim ve onu kaybettim. Dünyamın sonunun geldiğini düşündüm. Ama bitmedi. Onu asla unutamayacağıma yüzde yüz inanmış olmama rağmen, bugünlerde ona baktığımda tek bir lanet şey bile hissetmiyordum.

Mel'e karşı hissettiklerim de geçecekti.

Bisikleti yeni evimin arkasındaki sokağa çektim, yukarıda bir dairesi ve aşağıda bir garajı olan eski bir araba evi. Kiralık ev Mel'in evinden sadece dört blok ötedeydi ve bu tamamen tesadüftü. Onu taşıdıktan hemen sonra şehir merkezinde bir yer aramaya karar vermiş olmam hiçbir şey ifade etmiyordu, tamamen tesadüftü.

Kapıyı açıp içeri girdim ve garajdaki çalışma lambalarını yaktım. Tavan boyunca kancalara dizilmişlerdi ve her birine takılıydılar.

uzun bir zincir halinde. Yukarı çıktım, bir bira aldım, sonra aşağı indim çünkü uyumak için fazla heyecanlıydım.

Bunun yerine, hazırladığım meşe kaplamalı kontrplağa doğru yürüdüm ve mat ortamın nasıl gittiğini görmek için yüzeyi test ettim. Kuru. Neredeyse bir haftadır üzerinde çalışıyordum. Artık nihayet hazırdı, bu da dışarı çıktığımdan beri ilk gerçek resmime başlayabileceğim anlamına geliyordu. İş arasında

-Hem tamirhanede yasal işler hem de kulüp için yan işler ve yaşayacak bir yer bulmakla çok meşguldüm.

Bu gece tam da ihtiyacım olan şeydi.

Kulüp renklerimi çıkardım, tekerlekli tamirci taburemi kaptım ve tezgâha doğru çektim. Boyalarım ve beni hapse attıklarında kaybettiklerimin yerine aldığım fırçalarım bekliyordu. Tutuklandıktan sonra birkaç yaşlı kadın eski daireme gidip eşyaları kutulamıştı ama fırçaları nasıl paketleyeceklerini bilmiyorlardı. Bunlar o kadar iyi değildi ama şimdilik elimdekilerin en iyisiydi ve daha fazla beklemek istemiyordum.

Bir saat sonra mola verdim, biramı bitirirken başladığım Reapers sembolünün ana hatlarını inceledim. Benden şapel için bir tür duvar resmi yapmamı istemişlerdi. Aslında duvara boyamayı planlamıştım, ama Pic bir tahta üzerine yapmamı önerdi, böylece onu hareket ettirebileceklerdi. Sağlam bir fikirdi; böyle bir pano onlarca yıl dayanabilirdi.

Kahretsin, ama yeniden resim yapmak iyi hissettirdi.

Belki Mel'e sahip olamadım ama en azından buna sahiptim. Bu işte de iyiydim. İçeride bile çocuklar için bazı özel tasarım işleri yapmıştım. Artık tekrar dışarıdaydım ve birkaçıyla motosikletlerini elle boyamak için konuşmuştum bile. Bir tanesi çok fazla parası olan bir hafta sonu savaşçısıydı ve ben resim yaparken motosikletini birkaç hafta tutmamı sorun etmedi.

Sanırım bazılarımız diğerlerinden daha çok sürmek için yaşıyor.

Para getirdikleri sürece umurumda değildi.

Müziğin sesini açarak tekrar tahtaya doğru eğildim. İyi görünüyordu. Gerçekten iyi. Belki de kardeşim Bolt'un önerisine uyup işim için bir web sitesi kurmalıyım. Bakalım biraz daha iş bulabilecek miyim? Aklıma kendi işi olan bir adamın -ticari bir sanatçı- Mel gibi bir kızın yuva kurabileceği türden bir adam olabileceği geldi. Tanrım, ama onu düşünmeyi bırakmalıydım.

Olmayacaktı.

Bunu aşmanın zamanı geldi.

- - -

Justin Bieber yatak odamda şarkı

söylüyordu.

Ne oluyor lan?

Gözlerimi kırpıştırarak tavana baktım, uyanmaya çalışıyordum. Belki de bu uğursuz feryadın sona ermesi için kimi öldürmem gerektiğini bulmaya çalışıyordum. Sonsuzluktan sonra ses kesildi ve yastığı başımın üzerine çekerek yuvarlandım, bu kabusu hak etmek için hangi suçu işlediğimi anlamaya çalıştım.

İşte o zaman tekrar başladı.

Lanet olsun, bu benim telefonumdu. Ona uzandım, ekranda Puck'ın orta parmağının rastgele bir resmi yanıp sönüyordu. Ve evet, parmağı tanıdım çünkü bir yıldan uzun bir süredir günde en az on kez bana doğrulttuğunu görmüştüm. Hapishanedeki sabah selamı gibi bir şeydi. Cevap verirken kaşlarımı çattım.

"Yeni zil sesini beğendin mi?" diye sordu en iyi arkadaşım.

"Bok ye ve öl, sik kafalı," diye homurdanmayı başardım ama bu hakaret en iyi yaptığım iş değildi - beynim hâlâ bulanıktı.

"Birileri dün gece sevişmemiş," diye cevap verdi ve neredeyse kına yaktığının kokusunu alabiliyordum. Dick. "Mel ile gittiğini ve geri dönmediğini gördüm. Hayal kırıklığına uğradım, kardeşim."

Telefonu kapattım ve yanımdaki yatağa bıraktım. Kahretsin, kendimi berbat hissediyordum. Bütün gece resim yapmak içki içmekten daha kötü olabiliyordu, en azından akşamdan kalma olmak açısından. Nihayet o sabah altı sularında sızmıştım - saate göre şu anda saat dokuzdu. Eskiden beni uyandırması için bir şeyler içerdim, ama hapishane boyunca temiz kalmıştım ve öyle kalmayı planlıyordum, bu yüzden benim için keyif yoktu.

Justin yine ulumaya başladı. İstifa ederek telefonu elime

aldım. "Telefonumu nasıl kırdın?" diye sordum.

"Şifreyi tahmin ettin, salak herif," dedi Puck. "Seni çok iyi tanıyorum, benden bir bok saklayamazsın. Yine de aramak için bir sebebim var, o yüzden bu sefer kıçı incinmiş bir genç kız gibi telefonu suratıma kapatma, tamam mı?"

"Otuz saniyen var."

"Bir saat içinde üç kulübün buluşmasını gerçekleştireceğiz," dedi, sesi ciddileşerek.

"Bu öğleden sonra olduğunu sanıyordum."

"Değiştirdiler. Bir şey çıktı. Sanırım Boonie'nin erken çıkması gerekiyor, o yüzden saat 10'da konuşuyoruz."

"Harika," dedim gözlerimi ovuşturarak. Kahretsin, yorulmuştum. "Görüşürüz o zaman."

Telefonu kapattıktan sonra yatağa geri bıraktım ve tavana bakmaya başladım.

Su lekeleri dairesel desenler halinde üst üste biniyordu ve hava değiştiğinde buranın nemlenebileceğini hissediyordum. Çok da umurumda değildi; aşağıdaki garaj mükemmel bir stüdyo olmuştu ve tek önemsediğim de buydu.

Biebs tekrar şarkı söylemeye başladı ve hava sahamı kirletti. Puck'ı gerçekten öldürmeliyim, diye karar verdim. Toplum hizmeti.

"Şimdi ne olacak?" Cevap vererek sordum.

"Şarkıyı tekrar dinlemek istersin diye düşündüm." "Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum."

- - -

Uyandığımda Armory'ye gitmek o kadar da kötü değildi; temiz hava iyi geldi. Bu, dışarı çıktığımdan beri ilk büyük kulüp toplantısıydı. Eve döndüğümde bana bir parti vermişlerdi elbette ama bunu küçük tutmuştuk. Puck'ın güneydeki dramı göz önüne alındığında bu şekilde daha güvenli görünüyordu.

Bugün Devil's Jacks, Reapers ve Silver Bastards'tan temsilcilerimiz vardı. Kulüplerimiz arasında Idaho, Montana, Oregon ve Washington'ın çoğunu ele geçirebiliriz. Acil bir durumdan haberdar değildim, ancak bir süredir bu konudan haberdar değildim.

Armory insan kaynıyordu ama dün geceki partiden sonra nasıl bu kadar erken kalkmışlardı, hiçbir fikrim yoktu. Bisikletimi sıraya soktum ve ana kapıya doğru yürüdüm. Dışarıda aralarında Puck'ın da bulunduğu bir grup Gümüş Piç duruyordu. Gülünç derecede sağlıklı ve iyi dinlenmiş görünüyordu. Bildiğim kadarıyla dün gece hiç parti yapmamıştı - Cali'de o kızla olanlar yüzünden hâlâ kafası karışıktı.

Bunun için onu suçlayamam ... çirkin bok.

Eve döndüğümüzden beri geçen birkaç hafta boyunca onu özledim, özellikle de geceleri. Biraz berbattı ama son birkaç haftadır sadece ben ve o vardık.

Geçen yıl. Birbirimizi güvende tuttuk, nöbet tuttuk, birbirimizin arkasını kolladık. Hayatta kaldık. Bu tür bir kardeşlik sadece cezan bittiğinde sona ermez.

"Nasıl gidiyor?" Ona doğru yürürken sordum.

"Durmaksızın heyecan ve heyecan," diye yanıtladı, sesi kurudu. "Dün yeni bir ehliyet aldım. Sonsuza kadar beklemek zorunda kaldım ve yanımdaki sürtük susmak bilmedi. Eve döndüğümüzden beri başıma gelen en heyecanlı şey hâlâ bu, belki de seçeneklerimizi gözden geçirmeliyiz."

"Callup yerleşmek için harika bir kasaba," dedim ona sırıtarak. "Her akşam yedide yatağa girmeye alışacaksın, yemin ederim. Tabii Montana'ya da dönebilirsin. Seni buralarda görmeyi seviyorum ama orada mutlu değilsen neden kalasın ki?"

Omuz silkti. "Bitmemiş bir işim varmış gibi hissediyorum."

"Evet, ama bu iş hapishane yemidir, bu yüzden bunu aşabilirsin. Tabii bu gerçek aşk değilse," dedim onunla alay ederek. "Gerçek aşk her türlü fedakârlığa değer, değil mi? Taşakların da dahil mi?"

"Siktir git," dedi omzuma yumruk atarak. Ben de ona yumrukla karşılık verdim ama daha ileri gitmedi. Onunla tartışmayı ne kadar sevsem de, şimdi zamanı değildi.

"Seni tekrar görmek güzel," dedi Gümüş Piçler'in başkanı Boonie. "Puck içeride onun için yaptığınız her şeyi bize anlatıyor."

"Her iki yöne de gitti," diye itiraf ettim. "O olmasaydı çok daha kötü olurdu. İkimizin de sağ çıkmasına sevindim."

"Takdir ettik." "O iyi bir

kardeş."

BB'nin bize doğru hantalca geldiğini görmek için ona baktım. Büyük aday şimdiye kadar tam üye olmalıydı ama annesi ölürken bir süreliğine bırakmıştı. Kanser.

"Prez içeri girme zamanının geldiğini söylüyor," dedi bize. "Başlamaya hazırlar. Oyun odasında."

Hepimiz salon, bar ve genel takılma alanı olarak hizmet veren ana odadan geçerek içeri girdik. Alt katın ön yarısını kaplıyordu; sol arka tarafta bir mutfak, ortada ofisler ve arka tarafta ana odayı yansıtan bir atölye vardı.

Partinin ne kadar büyük olduğu düşünüldüğünde, mekân hiç de fena durumda değildi. Oraya buraya sıkıştırılmış boşlar vardı ve bir sutyen

bilardo masasının üzerinde asılı duran ışığa takıldı. Etrafta dolaşan birkaç kız gördüm, ortalığı temizliyorlardı. Hiçbirini tanımıyordum, ki bu büyük bir sürpriz değildi. Hâlâ kulübün hayatına tam olarak entegre olamamıştım ve hiçbiri eski kadın havası vermiyordu. Sonra dün gece beni uçuranı fark ettim. Küçük bir el salladı. Başımı salladım ama göz teması kurmadım - onu cesaretlendirmek için bir neden yoktu.

Oyun odası üst katta, ikinci katta, sağ taraftaydı. Yukarı çıktığımızda kardeşlerin çoğu zaten bekliyordu. Puck ve ben arka tarafta bir yer bulup duvara yaslanarak izlemeye başladık. Tam yamasını alalı sadece üç hafta olmuştu ve dikkat çekmemeyi planladığını biliyordum. Ben de öyle.

Piknik, Deke, Hunter ve Boonie de dahil olmak üzere hafta sonu için gelen diğer bölüm başkanlarıyla birlikte odayı inceledi.

"Gelen herkese teşekkürler. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca çok fazla çatışma yaşadık. İşler sarpa sardı, kardeşlerimiz hapis yattı"- bana ve Puck'a doğru saygıyla başını salladı-"ve bu arada bazılarını kaybettik. Sadece sosyalleşmek için biraz zaman ayırmak iyi olur. Ama iş konuşmak için de bu fırsatı heba edemeyiz. Deke ve Hunter kartelin durumu hakkında bizi bilgilendirecek, sonra da yeni bir işimiz var. Deke?"

Portland Reapers'ın bölüm başkanı öne çıktı ve kollarını kavuşturarak odanın diğer ucuna baktı.

"Jack'ler güneyde güçlü bir şekilde tutunuyorlar," dedi. "Portland bölgesinde birkaç kartel kaçakçısı yakaladık ama bildiğim kadarıyla artık Washington'a kadar gelmiyorlar. La Grande sağlam duruyor ve orta koridoru koruyor. İtiraf etmekten nefret etsem de, Jack'ler sağlamdı. Rapor edecek pek bir şey yok. Hunter, eklemek istediğin bir şey var mı?"

Em'in yaşlı adamı öne çıktı. Onu düşünceli bir şekilde inceledim ve bugünlerde ondan daha az nefret edip etmediğime karar vermeye çalıştım. Em'i bir süre önce unutmuştum, içten içe onu pek düşünmüyordum. Bunun Hunter'la aramdaki ilişkiyi yumuşatacağını düşünürdünüz ama öyle olmadı. Hâlâ seve seve boğazını kesebilirdim, sadece genel prensipler gereği. Kibirli pislik.

Bana doğru baktı, gözleri sertti.

"Hepimiz için hapis yatanlara teşekkür etmeliyiz," dedi ve bana küçük, alaycı bir selam verdi. *Şerefsiz.* "Kartelin bir noktada toparlanıp tekrar peşimize düşeceğini hepimiz biliyoruz ama şimdilik çoğunlukla Oregon eyalet sınırının güneyinde kalıyorlar. Kuzey Cali biraz daha zor.

ama onlar da değil. Bir noktada muhtemelen bölge için savaşmaya devam etmek isteyip istemediğimiz konusunda zor bir karar vermemiz gerekecek. Buna kulüp karar verecek ve şu anda somut bir plan yapmaktan kaçınıyoruz. Güneydeki müttefiklerimize sızılmış durumda. Onlara uzun vadede güvenebileceğimizden emin değiliz."

Puck ve ben bakışlarımızı paylaştık - hapishanede bunu çok görmüştük. "Müttefiklerimiz" işe yaramazdı.

"Ressam, içeride geçirdiğin zaman hakkında bana anlattıklarını paylaşmak ister misin?" Pic aklımdan geçenleri okumuş gibi sordu. Başımı salladım, konuşmadan önce düşünmek için durakladım.

"Hepiniz biliyorsunuz ki yanımızda müttefik kulüp kardeşlerimiz vardı," dedim. "Birkaç Longneck, Bay Brotherhood ve Nighthawk Raiders'dan bir adam.
Üzgünüm ama Longnecks bok gibi. İçeride onlara güvenemezdim ve şimdi şubelerinden birini ziyaret ettiğime göre bunun tüm kulüp için geçerli olduğunu söyleyebilirim. Kardeşlik sağlam görünüyordu ama kendi başlarına zor zamanlar geçiriyorlar. Nighthawks'taki adam ilginçti ..."

Puck ve ben, hapishanedeki bağlantımız Pipes'ı açıklamanın en iyi yolunu düşünürken duraksayıp hızlıca bakıştık.

"Puck, buraya atlamak ister misin?" Ben sordum.

"Elbette," dedi. "Pipes tek başınaydı ve kulüplerimiz arasındaki geçmiş göz önüne alındığında oldukça hızlı kaynaştık. O da silah suçundan içerideydi. Ama işin ilginç kısmı şu: Hepimiz bir süredir Kanada sınırından mal getirdiklerini biliyoruz, değil mi? Şunu dinleyin. Pipes'a göre, boru hattı Kanada tarafında tıkanıyor."

Picnic ve Boonie buna şaşırmamıştı ama Hunter'ın şaşırdığı belliydi. İlginç, Pic ona önceden bilgi vermemişti. Sanırım Hayes ailesi mutlu bir aile değildi. Bu büyük bir sürpriz değildi, adamdan hoşlanmamak için her türlü nedenim vardı ama Pic'inkilerle kıyaslanamazlardı. Anladığım kadarıyla, İsa'nın kendisi Reese Hayes'in kızları için yeterince iyi olamazdı, en azından onun gözünde.

Bellingham'daki Reapers bölümünün başkanı Rance öne çıktı. Puck ve benim ne söyleyeceğimizi zaten biliyordu elbette. Pic ve Boonie'ye her şeyi anlatmıştık ve Reese'in daha sonra Rance ile temasa geçtiğini biliyordum, çünkü onun bölümü Nighthawks'ın bulunduğu Hallies Falls'a en yakın olanıydı. Şimdi onun durum hakkındaki görüşlerini merak ediyordum.

"Söylentiler duyduk," dedi. "Bir süredir bir şeyler olduğundan şüpheleniyordum. Ödemelerini eksik yapıyorlardı, ürünler kayboluyordu, bu tür şeyler. Suçu kötü giden bazı yerel polislere attılar - iş yapmanın maliyeti - ama hiçbir zaman doğru çıkmadı. Şimdi neler olduğuna dair daha iyi bir fikrimiz var. Onlara gerisini anlat, Ressam."

"British Columbia'da yeni bir oyuncu var," diye devam ettim. "Kendilerine kulüp diyorlar ama Pipes'ın dediğine göre kendilerine bisiklet alıp arma takan bir avuç serseriden ibaretler, gerçek bir kardeşlik değil. Quebec'te olanlara benziyor, anlıyor musun? Şimdi de sınır ötesi trafiğin kontrolü için Nighthawk Raiders ile savaşıyorlar. Tüm kulübün batacağından ve yamalarını tamamen kaybedeceklerinden endişeleniyor."

"Neden bize kendileri gelmediler?" Hunter kaşlarını çatarak sordu. "Doğrudan konuşmak isteyeceğiniz türden bir şey gibi görünüyor ama onlardan hiçbir şey duymadık."

"Pipes, başkanları Marsh'ın BC'dekilerle birlikte hareket ettiğini düşünüyor," diye açıkladım. "Sadece kendisine sadık yeni kardeşler getirmekle kalmıyor, eski kardeşleri de devre dışı bırakıyor. Hiçbir şey için oylama yapmıyorlar, memur seçimleri de yok. Pipes, Marsh'ı dışarı çağırmaya çalıştığını söylüyor. Kıçına tekmeyi yedi ve sonra onu bir kaçışta kurban ettiler. Polislerle konuşmuyor ama yardım için bize ulaşıyor. Bunun için çaresiz. Kulüp düşerse içerideki korumasını kaybedeceğini biliyor."

"Kötü bir durum," diye mırıldandı Boonie. "Düşüncesi olan var mı?"

Coeur d'Alene başkan yardımcısı Bolt, "Gidip bir bakalım," dedi. Adam Picnic'in yaşındaydı ve hayatları boyunca arkadaş olmuşlardı. Bolt olmasaydı burada bile olamazdım; onunla on dokuz yaşındayken tanışmıştım, ilk hapis cezamı yeni çekmiştim ve korkudan altıma sıçmıştım. Bana acımış, nasıl hayatta kalacağımı öğretmiş ve ihtiyacım olduğunda kıçımı korumuştu. İçeri girmeden önce bir bisikletim vardı ama MC kültürü hakkında hiçbir şey bilmiyordum. İki yıl sonra çıktığımda Azrailler için hazırdım. Bolt bazı torpiller yapmıştı ve bildiğim sonraki şey, Armory'de kaldığım, garip işler yaptığım ve kulübe girme yolumu kazandığımdı.

Başıma gelen en iyi şeydi, hiç şüphesiz. Gage sessizce ayağa kalkarak, "Ben giderim," dedi. Şaşırmamıştım-

Geçen yıla kadar Gage bizim başçavuşumuzdu ve hiçbir şeyden geri adım atmazdı. Son iki yıldır The Line'ı o yönetiyordu.

ve huzursuz olduğunu biliyordum. "Sessizce içeri gir, işlerin nasıl gittiğine dair bir fikir edin. Belki sadece ikimiz?"

"Düşünceleriniz?" Pic diğer başkanlara bakarak sordu.

"Bana sağlam görünüyor," dedi Boonie. "Onlara haber vermeye gerek yok - eğer bir şey yoksa, onları sorguladığımızı asla bilmeyecekler ve eğer harekete geçmek zorunda kalırsak, önceden haber vermelerini istemiyorum."

Rance başını salladı. "Yanına almayı düşündüğün biri var mı, Gage? Bellingham kardeşlerin çoğunu tanıyorlar, bu yüzden sana pek yardımcı olamayız."

Gage bana baktı, gözleri spekülatifti. "Peki ya sen, Ressam? Durumu ilk elden duydun ve bir süredir ortalıkta yoktun. Seni tanıma ihtimalleri daha düşük. Şartlı tahliyede olduğunu biliyorum ama sanırım bunu halledebiliriz."

"Elbette," dedim, zihinsel olarak haftamı yeniden düzenledim. Kaportacıda vardiyalarım vardı ama patron Pic olduğu için bu bir sorun değildi.

"Harika, buradaki işimiz bittikten sonra konuşalım," diye cevap verdi.

"Devam edelim, Whitefish yakınlarındaki durumu tartışalım," dedi Pic. Onu sadece bir kulağımla dinledim, Pipes'la hapishanede yaptığım her konuşmayı düşündüm ve bu arada kaçırdığım bir şey olup olmadığını merak ettim.

"Yardım mı istiyorsun?" Puck sordu, sesi fısıltı gibiydi. "Sessiz gideceğini biliyorum ama destek almaktan asla zarar gelmez."

Bu fikir hoşuma gitmişti; Puck'ın arkamda olması çok doğaldı. "Gage'le konuşayım. Bakalım o ne düşünüyor."

- - -

Bir saat sonra tüm işlerimizi bitirmiştik. Çok fazla iş yoktu - bu hafta sonu her şeyden çok sosyal bir etkinlikti. Çıkarken Gage'le göz göze geldik ve bana el salladı.

"Puck bizimle gelmeyi teklif etti," dedim ona. "Aramız çok iyi ve Piçler'den birinin de bizimle gelmesinden zarar gelmez."

Gage kaşlarını çattı.

"Yapmamayı tercih ederim. İyi bir çocuk olduğunu biliyorum ama ikinci bir kulüp getirirsek işler karışır. Piçlerden birini yanımıza alırız, sonra Jack'ler de kendilerinden birini ister ve birdenbire on kişi şehre ineriz.
Şu anda bizim bölgemizde yer alıyor ve bu şekilde kalmasını istiyorum."

"Yeterince makul," dedim, hoşuma gitmese de mantığını anlamıştım. Puck arkanda olması gereken iyi bir adamdı. Elbette Gage de öyleydi. Silah çavuşu olmasının bir nedeni vardı; adam tam bir tuğlaydı. Sağlam, tehlikeli ve kulübe son derece sadıktı. "Peki ne zaman gitmek istiyorsun?"

"Yakında yola çıkmayı düşünüyorum," dedi. "Pic ile The Line'a başka birini yerleştirmek konusunda konuştum bile. Bu biraz zaman alabilir ve onları ortada bırakmak istemiyorum. Şimdi bir süreliğine orada dükkan açmama izin verecek ama aynı zamanda ihtiyacım olduğunda çekip gitmem için bana bir bahane verecek bir şey düşünmeye çalışıyorum. Gizli görevde olmayı sevmiyorum ama şu an için en iyisi bu."

"Seni anlıyorum. Yani sence biraz zaman alacak mı?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı. "Esnek misin? Sana her zaman ihtiyacım olmayacak ama en azından zamanın bir kısmında bana destek olmanı istiyorum."

"Elbette, bunu yapabilirim," dedim, yanımda birkaç eskiz defteri ya da başka bir şey getiririm diye düşündüm. Ciddi bir sanat çalışması yapmadan bir yıldan fazla zaman geçirmiştim.

-Bu konuda heyecanlanmaya gerek yok. "Kamyoncu olduğunu söylesek? Gelip gitmene izin verir, seni kulüp hayatından uzaklaştırır ama yine de şehirdeyken bisiklete binmek için bir bahanen olur. Sadece bu da değil, Pic'in elinde şu anda Pace Howard'ın büyük kamyonu var - görevdeyken dükkanın arkasına park etmesine izin verdi, onu çalışır durumda tutacağına söz verdi. Belki onu kullanabiliriz."

Gage düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Fena fikir değil," dedi. "Pic'le konuşacağım, bakalım bu konuda ne diyecek. Sen nasılsın? İki hafta kaldı, değil mi?"

"İyi," dedim, bunun doğru olduğunu fark ederek. Melanie meselesi dışında genel olarak her şeyden memnundum. "Şartlı tahliye memuru - Torres'le birlikteyim, maaş bordrosunda- yerini biliyor gibi görünüyor. Eyalet dışına çıkmaması gerekiyordu ama beni idare edecek."

"Tamam o zaman," dedi. "Pic'le konuşacağım. Sizin tarafınızda herhangi bir sorun çıkarsa bana haber verin, yarın ya da Pazartesi günü yola çıkmayı planlayalım."

Başımı salladım ve merdivenlerden inerek Cephaneliğin ana katına doğru yöneldim. Artık daha fazla insan ayaktaydı. Mutfaktan gelen kahvaltı kokusunu alabiliyordum ve her zamanki gibi içeride yemek pişirip avluda servis yaptıklarını düşündüm.

Kendime yiyecek bir şeyler alayım bari.

Dışarıda bir tabak kaptım ve yumurta, jambon ve patates kızartması ile karnımı doyurdum. Ruger, Horse ve Duck ile masaya oturmuştum ki Kit Hayes -Em'in kötü kız kardeşi, bu kelimeleri hafifçe kullanmıyorum- yanıma oturdu.

"Bu gece panayıra gidiyoruz," diye duyurdu. "Birçoğumuz rodeoyu görmek ve belki de pudra şekerli poşetlere koydukları o küçük çöreklerden yemek istiyoruz. Sophie ve Marie de gitmek istiyor ama siz gitmezseniz hanımlarınız gitmez. Ne dersiniz?"

Duck bana doğru eğilerek, "Bizim fikirlerimiz önemliymiş gibi davranmasına dikkat et," diye mırıldandı. Gülümsemek zorunda kaldım. Yaşlı adam altmışlı yaşlarındaydı ve kendisine her zaman saygı gösterilmesine rağmen, çoğu zaman kulüp binasına yakın durma eğilimindeydi.

"Bana bakma," dedim ona. "Horse ve Ruger'ı işe almak için burada." Kit bana ters ters baktı.

"Bunu mahvetme," dedi kaşlarını çatarak. "Herkesin bizimle gelmesini istiyoruz ama At gelmezse Marie'nin de gelmeyeceğini biliyorum, Sophie ve Ruger için de aynı şey geçerli. Cephanelikte yapacak işleri olduğunu düşünüyorlar."

"Burada yapılacak işler *var*," dedi At, sesi kuruydu. "Arkada kamp kurmuş misafirlerimiz var. Akşam yemeğine ihtiyaçları olacak."

"Panayırda satın alabilecekleri," dedi Kit, gülümsemesi giderek sertleşip sabitleşerek. "Sadece bu da değil, gitmeyen bir sürü kadın var. Rodeo da o kadar geç saate kalmıyor. Bittiğinde hepiniz buraya dönüp parti yapabilirsiniz... ve bu avluda oturup içmek özel bir şey değil. Siz bunu her zaman yapıyorsunuz. Rodeo yılda sadece bir kez yapılıyor."

Ruger iç çekti. "Şimdi teslim olmak daha kolay olacak."

"Amcık," dedim, ama adamın gerçekten hiç şansı yoktu. Hayes kızları bir şeyi kafalarına koyduklarında kimse onlara karşı koyamazdı ve görünüşe göre onların kafasında da fuara gitmek vardı.

"Peki ya Ressam?" Kit sordu ve yemin ederim bana kirpiklerini kırpıştırdı. "Melanie'yi de yanımızda getiriyoruz, o yüzden burada kalmak istersen harika olur. Eminim seni etrafta istemez."

O küçük kaltak. Şimdi gitmem *gerekiyordu*.

Onu görmezden geliyormuş gibi yaparak yumurtalarımdan bir ısırık aldım. Güldü, sonra muhtemelen yeni kurbanlar aramak için avluya atladı.

"O kızın Vancouver'a taşınmasına gerçekten çok sevindim," dedi Duck iç çekerek. "Onu kendi kızım gibi seviyorum ama gittiği her yerde ortalığı karıştırmıyorsa ne olayım. Sanırım bu gece hepiniz panayırda olacaksınız?"

Yemeğime baktım ve mücverin üzerindeki ketçap deseninden büyülenmiş gibi davrandım.

Duck güldü.

MELANIE

"Lütfen..." Kit önümde yere diz çökerek sızlandı. Beni ve Jess'i ön bahçede yakalamıştı -*kendime not: Hayes kızları şehirdeyken bir daha asla dışarı çıkma, hatta kapıyı bile açma*- ve dramatik bir şekilde onunla rodeoya gitmemizi istedi, çünkü "O kovboylar kendi kıçlarını çimdiklemeyecekler."

Bunun doğru olduğundan emin olsam da, yine de onunla gitmeyi planlamıyordum - üzerinde çalışmam gereken bir ödevim vardı ve bir gece önce kendimi aptal durumuna düşürmüştüm. Reaper'lardan kaçmak öncelikler listemde en üst sıralardaydı, yine de Kit, Bettie Page'den ilham alan tüm ihtişamıyla dizlerinin üzerindeydi.

Caddede arkasına park etmiş, Em'in yaşlı adamı Hunter'ın önderliğinde en az beş Devil's Jacks sürücüsü vardı.

Hiç baskı yok, değil mi?

Göz ucuyla Taz'ın bisikletinden inip bana doğru yürümeye başladığını gördüm. Vay be. Dün gecenin anıları aklıma geldikçe yanaklarımın ısındığını hissettim.

Alkol. Buradaki düşman alkoldü. Alkol ve Hayes ailesi. Taz yanıma geldi, kolunu omzuma attı.

"Bizimle gelmek istemediğinize emin misiniz hanımlar?" diye sordu. "Kızarmış yemek. At boku. Sevilmeyecek ne var?"

Jess kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Rodeo hayranı değil misin?" diye sordu. Taz güldü.

"Motosikletler gittikleri her yerde çöp yığınları bırakmazlar. Sanırım bu konu hakkındaki hislerimi özetliyor."

Jess sırıtarak beni şaşırttı çünkü kendisi motorcuları pek sevmezdi.

"Ben Jessica," dedi. *Ruh-roh.* Bu onun şirin "müsaitim "iydi.
Ses. Bekarlık buraya kadarmış.

"Bizimle geliyorsun, değil mi?" Kit umutla Jess'e odaklanarak sordu. Kız zayıflığın kokusunu alabiliyordu.

"Bence bunu başarabiliriz, sence de öyle değil mi Mel?" Jess masumca sordu. Gözlerimi ona diktim.

"Elbette," diye yanıtladım sesim kuru bir

şekilde. "Sabırsızlanıyorum." Taz homurdanarak

omzumu sıktı.

"O kadar heyecanlanma," diye mırıldandı kulağıma. "Bir yerini zorlayabilirsin."

"Tamam, gidip eşyalarınızı alın," dedi Kit, ayağa fırlayıp bize gururla bakarak. Düğün için bir tarih belirlediklerine göre bu "yeni aile" olayını gerçekten ciddiye alıyordu. Bu hafta sonundan sonra, bitmesi için sabırsızlanıyordum. Aralık yeterince erken gelemezdi. "Diğer herkes çoktan dışarıda."

"Pekâlâ," dedi Jess parlak bir sesle, kolumdan tutup beni Taz'dan uzaklaştırdı. "En fazla beş dakika sürer."

- - -

"Motorculardan nefret ettiğini sanıyordum," diye hatırlattım ona içeri girdiğimizde. "Ve beş dakika hazırlanmak için çok fazla zaman değil. Bu hafta teslim etmem gereken bir ödevim olduğundan bahsetmiyorum bile, biliyorsun."

"Böyle bir makaleyi yarım saatte çıkarabilirsin," dedi. "Ve harika görünüyorsun. Biraz dudak parlatıcısı sür ve eşyalarını topla. Motorcular hakkındaki görüşlerimi yeniden gözden geçiriyorum."

"Gerçekten mi? Ne zamandan beri?"

"Taz'ı gördüğümden beri, o adam tamamen ve tamamen sikilebilir. Şimdi bilmem gereken şey şu: Onunla aranızda bir şey var mı? Eve Painter'la geldiğini biliyorum ama Taz dışarıda peşindeydi. Normalde bunun bir anlamı olduğunu söylerdim ama bu adamlar o kadar alıngan ki bunu anlamak zor."

"Dün gece onunla bir süre takıldım," diye itiraf ettim. "Ama daha fazlasını aramıyorum - Painter yüzünden kafam yeterince karışık zaten. Etrafta dolaşan başka bir motorcuya da ihtiyacım yok. O tamamen senin."

"Mükemmel," dedi dudaklarını yalayarak. "Uzun zamandır çok iyi bir kız oldum. Sanırım kendimi tekrar piyasaya sürmenin zamanı geldi."

Zavallı Taz.

Adam mahvolmuştu. Tam anlamıyla. Nedense pek umursamayacağına dair bir his vardı içimde.

Tam olarak dört dakika elli dokuz saniye sonra tekrar dışarıdaydık. En iyi halimle görünmüyordum ama kötü de görünmüyordum -kesik şort, şirin bir atlet ve annemin giderken geride bıraktığı eski bir çift kovboy çizmesi.

Pek bir miras sayılmazlar ama bugün işe yarayabilirler.

"Peki kiminle gidiyoruz?" Dışarı çıktığımızda Jess nazlı nazlı sordu.

"Yerim var," dedi uzun boylu, sırık gibi, siyah saçlı ve dövmeli bir adam ve

boynuna doladı. Teklifini kabul edeceğimi düşünerek ona gülümsedim ama Taz kolunu tekrar omuzlarıma attı.

"O benimle birlikte," dedi. Em ve Kit birbirlerine baktılar ve Jessica hayal kırıklığını gizlemeyi başararak bir elini Bay Tattoo'nun omzunda gezdirdi.

"Seninle gelmeyi çok isterim," diyerek tüm cazibesini ortaya koydu. İyi kız maskesini bu kadar çabuk düşürmesi neredeyse ürkütücüydü. Ne kadar hızlı çalıştığını unutmuştum.

Jess daha yaşlı ve daha zeki olabilirdi ama o hâlâ Jess'ti.

Fuar alanına ulaşmamız sadece beş dakika sürdü, ancak bu süre Taz'ın çok güzel karın kasları olduğunu anlamam için yeterli oldu. At sırtındaki gönüllüler bizi at ahırlarının arkasındaki büyük, boş bir alana park ettirdi. Orada şimdiden en az otuz motor vardı ve Azrailler, Gümüş Piçler ve Şeytan Jacks'ten gelen adaylar tarafından korunuyordu. Kapıya doğru yürürken Taz elimi tuttu, beni hem heyecanlandıran hem de korkutan bir şekilde rahatça sahiplendi. Nihayetinde istediğim adam o değildi ve onu yönlendirmek istemiyordum ... ama hangi kadın ateşli bir adamın herkesin içinde elini tutmasından hoşlanmaz ki? *Daha yüzeysel olabilir misin?* Şüpheliyim. Lanet olsun. Bir şeye dönüşmeden bu işi bitirmem gerektiğine karar verdim. Elini çekiştirdim.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" Ben sordum.

"Elbette," dedi ve diğerlerinin geçebilmesi için kenara çekildi. Jess bana kaşlarını çattı ama onu görmezden geldim.

"Ne var ne yok?" Taz sordu. Başımı kaldırıp ona baktım, neredeyse mükemmel yüz hatlarını, hâlâ geriye taranmış seksi saçlarını ve gözlerinden seks fışkıran bakışlarını inceledim. Bu adamı geri çevirerek aklımı mı kaçırmıştım?

Muhtemelen.

"Um . . . Sanırım bunu söylemenin kolay bir yolu yok ama dün gece gerçekten sarhoştum," diye başladım. Bana nazik bir gülümseme verdi.

"Bunu anladım."

Yüzümün kızardığını hissettim, bir daha asla böyle içmemeliydim. Bazı insanlara kıyasla çok kötü olmadığını biliyordum ama kontrolden çıkmış gibi hissetmekten nefret ediyordum. Babam sarhoşken hep aptalca şeyler yapardı.

Ben bundan daha iyiydim ... en azından bundan daha iyi olmak istiyordum. Bu fuar gezisini atlattıktan hemen sonra.

"Yani gerçekten bir ilişki aramıyorum," diye başladım. Taz'ın gülümsemesi daha da genişledi.

"Bana uyar. Sadece biriyle yatmaya çalışıyorum," dedi açıkça ve sözlerinin kırıcı olacağını düşünseniz de, bir şekilde -onun ağzından- bana karşı dürüst olduğunu hissettim. "Ve seninle bir yere varamayacağımı zaten biliyorum. Ama küçük oda arkadaşın buna çok sıcak bakıyor ve seninle olmam onu çıldırtıyor. Painter muhtemelen daha sonra burada olacak, bu yüzden bana asılarak onu kızdırabilirsin. Tam kendini kaybedip seni kovacağı sırada, o da beni üzüntümde teselli etmeye hazır ve istekli olacak. Kazan-kazan, gerçekten."

Ona bakakaldım.

"Bunu bana söylediğine inanamıyorum," dedim sonunda. "Bu oldukça utanmazca."

"Utanmak bana göre değil," dedi ukala bir özgüvenle. "Sadece takıl bebeğim. İyi vakit geçireceğiz ve sonra ben oda arkadaşını becerirken sen de Painter'la eve gideceksin."

Göz kırptım.

"Onu senin hakkında kesinlikle uyaracağımın farkındasın," demeyi başardım sonunda. Gülümsedi, sopa üzerinde saf günah. Yoksa sopalı günah mı demeliydim?

Heh.

"Buna güveniyorum," dedi. "Belayı seviyor, bunu söyleyebilirim. Bu onu tahrik edecek, ona meydan okuyacak. Onu ne kadar çok uyarırsan o kadar kolay olur."

Kaşlarımı çattım, bunun beni nasıl hissettirdiğine karar vermeye çalıştım.

"Hadi gidelim," dedi. "Acıktım ve Em buradaki barbekünün inanılmaz olduğunu söylüyor. Sana yemek bile ısmarlarım. Kulağa hoş geliyor mu?"

Başımı salladım, hâlâ kafam karışıktı. Bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim, ama bir konuda haklıydı ... adil barbekü bok gibiydi ve eğer

ben değilsem lanet olsun

Açım.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

BOYA

Fuar berbattı.

Taz yanında Melanie ile gelmişti ve son iki saatimi sergi çadırlarında dolaşarak, onları izleyerek ve benimle uğraşmak için elinden geleni yaptığı için sinirlenerek geçirdim.

Cockwad.

Ne zaman arkasını dönse, kalçalarını ona doğru itiyor ya da kıçını tutuyormuş gibi yapıyordu. Dilini fiskeliyordu. Aletini sıkardı. Lanet bir sapıktan başka bir şey değildi. Hunter da işin içindeydi, ne zaman fırsatını bulsa sessizce benimle alay ediyordu. Öz kardeşlerim hiçbir işe yaramıyordu. Horse sadece gözlerini devirdi ve nihayet akşam yemeği için barbekü çadırına gittiğimizde, Ruger eğer ona sahip çıkacak cesaretim yoksa, bırakmam gerektiğini söyledi.

Tanrı yardımcım olsun, eğer bu piçler benim desteğim olacaksa, tek başıma daha iyisini yapardım. Gece bitmek bilmiyordu. Rodeo umurumda bile değildi, iyi bir eğlence olduğunu düşünüyordum ama Melanie olmasaydı burada olamazdım. Onunla göz göze gelmeye çalışıyordum ama bana bakmıyordu. Farkında olduğunu biliyordum çünkü sürekli kızarıyordu. Muhtemelen dün gece için utanmıştır. Yeterince adil. Ama onu Taz'la izledikçe mesafemi korumak daha da zorlaşıyordu.

Mükemmel bir adamı hak ediyordu ve o piç kurusu bu niteliklere sahip değildi.

En azından yemekler iyiydi. Fuar alanı çevresinde yemek yiyebileceğim yüzlerce farklı yer vardı ama barbekü en iyisi olmalıydı. Kafadan kontak olduğumu kanıtlamam gerekiyorsa, o da sıraya girdiğimde geldi. Önümde "kazara" bana çarpıp duran küçük, güzel bir şey vardı. Tamamen Mel'e ve Taz'ın lanet ellerini ondan uzak tutamadığı gerçeğine odaklanmamış olsaydım, her şeyin üzerinde olurdum.

On dakika sonra elimde bir tabak pirzola, patates salatası ve mısır ekmeğiyle çadırın dışında kurulmuş olan uzun masalara doğru ilerledim. Bir uçta bir yer buldum, Horse yanıma oturdu, Marie de ona eşlik etti. Ruger ve yaşlı karısı Sophie de karşımızda oturdular ve diğerlerine daha aşağıda bolca yer bıraktılar. Kısa süre sonra Kit, Em ve Hunter da bize katıldı, ardından Taz ve Melanie de onların yanına oturdu. Jessica da onlara katılınca kızlar birlikte gülmeye ve kıkırdamaya başladılar.

Hunter'ın en iyi arkadaşı Skid ile takılmış gibi görünüyordu. En sevdiğim kız olmayabilir ama o pislikten daha iyisini hak ediyordu. *Ona göz kulak olsam iyi olur.* Başka tarafa bakarken At'ın Jess ve Skid'i de incelediğini fark ettim. Sonra benim bakışlarımı yakaladı ve sözsüz bir konuşma yaptık

-Jess gençti. İkimiz de ona göz kulak olurduk. Taz ayağa kalktı. "İçki

isteyen var mı?" diye sordu, gözlerini bana dikerek. "Bayanlar

"Susamıştım, belki bir tane alırım diye düşündüm."

Oh, şu pislik. Mel'i yine sarhoş etmeye çalışıyordu.

"Bana su yeter," diye ısrar edince gülümsemekten kendimi alamadım. *Kapak olsun, ahmak. O senin peşinde.*

- - -

Akşam yemeği çok uzun sürdü. Kit'in durmak bilmeyen çenesi ve Taz'ın küçük kazıları arasında, bunu başarabileceğimden tam olarak emin değildim. Tabaklarımızı topladıktan sonra herkes tuvalete gitmek için dağıldı.

İşerken Taz yanımda durdu -mutlu bir şekilde ıslık çaldı- ve işte o zaman onun saçmalıklarından bıktığıma karar verdim. Dışarı çıkarken, özel bir konuşma yapmak için beni en yakın teşhir çadırının arkasından takip etmesi için başımla işaret ettim. Ne yazık ki orası Kootenai İlçe Şerifi'nin kulübesiydi; bir adamı öldürmek için ideal bir yer değildi. Ben olmak berbat bir şey.

"Ne tür bir oyun oynuyorsun?" Ses tonumu sabit ve rahat kalmaya zorlayarak ona sordum.

"Eğleniyor musun Brooks? Şu Mel denen kızdan hoşlanıyorum. Gerçekten güzel bir amı var." Taz düşünceli düşünceli parmaklarını çıtlattı. "Sonra, yani sen elinle tatlı tatlı sevişirken ben onu becerirken? Birkaç not alacağımdan eminim, nasıl gittiğini sana bildiririm."

Bir yıl önce, bizi altı polisten ayıran tek şeyin bir branda duvar olmasına aldırmadan onu yere sererdim. Hapishane bana kendimi kontrol etmeyi

öğretmişti,

Gerçi. Puck ve ben Kaliforniya'da neredeyse tamamen yalnızdık, öfkemizi dışa vurmak gibi lüksleri karşılayamazdık. Eğer yaşamak istiyorsak.

Şimdi o zor kazandığım özdenetimi kendimi toparlamak için kullandım.

"Bu iş şimdi bitiyor," dedim ona, onun oyununu oynamayı reddederek. Taz kaşlarını kaldırdı.

"Bu mu?"

"Aptal olma, ne demek istediğimi biliyorsun," diye cevap verdim, tüm bu saçmalıklardan bıkmıştım. "O senin için bir hiç, o yüzden geri döndüğünde benimle olacak."

"Nasıl anladın?"

Yavaşça gülümsedim ve elimi aşağıya doğru uzatarak her zaman belimde taşıdığım bıçağıma dokundum. "Ona dokunursan, seni burada ve şimdi, tanıkların önünde deşerim. Ölmüş olacaksın ve kulüplerimiz arasındaki barış sona erecek çünkü umurunda bile olmayan bir kızı düşürmeyeceksin. Gerçekten böyle mi olmasını istiyorsun?"

Yüzü asıldı.

"Blöf yapıyorsun. Şartlı tahliyede olduğunu biliyorum - seni hapse geri gönderecekler ve biz de seni içeride yakalayacağız," dedi yavaşça. Omuz silktim, neredeyse beni aramasını umuyordum. Hayatımı bir hücrede çürüyerek sonlandırmak istediğimden değil, ama bu pisliği öldürmek buna değebilirdi.

"Belki," diye cevap verdim ona tatlı bir gülümseme sunarak. "Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Bu kız için gerçekten savaş mı
başlatacaksın?" Durdum, düşündüm.

"Evet."

Taz başını yavaşça salladı ve ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Al onu. Zaten oda arkadaşının peşindeyim. Sadece seninle dalga geçiyorum, hepsi bu."

Omuzlarımın gevşediğini hissettim, çünkü aslında bunu yapmaya hazırdım - ona tekrar dokunursa onu öldürebilirdim. *Tanrım.*

Taz neredeyse endişeli bir ses tonuyla, "Profesyonel yardım almalısın," dedi.

"Psikiyatrist gibi mi?" Gülmekten kendimi alamayarak sordum. "Evet, içeride onlardan biriyle tanıştım. Pek iyi anlaşamadık."

"İyi bir fahişe düşünüyordum," diye yanıtladı isteksizce gülümseyerek. "Amcığın am olduğunu anlıyorsun, değil mi? Önemli olan sıcak, ıslak ve sıkı olması."

Hay sikeyim. Neden bunu söylemek zorundaydı ki? Şimdi onun amını

düşünüyordum, her yönden birinci sınıf olduğuna yüzde yüz emindim. Telefonum çaldı.

At'tan gelen bir mesaj buldum.

AT: Her şey yolunda mı? Herkes yemek masalarına dönsün.
Hemen geliyorum.

Tekrar Taz'a baktım. "İyi miyiz?"

Başını salladı.

"Tabii, her neyse," dedi. "Ama cidden, gidip o kıza sahip çıkmak isteyebilirsin. Bu tür çılgınlıklar tehlikeli olabilir, yanlış adama çekersen. Sadece geri kalanımıza işlerin tam olarak ne durumda olduğunu önceden bildirmek adil olur."

Kaşlarımı çattım, çünkü bunu yapmaya hazır değildim. Hâlâ onun için daha iyisini istiyordum.

İyi biri, düzenli bir işte çalışacak, belki iki yılda bir onu Hawaii'ye götürecek. Cumartesi sabahları arabasını yıkayacak. Ne yazık ki, ne zaman o adamı hayal etmeye çalışsam, ayaklarımın dibinde ölüyordu.

Belki de bir kompleksim vardı.

\- - -

Gruba ulaştığımızda rodeo başlamak üzereydi. Büyük bir hayranı olmasam da, bir adamın o büyük boğalardan birinin tepesinde tam sekiz saniye gittiğini görmenin bir şey olduğunu inkar edemezdim. Rodeo kraliçeleri de dar kotlarının içinde hiç fena değillerdi. Melanie'ye doğru yürüdüm ve ona acımasız bir gülümseme sundum.

"Taz meşgul," dedim ona, Taz'ın bizden bir metreden daha kısa bir mesafede durup hiçbir şey yapmadığı gerçeğini açıkça görmezden gelerek. "Gecenin geri kalanında benimlesin."

Öksürdü, biraz boğuldu ve grubun geri kalanı izlerken sırtına bir yumruk attım, belli ki küçük dramamızdan hoşlanıyordu.

"Sizi eğlendirecek kendi hayatlarınız yok mu?" Sinirlenerek sordum.

"Hayır," dedi Kit, gözlerini kocaman açarak. "Devam edin."

Lanet şeytan kız.

Mel ona ters ters bakarak tersledi. Kahretsin, bu çok seksiydi. Fuar alanının yukarısındaki bir direğin hoparlörleri cızırdıyordu.

"Millet, rodeomuza on beş dakika kadar sonra başlayacağız. Bu da demek oluyor ki şimdi bir içki ya da atıştırmalık alıp yerlerinize geçmenin tam zamanı."

Herkes tribünlere doğru döndü ve neyse ki bize olan ilgisini kaybetti. Taz, Jessica'ya doğru sürükleniyordu ve Mel'in bu gelişmeye pek de şaşırmış görünmediğini fark ettim. İlginçti. Ve eğer Taz Jess'le takılırsa, endişelenecek bir şey daha azalacaktı - Taz bir pislik olabilirdi ama Skid gibi lanet bir sosyopat değildi.

Gerçekten iyi koltuklar almak için çok geç kalmıştık ama kapalı tribünün tepesine doğru hâlâ bolca yer vardı. Kaşlarını çatmasına aldırmadan Mel'i kasıtlı olarak sona doğru sürdüm, sonra onunla grubun geri kalanı arasına oturdum ve tüm zaman boyunca kıçına baktım.

"Biraz bira alacağım," diye duyurdu At. "Kimse var mı?"

Başımı salladım ve kalçalarımı kaldırarak zincire bağlı cüzdanımı çıkardım. Birkaç banknot çıkarıp uzattım. Sonra Horse ve Marie, kitlelere içki getirmeye neredeyse dini bir gayretle yaklaşan Kit ile birlikte merdivenlerden bara doğru geri dönmeye başladılar. Bu da grubun geri kalanıyla aramızda oldukça büyük bir boşluk bırakıyordu ki bu da benim işime geliyordu.

"Taz'ın bir oyuncu olduğunu biliyorsun, değil mi?" Gözlerimi rodeo kraliçelerinin ve prenseslerinin atlarını ısıtmak için daireler çizdiği arenaya dikerek Mel'e söyledim. Yüzü kızardı, bana bakmayı reddetti. Evet, kesinlikle dün gece için hâlâ utanıyordu.

"Bu gerçekten seni ilgilendirmez ... ama evet, farkındayım," diye fısıldadı. "Kabul ediyorum, Armory'de sarhoş ve aptaldım, ama şimdi ayığım ve normalde tam bir aptal değilim."

"Aptal olduğunu düşünmüyorum," dedim. "Sadece seni uyarmak istedim." "Sanırım dün gece yeterince uyarı aldım. Buradayım çünkü Kit
beni sürükledi. O bir şeytan."

O "uyarıyı" hatırlayınca sikim kalktı ve derin bir nefes alarak kendime herkesin içinde bir kızın üzerine atlamanın muhtemelen şartlı tahliye ihlali olduğunu hatırlattım.

"Siz kızların bu işte birlikte olmanız gerekmiyor mu?" Şehvet dalgasını bastırarak sordum. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, bence o şeytanın vücut bulmuş hali. Yıllardır hayatımı cehenneme çeviriyor, küçük cadı."

Melanie kirpiklerinin altından bana utangaç bir bakış atarak şirin bir kıkırdadı. "Eğer durum buysa, seni fuara nasıl götürdü?"

Ayrıntılara girmek istemediğim için boğazımı temizledim. Bir şey itiraf edersem ne olayım.

"Fark etmez," dedim arenaya doğru dönüp bakarak. Bu arada At'ın birası neredeydi?

"Hey, dün gece için gerçekten üzgünüm," dedi Mel, o kadar sessizdi ki neredeyse kaçırıyordum.

"Ne? Hayır, merak etme," dedim ona, keşke üzerine bu kadar sert inmeseydim. Kahretsin, şimdi de boşalmayı ve onun üzerine inmeyi düşünüyordum. O kadar azmıştım ki, o da tam orada, çimlerin üzerinde diz çökmüştü, karanlıkta kurduğum binlerce fantezide olduğu gibi. Onu incitmek anlamına gelse bile, bunu sona erdirmek için *bir şeyler* yapmalıydım.

"Gerçekten sarhoştum. Senden faydalanmak istememiştim." Lanet olsun, tam bir dallamaydım.

"Benden faydalanmadın," dedim. "Bu konuyu kapatalım. Zarar yok, faul yok."

"Tamam," diye fısıldadı. Aramıza yine garip bir sessizlik çöktü. Ona okulu, Jess'le birlikte yaşamalarının nasıl gittiğini sormak istiyordum. Ayrıca bana yazdığı o sersemle -çok hızlı ciddileşmek isteyen sersemle- çıkmaya devam edip etmediğini de bilmek istiyordum.

Ona bir şans vermesi gerektiğini düşündüğümü söylediğimle aynı, çünkü ben lanet bir mazoşistim.

"Bira," dedi At, bana iki alüminyum şişe Bud uzatarak. "Afiyet olsun."

Yanımda yere çöktü ve ben de Marie'nin onun yanına sokulduğunu görmek için baktım. Tanrım, ama birlikte çok sevimliydiler. İçimde kusma isteği uyandırdı. Şişenin kapağını açtım ve Mel'e uzattım. Bana şaşkınlıkla baktı.

"Dün gece çok sarhoştum," diye hatırlattı bana. "Bunun için kızgın olduğunu sanıyordum."

Kızmıştım, tamam. En çok da Taz'ın bana ait olan bir şeye dokunmasına kızmıştım ama o bana ait değildi ve asla da olmayacaktı. Kendi içkimi açtım ve emdim.

"Sen bilirsin," dedim omuz silkerek. "Her halükarda umurumda değil."

Yüzü kapandı ve başka tarafa baktı. *Pislik gibi davranmayı bırak, salak.* Uzanıp elini tuttum. Ona güven verici küçük bir sıkışma ya da aptalca bir şey yapmak istemiştim. Her nasılsa tenine dokunmak beynime kısa devre yaptırmıştı. Sıcak ve yumuşak hissettiriyordu. İçine girmek istedim, ama senin düşündüğün şekilde değil, seni lanet sapık.

Tamam, belki ben de *bunu* yapmak istemiş olabilirim.

"Özür dilerim," dedim ona, kelimeler yumuşaktı. "Birayı içip içmemen umurumda değil Mel, demek istediğim buydu. Ahmağın tekiyim ama bu geceyi senin için kötü kılmaya çalışmıyorum."

Parmakları benimkilere dolanırken bana hafif, neredeyse titreyen bir gülümseme verdi, biraz sıktı, yemin ederim sikime kadar hissettim.

Hoparlörler canlandı.

"Lütfen ulusal marşı söyleyecek olan Coeur d'Alene'li Josina Bradley için ayağa kalkın," dedi spiker, atlılar dörtnala arenaya akmaya başladığında, üzengilerine dayadıkları sopalarından Amerikan bayrakları sarkıyordu. Genç rodeo kraliçeleri ve prensesleri olan atlı kızlar topluluğu ortada uzun bir sıra halinde durup, tıpkı biz sürü halinde at sürerken kulübün yaptığı gibi büyük bir hassasiyetle seyircilere doğru dönerken, etrafımızdaki kovboy şapkaları havaya kalktı.

Müzik başladı ve ben Melanie'nin elini tuttum -arkadaşlar *el* ele *tutuşur, değil mi?*- tüm şarkı boyunca ve ardından gelen Kanada milli marşı boyunca. Etrafımızdaki insanlar tezahürat yapıyordu ama biz sessiz kaldık. Sanırım size herkesin önünde ereksiyon olmamanın ne kadar zor olduğunu ya da onu becermeyi hayal ettiğim tüm farklı yolları anlatabilirim.
Tam burada, hemen şimdi. Tribünlerin altında. Tuvalette.

Şerifin çadırında. . . *Güzel.*

Elbette hepsi doğruydu. Ama benim için en önemli şey bu değil.
Her şeyden çok, onun yanında durduğumu, elini tuttuğumu hatırlıyorum. Onu kokladığımı ve onun güvende, mükemmel ve güzel olduğunu bildiğimi.

Ve bu gece için, o tamamen benimdi.

MELANIE

Ressam'ın yanında oturmak, rodeoyu izlerken onun elini tutmak bir rüya gibiydi. Armory'de olanlar yüzünden hâlâ utanç içindeydim elbette. Ama onun varlığı, onunla tanıştığım andan beri hissettiğim o garip arzuyu tatmin ediyor gibiydi, sanki içimde sızlayan bir kaşıntı sonunda tatmin olmuştu. (Tam olarak değil ama ne demek istediğimi anladınız.)

Onun uzak tarafında, tüm kulüp çalışanları gülüyor, konuşuyor ve tezahürat yapıyordu. Biz sessizdik. Onu bilmem ama ben yanlış bir şey söylemekten, üzerimize çöken bu tuhaf büyüyü bozmaktan korkuyordum... Bu yüzden arkama yaslanıp kement atma ve varil yarışlarını izledim, onun varlığındaki her saniyenin tadını çıkardım. Painter'ın bacağının yan tarafının benimkinin yan tarafına dayanması, her santiminin sıcak ve sert olması ve o kadar yakın olması canımı acıtmadı, eğer cesaretim olsaydı uzanıp parmaklarımı derinlere sokabilirdim. Bir şekilde kendimi tutmayı başardım -son yirmi dört saat içinde kendimi zaten bir kez küçük düşürmüştüm.

Yine de, Painter kolunu bana doladığında, hava karardığı ve üşümeye başladığım için bunun tadını çıkarabileceğimi söyledim. (Tamam, hava en az seksen beş dereceydi ve ben bunalıyordum, ama bir kadın bu tür koşullar altında ne yapabilir ki?)

Parmakları omzumda gezinmeye başladığında rodeo sona eriyordu. Etrafımda onun kokusunu alabiliyordum-erkek teri, ki bu garip bir şekilde seksiydi. Kesiminden gelen deri. Çok fazla olmasa da biraz bira kokusu. Gece boyunca sadece birkaç tane içmişti.

Bir sürüngen gibi eğilip boynunu koklamak istedim.

Bizimle birlikte gelen Devil's Jacks ve Reapers'ın sesleri zamanla daha da yükselmişti, ancak iğrenç olacak kadar değil. Yine de insanların bizden nasıl kaçtığını görmüştüm. Nedenini de anlamıştım. Londra'yı Reese ile ilk gördüğümde neler hissettiğimi hâlâ hatırlıyorum; bana bir canavar gibi görünmüştü. Sonra canavar beni yanına almış ve bana bir yuva vermişti, bu yüzden sanırım tam olarak parmakla gösteremezdim.

Başım Ressam'ın omzuna düşmüştü ve o kolumu ovmaya devam ederken kendimi sürüklenirken buldum. En iyi niyetime rağmen bir şekilde elim onun kalçasına düştü. Onu tam olarak hissetmiyordum ama kesinlikle hissediyordum. Güçlü, kalın kaslar dokunuşumun altında gerildi. Gerçekten gerilmişti, hiç gevşememişti. Azıcık bile değil. Ressam, bir şiddet patlamasıyla ya da ... bir şeyle serbest kalmayı bekleyen sarmal bir güç ve kuvvetti. Bunu düşünmemek en iyisi.

Tanrım, ama onu istiyordum.

Boğa binişi başladığında, Painter'ın neden olduğu bir sersemliğe düşmüştüm.

Büyük Dodge Ram kamyonlarının rodeo palyaçosuna varil bırakmak için arenaya çıkışını tembelce izledim.

"Bayanlar ve baylar, işte hepinizin beklediği an geldi - boğa binmeyi seven var mı?" diye sordu spiker.

Kalabalık çılgına döndü, hoparlörlerden yüksek sesli müzik akarken tezahürat yaptı.

"North Idaho Rodeo'da her zaman en iyiyi sona saklarız ve bu gece on adamın tüm sporlardaki en tehlikeli sekiz saniyeye göğüs gerdiğini göreceksiniz. İlk sırada Weezer, Idaho'dan James Lynch var. Bu onun üçüncü yılı ve bu gece evine bir ödül götürmek istiyor. Ona biraz cesaret vermek ister misin?"

Müzik yükseldikçe etrafımızdaki insanlar tekrar bağırmaya başladı. Biraz daha dik oturdum, iki adamın arka çitin karşısındaki kapının iki yanında durmak için dışarı çıkmasını izledim, gevşek bacaklı ve harekete hazırdılar. Bir tanesi neredeyse tanıdık geliyordu ama o kadar uzaktan ayırt etmek zordu.

Saniyeler sonra kapı açıldı ve boğa dışarı fırladı. Lynch iplere sıkıca tutunmuş, devasa hayvan onu üzerinden atmaya çalışırken bir elini havaya kaldırmıştı. Tarihin en uzun sekiz saniyesi büyük panoda geriye doğru sayarak yavaşça geçerken nefes almayı unuttuğumu fark ettim.

Boğa döndüğünde neredeyse başarmıştı ve sonra havada uçuyordu. Kapıyı kuşatan adamlardan biri boğa ile düşen binicinin arasına daldı ve vücudunu kullanarak hayvanın dikkatini dağıttı. Diğeri kovboyu yakalayıp ayağa kaldırdı.

Vay anasını.

Lynch çitlere doğru koştu, diğer tarafta bekleyen adamlar onu kenara çekerken metal parmaklıklara atladı. Biniciler boğaya doğru arenaya koşarak onu uzak kapıya kadar kovaladı.

Her şey belki de en fazla yirmi saniye sürmüştü.

"Bir dahaki sefere iyi şanslar James," dedi spiker. "Şimdi bir dakikanızı ayırıp bu akşamki boğa güreşçilerimiz için ellerimizi birleştirelim, millet. Az önce onları iş başında gördünüz - bu sporcuların burada zor bir işi var, çünkü toprağa düştüklerinde kovboylarımızı korumak onlara düşüyor. Bunu da zor yoldan yapıyorlar. Bu gece onlardan biri için özel bir gece. O

bu hafta sonu ilk kez memleketinin seyircisi önünde oynayacak. Chase McKinney bir Coeur d'Alene çocuğu, burada doğdu ve bu toplumda büyüdü. Chase, bu gece burada olmak nasıl bir duygu?"

Boğa güreşçilerinden biri elini kaldırıp tribünlere el salladıktan sonra spikere doğru başparmağını kaldırdığında etrafımdaki insanlar heyecan içinde patladı. Tanıdık gelmesine şaşmamalı, lisede benden birkaç sınıf öndeydi. Onu gerçekten tanıdığımdan değil ama etrafta görmüştüm. Ben birinci sınıftayken onun son sınıfta olduğuna eminim. Painter'ın yanından geçerken Em ve Kit'in ayağa kalkmış, çılgın maymunlar gibi bağırıp çağırdıklarını gördüm.

Chase kapıya doğru ilerlerken spiker, "Sırada Calgary, Alberta'dan gelen deneyimli boğa binicisi Gordo Gallagher var," diye devam etti. "Puan ve para ödülü peşinde ve eve her ikisiyle de dönebilirse çok iyi olur. Ona sıcak bir Kuzey Idaho karşılaması yapın!"

Hepimiz tekrar tezahürat yaptık ve sonra birbiri ardına gelen boğa güreşçilerinin tüm süre boyunca dayanmaya çalışmasını izledim. Sadece yarısı başarabildi, bu da boğa güreşçilerinin meşgul olduğu anlamına geliyordu. Tekrar tekrar boğalar ve binicilerinin arasına atlıyor, kovboyları vücutlarıyla koruyorlardı. Neden bir insan bunu kendine bilerek yapar ki?

Çılgınlık.

Elbette, Ressam parmaklarını omuzlarımda ve kollarımda gezdirirken, bir yandan da bacağını bacağıma bastırırken ben de biraz çıldırıyordum. Gecenin son sürüşünde, bir türlü geçmeyen sıcak bir arzu sisinin içine düşmüştüm.

"Bayanlar ve baylar, Cary Hull için ellerimizi birleştirelim," dedi spiker. "En iyisini sona sakladık, çünkü Cary geçen yılki rodeoda birincilik ödülümüzü kazanmıştı. Oradan da pist finalisti olmaya devam etti. Bütün akşam sabırla size neler yapabileceğini göstermek için bekledi."

Arenanın aşağısında, Hull oluktan yukarı tırmanmış ve boğaya binmek için üzerine düşmeye hazırdı. Sonra korna çaldı ve çift arenanın ortasına fırladı.

İlk başta bir sorun olduğunu fark etmedim - boğaların rodeoda at koşturması gerekirdi. Ama bu diğerlerinden daha vahşi, daha çılgın görünüyordu. Yani, gözleri gerçek anlamda kırmızı parlamıyordu - uğursuz ilahiler yoktu - ama bu şey korkutucuydu. Kovboy canını kurtarmak için tutunuyordu, iki yanında Chase ve diğer boğa güreşçisi vardı, canavarın bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışırken ayakları yere sağlam basıyordu.

İşte o zaman işler boka sardı.

Hiç beklenmedik bir anda boğa hiç görmediğim kadar yükseğe sıçradı. O kadar yüksekti ki gerçek gibi görünmüyordu. Binicinin vücudu serbest kaldı ve havada dönmeye başladı. İşte o zaman fırlaması gerekirdi ama yapmadı. Boğa tekrar şahlandı ve bu sefer kovboy boğanın yan tarafına yattı, bu da onu daha da kızdırmış görünüyordu.

O ana kadar Hull'ın inatçı bir kabadayılıkla tutunmaya çalıştığını düşünmüştüm. Şimdi yakalandığını, boğa onu öldürmeye çalışırken çaresizce çırpındığını görebiliyordum. Canavar geriye doğru -bu sefer daha yükseğe- savrulurken kalabalık sessizliğe büründü ve umutsuzca onu kuşatan dövüşçülerden uzaklaştı. Chase yan tarafa doğru koştu, ortağı hayvanın dikkatini dağıtırken biniciye ulaşmaya çalıştı.

İşe yaramadı.

Boğa bir anda Chase'e saldırmak için döndü. Canavar öldürücü bir darbe indirmek için başını eğdiğinde, Chase uzanıp boynuzlarını yakaladı ve insani olarak mümkün olduğuna inanamadığım bir hareketle kendini sırtından yukarı fırlattı. Hayvana sertçe vurdu -omurgasının sırtına yanlamasına- bir şekilde kovboyu esir tutan ipi yakaladı. Hepimiz dehşete düşmüş bir halde hayvanın yeniden şahlanışını izledik.

Hull kurtuldu ve yere çarparken zıpladı.

Öfkelenen boğa yukarı ve geriye doğru uçtu, havada dönerek ağır bir şekilde yan yattı.

Chase'in tam üstünde.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

Boğa güreşçisi ölmüştü.

Ölmüş olmalıydı; hiçbir insan böyle bir şeyden sağ çıkamazdı.

Dehşet ve şok içinde boğanın ayağa kalkmaya çalışmasını, sonra da ona dönüp toprakta hareketsiz yatmasını izledik. Bir anda diğer boğa güreşçisi aralarına dalarak canavarın dikkatini çekti. Adam arenada ölümcül boynuzların sadece birkaç adım önünde havalanıp metal bariyere çarptığında büyük kafası döndü. Eller onu yakalamak için uzandı, onu yukarı ve yan tarafa doğru çekti.

Canavarın dikkatini dağıtmıştı ama sadece bir anlığına. Şimdi Chase'in cansız bedenine doğru dönmüş, homurdanıyor ve tepiniyordu. Kalabalık sessizleşti ve tam altımda bir anne yeni yürümeye başlayan bir çocuğu kucağına aldı, görmemesi için başını göğsüne bastırdı. Chase bir mucize eseri ilk saldırıyı atlattıysa bile, bunu atlatmasının imkânı yoktu.

İşte o zaman rodeo palyaçosu harekete geçti.

Gecenin büyük bir bölümünde spiker ile birlikte kalabalığı coşturuyor, şakalaşıyor, etkinlikler arasında numaralar yapıyor, kızlarla flört ediyor ve genel olarak baş belası oluyordu. Şimdi palyaço, parlak, sarkık kıyafetlerine ve yüzünü kaplayan boyaya rağmen son derece ciddiydi. Boğaya doğru koşuyor, kanat çırpıyor, bağırıyor ve boğa kendisine doğru dönene kadar onunla alay ediyordu.

Ona doğru, ama Chase'den uzakta.

Boğa saldırdı ve şimdi palyaço tekrar yola koyulmuş, hayvanı arenanın ortasına doğru götürüyordu. Palyaço varile ulaştı ve boğa bir böğürmeyle varile çarpıp varili yuvarlamadan saniyeler önce içine atladı. Ardından biniciler boğayı kapana kısılmış palyaçodan uzaklaştırmak için kovalamaya başladı.

Boğa geri dönmeye çalıştı ama ne yöne giderse gitsin kovboylar onu bekliyordu.

Chase'e odaklandım, yerde yatıyordu, gevşek ve hareketsizdi. Onun ötesinde, acı içinde yuvarlanan ama hayatta olduğu her halinden belli olan Hull vardı. Biniciler hayvanla kurbanları arasında canlı bir duvar oluştururken, ilk yardım görevlileri toprak zemine koşuyordu. Boğayı arenanın uzak ucuna doğru sürdüler, burada bir kapı açılarak güvenli bir yol oluşturdu. Boğa hücum etti ve umarım orada buna hazırdırlar - zaten yeterince insan yaralanmıştı. Sonra diğer taraftan bir ambulans geldi ve hoparlörden spikerin sesi duyuldu.

"Bayanlar ve baylar, bu gecenin son yarışıydı. Normalde kazananları açıklar ve ödülleri dağıtırdık, ancak Kuzey Idaho Rodeo yetkilileri bu şartlar altında etkinliği şu anda sonlandırmanın en iyisi olduğuna karar verdi. Fuar organizatörlerinin Chase McKinney'in durumuyla ilgili gelişmeleri duyuracakları söylendi. Kısa süre içinde arenayı boşaltacağız. O zamana kadar lütfen tüm rodeo sporcularımızı düşüncelerinizde ve dualarınızda tutun."

Sağlık görevlileri Chase'in üzerinde çalışırken sessizce izledim. Hull çoktan bir sedyeye bağlanmıştı ve onu ambulansa taşıyorlardı.
Boğa güreşçisinin aksine, açıkça hayattaydı ve etrafında olup bitenlerin farkındaydı. Ressam yanımda kıpırdandı ve ben de ona doğru sokulduğumu, tırnaklarımı kalçasına geçirdiğimi fark ettim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, tutuşumu gevşeterek. Daha iyi hissetmesi için bacağını biraz ovdum. Eli benimkini yakaladı, hareketsiz bıraktı - kahretsin, aletinden sadece birkaç santim uzakta ona masaj yapıyordum. Çok şıktı.

"Sence yaşayacak mı?" Painter'a sessizce sordum. Beni daha sıkı sıktı.

"Bilmiyorum," dedi. "Sanırım bekleyip göreceğiz."

"Bayanlar ve baylar, şimdi gitmenizi rica ediyoruz. Normalde umarım gösteriyi beğenmişsinizdir derdim ama bunun yerine Chase ve ailesini dualarınızda tutmanızı tekrar rica edeceğim. Tanrı hepinizi korusun ve Tanrı bu gece buraya gelen kovboyları ve kovboy kızlarını korusun."

- - -

Tribünlerden çıkıp bisikletlere geri dönmemiz yaklaşık kırk beş dakika sürdü. Kalabalık çoğunlukla sessizdi. Em ve Kit birbirlerinin ellerini sıkıca tutmuş, telefonlarını kontrol ederken birbirlerine fısıldıyorlardı.

Sonunda tribünlerden çıkıp ana fuar alanına girdiğimizde Hunter bana ve Painter'a yaklaştı, iki adam birbirlerine bakıyordu. Bir an için endişelendim çünkü aralarında bariz bir gerginlik vardı.

"Onu eve götürecek misin?" Hunter sonunda bana doğru başını sallayarak Painter'a sordu. "Buraya Taz'la geldi ama sanırım Jessica'yı o bırakacak. Em ve Kit hastaneye gitmek istiyor, sanırım bir mum ışığı nöbeti olacak. Em onu çok iyi tanımadığını ama Kit'le aynı okula gittiklerini ve çok üzgün olduğunu söylüyor."

Painter elimi sıkarak, "Onu buldum," dedi. "Sen de mi hastaneye gidiyorsun?"

Hunter başını sıkıca salladı ve kaşlarını çatarak Kit'e doğru baktı. "Sanırım uzun bir gece olacak."

Tozun içinde yatan Chase'i düşünerek ürperdim. Onu okulda görmüştüm ama hiç konuştuğumuzu hatırlamıyordum.

"Evet," diye kabul etti Painter. "Sen git, ben Mel'in iyi olduğundan emin olacağım. Endişelenme, tamam mı?"

Hunter başını salladı, Em ve kız kardeşine dönerken gözleri benim üzerimde gezindi. "Elbette."

Painter'a doğru eğilerek uzaklaşmasını izledim.

"Sen de nöbete gitmek istiyor musun?" diye sordu. Soruyu düşündüm.

"Hayır," dedim sonunda. "Sahte hissederdim. Onu gerçekten tanımıyordum. Ama kesinlikle buradan uzaklaşmak istiyorum. Burada rodeoyu görmemiş çok fazla insan var ve hepsi eğleniyor ve gezintiye çıkıyor. Bu doğru gelmiyor."

"O zaman vedalaşalım."

Kulüp kardeşleri ve onların yaşlı kadınları arasında tur atarken elimi tuttu, sanki gerçek bir çiftmişiz gibi. Garip hissettirmesi gerekirdi ama hissettirmedi. Jess Taz'a yapışmış, sessizce fısıldaşıyordu. Ona sarılıp vedalaştığımda kulağıma fısıldadı: "Onu bu gece eve getirsem olur mu?"

Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim - elbette eve birini getirmeye hakkı vardı. Sadece aptalca bir şey yapmadığını umuyordum.

"Emin misin?" Ben de fısıldadım. "İşleri basit tutmaktan mutlu olduğunu sanıyordum."

"Şu anda yalnız kalmak istemiyorum," diye yanıtladı beni sıkıca kavrayarak. Evet, bunu anlayabiliyordum. *Benimle* eve gelmek isteyen birinin olmaması çok kötüydü.

- - -

Şehir merkezine dönerken kollarımı Ressam'a sımsıkı dolamıştım. Güzel kokuyordu ve bir şekilde güvende hissettiriyordu. Normal şartlar altında onun üzerine atılırdım ama şu anda Chase'in topraktaki cansız bedenini hayal etmekle meşguldüm - yaşayacak mıydı?

Daha önce kimsenin öldüğünü görmemiştim.

Sokağıma döndük ve iyi geceler demek için kendimi hazırladım. Nerede durduğumuzu, hatta Ressam'ı bir daha görüp görmeyeceğimi bile bilmiyordum. Bu gece bir şeyleri değiştirmiş miydi? Belli ki artık arkadaş değilmişiz gibi davranmıyordu ... ama tam olarak ne olmamız gerekiyordu?

Sonra Taz'ın bisikletini evin önüne park ettiğini gördüm. Jess'in bekârlık serisini terk etmesi için onca gece varken, neden şimdi? Biriyle konuşmam gerekiyordu ve o müsait değildi. Ressam durdu ve bacağımı bisikletin üzerinden sallamaya başlamıştım ki elini kalçama koydu.

"Taz bir süre orada mı kalacak?" diye sordu, sesi alçak ve sessizdi.

"Evet, Jess onu kalması için davet ettiğini söyledi," diye cevap verdim. Rahatsız. Kaşlarını çattı.

"Bir gezinti ister misin? Geceyi bitirmeye hazır değilim."

"Kulağa çok hoş geliyor," diye fısıldadım. Belki de yalnız kalmak istemeyen tek kişi ben değildim.

"Bekle," dedi. "Olanlara rağmen çok güzel bir gece. Elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışmalıyız."

- - -

Güneye, Moskova'ya doğru yöneldik ve sonra gölün güney ucunda dolaşmak için Plummer'dan döndük. Saatin ne kadar geç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Motoru yavaşlattım ve ağaçlarla çevrili çakıllı bir otoparka girdim. Büyük Harley'in motoru durdu ve bizi cırcır böcekleri ve kurbağaların yumuşak cıvıltılarıyla baş başa bıraktı.

"Suya inmek ister misin?" diye sordu. "Hemen ağaçların arasında."

"Elbette."

Bisikletten indim ve çimenli bir yamaçtan aşağı, ağaçların arasında yer alan uzun, kumlu bir plaja doğru yürüdük. Ay parlıyor, gölün yumuşak dalgaları boyunca gümüşten bir iz bırakıyordu. Orada burada, karanlık şekiller suyu yarıyordu. Yüzen kütüklerin ne olduğunu anlamam bir dakikamı aldı.

"Bir süre oturup yıldızları izlemek ister misin?" Ressam sordu. Etrafıma bakındım ve kuma doğru eğimli, mükemmel görünen bir çim parçası gördüm.

"Oraya ne dersin?" Ona sordum. Sessizce yerleştik, dokunmadan birbirimize yaklaştık, yine de onu hissedebiliyordum. Sıcaklığını, varlığını ve kabul etsek de etmesek de aramızda her zaman devam eden kırılmaz gerilimi hissedebiliyordum. "Hiç böyle bir şey görmemiştim. Bir insan üzerine atlayan bir boğa sayesinde nasıl yaşayabilir anlamıyorum."

Bir dakika boyunca cevap vermedi. "İnsanlar çok fazla şey yaşayabilir. Yine de pek umut verici görünmüyordu."

Sesinde fazla duygu yoktu, bu da beni şaşırttı. Zihnim yüzüyordu, rodeodan görüntüler kafamda tekrar tekrar dönüp duruyordu. Painter'ın da benim kadar üzgün olduğunu, belki onun da konuşmaya ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" Yumuşak bir sesle sordum.

"Çok boktan şeyler gördüm, bazıları o kadar da iyi değildi. Bunu hafife almıyorum ve bir erkeğin acı çektiğini görmekten hoşlanmıyorum, ancak duygusal olarak dahil olmayı göze alamazsınız."

"Yani hapishanede mi?"

"Evet," dedi bir dakika sonra. "Hapishanede."

Bir an için ikimiz de konuşmadık. Yıldızlara baktım, bir uydunun gökyüzünde göz kırparak ilerleyişini izledim.

"Ve kulüpte," diye ekledi usulca. "Orada da kötü şeyler oluyor. Gerçi şu ana kadar kimse düşmanlarının üzerine boğa atmaya başlamadı."

Bu sözler beni hazırlıksız yakaladı ve küçük bir kıkırdama patlak verdi. Kendimi berbat hissederek yanağımı ısırdım. "Buna güldüğüme inanamıyorum."

"Sorun değil, işler sarpa sardığında gülmek zorundasınız. Aksi takdirde delirirsin. Çok fazla düşünmemek en iyisi, en azından ben böyle yapıyorum."

Yuvarlanıp dirseğimin üzerinde doğruldum ve ona baktım.

"Yani seni rahatsız eden bir şey olduğunda beynini mi kapatıyorsun?" Ay ışığında yüzünü inceleyerek sordum. Yüz hatları gölgeler tarafından yumuşatılmış, yakışıklı ama her zamankinden daha az korkutucu bir hale gelmişti. Bakışlarıma karşılık verdi, hiçbir şey belli etmiyordu. "Bu güzel olmalı, keşke ben de yapabilsem.
Bazen annemin beni neden bırakıp gittiğini merak ederek saatlerce yatağımda uyanık kalıyorum."

"Dikkatimi odaklanılması gereken yerde tutuyorum," diye cevap verdi ve yüzümün yan tarafına dokunmak için uzandı. Eline doğru dönmemek, bir kedi gibi ona sürtünmemek için kendimi zor tuttum. Nefesim kesilmiş, beklenti içindeydim.
Dur bakalım. Neden bana böyle dokunuyordu? Mantıklı gelmiyordu, arkadaşlıktan başka bir şey istemediğini açıkça belirtmişti.

"Bunu yapmamalısın," diye fısıldadım. "Biz sadece arkadaşız, unuttun mu? Dün gece bunu açıkça belirtmiştin."

"Arkadaşlar dokunabilir," diye fısıldadı. Kelimeler aramızda asılı kaldı, benimle alay ediyordu. Eğilip onu öpmek istedim. Üstüne çıkıp sürtünmek, kıvranmak, kamburlaşmak ve Idaho eyaletinde sarkıntılık olarak nitelendirilebilecek şeyler yapmak. "Bana öyle bakmayı kes."

"Ne gibi?" Ben sordum.

"Senin istediğin gibi..."

Konuşmayı kesti, gözleri benimkilere kayarken dudaklarını yaladı. Beni öpecekti. Gözlerim çırpınarak kapanmaya başladı. Sonra telefonu çaldı ve büyüyü bozdu.

Ressam gözlerini kırpıştırdı, o da benim gibi o anın içinde kaybolmuştu.

"Bunu kontrol etmeliyim," dedi. "Chase'le ilgili bir gelişme olabilir."

Chase. Chase'i nasıl unutabilirdim? Bir adam ölüyordu ama tek düşünebildiğim biriyle yatmaktı. Okula beraber gittiğim bir adam.
Neyim vardı benim?

Ressam telefonunu çıkarırken arkama yaslandım, ekran karanlıkta bariz bir şekilde parlıyordu.

"Em'den grup mesajı," dedi. "O yaşıyor. Nöbette şu ana kadar yaklaşık

üç yüz kişi var ve her dakika daha fazlası geliyor. O içeride

ameliyatı."

Ailesinin neler yaşadığını hayal etmeye çalışarak ürperdim. Değer verdiğiniz bir adamın ölmekte olduğunu duymak için oturup beklemek ne kadar korkunç olurdu? *Eğer ölen Ressam olsaydı nasıl hissederdiniz?* Bu düşünce beni ürpertti ve yok olmasını dileyerek gözlerimi kapattım.

"Üşüdün mü?" diye sordu. "Buraya gel. Seni sıcak tutacağım."

Üşümüyordum ve ona dokunmak çok kötü bir fikirdi. Aramızdaki bu şey her neyse, dokunmak yardımcı olmazdı. Ama sonra vücudunun benimkinin etrafındaki sıcaklığını hayal ettim. Kollarının gücünü, o geniş göğsünden bahsetmiyorum bile. Onu istedim. *Hem de çok istedim.*

Ve teklifi o yaptı.

"Teşekkürler," diye fısıldadım, ona doğru kayarak. Saniyeler sonra bir kolum başımın altında, Ressam'ın yanına sokulmuştum. Bedenim onunkine dönüşmüştü ve kolumu tutacak kolay bir yer yoktu. Beceriksizce yer değiştirdim ve sonra elimi yakalayıp kendi göğsünün hemen yanına koydu.

Parmaklarımız birbirine değmiyordu ama serçe parmağımı yarım santim kaydırırsam değecekti.

Ressamın başı benimkine doğru eğildi - saçımı mı kokluyordu? Tanrım, sanırım kokluyordu. Bu beni öldürecekti. Bacağım huzursuzca kıpırdandı, çünkü üzerine uzanıp kalçasına sarılmak istiyordum. Bunun yerine onu hareketsiz kalmaya zorladım. Şimdi ne yapacaktım? Biraz sohbet falan etmem gerekiyordu çünkü bu çok tuhaf ve stresliydi.

"Döndüğüne göre işler yolunda mı?" diye sordum. "İş durumu nasıl? Kaportacıda senin için bir iş ayarladıklarından bahsetmiştin."

"Her şey yolunda. Orada özel tasarım yapıyorum," dedi. "Bilirsiniz, bisikletler, arabalar ve bunun gibi şeyler. Çoğunlukla kulüplerdeki erkekler için, ama hafta sonları motorculuk oynayan ve arabalarını süslemek isteyen şehirli tipler de geliyor. Ayrıca hot rod isteyen bir sürü zengin de var. Duvarlara asılan bazı motosiklet ve araba resimleri yaptım - insanlar onları seviyor gibi görünüyor. Portrelerini yapmamı bekleyen iki adam var. Şu anda kulüp için bir şey üzerinde çalışıyorum. Armory için bir nevi yeniden mutlu bir yuva hediyesi."

"Olanlar yüzünden hiç sinirlendin mi?" Ben sordum.

"Kime?"

"Kulüp - yani, Kaliforniya'da nasıl tutuklandığını tam olarak anlamıyorum, ama belli ki Azraillerle bir ilgisi var. O duruma düştüğün için hiç sinirlendin mi?"

Hemen cevap vermedi ve ben de sorumla haddimi aşıp aşmadığımı merak ettim. Tam özür dilemek için ağzımı açmıştım ki tekrar konuştu ve cevap verdi.

"Hem evet hem hayır," dedi. "Bir şeyin düzeltilmesi gerektiği gerçeğinden nefret ediyorum ve bunun için bir darbe aldım. Ama kardeşlerime kızgın değilim. Onlar üzerlerine düşeni yaptı, ben de kendi üzerime düşeni yaptım. Yakalanmam kötü bir şans ama oyun böyle işte. Herhangi birimiz de olabilirdik."

Sözlerini düşündüm.

"Yani yine yapardın?"

"Ben olsam hız sınırına uyma konusunda daha dikkatli olurdum," dedi kısık bir kahkaha atarak. "Ben ve Puck sadece yirmi beşlik alanda kırkla gittiğimiz için yakalandık. Polis bizi kenara çekti ve sonra silahları buldular. Ama bunun dışında? Evet, yine olsa yine yapardım. Olması gerekiyordu ve eğer yapmasaydık kızınız Jess bugün hayatta olmayacaktı. Sence onun hayatının geri kalanı benim bir yılıma değer miydi?"

Vay anasını.

"Yani onu kurtarmak için mi aşağıdaydın?" diye sordum. "Yani, bir şeylerden şüphelenmiştim ama o ne olduğunu hiç açıklamadı. Kimse bu konuda konuşmayacak."

Ressam iç çekti.

"Senin yanında çok rahatım," diye itiraf etti. "Kendimi güvende hissediyorum ama ağzımdan çıkana dikkat etmem lazım. Zaten çok fazla şey söyledim. Yakalandığım için pişmanım, başka bir şey değil. Olan oldu. Umarım bir daha geri dönmek zorunda kalmam."

"Ne demek geri dönmek?" Sertleşerek sordum. "*Geri dönmüyorsun* -Seni serbest bıraktılar. Zamanını doldurdun."

Bir kahkaha attı ve kolunun kalkıp beni yatıştırmak için sırtıma sürtündüğünü hissettim. "Endişelenme bebeğim. Bunu planlamıyorum. Ama şartlı tahliyedeyim, hatırladın mı? Bu, uslu durmam ve iyi seçimler yapmam şartıyla beni erken salıverdikleri anlamına geliyor. Beni kırmızı ışıkta geçerken bile yakalarlarsa, kıçım yine hücrede olur. Hepsi bu kadar."

Göğsüne bastırdım ve yüzünü görmek için yukarı kaldırdım. İçeri geri dönebileceğini hiç düşünmemiştim; bu düşünce bile beni neredeyse paniğe sürüklemişti.

"Kendine dikkat etmelisin," dedim ona, çok ciddiydim. "Kulüp sana hapse girmene neden olabilecek şeyler mi yaptırıyor? Onların dediklerini yapmak zorunda değilsin, Ressam."

Bana sırıttı, başını sallarken sırtımı okşadı.

"Önemsediğini bilmek güzel," dedi. "Ama bana hiçbir şey yaptırmıyorlar Mel. Ben büyük bir çocuğum, kendi başımın çaresine bakabilirim. Bu öyle bir şey değil."

"Ne gibi?"

"Ben onların oynayacağı küçük bir piyon değilim. Yaptığım her şey benim seçimim. Dışarıda insanların körü körüne emirlere uyduğu ve ahbap gibi kurban edildiği kulüpler olduğunu biliyorum. Ama Orakçılar benim kardeşlerim; birbirimizi savunuruz, her konuda oylama yaparız ve burada olmak istemeseydim olmazdım. Ben de bir Azrail'im, biliyorsun. Burası benim dünyam. Bu yama ile gurur duyuyorum ve onu korumak için her şeyi yaparım."

Gözleri benimkilere dikilmişti, soğuk ve sert. Sırtımdaki eli bile gerilmişti, sanki harekete geçmeye hazırlanıyor gibiydi.

"Ama dikkatlisin, değil mi?" diye sordum. Ressam başını salladı.

"Evet, tabii ki dikkatliyim," dedi. "Ama aynı zamanda en genç üyelerden biriyim ve bir ailem falan da yok. Yapılması gereken bir şey olduğunda gönüllü oluyorum. Tüm kardeşler gönüllü olur ama bazılarımızın kaybedecek daha az şeyi var."

İçimdeki acı dolu sıkışma hissine karşı gözlerimi kapattım ve ona bakmak zorunda kalmamak için başımı geriye doğru yatırdım.

"Yaşlı kadınlarla birlikte olan erkekleri mi kastediyorsun?" Cevabın ne olması gerektiğini zaten bildiğim için sordum.

"Yaşlı bayanlar, aileler ... Çocuklu erkekler üzerlerine düşeni yaparlar, buna şüphe yok. Ama bu tür sorumlulukları olan bir kardeşimiz gerekmediği halde risk alırken arkama yaslanıp seyretmeyeceğim. Ve pek çok kişi önemli işler yapıyor - hiçbir şeyden korkup kaçmıyorlar ama bir şey olursa yerlerine başkasını koyamayız. Horse para konusunda bir dahi, Ruger ise her şeyi inşa edebilir. Bu yeteneklere ihtiyacımız var. Benim işim kulübü korumak ve bunun bir parçası da kulübü ayakta tutan kardeşleri korumak."

"Bu çılgınlık," dedim. "Peki ya *senin* hayatın? Bunun bir önemi yok mu?" "Kulüp benim hayatım, Mel."

Vay be, beynim çok mu yıkanmış? O konuşurken eli beni yatıştırıcı bir şekilde okşadı, bu berbattı çünkü ona vurmak, bağırmak ya da en azından

Ne hakkında olacağını bilmesem de ona sert bir ders vermeliyim. Belki de hapishanenin berbat olmasının ilk beş nedeni?

Ama sanırım o bunu zaten benden çok daha iyi biliyordu.

Onun yerine, söylediği şeyi düşünmemek için kendimi zorlayarak formuna yerleştim; odaklanmam gereken bir sürü başka şey vardı. Sıcak gece havası. Kurbağalar. Elinin verdiği his, hâlâ sırtımı aşağı yukarı ovuyor, yatıştırıyor ve dikkatimi dağıtıyordu. Sonra parmakları atletimin alt kısmına takıldı ve tenini çıplak olarak tenimde hissedene kadar birkaç santim yukarı kaydırdı. Midem bulandı.

"Bunu neden yapıyorsun?" Neredeyse çaresiz hissederek sordum. "Neyi yapıyorum?"

"Bana dokunuyorsun. İlgilenmeyen bir adam için çok karışık sinyaller gönderiyorsun."

Dondu kaldı, göğsündeki eli benimkini yakalamak için uzandı.

"İlgilenmediğimi hiç söylemedim," diye cevap verdi, sesinde bir gerginlik vardı. "Daha iyisini hak ettiğini söyledim."

"Tanrım, çok sinir bozucusun," dedim, ona ters ters bakmak için kendimi yukarı iterek. "Dışarı çıktığında beni görmezden geldin, dün gece beni boşalttın ve şimdi daha iyisini hak ettiğimi söylerken elini gömleğime sokuyorsun. Bir psikiyatriste görünmeyi hiç düşündün mü? Çünkü bence bir tanesine ihtiyacın olabilir."

Kısık bir sesle kıkırdadı, eli gömleğimi sırtımın alt kısmına doğru kaydırdı.

"Hayır, ama bu gece erken saatlerde başka biri bana bir profesyonelle konuşmam gerektiğini söyledi."

"Belki de yapmalısın," diye homurdandım, ona ters ters bakarak. "Çünkü oyun oynuyorsun ve bu hiç hoş değil."

"Hiçbir zaman iyi biriymişim gibi davranmadım," dedi, sesi sertleşerek. "Ve sana hiçbir şey için söz vermedim, Mel. Bunu unutma. Kimse seni bu gece benimle gelmeye zorlamadı, kafana silah dayamış değilim. Benden ne istiyorsun?"

"Gerçek," diye tersledim. "Bununla başlayalım. *Benden* ne istiyorsun?"

Alçak sesle, karanlık bir kahkaha attı. "Oraya gitmiyoruz."

"Evet, öyle," dedim parmağımla göğsünü dürterek. "Çünkü seninle akıl oyunları oynamaktan bıktım - bunu burada ve şimdi çözüyoruz. Aksi takdirde beni eve götürürsün. Ya da birini arayıp beni bırakmasını isteyebilirim."

Ressam'ın gözleri kısıldı, sonra eli benimkini yakaladı ve sıkıca tuttu.

"Kimseyi aramayacaksın, hazır olduğumda seni eve götüreceğim. Ve Cevap istediğinizi mi sanıyorsunuz? Lanet olası bir cevap için bu nasıl? Ben

bunu istiyorum." Elimi karnından pantolonunun önüne doğru sürükledi. Nabız atışlarım hızlandı. Sonra elimi sert ve hazır olan sikinin uzunluğuna doğru itti. Kalçaları dokunuşumun altında kalktı ve parmakları benimkilerin etrafında sıkıştı, kendini sıkıca kavradı.

İhtiyaç içime işledi.

"Benim istediğim seni becermek," dedi, sesi sert, yoğun bir fısıltı gibiydi. "Amını sikmek istiyorum, yüzünü sikmek istiyorum ve kıçını sikmeyi de ciddi ciddi düşündüm. Seni kilitlemek ve seninle oynamak istiyorum . . . Bazen sana sahip olmayı ve kaçmaya çalışırsan ne yapacağımı düşünüyorum. Tanrım, tahmin bile edemezsin."

Avucumu sertçe ereksiyonunun üst kısmına bastırdı, kalçaları dokunuşumun altında büküldü. Diğer eli popomu yakalamak için aşağı uzandı ve derinlere daldı. Bacağım yukarı ve onun üzerine çıktı, bu mükemmeldi çünkü klitorisimi uyluğuyla temas ettirdi.

Tanrım, neden bu kadar çok kıyafet giyiyorduk?

"Kahretsin," diye fısıldadım, parmakları kıç yanaklarımın arasından aşağıya inip pantolonumun ağını bulurken başımı omzuna yasladım. Neden ağzımı kapalı tutmamıştım ki? Bekle, siktir et. *Neden etek giymemiştim ki?*

Tüm bu süre boyunca parmaklarımı sikine doladı, parmakları bacaklarımın arasında dans ederken onu kumaşın içinden yavaşça kaldırdı. Elleri büyük ve güçlüydü, dünya dönmeye başladığında beni çalıştırıyordu. Sonra eli benimkinden kaydı, başımın arkasını yakalamak için geldi ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

"İşte çirkin gerçek," diye fısıldadı. "Bunların hepsini, *hepinizi* yaklaşık bir hafta boyunca isteyeceğim. Sonra meşgul olacağım, sıkılacağım ya da her neyse, ve seni aramayı bırakacağım. Ben böyleyimdir, Mel. Ben aramayan adamım ve pişman bile değilim, çünkü kimi incittiğim gerçekten umurumda değil. Boktan bir sebep dışında, seni önemsiyorum. Eğer bir adam sana benim davrandığım gibi davransaydı

Her gece rüyamda onu öldürürdüm. İntiharla ilgilenmiyorum, bu yüzden o konuya giremeyiz. Anladın mı?"

O konuşurken ellerimiz hareket etmeyi bırakmıştı, ancak siki hâlâ elimin altında titriyordu. Parmakları kıçıma saplanmış, ben sözlerini işlerken bile beni vücuduna tutsak etmişti.

"Bunu bana gerçekten yapar

mısın?" Ressam'ın ağzı gerildi.

"Evet, Mel. Bunu sana gerçekten yapardım. Birkaç harika gün geçirirdik, belki bir hafta. Sonra sıkılır ve seni terk ederdim, çünkü ben böyleyim. Ama sen şimdiye kadar sahip olduğum tek kadın arkadaşımsın ve seni gerçekten önemsiyorum, bu yüzden seni böyle incitmek istemiyorum. Bu o kadar kötü bir şey mi?"

Nefesim kesildi, arkadaş olduğumuzu duymanın verdiği sevinçle, beni kırabilecek güce sahip olduğunu düşündüğü için duyduğum kızgın tiksinti arasında kaldım. Öfkeli tiksintiyle koşmayı seçtim -çok daha güçlendirici.

"Biliyor musun?" Dedim ki. "Önümüzde uzun vadeli bir romantik ilişki olmadığını anlıyorum... ama bana çocukmuşum gibi davranma. Ben bir yetişkinim ve kendi kararlarımı verebilirim. Eğer incinirsem, bu benim suçum, senin değil. Böyle bir gücün yok, pislik."

Ressam'ın gözleri büyüdü ve ağzından yavaşça bir gülümseme geçti, kafamı tamamen karıştırdı.

"Tanrım, harikasın," dedi saçlarımı tutuşunu gevşeterek. "Sana ihtiyacım var Mel. Bir arkadaş olarak bunu riske atamayacak kadar çok ihtiyacım var sana. Seninle bu konuda iletişim kurmaya çalışarak gerçekten boktan bir iş yaptığımı biliyorum, ama benim için ne kadar önemli olduğun hakkında bir fikrin olsaydı ... . Tanrım, içimde aklımı başımda tutan birkaç şeyden biriydin. Seni düşünmek, mektuplarını almak. Bir yolunu bulmalıyız bebeğim. Bunu yapamayız."

"Erkeklerden nefret ediyorum," diye mırıldandım, ondan kurtulup sırt üstü döndüm ve gökyüzüne baktım. Bir adam nasıl aynı anda hem bu kadar kötü hem de bu kadar tatlı olabilirdi?
Çünkü çok tatlıydı. Yemin ederim, onu boğmak isterken bile kalbim eriyordu.

Yine de onu affetmeye hazır değildim. Henüz değil.

"Ve lanet kolunu başımın altından çek. Sarılmak yakınlaşmak içindir."

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

BOYA

Kasabaya dönüş yolculuğu sonsuza kadar sürdü, her dakikası işkenceydi çünkü Mel vücuduma sımsıkı sarılmıştı, tamamen sikilebilir ve tamamen yasaktı.

Bazen keşke kendimi bu kadar iyi tanımasaydım diyorum. Yalan söylemek, diğerlerinden farklıymış gibi davranmak kolay olurdu. Ama olmayacaktı ve olduğum kişi için kendimden nefret etmem oyunun sonunu değiştirmeyecekti. Eğer onu hayatımda birkaç haftadan daha uzun süre istiyorsam, onu beceremezdim. Bu benim gerçekliğimdi.

Kasabaya vardığımızda hala ellerimi ondan uzak tutmaya kararlıydım ... ama Taz onun evindeydi ve o pisliğe hiçbir bok için güvenmiyordum. Bu yüzden onu kendi daireme götürdüm ve bu konuda çeneni kapatabilirsin.

Ben zaten bir pislik olduğumu biliyorum.

\- - -

"Bu gece yalnız kalmak istemezsin diye düşündüm," dedim ve motoru durdurdum. Mel yavaşça bedenimden sıyrıldı ve motordan aşağı kaydı. İtiraz etmesini, belki de onu eve götürmediğim için bana kızmasını bekledim. Onun yerine belli belirsiz bir gülümsemeyle beni şaşırttı. Sanırım dönüş yolunda sinirini atlatmak için yeterince düşünmüştü.

"Teşekkürler. Jess ve Taz'ın birbirlerinin üzerinde sürünmesini dört gözle beklemiyordum. Onu bilmem ama kız tam bir çığırtkan."

Kelimeler aramıza bir tuğla gibi düştü, çünkü bilirdim, değil mi? Ama bilmiyordum, çünkü Jess'in ağzı başından beri doluydu.

. . . Oh *lanet olsun.* Bu hiç iyi değildi.

"Bak-"

"Biliyorum-"

Mel gergin bir kahkaha atıp benden başka bir yere bakarken öksürdüm.

"Şu işi bir an önce bitirelim," dedim.

Kaçınılmazdı. Bacağımı Harley'den kurtardım ve anahtarlarıma uzanarak garajın yan kapısına doğru ilerledim.

"Neyi 'dışarıdan' alayım?" diye sordu. Dönüp ona baktım, kaşlarımı kaldırdım.

Verandanın loş ışığında bunu söylemek zordu ama sanırım utanmıştı. Her neyse. Zaten çözmemiz gereken yeterince sorun vardı, bir de London'ın yeğeninin aramıza girmesine gerek yoktu.

"Bilirsin, ben ve Jess. Sana ne olduğunu anlatacağım, çünkü belli ki merak ediyorsun. Sana detayları anlatmadı mı?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf etti kaşlarını çatarak. Kapıyı açtım ve ışıkları yakmak için yanındaki kabloya uzandım. Düğmeyi buldum ve tavana astığım altı çalışma lambası odayı aydınlattı. "Bir kısmını biliyorum ama geri kalanını bilmek istediğimden emin değilim. Bu biraz-oh, vay canına ..."

İçeri girdi ve stüdyomun etrafına baktı. Duvarları kaplayan dar çalışma tezgahlarının bir tarafı motosiklet parçalarıyla, diğer tarafı ise sanat malzemelerimle kaplıydı. Cephanelik için başladığım duvar resmi oradaydı ama duvara yasladığım yarım kalmış başka bir resmi unutmuştum. Tutuklandığımda onun üzerinde çalışıyordum. Çok iyi durumda değildi (kızlar ellerinden geleni yapmışlardı ama nasıl kullanacaklarını bilmiyorlardı) ve onu atıp atmamaya karar vermeye çalışıyordum.

Şimdi Mel'in gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde onu incelemek için yürümesini izliyordum. Arkasından yaklaştım ve o da bana baktı.

"İyisin."

Güldüm. "O kadar şaşırmış görünme. Bu işi yaşamak için yapıyorum, biliyorsun."

Acı bir gülümseme verdi.

"Özür dilerim. Sanırım bisikletlere alevler falan çizdiğini sanıyordum ama bu gerçek bir sanat. Bunu yapmayı nasıl öğrendin?"

"Oradan buradan bir şeyler topladım," dedim. "Gerçi tasarıma bağlı olarak, motosikletlerde gördükleriniz de gerçek sanattır. Bunu herkes yapamaz."

"Özür dilerim," dedi. "Kimseyi aşağılamak istememiştim."

"Merak etme, anlıyorum. Sadece açıklığa kavuşturmak istedim," dedim, çıplak ve boyayla kaplı nasıl görüneceğini merak ederek. Muhtemelen oldukça iyi. "Islahevindeyken birkaç sanat dersi almıştım. Oldukça basit derslerdi ama öğretmenler hep bana ulaşmaya çalışır gibiydiler, onlardan çok şey öğrendim. Sonra dışarı çıktığımda birkaç ders daha aldım. Cali'de çoğunlukla sadece çizim yapıyordum. Sanat dersleri falan yoktu."

"Onları gerçekten beğendim," dedi ve gururumun kabardığını hissettim.

Tamam,
Bir şeyler şişmişti, ayrıntılara girmeye gerek yok.

"Teşekkürler," dedim ona ve merdivenlere doğru yöneldim. "Benim evim burada. Gösterişli bir yer değil ama sessiz."

Daireyi gerçekten kirletecek kadar uzun süre kullanmamıştım, şükürler olsun.
Kimseyi etkilemek gibi bir derdim yoktu ama nedense domuzun teki olduğumu düşünmesini istemiyordum.

"Demek burası," dedim ışığı yakarak. Mel etrafına bakındı ve ben de onun ne düşündüğünü merak ettim. Büyük değildi; sadece küçük bir oturma odası ve saçağın altında küçük bir mutfak vardı. Arkamızda ayrı bir yatak odası ve banyo da vardı ama son bir yıldır iki kişiyle birlikte sekize onluk bir hücrede yaşadığımı düşünürsek bana saray gibi gelmişti. "Aşağıdaki stüdyo alanı beni gerçekten ikna etti..."

"Harika," dedi, doğrudan sikime giden o utangaç gülümsemesiyle bana doğru döndü. "Yani, bu bir çöplük, ama senin ve ben bunu seviyorum."

Bir kahkaha patlattım ve o da bana katılarak kanepeye oturdu.

"Güzel," dedi ellerini solmuş, kir-kahverengi döşemede gezdirerek. "Vintage. Bunu geçen hafta Idaho Gençlik Çiftliği'ndeki ikinci el mağazasında gördüğüme eminim."

"Bunu ne doğrulayacağım ne de yalanlayacağım. İçecek bir şey ister misin? Su ve biram var."

"Bir biraya ne dersin?" dedi. Birkaç tane soğuk bira aldım ve kanepede onun yanına oturmak için geri döndüm. Onun burada olması iyi hissettiriyordu. İyi, tuhaf ve yanlış, hepsi aynı anda.

"Film falan izlemek ister misin?" diye sordu, başıyla televizyonu işaret ederek. Benim de iyi bir televizyonum vardı. Kulübün hediye ettiği devasa bir düz ekran.

"Elbette," dedim ve kumandaya uzandım. Kablolu yayınım yoktu ama Ruger bir şeyler izleyebilmem için bana bir tür kutu zımbırtısı kurmuştu.

"Neyin havasındasın?"

"Korku değil," dedi çabucak ve onunla Pic'in evinde geçirdiğim o ilk akşamı hatırlayarak tekrar güldüm. O kadar genç, korkmuş ve savunmasızdı ki. Onu yiyip bitirmek istemiştim.

Yine de onu yemek istedim.

"Senin ve Puck'ın bana göz kulak olmanız gerekirken bir slasher filmi koyduğunuza inanamıyorum. Bir kızı böyle güvende hissettiremezsin."

"Korku yok," diye kabul ettim, ancak o korkudan altına kaçırırken onu birkaç saat boyunca tutma düşüncesi olması gerekenden çok daha fazla çekici geldi.

İzle, pislik. "*Star Wars'*a ne dersin?" "*Star Wars*'u sever misin?"

Omuz silktim. "Herkes *Star Wars'u* sever. Han Solo'nun bir motorcu olduğuna adım gibi eminim."

Kıkırdadı. "Bir uzay motorcusu mu?"

"Gördün mü, böyle söyleyince kulağa aptalca geliyor."

"Prenses Leia olmak istedim. O belalı biri," dedi Mel, birasından derin bir yudum alarak. Dudaklarının boynuna dolanışını, boğazının yutkunuşunu izledim. Bu benim rahatım için biraz fazla seksiydi. Birayı şangırtıyla sehpaya bıraktı, sonra da o güne kadar duyduğum en büyük geğirmeyi yaptı.

"Lanet olsun," dedim şaşkınlıkla. "Kızların böyle geğirebileceğini düşünmezdim.

Kahretsin. Etkileyici, Mel. Çok etkileyici." Sırıttı.

"Biz arkadaşız," dedi bana. "Ve arkadaşların böyle şeyler hakkında endişelenmesine gerek yoktur. Dur tahmin edeyim, daha önce hiç kadın arkadaşın olmadı mı?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim. "Sanırım biraz korkuyorum." Korkmuş ve tahrik olmuştum, ki bu talihsiz bir durumdu.

"Öyle olmalısın. Bütün alfabeyi okuyabilirim."

Vay be. Bunu görmek isterdim.

"O filmi izleyecek miyiz, izlemeyecek miyiz?" diye sordu.

"Um, izliyorum," dedim, *Star Wars'u* bulmak için arama seçeneklerini gözden geçirdim. Oynat tuşuna bastım, kelimeler ekranda kaymaya başlarken kanepeye yaslandım. Mel benden beş santimden daha yakındı. Uzanıp ellerimi saçlarının arasına sokacak ve onu ölesiye öpecek kadar yakındım.

Onun yerine orada oturmuş, Luke Skywalker'ın güç dönüştürücüleri hakkında sızlanmasını izlerken fena halde azmıştım.

"Hey, iyi misin?" diye sordu.

"Harikayım."

MELANIE

Güneş ışığı gözlerimi acıttı.

Gözlerimi kırpıştırarak nerede olduğumu hatırlamaya çalıştım çünkü kesinlikle evimde, odamda değildim. Yatak tuhaftı ve üzerimdeki su lekeli tavan da tanıdık değildi. Başımı çevirdiğimde Painter'ın yanımda uyuduğunu gördüm, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve her şey geri geldi.

Uyurken daha yumuşak görünüyordu.

Yani, hâlâ aynı büyük kötü motorcuydu ama şu anda yüzünde alaycı ya da hesapçı hiçbir şey yoktu. Sadece bu da değil, genç görünüyordu. Benden büyüktü, ama çok değil ve şu anda neredeyse bir lise öğrencisi gibi görünüyordu.

Gözlerim aşağıya kaydı ve ne yazık ki hâlâ tamamen giyinik olduğunu fark ettim.

Görünüşe göre ben de öyleydim çünkü balenlerim beni fena halde dürtüyordu. Ayrıca çok fena işemem gerekiyordu. Bu bir sorundu, çünkü hareket edersem Painter uyanacak ve üzerimde korkunç bir motorcuya dönüşecekti.

Uzanıp parmağımla yüzünün izini sürmek, sabah sakalının küçük kıllarını hissetmek istedim. Ama biz arkadaş bölgesiydik ve dün gece rol yapmamıza rağmen, arkadaş bölgesinde insanlar böyle dokunmazlar.

Gözleri açıldı.

"Hey," dedim.

"Hey."

Birkaç saniye sessiz kalarak birbirimize baktık.

"İyi uyudun mu?" diye sordu. "Seni buraya taşıdım, kanepede rahatsız olursun diye düşündüm. Sonra ben de burada uyudum çünkü kanepe bok gibi. Umarım sakıncası yoktur."

"Hayır, her şey yolunda," dedim, her şeyin en iyisini yapmak için kendimi zorlayarak. Belki de bir çift olmamamız gerekiyordu. Bu onu bir insan olarak sevmeyi bıraktığım anlamına gelmiyordu; o hâlâ bana karikatürler gönderen ve

Derslerimden biriyle ilgili hayal kırıklığına uğradığımda şakalar ve moral konuşmaları. "Bir
Arkadaşım, kötü bir uyku çekmeni istemem."

Sırıttı. "Düşünceni takdir ediyorum. Gidip kahvaltı etmek ister misin?"

Saatin kaç olduğunu merak ederek etrafıma bakındım. Telefonum neredeydi? Bir şey çınladı ve uzanıp kendi telefonunu yerden aldı -yatağın aslında sadece bir şilte olduğunu fark ettim.

"Gitmem gerek," dedi kaşlarını çatarak. "Bir işim çıktı."

"Merak etme," dedim, özlemle kahvaltıyı düşünerek. Arkadaşlık bölgesinin bir faydasının da istediğin kadar yiyebilmen olduğuna karar vermiştim ve bisküvi ve et suyuna açtım. Evde sadece mısır gevreği vardı.

"Seni eve bırakayım," dedi yataktan yuvarlanarak.

"Yürüyebilirim," dedim ona. "Sadece birkaç blok
ötede." Başını salladı ve bana elini uzattı.

"Seni bırakacağım," diye ısrar etti. "Sadece hızlı bir duş için bana on dolar ver." "Pekala, kahve ya da başka bir şey ister misin? Sen içerideyken hazırlayabilirim.
Orada."

"Hayır, gitmem gerek."

- - -

Uzun bir on dakikaydı, çünkü o duşa başlamadan önce işemeyi unutmuştum. Daire gün ışığında daha da küçük görünüyordu ve akan suyun sesi de yardımcı olmuyordu. Tek umut ışığı? Dar, dayanıksız bir kapının diğer tarafında çıplak olduğunu bilmeme rağmen, çiş-çiş dansı yaparken azgın hissetmek zordu. Pantolonuma kaza yapmamak için tüm enerjimi harcadım.

Telefonumu kanepenin yanında buldum ve dikkatimi dağıtacak bir şey ararken elime aldım. Saat neredeyse sabahın onuydu. Vay canına. Jess yaklaşık bir saat önce mesaj atmıştı.

Hayatta mısın? Görünüşe göre dün gece eve kimse gelmemiş.
Ressam mı? Konuşmamız lazım.

İçimi çektim, sonra ona geri mesaj attım.

Onun evinde kaldım ama düşündüğün gibi değil. Biz sadece arkadaşız. Taz nasıldı?

JESS: Yararlı. Beni sertçe becerdi ve sonra lavaboyu tamir etti çünkü damlıyordu ve durmuyordu. Şimdi bana kahvaltı hazırlıyor.

Vay canına. Kulağa kaleci gibi geliyor.

Kalecilerden hoşlanmıyorum. Şu andan itibaren zihinsel olarak bekar kalmaya karar verdim. Bu şekilde birileriyle yatabilirim ama yine de ideallerime bağlı kalacağım. Yakında eve geliyor musun?

ME: Evet, sadece birkaç

Ha! Geliyorum demiştin. Boşalıyorum demek istedim. Kahretsin, otomatik düzeltme olmadan daha komik olurdu.

"Neye gülüyorsun?" Ressam banyodan çıkarken sordu. Ona cevap verecektim ama geçici olarak nefes alma ya da kelime üretme yetimi kaybetmiştim. Çünkü üzerine bir kot pantolon giymiş ama gömlek giymemişti. Saçlarının ıslak ve dağınık olduğu, göğüs kaslarından aşağıya ve karın kaslarına küçük su damlalarının aktığı gerçeğini de eklersek?

Adil değil. Hem de hiç adil değil.

Kendimi toparlamayı başardım, sonra ona kaşlarımı çattım.

"Üstüne bir şeyler giy," dedim yatak odasını işaret ederek. "Eğer arkadaş olacaksak, düzgün davranmalısın."

Kaşlarını kaldırdı.

"Erkekler her zaman gömleklerini çıkarır," diye makul bir şekilde işaret etti. Kollarımı kavuşturdum ve ona dik dik baktım.

"Arkadaşlık bölgesi sadece içinde kalırsan işe yarar," dedim. "Sen sınırların dışındasın. Bir tişört giy, tamam mı?"

Bana sırıttı, sonra kasıla kasıla yatak odasına girdi ve kapıyı arkasında açık bıraktı.

Pislik surat.

\- - -

O öğleden sonra, kahvaltıyı kaçırdığımız için yeni arkadaş bölgemizin beni akşam yemeğine çıkarabileceği umudunu hâlâ taşıyordum. Sonra telefonum çaldı.

Bir hafta kadar şehirden ayrılmam gerekiyor. Ne kadar süreceğinden emin değilim. İstersen bana mesajla ulaşabilirsin ya da bir şey olursa arayabilirsin.

Ne zamandan beri mesajlaşıyoruz?

Önce bir gardiyan tarafından kontrol edilmeyen yazılı iletişim kurmama izin verildiğine **göre**. Bilirsiniz, mektuplarınızda bana küresel hakimiyetle ilgili gizli kod mesajları falan göndermediğinizden emin olmak için

Yani mesajları anlayamadın mı? Ama çok açık olduklarını sanıyordum. Önce silahları alırsın, sonra kadınları alırsın.

Devrimin başarısız olmasına şaşmamalı. Muhtemelen en iyisi için. Şansımı bilseydim duvara ilk ben toslardım.

Tamam, akşam yemeği yemeyecektim. Ama en azından işler artık garip değildi. Bu arkadaş bölgesi olayı o kadar da kötü değildi.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

BOYA

"Bana şu Pipes denen adamdan biraz daha bahset," diye sordu Gage, gözlerini otoyola dikerek. Neredeyse dört saattir yoldaydık ve şimdiye kadar Hallies Falls'a yaklaşmış olmamız gerektiğini biliyordum. İyi ki de öyleydi, çünkü bu kafes gibi taksiden kurtulmaya fazlasıyla hazırdım. Onu uzun yol kamyoncusu olarak ayarlamayı önerdiğimde, iyi bir fikir gibi görünmüştü. Gelip gitmesi için bir bahane, ihtiyacı olduğunda arkada uyuyabileceği bir yer, hepsi iyi şeylerdi. O uyku alanının ne kadar küçük olduğunu ya da benim de orada sıkışıp kalabileceğimi düşünmemiştim.

Küçük alanlar bana hapishaneyi
düşündürdü. Tabii ki Pipes hakkında
konuşmak da öyle.

"Yani, bizimle birlikte bizim bloktaydı," dedim. "Muhtemelen otuz yaşlarındaydı ve kulüp ittifaklarımızla birlikte onunla ortaklık yapmak yeterince doğal görünüyordu. On sekiz yaşındayken maden aramaya başlamıştı, babası da yama sahibiydi. İki yıl kadar önce eski başkanları ölünce işler kötüye gitmeye başladı. Marsh o sırada başkan yardımcısıydı, şimdi ise başkan. Onunla bir mitingde ya da başka bir yerde hiç karşılaşmamış olmamız garip geliyor."

Gage de aynı fikirdeydi: "Bu bile tehlike çanlarının çalması için yeterli," dedi. "Müttefik olmamız gerekiyor ama hiçbir etkinliğimize gelmiyorlar. Yine de Rance'in bu işin içinde olduğunu biliyordum, bu yüzden fazla düşünmedim. Her zaman kârlı bir ortaklık oldu. Garip bir şekilde, bunun ortaya çıkmasına sevindim - bana The Line'dan uzaklaşmak için bir bahane verdi."

"Bu da neyin nesi?" Merakla sordum. Gage düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu, sonra cevap verdi.

"Sanırım sıkılmıştım," dedi. "Bir süredir geri adım atmak için bir neden arıyordum. Her zaman çıplak kız ve göğüslerle çevrili olmak kulağa

eğlenceli gelse de

O memeler bir sürü drama bağlı. Bundan bıktım." Bir kahkaha attım, çünkü buna itiraz edemezdiniz.

"Burada bir süre daha yer alacağımıza dair bir his var içimde," diye devam etti. "Bu durumun izlenmesi gerekecek ve ben de bir değişiklik yapmak istedim. Zamanlama iyiydi."

Kasabanın dış mahallelerine ulaştığımızda kamyonu yavaşlattı. Yol boyunca binalar görünmeye başladı. Gece için dükkân kurmayı planladığımız kamyon durağına fazla bir şey kalmamıştı. Bisikletler, bazı basit mobilyalar ve diğer şeylerle birlikte arkamızda çekiliyordu - bir daire ya da başka bir şey kurmaya yetecek kadar. Başlangıçta bu yaklaşımı tartışmıştık çünkü motosiklet yüklü bir TIR'la gelmek dikkat çekmemize neden olacaktı. Ama göze çarpmak ille de kötü bir şey değildi. Kulüple temasa geçmemiz gerekiyordu, umarım en kısa zamanda. Kapak haberimiz Gage'i çirkin bir boşanmadan sonra yeni bir operasyon üssü arayan bir kamyoncu olarak gösteriyordu. Ben onun kuzeniydim, yeni bir yer bulup yerleşmesine yardım etmek için buradaydım.

Eğer doğru oynarsak, şehre geldiğimizi duyacaklardı ama ikinci kez düşünmeyeceklerdi. Sadece birkaç bağımsız, kulüp için bir tehdit değil.

İleride kamyon durağının ışıklarını gördüm. Beklediğim kadar büyük değildi.

-Her ne kadar web sitelerinden arka tarafta duşları olan bir marketleri olduğunu bilsem de, her şeyden çok güçlendirilmiş bir benzin istasyonuydu. Gage büyük kamyonu yavaşlattı ve kamyonlar için park yeri olan binanın arkasına çekti. Durduk, sonra etrafa bakmak için dışarı çıktık.

"Burada pek bir şey yok, değil mi?" Yorum yaptım.

"Nüfus yaklaşık üç bin," diye yanıtladı. "Küçük ama arada bir yabancı görmeyecek kadar da küçük değil. Rance beni bilgilendirdi. Marsh'ı kontrol etmek için birkaç haftada bir uğrar."

Başımı salladım. Rance zekiydi. Onun istihbaratına güvenebilirdik.

"Rance içeri girmenin en iyi yolunun Marsh'ın kız kardeşi Talia'dan geçtiğini düşünüyor.

Görünüşe göre eve sürekli yeni bir adam getiriyormuş. Marsh'la yakınlarmış, o da buna katlanıyormuş. Hatta kulüp binasına girmelerine bile izin veriyor, ki bu bir şekilde yanlış görünüyor. Yine de takılmak için mükemmel bir yol. Bu şekilde iyi bilgi toplayabilirsin."

"Hadi canım," dedim. "Onu becermeyi mi planlıyorsun, yoksa bu benden mi kaynaklanıyor?" Gage homurdandı.

"Direkt konuya giriyorsun, değil mi?"

"Zaman kazandırıyor," diye cevap verdim. Telefonum çaldı ve Melanie'nin adının bir mesajla açıldığını görmek için aşağıya baktım.

Jess bu öğleden sonra Taz'ı yine eve sürükledi. Onu boğacağım, meğer o da çığırtkanmış.

Homurdandım, Taz'ın onun evinde olması beni heyecanlandırmamıştı ama en azından onunla ilgileniyor gibi görünmüyordu.

"O da ne?" Gage sordu.

"Melanie," diye cevap verdim. "Taz'ın seks sırasında gürültü yaptığını söylüyor." "Gerçekten mi? Bilmek istiyor muyum?"

Güldüm. "Muhtemelen hayır. Taz rodeoda Jessica'yla takıldı, acaba Pic bu konuda ne hissediyor?"

"Sanırım hayatındaki kızları kontrol etmekten vazgeçti," diye cevap verdi Gage. "Mel sana neden mesaj atıyor? Bunu dinlemeyeceğini sanıyordum."

"Biz arkadaşız, sanırım," diye cevap verdim, bu kelimeden rahatsız olmuştum. "Eğer sadece arkadaşsanız, onunla takılmamın bir sakıncası var mı?"

Neredeyse yemi yutuyordum, sonra saklamaya çalıştığı bok yiyen sırıtışını yakaladım.

"Siktir git. Peki şimdi planımız ne?"

"Her şeyi kontrol edeceğiz," dedi. "Bakalım bir varlık oluşturabilecek miyiz, oradan devam ederiz. Bu sizin için uygun mu?"

"Elbette," dedim, bunun Mel'den ne kadar uzak kalacağım anlamına geldiğini düşünmemeye çalışarak. "Ama mecbur kalmadıkça kız kardeşini becermemeyi tercih ederim."

Gage homurdandı. "Onu henüz görmedin."

Telefonunu eline aldı ve bir fotoğrafını görebilmem için bana uzattı. Kahretsin, kız muhteşemdi. Uzun kızıl saçlar, parlak yeşil gözler. Parlak beyaz bir gülümseme. Oh, ve göğüslerinin kocaman olması ve giydiği küçük Amerikan bayraklı bikiniden yarı yarıya dışarı fırlaması hiç acıtmıyordu.

İddiaya göre bacaklarını solmuş bir çift Daisy Dukes örtüyordu. Üst düğmesi bile açıktı.

Cehennem.

"Bunu Instagram'dan aldım," dedi Gage. "Kendi fotoğraflarını paylaşmayı seviyor. Hâlâ geçmek istiyor musun?"

Fotoğrafı tekrar inceledim. Kesinlikle ateşliydi. Ama kırmızı bana göre değildi, pek değil. Esmerleri tercih ederdim. Çikolata kahvesi saçlar en iyisiydi, bu kızın sprey kabininin dışında elde edebileceğinden daha koyu bronzlaşmış pürüzsüz bir ciltten bahsetmiyorum bile.

"Yine de pas geçiyorum," dedim. "Tabii buna hazır değilsen? Benden daha yaşlı olduğunu biliyorum, o yüzden şu küçük mavi haplardan biraz istersen ..."

Kamyonu eski şehir merkezindeki park yerlerinden birine çekerken gülerek, "Sen bir pisliksin," dedi. "Tamam, işte gidiyoruz. Çok kötü batırmamaya çalış."

"Neyi sikeyim? Var olan mı? Buraya sadece kontrol etmeye geldiğimizi sanıyordum." "Sadece normal davran."

Kapımı açarak homurdandım. Yapıp yapamayacağımı göreceğiz.

- - -

Motosikletleri boşaltmamız uzun sürmedi ve sonra yıllar önce otoyol tarafından bypass edilmiş olan eski otoyoldan kasabaya doğru yola koyulduk. Reaper renklerim olmadan etrafta dolaşmak garip hissettirdi. Doğal olmayan. Küçük şehir merkezinde birbirleriyle rekabet halinde oldukları belli olan iki lokanta bulunuyordu. Bir uçta Clare's vardı ve kahve dükkânı/hipster tarzı bir havası vardı. Diğer tarafta ise tamamen yağlı kaşık olan Hungry Chicken vardı. İkisinin arasındaki sokağa park ettik.

"İşte," dedi Gage, başını tavukçuya doğru sallayarak. "Orada daha iyi dedikodu alırız."

"Ve daha fazla yiyecek," dedim, kaldırımdaki panoda tüm gün servis edilen büyük kahvaltı tabağının reklamına dikkat çekerek. Güzelmiş.

Caddeden aşağı inmeden önce motorları bir kez daha kontrol ettik ve Gage'in arabasının mevcut durumundan benim kadar tedirgin olup olmadığını merak ettim. Kırbaçları ve beni bir Azrail olarak tanımlayabilecek her şeyi çıkarmıştım. Onlar olmadan dışarıda çıplak durmak gibi hissettiriyordu. Neden gizli görevde olmamız gerektiğini anlıyordum ama bu bana yanlış geliyordu. Renklerimi gururla taşımaya alışmıştım ve bununla sorunu olanın canı cehenneme.

Restoranın kapısını iterek açtığımda hoş bir çan sesi duydum. Henüz öğleden sonraydı, bu yüzden içeride çok fazla insan yoktu. Sadece tezgâhta oturmuş kahvelerini yudumlayan birkaç yaşlı adam ve bir masa dolusu kız kıkırdayarak milk shake içiyordu.

"Aç mısınız çocuklar?" diye sordu orta yaşlı bir kadın, tezgâhın etrafından dolaşıp bize doğru yürürken. Tepki vermemek için kendimi zor tuttum ama yemin ederim yağlı kaşık garsonlarının çizgi film parodisine benziyordu. Kocaman sarı saçları bir tür arı kovanı gibi toplanmıştı. Parlak kırmızı dudaklar ve neon olabilecek kadar mavi göz farı. Bunu giydiği pembe üniformayla eşleştirince hayatımda tanıdığım en az çekici insan dişisi oluyordu. Yani, sadece seksi değil, aynı zamanda ürkütücüydü. Daha sonra gerçek olduğunu kendime kanıtlamak için bir fotoğrafını çekmek istedim.

"Kahvaltı spesiyalimiz var," dedi. "Kahvaltı tabağı. Üç yumurta, seçtiğiniz et, mücver, kızarmış ekmek ve dipsiz bir fincan kahve. Şehirdeki en iyi yemek."

"Kulağa harika geliyor," dedi Gage gözünü kırpmadan. Gage ona gülümsedi, yüzündeki ifade daha az karikatürize görünene kadar değişmişti.

"Oturun," dedi. "Yer sıkıntımız yok gibi."

Bizi lokantanın kenarından uzak tutarken sokağı iyi görebileceğimiz, pencerenin yanındaki bir masaya doğru başımla işaret ettim. Gage sırtını duvara dayayarak beni açıkta bıraktı -ki bundan nefret ederdim- ama neredeyse on yıldır kulübün silah çavuşuydu. Kızdırmak isteyeceğiniz bir adam değil, ne demek istediğimi anladıysanız.

Yerime yerleştim ve caddenin karşısına baktım. Buradaki binalar çok eski ve karakterliydi. Tam karşımızdaki bina bir çeşit kumtaşından inşa edilmişti ve pencerelerinin üzerinde Rx sembolüyle birlikte "Reimers Eczanesi" yazıyordu. Gerçi Reimers çoktan gitmiş gibiydi, çünkü aşağıda gördüğüm en kız gibi vitrin vardı. Vitrinde porselenler, antika eşyalar, hatta eski moda oyuncaklar ve bir erkeğin ağırlığını taşıyacak kadar güçlü görünmeyen ayakları üzerinde süslü küçük masalar vardı. Eski moda bir dondurma salonu gibiydi.

Pencerenin karşısındaki tabelada "Tinker's Teahouse, Antiques & Fine Chocolates" yazıyordu.

Ona doğru başımı salladım.

"Bunu gördün mü?" Gage'e sordum. Dükkâna bir göz attı.

"Huh. Bu farklı."

"Spesiyal ister misiniz?" diye sordu garson kızımız ve itiraf etmeliyim ki beni çok korkuttu. Birdenbire çok yaklaşmakla kalmamış, ses çıkarmadan yanımıza sokulmuştu. Neon göz farına baktım, büyülenmiş gibiydim.

Kahretsin. Belki de insan değildi.

"İki spesiyalimiz olacak," dedi Gage, ona kadınların külotlarını indirten o gülümsemelerden birini sunarak. "Kahveyi de şimdi içebilirim. Uzun bir gün oldu."

Ona hastalıklı tatlı bir gülümseme sundu ve ben de Mel'le birlikte Coeur d'Alene'e dönmüş olmayı dileyerek iç çektim.

- - -

Garson siparişimizi almayı bitirdiğinde - ne kadar konuşkan olduğu göz önüne alındığında biraz zaman aldı - kiraz kırmızısı üstü açık Mustang restoranın dışına yanaşmıştı. Araba çok güzeldi ama asıl dikkatimi çeken, uzun siyah saçları ve güneş gözlükleriyle sokağa adımını atan şoför oldu. Koyu kırmızı ruj, soluk bir ten. Buradan yaşını tespit edemedim ama kıvrımlarına bakılırsa genç bir kız değildi.

Sonra arabanın arkasına doğru yürüdü ve bagajı açmak için eğildi, arkası yırtmaçlı, ince, diz boyu bir eteğe güzelce sarılmış mükemmel bir kıç silueti açıkça görülüyordu.

"Lanet olsun," dedi Gage, sesi yumuşaktı. "Kim o?"

"Bu Tinker Garrett," dedi garson kız, yine arkamızdan gizlice yaklaşarak. "Yolun karşısındaki küçük çay dükkânının sahibi."

Ses tonunda küçümseyici ve çirkin bir şeyler vardı. Gage ve ben bakıştık.

"Bir çay dükkânı varmış gibi görünmüyor," dedi Gage, onu yönlendirerek.

Garson kokladı.

"Liseden sonra Seattle'a taşındı," dedi. "Kendini bir bok sanıyordu. Sonra kocası onu terk etti ve sürünerek kasabaya geri döndü. Dükkânı açık kalacak kadar para kazanamıyor, buradan yeterince insan geçmiyor. Bana sorarsanız, bir şeylerin peşinde."

Gage bana baktı, ağzı seğiriyordu. Kadına doğru eğildim ve gergin bir fısıltıyla takip eden bir soru sordum.

"Ne tür *bir şeyin* peşinde olduğunu düşünüyorsun?" Gözlerimi kocaman açarak sordum. "*Kötü niyetli* olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gage öksürürken boğuldu. Güzel. Bu kahkahayı bastırmak muhtemelen onu öldürüyordu.

"Şüphelerim var," diye burnunu çekti. "Bir fahişe gibi giyiniyor, biliyorsun. Bazen Ellensburg'da dansa gittiğini duydum. Üniversiteli erkekleri tavlamayı seviyor. Buna ne diyorlar? Dağ aslanı olmak mı? Utanç verici."

Gage omuzları titreyerek arkasını döndü.

"Bildiğim iyi oldu," dedim ciddiyetle. "Ondan uzak duracağız."

"Sen öyle yap," diye cevap verdi garson kız, başını sallayarak. "Tanrı bilir orada ne tür şeyler satıyordur. Bahse girerim o çikolataların içinde uyuşturucu vardır. Marihuana."

Pencereden tekrar dışarı baktım ve Tinker Garrett'ın uzaklaşırken mükemmel kıçının seğirmesini izledim.

Nedense bana uyuşturucu kralı gibi gelmedi. Puma mı? Şimdi görebiliyorum.

MELANIE

Chase'in kazasından sonraki hafta garipti. Hayatta kalmıştı ama önünde uzun bir iyileşme süreci vardı. Kasabadaki herkes biraz kasvetli ve mutsuz görünüyordu, yine de onu desteklemek için gerçekten bir araya gelmişlerdi. Hatta bir grup çocuk bağış toplamak için s o k a ğ ı m ı z ı n aşağısında bir limonata standı kurmuştu. Bazen Coeur d'Alene'de yaşamaktan sıkılıyordum - büyük bir şehir değildi ve Seattle ya da Portland gibi heyecan verici değildi, ama böyle bir şey olduğunda hepimiz yardım etmeyi seviyorduk. Kit, tıbbi masraflarına yardımcı olmak için şu online bağış toplama şeylerinden birini bile organize etmişti.

Ressam'dan birkaç gündür haber alamamış olmam da bu kasvete katkıda bulunuyordu. İlk başta ona birkaç mesaj göndermiştim ama cevap vermeyince bıraktım.

"Sence telefonunu mu kaybetti?" Sonunda Jessica'ya sordum. Perşembe gecesiydi ve yemek odasında kendimize bir çalışma yuvası kurmuştuk. Salı günü eski bir masa bulmuş, bana göstermek için eve getirmişti, ilk parasını kazanmış bir çocuk gibi gururluydu.

Şimdi o kadar kitapla kaplıydı ki, aylardır burada olmadığını asla tahmin edemezdiniz.

"Evet, eminim telefonunu kaybetmiştir," dedi dizüstü bilgisayarında agresif bir şekilde yazarken. "*Kesinlikle* aramak istiyordu - bilirsiniz, çünkü çok

İletişimde kalma konusunda harika bir geçmişi var ama mesaj, e-posta, sosyal medya veya başka herhangi bir telekomünikasyon türünü nasıl kullanacağını tamamen unutmuş."

"Kahretsin, bu konuda şirretlik yapmana gerek yok," diye tersledim, ona ters ters bakarak.

İç geçirdi ve sandalyesine geri oturdu.

"Üzgünüm, Taz beni aramadı ya da başka bir şey yapmadı. Sanırım erkeklere karşı düşmanca hissediyorum. Motorculara. Hepsinin canı cehenneme."

"Seni arayacağını söyledi mi?" diye sordum. Başını salladı. "Hepsi öyle değil mi?"

- - -

Cuma günü kırdım ve Ressam'ın dairesine gittim. Hayat belirtisi yoktu. Kendim için çok üzülüyordum, bu yüzden daha sonra kahve dükkanına gidip kalın, şekerlemeli brownielerinden birini yedim. Tam yarısına gelmiştim ki (telefonuma bakıp bana mesaj atmasını diliyordum) büyük ifşaatımı yaşadım.

Bu çok saçmaydı.

İşte buradaydım, dünyadaki tüm potansiyele sahip yirmi yaşında bir kadındım ve bir erkek yüzünden bir kafede oturmuş karnımı tıka basa doyuruyordum. Tek ihtiyacım olan "All By Myself" şarkısını söylemeye başlamak ve stereotipi tamamlamak için bir kedi almaktı.

Neyim vardı benim?

London'ın yanına taşınmadan önce hayatım berbattı ama o bana ikinci bir şans verdi. Kendime bir hayat kurmak için sürekli çalışarak kıçımı yırtmıştım. Mükemmel değildi ama çok iyiydi, üniversiteye gidebilecek kadar param ve dünyadaki tüm potansiyele sahiptim ama yine de burada oturmuş çikolata yiyordum.

Sikerim böyle işi.

Telefonumu elime aldım ve Jessica'ya bir mesaj gönderdim.

ME: Şu anda ne yapıyorsun?

JESS: Yarınki karnaval için bir şeyler hazırlıyorum. Hâlâ gönüllüsün, değil mi? Kit hala buralarda ve yardım edeceğini söyledi ama ondan daha fazlasına ihtiyacım var.

Hay aksi. Painter'dan kaynaklanan sersemliğimin ortasında tamamen unutmuşum.

Oops.

BEN: Tabii ki hala gönüllüyüm, sabırsızlanıyorum. Ne yapmamı istiyorsun?

JESS: Yüz boyası.

Ne kadar sanatsal olmadığımı hatırlıyor musun?

Küçük ördekleri, uğur böceklerini, kertenkeleleri falan boyamanı istiyorum. Bilirsin, çocukların yanaklarına. Ne kadar zor olabilir ki?

Resim yapmakta berbatım.

Talimatlarla birlikte kullanabileceğiniz bir kitabım var. Süper kolay

BEN: Patlamış mısır makinesini falan çalıştıramaz mıyım?

JESS: Tavuk

Evet, korkağım. Bunu kabul edebilirim

Bu kadar korkak olmayı bırak. Bu gece sana boya vereceğim ve pratik yapabilirsin. Sakin ol.

Telefona ters ters baktım, çünkü yapmak istemediğim sert ve rahatsız edici bir şeyi bana dayatmak tam da ona göreydi. Nefret dolu kız.

BEN: Tamam ama bana borçlusun.

JESS: Hesabıma yaz ;)

Lanet olası göz kırpan surat, benimle alay ediyor. İçimi çektim ve brownie'mi bitirdim.

Kendimi tekrar acınası bir hale sokmayacaktım, buna çoktan karar vermiştim. Ama üzücü bir yeme aleminin ortasında bir brownie'yi öylece bırakıp gidemezdim. Doğrusunu söylemek gerekirse, paketleyip eve götürecek kadar bile yoktu.

Eğer şişmanlarsam suçu Ressam'a atarız.

Delisin sen. Seni seviyorum göt kafa.

Ve böylece tekrar gülümsemeye başladım. Telefonumu ve çantamı kaptığım gibi üniversiteye doğru yürümeye başladım. Derslerin başlamasına daha bir saat vardı ama acele edersem kütüphanede ödevim

üzerinde biraz çalışabilirdim.

Artık Painter'ın yoluma çıkmasına izin vermeyecektim. Hayat çok kısaydı.

- - -

Aynı Cuma gecesi saat on birdi ve ben tek başıma (karanlıkta) bir uğur böceğinden dayak yiyordum.

Gerçek bir uğur böceği bile değildi.

Küçük talimat kitapçığına baktım, sözde basit bir şeyin - zararsız bir böceğin altı kolay adımda nasıl boyandığını anlamaya çalıştım -beni tamamen aşıyordu. Kırk beş dakikadır uğraşıyordum, sonsuz bir beceriksizlik döngüsü içinde kırmızı, siyah ve beyazın çirkin, akıcı topaklarını birbiri üzerine sürüyordum. Bazıları uzaylılara, bazıları mutant trollere benziyordu ama hiçbiri uğur böceğiyle karıştırılamazdı.

Ezilmiş bir uğur böceği bile yoktu. (Ve belki birkaç kez ezilmiş, sadece iyi bir önlem için.)

Jess bu yüzden bana çok kızacaktı, bunu biliyordum çünkü talimatlar o kadar basitti ki herhangi bir aptal bile bunları takip edebilirdi. Lanet olsun. Boya fırçasını bıraktım ve bir bardak su almak için mutfağa doğru yürüdüm. Dışarıdan hafif bir tıkırtı duydum, ardından buzdolabından garip, seri katil benzeri bir hırıltı geldi. Öldürülmek üzere olduğuma ikna olmuş bir şekilde arkamı döndüm.

Hiçbir şey.

Parmak uçlarımda yavaşça yemek odasına geri döndüm, orada beceriksiz uğurböceklerimin cesetleri suçlayıcı bir sessizlik içinde bekliyordu.

Sonra kapının tekrar çalındığını duydum, bu sefer daha netti. Kapıda biri vardı. Elbette burada tek başımaydım, çünkü Jessica ona en çok ihtiyacım olduğu anda Taz'ı ziyarete gitmiş ve beni öldürülmek üzere bırakmıştı. Aynı Taz -bütün hafta boyunca aramadıktan sonra- aniden Cephanelik'te acil "halletmesi gereken işler" olduğunu söylemişti. Halletmesi o kadar kolaydı ki sadece bir saat sürdü ve Jess'i gece dışarı çıkarması için ona bolca zaman verdi. Doğru ya. Buna bir an bile inanmadım ve ona da söyledim. Belli ki bir şeylerin peşindeydi. Ama o büyük bir kız olduğu ve ne yaptığını bildiği konusunda ısrar etti.

Kapıya doğru yürüdüm ve bininci kez bir gözetleme deliğimiz olmasını diledim. Bunun yerine dışarıdaki insanları görmek için pencereden bakmak zorundaydık; Jess'in yardımsever bir şekilde işaret ettiği gibi

Bizi vurmak ya da hokey sopasıyla dövmek istiyordu. Kendimi destekleyerek *onu* görmek için perdeyi yana doğru çektim.

Ressam.

Bir an için aptalca heyecanlandım, sonra geçen hafta ondan hoşlanmayı bıraktığımı hatırladım. Bir çift olmayabilirdik ama en azından *biraz* onaylanmayı ya da iletişim kurmayı hak ettiğimi düşünecek kadar iyi arkadaştık. Parmakları kırılmış mıydı ki dostça bir mesaja cevap veremiyordu?

"Ne oldu?" Kapıyı açarak soğuk bir şekilde sordum.

Bana baktı, gözleri rahatsız olacak kadar uzun bir sessizlik içinde yüzümü izledi. Bir parçam gergin bir şekilde gevezelik etmek, havayı doldurmak istedi ama onu susturmayı başardım - bundan sonra kuralları ben koyacağım.

"İletişim kuramadığım için özür dilerim," dedi.

"Sende bir alışkanlık var gibi görünüyor," dedim sert davranmaya çalışarak. "Sadece arkadaş olduğumuzu biliyorum ama bir anda ortadan kayboldun. Ne oldu?"

Omuz silkti ve sonra o kadar tatlı ve çekici bir gülümseme sundu ki neredeyse beni yakalayacaktı. Neredeyse. Ama tam olarak değil.

"Telefonum bozuldu," dedi. "Kulüp işine gitmiştim, o yüzden kullan at bir telefon aldım. Gerçek mesajlaşma bile yoktu ve zaten numaran da bende yoktu."

Ah . . . Gördünüz mü, iyi bir açıklaması vardı! Beynimin en aptal, en saf kısmı onun bahanelerine kanmaya tamamen hazırdı. *Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.*

"Picnic'in numarası sende yok mu?" Makul bir şekilde sordum. "Bana nasıl ulaşacağını biliyor."

Ressamın gülümsemesi utangaç bir hal aldı. "Bana vermedi - kötü bir örnek olduğumu ve senden uzak durmam gerektiğini söyledi."

Bunu kesinlikle görebiliyorum. Ressam kötü bir etkendi. Neredeyse bir haftalık telsiz sessizliğinden sonra kapıma dayanmıştı ve bir dakikadan kısa bir süre içinde kendimi koruma duygumu aşındırmaya başlamıştı bile.

"Hadi içeri gel," dedim, kaçınılmaz olana boyun eğerek. "Beni ektiğin için hâlâ berbat olduğunu düşünüyorum ama işte bunu telafi etmek için bir fırsat. Yarına kadar çocukların üzerine nasıl küçük hayvan resimleri yapacağımı bulmam lazım."

"Ne?" diye sordu, boş boş bakarak.

"Jessica'nın yarın sabah iş yerinde bir karnaval etkinliği var," diye açıkladım. "Toplum merkezinde çocuklarla çalışıyor.

özel ihtiyaçlar programı. Bana gönüllü olup olmayacağımı sordu ve ben de aptal olduğum için tam olarak ne için gönüllü olduğumu söylemeden kabul ettim. Şimdi yüz boyamak zorundayım ve nasıl yapacağımı bilmiyorum. Eğer gerçekten takılmak istiyorsan, takıl ve bana yardım et."

Beni yemek odasına kadar takip etti ve masanın yanında durup zavallı çabalarımı inceledi.

"Bu da ne böyle, bir dinozorla sikişen bir sincap mı?"

İçimi çektim ve kendimi kâğıda bakmaya zorladım. Onu azarlamak istiyordum ama dürüst olmak gerekirse itiraf etmek istediğimden daha çok bir dinozoru beceren bir sincaba benziyordu.

"Bu bir uğur
böceği."

Sessizlik.

Onu görmezden gelerek sandalyeye oturdum ve bir parmağımla nefret dolu boya fırçasını dürttüm.

"Bu korkunç," dedi.

"Biliyorum."

"Hayır, gerçekten çok kötü. Bir insan bir şeyi boyamakta nasıl bu kadar kötü olabilir bilmiyorum. Herhangi bir şeyi."

"Sence ağlayacaklar mı?" Kendimi biraz hasta hissederek sordum - sanırım gizli bir yanım göründükleri kadar korkunç olmadıklarını umuyordu.

"Kim, uğur böcekleri mi? Onların gözleri yok, bebeğim. Ağlayamazlar. Yine de içten içe ağladıklarını varsaymak yanlış olmaz..."

İsteksiz bir kahkaha atarak onu tersledim. "Hayır, çocuklar. Lanet kağıdı bile boyayamazken yüzlerini nasıl boyayacağım?"

Masanın ucuna, benden köşeye oturdu.

"Aslında o kadar da zor değil," diye söze başladı ama ben elimi kaldırdım. "Bunu söylerken uğur böceklerinin yüzüne bak," diye önerdim. "Yap
sana kolay görünüyorlar mı?"

Dudağı büküldü ve başını salladı. "Kolay uğur böcekleri hakkında seks şakası yapmamak için gerçekten çok uğraşıyorum."

"Yapma," dedim kendi gülümsememle savaşarak. "Ayrıca, anatomik olarak doğru değiller. Peki, bana yardım edebileceğini düşünüyor musun? *Arkadaşlar* birbirine yardım eder."

Ayrıca mesajlara da cevap veriyorlar, böylece insanlar öldürülmediklerini ya da başka bir şey olmadıklarını biliyorlar.

"Eminim yardımcı olabilirim," dedi ve parmağını burnumda gezdirmek için uzandı. Bir an için nefes almayı unuttum. "Boya ile başlayalım. Otur ve adım adım üzerinden geçelim."

Yarım saat sonra daha iyi yapıyordum. Yani, yüz boyamak o kadar da zor değildi, ama nedense boyaları çok sulu yapıyordum, bu yüzden sürekli birbirine karışıyorlardı.

"Harika gidiyorsun," dedi Ressam, kâğıdın üzerinde yeşili fırçalamamı izlerken. "Bu kesinlikle bir kertenkeleye benziyor."

Ona bunun bir çiçek olması gerektiğini söylemeyi düşündüm ama onun yerine sadece göz eklemeye karar verdim. Yine de elimde gökkuşağı, uğur böceği ve bulutlardan oluşan çok güzel bir sayfa vardı. Onlara sadece birkaç seçenek sunduğum sürece çocuklarla iyi geçineceğimi düşündüm.

Yukarı bakarak gülümsedim, çünkü bana yakındı ve onun yanında olmak beni her zaman mutlu ediyordu, muhtemelen mutlu etmemesi gerekse bile.

"Peki, bana geçen hafta nerede olduğunu söyleyebilir misin?" Yüzü kapandı. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Bu kadar şüpheci olmayın, sadece sohbet ediyorum," dedim ve bir çılgınlık yapıp bir Pokémon boyamaya karar verdim. Jess beni çocukların şu sıralar Pokémonlara çok düşkün olduğu konusunda uyarmıştı ve küçük sarı olan o kadar da zor olmayacak gibi görünüyordu. Ani bir ilhamla sol elimi avucumun içine alarak masanın üzerine koydum ve Pikachu'yu kâğıt yerine tenime çizdim.

"Vay canına, böyle daha farklı," dedim ona bakarak. "Daha zor, çünkü deri kağıttan daha fazla hareket ediyor. Peki nerelerdeydin? Tabii bana söyleyemiyorsan."

Gözleri elime sabitlenmiş bir halde, "Muhtemelen bu konuya girmemeliyim," diye itiraf etti. Dudağımı ısırdım, kulakların küçük siyah noktalarını doğru yapmaya odaklandım. Güzeldi. "Kulüp işleri, o tür şeyler. Ama bil diye söylüyorum, önümüzdeki birkaç hafta, belki de daha uzun bir süre şehir dışında olacağım. İşlerin nasıl yürüyeceğinden emin değilim."

Kaşlarımı çatarak fırçamı yanaklar için kırmızıya batırdım.

"Şartlı tahliyede değil misin?" diye sordum. "Etrafta dolaştığın için başın belaya giremez mi?"

Beni irkiltti, çenemi yakaladı ve yüzümü ona doğru çevirdi.

"Biliyorsun ben okulda tanıştığın çocuklar gibi değilim," dedi. sessiz bir yoğunlukla. "Benim hayatım onlarınki gibi değil. Endişelenmeni istemiyorum

Mel, çünkü dikkatli davranıyorum ama kurallara da asla uymayacağım."

Bakışlarıyla büyülenmiş bir halde yutkundum. "Ama geri dönmek istemiyorsun, değil mi?"

"Elbette korkmuyorum," dedi. "Ama korkunun yapmam gereken şeyin önüne geçmesine de izin vermeyeceğim. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, özellikle çılgınca bir şey yapmıyorum ve tek başıma da değilim. Sadece durumu gören gözlere ihtiyacımız var. Eğer ciddi bir şey olursa, beni bunun dışında tutacaklar, çünkü kardeşlerim de geri dönmemi istemiyor. Bilgin olsun, her yere boya bulaşıyor."

Geri çekildim, aşağıya baktığımda fırçamın elimden kaydığını ve üretmek için çok çalıştığım küçük hayvanların üzerine düştüğünü gördüm.

"Bu berbat bir şey," dedim ve resimden bahsetmiyordum.

"Neyse o," dedi omuz silkerek. "Ve bunu seninle paylaşamam. O kelimeyi söyle ve ben de seni yalnız bırakıp gideyim. Aklını karıştırmaya çalışmıyorum Mel, ama kim olduğumu da değiştiremem."

Yutkundum ve bu gerçeği şimdilik görmezden gelmeye karar verdim. "Bana nasıl çiçek yapılacağını gösterebilir misin?"

Başını salladı ve fırçayı parmaklarımdan yavaşça çekti.

"Önce temiz bir yüzeyle başlamalısın," dedi ve çenemi tekrar yakalayarak yanağımı ona doğru çevirdi. Fırçayı yeşilin içine daldırıp yüzüme doğru kaldırdı. Boya tenime dokunduğu yerde serindi ama yine de içimi yakıyordu.

Fırça yüzümden aşağı, çeneme kadar kayarken, "Uzun, yumuşak vuruşlar rengi eşit tutacaktır," diye devam etti. Başka bir çizgiye başlarken niyetli ve maksatlı ifadesini inceledim. Gözleri çok mavi, çok berrak ve ışık doluydu. Zihinsel olarak onun kötü adamlardan biri olduğunu biliyordum. Ama bunu yanımda oturan adamla bağdaştıramıyordum.

"Yarın bana yardım edecek misin?" diye sordum. Kaşlarını kaldırdı. "Yüz boyama konusunda yani. Benimle karnavala gelmek ister misin? Bu işte benden çok daha iyisin."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi.

"Ben bir suçluyum, Mel," dedi. "Beni orada isteyeceklerini sanmıyorum."

"Pek çok insan suçlu," dedim ciddiyetle. "Hapishanede zaman geçirmek, hayatının geri kalanında hiçbir gönüllülük yapamayacağın anlamına gelmez. Cinsel suçlular dışında, sanırım, ama o sen değilsin. Sen neden

Gönüllü mü? Bolt'la arkadaş değil misiniz? Programı yürüten onun yaşlı karısı-Maggs-. Birkaç kez yardım etmişti. Kulüp geçen yıl program için bir bağış kampanyası bile düzenledi."

Painter'ın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.

"Bolt'la hapishanede tanıştım, bunu sana söylemiş miydim?" diye sordu. Başımı salladım. "İçeriye ilk girdiğimde. Bir şeyleri çözmeme yardım etti, beni kulübe soktu. İyi bir kardeşti."

"İyi kardeşin yarın orada olacak, yani o iyiyse sen de iyisindir herhalde. Ve biliyorum ki yardıma ihtiyaçları var - yani, eğer bana resim yaptıracak kadar çaresizlerse, durum kötü olmalı."

Kısık bir kahkaha attı.

"Anlaşıldı. Sen kazandın. Şimdi

mutlu musun?" Evet, mutluydum.

Evet, mutluydum.

"Teşekkürler," dedim, genişçe gülümseyerek. Sonra bana kaşlarını çatınca gülümsemem kayboldu.

"Yüzünü oynatma, çalışıyorum."

"Evet efendim," dedim rahatlamaya çalışarak. Üzerime ne çizdiğini bilmiyordum ve umurumda da değildi. Her vuruş tenimde gezinen bir parmak gibiydi, içime ürperti gönderirken derinlerde yavaşça yanan bir ihtiyacı ateşliyordu. Daha yakına eğildi, gözleri yüz hatlarımı taradı, sonra tekrar renklere doğru daldı, tamamen işine dalmıştı.

Bu biraz haksızlık gibi görünüyordu, çünkü on dakika sonra yüzümün çoğunu kaplamıştı (ki bununla ilgili bir sorunum yoktu) ve külotumu ciddi şekilde ıslatmıştım (büyük sorun). Anlayabildiğim kadarıyla, Ressam benim sıradan bir duvar panosu olmadığımı fark etmemişti bile.

"Çeneni kaldır," dedi, sesi yumuşaktı. Kaldırdım, serin fırça boynumdan aşağıya doğru inerken titriyordum.

"Ne yapıyorsun?"

"Resmi genişletiyorum," dedi, sesi neredeyse kopuk geliyordu. "Bu eğlenceli ve henüz durmaya hazır değilim. Aslında, neden gömleğinin düğmelerini açıp çıkarmıyorsun? Çalışmak için daha fazla alanım olur."

Geri çekildim ve ona baktım.

"Kötü bir pornodan alınmış bir tavlama repliğine benziyor," dedim kahkaha ve hayal kırıklığı arasında kalarak, çünkü içten içe onun önünde soyunmaktan başka bir şey istemiyordum.

Aslında istediğim şey *onun önümde* soyunmasıydı, ama ne demek istediğimi anladınız.

"Sana nasıl resim yapılacağını göstermemi istemiştin," dedi kaşlarını çatarak. "Bunu yapıyorum. Ve sütyenin var -güven bana, olmasaydı bilirdim- yani çıplak olacaksın gibi değil. Ve kötü porno izlemeyi bırakmalısın. İyi şeyler bulmak daha zor ama buna değer."

Cevap vermek için ağzımı açtım, sonra kapattım çünkü pornonun spektrum boyunca değişen kalitesini tartışmak istemedim. Ama sutyen konusunda iyi bir noktaya değindi. Yazın plajda bikini üstü giymekle ilgili hiçbir sorunum yoktu.

(Ve evet, rasyonelleştirdiğimi biliyordum - kızgındım, aptal değildim).

Gömleğimin düğmelerini açmaya başladım, gözleri sanki hayatı buna bağlıymış gibi parmaklarımı takip etmiyormuş gibi davrandım, çünkü ben acı çekeceksem, onun da çekmesi adil görünüyordu.

Gömleğimi çekip çıkardığımda Ressam'ın nefesi kesildi, sonra yavaşça geriye itip omuzlarımdan indirdi. İyi bir vücudum vardı, bunu biliyordum. Jessica'nınki kadar harika değildi ama çaba gösterdiğimde kesinlikle kendime yetebiliyordum. Yine de onun gözlerinde gördüğüm takdire alışkın değildim.

Gömleğim arkama düştü ve kendimi dik otururken buldum. Neyse ki o sabah düzgün bir sütyen giymiştim. Siyah ve dantelli, göğüslerimin arasına kadar iniyordu. Seksi bir push-up değildi ama düz beyaz pamuklu da değildi.

Ressam elini uzattı, fırçayı boynumdan aşağıya ve köprücük kemiğim boyunca gezdirerek içimi ürpertti. Diğer tarafa geçtiğinde, kollarım boyunca ilk tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"Üşüdün mü?" diye sordu, sesi boğuk bir fısıltıya

dönüşmüştü. "Hayır."

Gözleri içimi yakıyordu ve onunkinde de benimkinde olması gereken aynı acılı ihtiyacı gördüğümü sanıyordum.

"Tamam."

Ondan sonra her şey birbirine karıştı. Başımı yukarıda tutuyor, göğsümde ve karnımda izler bırakırken izlememe izin vermiyordu. Ara sıra çeneme dokunan parmağı dışında tenime bir kez bile dokunmadı. Sadece o yumuşak, soğuk fırça etimin üzerinden geçti, tekrar tekrar, derin ve güçlü.

Saatler gibi gelen bir süreden sonra, sırtımdan başlayabilmesi için sandalyeye oturarak beni kendisinden uzaklaştırdı. Bu noktada tüm vücudum ihtiyaçla uğulduyordu ama aynı zamanda garip bir sakinlik hissi de vardı. Sanki sadece benim, onun ve boyanın tenimde serin bir şekilde kaymasının olduğu ayrı bir gerçekliğe geçiş yapmıştık.

Kürek kemiğimden aşağı doğru inmeye başladı, sütyen askımı yana kaydırmak için durakladı. Bir hayal kırıklığı sesi duydum, sonra nemli bir kâğıt havluyla cildimi kuruluyordu.

"Çıkarmamı ister misin?" Fısıltıdan öteye geçmeyen bir sesle sordum.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

BOYACI

Mel'in sırtına baktım ve onu gerçekten doğru duyup duymadığımı merak ettim. Evet, çıkarmasını istiyordum.

Resim için tabii ki.

Bu sanatla ilgiliydi, sevişmek isteyen sapık bir azgın olmakla değil. Azıcık bile değil.

"Evet, bu iyi olur," dedim ve o fikrini değiştirmeden önce sol elimle uzanıp kancayı açtım. Kahretsin. Fırçayı yere bırakıp iki elimi kullanmalıydım - bunu kaç kez yaptığımın reklamını yapmama gerek yoktu. Hiçbir şey söylemedi, ben kayışların her birini indirirken sessizce orada oturdu, ön tarafını göğsüne yaslamak için uzandı.

Sırtı önümde açık duruyordu, mükemmel bir tuval gibiydi. Hafif kaslıydı, kalçalarına doğru genişlemeden önce belinde sivriliyordu. Gerilmiş ve bol bir jean şort giymişti, sırtının alt kısmında hafif bir açıklık vardı ve bana alttaki siyah sateni bir anlığına gösteriyordu. Tanrım, umarım çıkardığı sutyene uyuyorlardır. O şey mükemmeldi, seksiydi ama aynı zamanda tanıdığım çoğu kadının giydiğine kıyasla tatlı ve neredeyse bakireydi. Mel bakire olduğundan değil. Biraz tecrübesi olduğunu bilecek kadar araştırma yapmıştım.

Benim için fark etmemeliydi, onunla yatmaya hiç niyetim yoktu ama başka erkeklerle birlikte olduğunu bilmek bir bakıma rahatlatıcıydı. İşleri berbat etmemek için daha az baskı vardı, ki bu bir sorun değildi çünkü kesinlikle birlikte hiçbir şey yapmayacaktık.

Lanet olsun, bu arkadaş bölgesi olayı berbattı. İlk defa kendime belki de bu işin yürümeyeceğini itiraf ettim.

Tanrım, ne ele verdi, göt herif? Gömleğin çıkması mı yoksa sütyeninin kancasını açman mı?

Fırçayı tekrar boyaya batırdım ve yarın sabah erkenden kalkıp daha fazla boya almam gerektiğini not ettim. Yeşil ve kırmızıyı çoktan bitirmiş, sarı ve morda da epey yol almıştım. Çiçekleri boyuyordum. Bir sürü, bir sürü çiçek, yağmur ormanlarında görebileceğiniz türden karmakarışık bir yığın. Yemyeşil, tatlı, olgun ve ölümcül, tıpkı Melanie gibi. Sarmaşıklar beni bağlayacak ve artık umurumda olmayana kadar tutsak edecekti.

Bir kolunu kaldırdı ve ben ensesine doğru ilerlerken saçlarını önümden çekti.

"Şu küçük şeylerden var mı sende?" Ben sordum.

"Şeyler mi?"

"Saçların için zımbalar. Senin için toplayabilirim."

"Ah evet. Sehpanın üzerinde bir tane olmalı."

"Hemen döneceğim."

Oturma odasına girdiğimde, az önce bir mesajla aydınlanan telefonunun hemen yanında mor bir lastiğin durduğunu gördüm.

Yemin ederim bilerek okumadım.

> Ressamların kasabaya döndüğünü ve seni aramak için bizim eve geldiğini duydum. Onu içeri alma yoksa seni ellerimle öldürürüm. Xx

Kaşlarımı çatarak telefonu kapattım, sonra da kanepeye fırlattım. Yastıkların arkasına düşmüş olabilirdi, bunu söylemek zordu.

Mel mesajı daha sonra okuyabilir.

Evet.

Muhtemelen sorun bile olmayacak bir şey için onu endişelendirmeye gerek yok.

MELANIE

Bu çok aptalcaydı.

Gerçekten çok aptalca.

Yemek odasının ortasına oturdum, fırçanın her darbesinden korkuyordum, çünkü er ya da geç patlayacaktım ve işler bitmeyecekti Şey . . . Ama çok iyi hissettiriyordu ve kötü bir şey yapmıyorduk. Sadece resim yapıyorduk. Ve yaptığı iş gerçekten çok güzeldi; saç lastiğimi tutarken gizlice bir göz atmış, tenimi tuval olarak kullanarak boyadığı sarmaşık ve çiçeklerin cümbüşü karşısında hayrete düşmüştüm.

İnanılmazdı. Neredeyse gerçek dışıydı. *Böyle* bir şeyin Ölüm ve Parçalanma Uğur Böcekleri'nden sorumlu aynı fırçalar tarafından nasıl yaratılabildiğini anlamak neredeyse imkansızdı. Ham yetenek, sanırım.

Bu ve teknik.

Gerçekten ne kadar iyi olduğu hakkında bir fikri olup olmadığını merak ediyordum. Kulüp için her ne yapıyorsa yapsın, şu resimlerini doğru insanlara satsa, bu şekilde onlara daha fazla para kazandırabilirdi. Ama bu muhtemelen parayla ilgili değildi. Ona ne yaptırıyorlardı ve kendini tekrar hapse attırması ne kadar olasıydı?

"Saçlarını toplamama izin ver," dedi, yumuşak sesi tüm vücudumu ürpertti. Sütyenimin kaplarını hâlâ göğsümde tutuyordum, sanki bir şekilde beni koruma gücüne sahipmiş gibi.

Korunmak *istediğimi* varsayarak.

"Teşekkürler," diye fısıldadım parmakları karmakarışık kütleyi taramaya başladığında. Olması gerekenden daha uzun sürdü. Onun da benim kadar büyülendiğini düşünmek isterdim, çünkü sadece arkadaş olabileceğimiz konusundaki tüm ısrarına rağmen, ben bile erkeklerin Cuma geceleri oturup yarı çıplak, platonik arkadaşlarına çiçek resmi yapmadıklarını bilecek kadar zekiydim. Başını benimkinin yanına indirdi - saçımı mı kokluyordu?

"Neredeyse bitti," diye fısıldadı, sıcak hava kulağıma dokunuyordu.

Sonra saçlarım dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve bana tekrar işkence etmeye hazır bir şekilde fırçayı kaldırıyordu.

BOYA

Çok hızlı bitirdim.

Orijinal renkler tükenmişti, beni kendi renklerimi karıştırmaya zorladı. Sanırım bu onu daha iyi yaptı -sonlara doğru yeşiller daha koyuydu, gölgeli ve neredeyse öfkeli bir şey yansıtıyordu.

Hayal kırıklığı.

Yeterince adil, çünkü ben de tam olarak böyle hissediyordum. Melanie'nin mükemmel vücudunu boyamak için iki saatten fazla zaman harcamıştım. Şimdi sikim lanet bir elmas gibiydi, camı kesebilecek kadar sertti. Onu masanın üzerine itmek ve boya terimizle bulaşana kadar ona vurmak istiyordum.

Tanrım. Sikim patlayacaktı.

"Şimdi gidip bakabilirsin," dedim ayağa kalkarak. Sandalyesinden beceriksizce kalktı, siyah ipeği hâlâ göğüslerinin önünde tutuyordu ki bu hiç mantıklı değildi.

"Jessica'nın odasında bir ayna var," dedi. Yanımdan geçip gitti ve kolu benimkine değince ürperdim. Çalışırken çok odaklanma eğilimindeydim ama onun yanında olmak bile birinci sınıf bir zihin sikmeydi. Merdivenleri çıkmaya başladı, sonra dönüp bana baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Sen gelmiyor musun?"

Geliyor musun? Hayır, henüz değil. O dudakları bana dolayana kadar olmaz.

"Tabii," diyebildim. "Beni istediğini fark etmemiştim."

Bana baktı, ifadesi o kadar yoğundu ki yemin ederim aramızdaki hava cızırdadı. Tamam, hiç cızırdamadı, çünkü bu çok ezikçe, ama *bir şey* yaptı. Sanki aramızda sıkı bir ip -hayır, bir piyano teli- varmış, kalbimin her atışında titriyor ve nabız gibi atıyormuş gibi hissettim.

Mel merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı ve ben de onu takip ettim, gözlerim kıçının nazik, kadınsı salınımına takılmıştı. Bacakları da hiç fena değildi ve işimi vücudunun her yerinde görmek bana garip bir şey hissettirdi. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum ama hoşuma gitmişti. *Çok* hoşuma *gitmişti.* Ona sahipmişim gibi hissettim. Şimdi eğer izlerimi onun her yerine kalıcı olarak dövme yaptırabilirsem.

Hayır, muhtemelen yüzünü örtmek iyi bir fikir değildi, bunu ben bile kabul etmek zorundaydım.

Ama ellerimi beline dolayıp kıçını sikerken, sırtında yaptığım işi aşağıdan seyredebileceğimi düşünmek?

Bu da olur.

"İşte banyo," dedi ve merdivenlerin üstündeki bir kapıyı işaret etti. "Burası da Jessica'nın odası. Benimki koridorun en sonunda, verandanın üzerinde."

Onun kapısına, onun alanına çıkan basamağa doğru baktım. Nerede uyuduğunu görmek istedim ama onun yerine Jessica'nın odasına doğru ilerledi. Evin her yerinde yeşil tüylü halının üzerine yığılmış giysiler ve

duvarlardan yarıya kadar düşmüş posterler vardı. Sıvanın çok çirkin olduğunu hissediyordum.

onları tutamazdı. Burası bir eşek arısı yuvası kadar sağlamdı.

"Ayna kapının arkasında," dedi Mel, kapıyı arkamızdan kapatırken. Kıpırdamadan durdu, görüntüsünü inceliyordu ve ben de onun arkasında durdum. Yeşil çizgiler vücudu boyunca kıvrılıyor, sonsuza dek saklayabilmeyi dilediğim bir desende açıp solan çiçeklerle sıçrıyordu.

Hayır, *onu* sonsuza kadar saklamak istedim.

Tanrım, vurulmayı hak etmiştim, çünkü onu kirletmek istiyordum. Onu kirletmek ve sonra onu kilitlemek, böylece başka hiçbir erkek ona dokunmak şöyle dursun, onu göremeyecekti bile.

"Çok güzel," dedi usulca, yüzüne dokunarak. Elimi omzuna koyarak uzandım. O da elini kendi eliyle kapatıp parmaklarımızı birbirine doladı. Gözleri aynada benimkileri yaktı ve işte o zaman dünyam değişti.

Melanie Tucker'a aşık olmuştum.

Emmy Hayes'e duyduğum gibi küçük çocuksu, saçma sapan, muhtaç bir "aşk" değil.

-Bu öyle bir şey değildi. Bu derin, neredeyse acı verici bir yoğunluktaydı. Sanki derinlere dallar göndermiş, bizi birbirimize o kadar sıkı bağlamıştı ki, onları çıkarmaya çalışırsam ölebilirdim.

Gerçekten, derinden ve tamamen sıçmıştım, çünkü bu kızı *seviyordum* ... ve o bana göre değildi.

"Hey," diye fısıldadım.

"Hey ..." diye fısıldadı. "Bence yapmalıyız-"

Birden kapı geriye doğru fırladı ve Mel'i bana çarptı. Taz, Jessica'nın sırtına binerek odaya dalarken kollarım onu yakalamak için dışarı fırladı.

Sustu, gözleri Mel'in üzerinde gezinirken düştüğünde sutyenini kaybettiğini fark ettim.

"Güzel sanat eseri," dedi genişçe sırıtarak. "Ama sanırım birkaç noktayı atlamışsın."

Bir kolumu Mel'in göğsüne sardım ve onu örtmek için elimden geleni yaptım. Bir çığlık attı. Sonra serbest kaldı, yatak odasının kapısından dışarı koşarken Jessica bana saldırdı, Taz kahkahalarla gülerken yüzüme tokat attı.

"Ona dokunmaya iznin yok," diye bağırdı Jess. Gözlerimi korumak için bir elimi kaldırdım, bu kızı nasıl seksi bulduğumu merak ediyordum.

Sarhoş bir tek gecelik ilişki için yeterli. Öyle bile denebilir miydi? Kısmi bir şeydi, hem de boktan bir kısmi.

"Kadını üzerimden çek," diye bağırdım Taz'a, o da daha sert güldü. Sonunda çığlık atan ölüm perisi kraliçeden kurtulmayı başardım ve Mel'in peşinden gidebilmek için onu Taz'a doğru ittim.

"Seni öldüreceğim!" Jessica arkamdan bağırdı. Lanet olası cadı. Önce Kit, şimdi de o. Etrafım şeytan kadınlar tarafından sarılmıştı. Mel'in kapısı çarpılarak kapatılmıştı ve hıçkırıklarını duyabiliyordum.

Lanet olsun.

Onu çoktan kırmıştım ve daha ilk sevişmem bile olmamıştı.

MELANIE

Yatağıma uzandım, o kadar çok güldüm ki canım acıdı. Tanrım, Jessica'nın yüzündeki ifade. Çılgın ikiyüzlülük ve tuhaflık ve sütyenimi düşürme şeklim... hepsi çok fazlaydı. Ve onu da korkutmamın zamanı gelmişti. Beni yıllardır korkutuyordu.

"Mel, iyi misin?" Ressam kapımı çalarak sordu. Nefes nefese kaldım, cevap vermek için nefesimi tutmaya çalıştım. Hıçkırıklara boğuldum ve ona her iyi olduğumu söylemeye çalıştığımda kelimeler kendi kendini yutuyor ve tekrar gülmeye başlıyordum.

Sonunda kapıdan içeri girdi ve yanımdaki şiltenin üzerine çökerek beni kollarına aldı. Sonra beni üstüme yuvarladı ve vücudunu benimkinin etrafına sardı.

"Hey, sorun yok," diye fısıldadı, sesi tatlı ve şefkatliydi. Hala nefesimi tutamadığım için homurdandım. "Mellie, onun ne gördüğü önemli değil. Sen iyisin."

Deri kesiğini kavradım ve onu görebilmek için başımı yukarı kaldırdım. "Ben iyiyim," diye nefes nefese kaldım ama gözyaşlarımın aktığından emindim.

Yüzümden aşağı, muhtemelen boyayla karışık. Çekici. Elleri sırtımı aşağı yukarı ovuşturdu ve bacaklarım kalçalarının iki yanına düştü. Hay aksi. Onu orada hissedebiliyordum -tam da ihtiyacım olan yerde- ve herhangi bir erkeğin olmaya hakkı olandan daha uzun ve sertti.

"Ben iyiyim," diye tekrarladım burnumu çekerek. "Gülüyordum Ressam, ağlamıyordum. Sadece çok komikti. Jessica'nın yüzündeki ifade. Sanırsın bizi yakaladı

onun yatağında sevişirken. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, onu daha önce iki kez yatağımda sevişirken yakaladım, yani sevişmiş olsaydık bile şikayet etmeye hakkı olmazdı.
. . ."

Ellerinden biri kıçıma girip beni sertçe leğen kemiğine doğru çekerken sesim kesildi.

"Gülüyor muydun?" diye sordu çok dikkatli bir
şekilde. "Evet. Komikti. Komik olduğunu
düşünmedin mi?"

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi ve sonra başını salladı. "Şey, evet. Ama kızlar genellikle böyle şeylere gülmezler."

Gülümsedim ve yüzümü onun göğsüne
yasladım. "Ben çoğu kız gibi değilim."

Sopasının derisi göğüs uçlarıma sertçe vuruyordu ve beni içine alırken Taz'ın yüzündeki ifadeyi düşündüm. Ürkütücü bir şekilde olmasa da takdir. Aslında kendimi iyi hissetmiştim. Şimdi onun yardımsever bir şekilde işaret ettiği boyanmamış kısımları Ressam'ın göğsüne doğru itmiştim. Tamam, tam olarak unutmamıştım ... ama birden göğüslerimin onun vücudunu kaplayan kumaş ve deriye nasıl sürtündüğünün daha çok farkına vardım. Sonra Ressam'ın elleri kıçımı buldu, kavradı ve sıktı, içimden heyecanlar akmaya başladı.

"Biliyor musun, Taz bir konuda haklıydı," dedi usulca. "Neymiş
o?" Büyünün tekrar üzerimize çöktüğünü hissederek fısıldadım.

"Sütyeni senden daha önce çıkarmalıydım, şu memelerini boyamayı çok isterdim."

Bu beni yine güldürdü.

"Çok güzel konuşuyorsun, değil mi?" Nefes nefese kalmayı başardım. Ressam omuz silkti ve bana sırıttı.

"Asla öyleymiş gibi davranmadım," dedi. Sırtımı okşadığını hissettim ve sonra eli saçlarımdaydı, beni yakaladı ve bir öpücük için sertçe aşağı çekti. Ona açıldım, dilinin benimkinin üzerinde kayma hissinin tadını çıkardım.

Bütün gece içimde yavaş yavaş yanan bir ateş vardı... her fırça darbesi tatlı bir işkenceydi ve şimdi bu ateş patladı. Kendimi ona karşı yavaşça sürtünürken bulduğumda kalçalarım kaydı. Büyük eli beni daha sıkı kavradı ve bir dizi kalkarak kalçasını benimkinin arasına soktu.

Aniden öpücükten kurtuldu, nefesi kesildi ve bana bakmaya başladı.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" diye sordu, elleri beni tutsak ederken bile sözleri bana bir kaçış sunuyordu. Ona gülümsedim.

"Değil mi?"

Kısa bir kahkaha attı, parmakları arkamda sıkılaştı. Aleti müstehcen bir şekilde karnıma saplandı.

"Bu arkadaşlığımızı mahvedebilir," diye fısıldadı.

"Arkadaşlığımız zaten berbat durumda," diye hatırlattım ona. "Birlikte olmamız için iyi bir neden yok, biliyorsun. Ortak hiçbir şeyimiz yok, farklı hayat yollarımız var. Hiçbir şey mantıklı değil ama yine de işe yarıyor. Neden tadını çıkarmayalım ki?"

Yavaşça başını salladı, sonra ağzı tekrar benimkini aldı.

BOYACI

Kahretsin, ama tadı güzeldi. Kendimi tutmaya ve onun için tatlı tutmaya çalıştım, ama bana sürtünmeye başladığında kendimi kaybettim. Bir anda onu sırt üstü yatırdım ve göğüslerini emmeye başladım, bir elimle de şortunun fermuarını açtım. Nazik davranmalıydım ama parmaklarım amını bir mıknatıs gibi buldu ve hiçbir uyarıda bulunmadan içine girdi.

Islak.

Çok ıslak. Ve sıcak. Tanrım, sikimin etrafına sarıldığında harika hissedecekti. Meme ucunu derinlemesine emerek onu çalıştırdım, başparmağım klitorisini okşarken çıkardığı her komik sesin ve iç çekişin tadını çıkardım.

"Aman Tanrım," diye inledi, kalçalarını elime doğru savurarak. "Lanet olsun, Ressam. Bu gerçekten çok iyi."

Geri çekildim, gözlerinin içine bakmadan önce ona küçük bir ısırık verdim. "Beni çok korkutuyorsun, Mel."

Nefes nefese kaldı ve ben de parmaklarımı sırtı kavislenene kadar döndürdüm. Sikim kalın ve ağırdı, kotumun içinde acı veren bir mahkûm gibiydi. O güzel amcığının içine girmeyi çok istiyordu. Onu becermeden önce boşaltmayı planlamıştım ama bu gidişle pantolonuma boşalacaktım. Ona son bir sert öpücük vererek geri çekildim.

"Soyun," diye emrederek gömleğimi yırttım. Sonra botlarımı tekmeleyerek çıkardım ve kot pantolonumu yırtarak tekrar üzerine düştüm, bir elimle kalçasını yakaladım, yukarı ve belime doğru çektim. Bu onun ıslak amını

ucu onun suları arasında kayıyordu, vücutlarımız mükemmel bir uyum içindeydi.

Çıplak tenine dokunmanın tadını çıkararak amının dudakları arasında ileri geri kaydım. Bir şekilde teması kaybetmeden prezervatifi takmam gerekiyordu. Öpüşmeyi keserek bir saniyeliğine gözlerimi kapattım ve derin nefesler aldım.

"Prezervatif," diye homurdandım.

"Bende biraz var," dedi ve kaşlarımı çattım. Neden prezervatife ihtiyacı olsun ki? Hem ben ne tür bir ikiyüzlüydüm ki? Ben her zaman prezervatif taşırdım.

"Ben bir tane alırım," dedim. Onun başka bir erkek için aldığı bir prezervatifi kullanmamın imkânı yoktu. Kotuma uzanarak cüzdanı çıkardım ve prezervatifi aldım, paketi dişlerimle yırtarak açtım.

"Bana bırak," dedi Mel, ona uzanarak. Almasına izin verdim ve sonra eli sikimin üzerindeydi, parmaklarının uzun, seksi bir vuruşuyla onu kaplıyordu. Sonra tekrar onun üzerindeydim, başını açıklığına doğru itiyordum.

Sıkı.

Çok sıkı.

Sıkı, ıslak ve başka hiçbir kadının benimle boy ölçüşemeyeceği kadar sıcaktı. Derinlere ittiğimde nefesi kesildi, yavaş ama istikrarlı bir şekilde içine girene kadar hareket etti. İç kasları etrafımda gerildi ve görüşüm yüzmeye başladı.

Sonra geri çekildim ve tekrar ittim.

Geçen yıl boyunca birlikte olduğumuz binlerce farklı fantezi kurmuştum. Aklımda, onu bir erkeğin bir kadını becerebileceği her şekilde becerdim. Hem de iki kez. Her zaman iyi olacağını biliyordum - Mel gibi bir kadını becermek nasıl iyi olmazdı ki? - ama bunu hiçbir şekilde hayal edemezdim. Elbette, amı ateşliydi.

Ve sikimi sıkma şekli benim için büyük bir şekilde işe yaradı, beni yanlış anlamayın. Yine de en iyi kısmı, bana bakma şekliydi, gözleri büyük, geniş ve şaşkın bir heyecanla doluydu çünkü *birlikte o kadar iyiydik.*

Başka erkeklerle birlikte olmuştu. Bunu biliyordum. Ben de bir sürü başka kadınla birlikte olmuştum... Ama nedense bu bana ilk kez oluyormuş gibi geliyordu. Sanki daha önce mastürbasyon yapmışım gibi.

Başımı eğerek, daha da derine pompalarken onu öptüm. Bu sonsuza dek süremezdi, ama sürmesini diledim.

MELANIE

Painter'la seks yapmak gibi bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştım. Bir şekilde yanlış görünüyordu, her itişinde beni acı noktasına kadar germesi, sanki bu kadar iyi hissetmemeliymiş gibi.

Yine de bir şekilde işe yarıyordu - hayatlarımız o kadar uyumsuz olsa da bedenlerimiz birbiriyle uyumluydu. Daha önce geleneksel seks sırasında boşalmayı hiç başaramamıştım ama beni doldurduğu anda tatmin olacağımı biliyordum. Sadece beni doğru şekilde hazırlamakla kalmamıştı (*Tanrım, hiç* hazırlamış *mıydı!*), aynı zamanda bir şekilde kalçalarımı eğmişti, böylece her vuruş pelvik kemiğini klitorisime doğru getirdi.

Beni tekrar öpmeye başladığında çoktan uçurumun kenarına gelmiştim. Vücudumu saran ihtiyaç, arzu ve özlem artıyordu ve bunu hemen önümde hissedebiliyordum. Biraz daha ... Tek ihtiyacım olan *biraz daha* ve sonra tüm bu enerji içimden patlayarak beni tekrar özgür bırakabilirdi.

Aşağı uzanıp bir elini kıçımın altından kaydırarak bizi tekrar döndürdüğünde zaten aşırı yüklenmenin sınırında geziniyordum. Birdenbire üstte ve kontroldeydim, ondan tam olarak ihtiyacım olanı almak için mükemmel bir şekilde konumlanmıştım.

Sonunda.

Bir yıldan uzun süredir bu anı bekliyordum. Öne doğru eğildim, ellerimi omuzlarına dayadım, kalçalarımı ileri geri salladım, tüm gücümle ona bindim. Belimi sıkıca kavraması beni sabitledi ve sadece tek bir şeye odaklanmamı sağladı: boşalmaya.

Sonra vurdu - tüm o bükülmüş ihtiyaç bir anda çözülürken vücudum gerildi ve bu süreçte beni yok etti.

"Siktir," diye inledi ben onun etrafında kasılırken. Aletinin içimde şiştiğini hissettim, o da uçurumun kenarından geçerken nabız gibi atıyordu. "Tanrım, *lanet olsun*. . . Mel."

Vücudunun üzerine çökerek beni kollarına çekmesine izin verdim. Omzuna sokularak, bunun büyük plan içinde ne anlama gelebileceğini düşünmemeye karar verdim.

Sürdüğü sürece tadını çıkarmak daha
iyiydi. Son düşüncem bu olunca uykuya
daldım.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Yavaşça uyandım, memnun bir kedi gibi şiltemin üzerine uzandım.

Gün ışığı kulübemsi odayı dolduruyordu ve pencereye astığım prizmalardan çıkan çok renkli ışık parçaları ahşap panelli duvarlarda parıldıyordu. Bunlar anneme aitti ve gittiğinde onları geride bırakmıştı. Telefonuma uzandım ve yüz boyasının kurumuş, pul pul dökülen kalıntılarına bir göz attım.

Hafızam geri geldi.

Ressam.

Painter ile seks yapmıştım. Gerçekten *iyi* bir seks. Yanımdaki yastığa baktım ve bıraktığı izi buldum. Yine de ondan bir iz yoktu. Gitmiş miydi? Bağlanacak bir tip olmadığı konusunda beni uyarmıştı ama arkadaşlığımız gerçekten bu kadar kolay mı bozulmuştu?

Hayır, ona şüpheyle yaklaşmalıyım. Tek bildiğim aşağıda bana kahvaltı hazırladığı.

Yavaşça *ayağa* kalkıyorum - *bacaklarımın arasındaki bu küçük ağrı ilginç değil* mi*?*

-Bornozumu buldum, sonra banyoya doğru ilerledim, başka kızlarla kaç kez sevişmiş ve kaçmış olabileceğini düşünmemeye çalışıyordum. Bana herhangi bir söz vermiş gibi değildi.

Tanrım, aptalın tekiydim.

Telefonumu aşağıda bırakmıştım, bu yüzden saatin kaç olduğundan bile emin değildim.

Hala erken. Belki bana bir mesaj bırakmıştır.

Kısa *bir* süre *sonra* banyoya uğradım - *kahretsin, kurumuş boyaları temizlemek için duş almam gerekiyordu* - ve onu bulmak için aşağıya indim.

Telefonum sehpanın üzerinde ya da yemek odasında değildi, bu da pek hayra alamet değildi. Yine de mutfaktan gelen sesleri duyabiliyordum, hatta pastırma kokusu bile geliyordu. Painter olduğuna dair kısa ve yoğun bir fantezi yaşadım. Jessica ve Taz'ı buldum.

onun yerine. Şeytanın Jack'i tezgâha yaslanmış bir fincan kahve içiyordu ve bana doğru sırıtarak selam verdi.

"Günaydın," dedi. "Dün gece eğlendin mi?"

Onu tersleyecek kadar iyi tanımıyor olmam çok kötü, çünkü bunu çok istiyordum. Jess ocaktan döndü, bir elinde en sevdiğim kırmızı spatulayı bir silah gibi kaldırmış, diğer elini de kavgacı bir tavırla kalçasına dayamıştı.

"Bok gibi görünüyorsun," dedi, gözleri üzerimde geziniyordu. Bu yeni bir şey değildi.

Banyodaki aynada yansımamı görmüştüm; boya kurumuş ve kertenkele desenine dönüşmüştü, bu yüzden sözleri için onu suçlayamazdım. "Neden içeri girmesine izin verdin? Seni uyaran mesajımı almadın mı? Onunla yattığına inanamıyorum, kafayı mı yedin sen?"

"Hey, Jessica," dedi Taz, onun sözünü keserek. "Kapa şu lanet çeneni. Bu seni ilgilendirmez."

Jessica'nın ağzı bir karış açık kaldı. Sonra ona dönerken gözleri kısıldı. "Sen sadece benim ganimet çağrımsın, oy alabileceğini sanma-"

Taz uzandı ve onu ensesinden yakalayarak öpmek için kendine doğru çekti. Ben kahkahalarımı bastırmaya çalışırken her nasılsa onun arkasından bana bir başparmak işareti yapmayı başarmıştı. Jess, Kaliforniya'da başına her ne geldiyse ondan sonra bir süredir çok durgundu. Onun yeniden yaşam belirtileri gösterdiğini görmek beni mutlu etmişti ama Ressam'la aramızdaki bu şey? Evet, onu ilgilendirmez. Onu ilgilendirmez.

Oturma odasına geri döndüm ve telefonumu aramaya başladım. Jessica'nınki televizyonun yanındaydı ve kendimi aramak için onu aldım. (İlk telefonunu aldığından beri aynı şifreyi kullanıyordu, ben yıllar önce çözmüştüm). Ama daha çeviremeden kanepeden bir ses geldi. Gelen mesaj. Telefon minderlerin arasına düşmüş olmalı.

Çıkardığımda Painter'dan gelen bir dizi mesajla karşılaştım.

Mel-hala uyuyorsun, ben de kahvaltı almaya gittim. Hemen dönerim.

Ne sevdiğini bilmiyorum, o yüzden sana bir latte alacağım.

Beş dakikaya dönüyoruz.

Gülümsedim, göğsümde tam olarak kabul etmediğim bir gerilimin serbest kaldığını hissettim -benden kaçmamıştı. Sadece bu da değil, beş dakikadan daha kısa bir süre içinde burada olacaktı. . . ve ben hala *hastalıklı* bir *kertenkeleye* benziyordum*!*

Oh hayır. Öyle bir şey olmayacak.

"Duş alacağım!" Jess'in Taz'ı becermekle meşgul olup Painter'ı içeri almayacağını umarak avazım çıktığı kadar bağırdım. Bu almam gereken bir riskti, çünkü hiçbir şekilde kapıyı tam deri değiştirmiş halde açmayacaktım.

Küvetimiz evin en iyi özelliklerinden biriydi; büyük, eski moda bir pençe ayak. Tavandan aşağıya oval bir duş perdesi askısı sarkardı ve içinde kendimi her zaman belli belirsiz zarif ve egzotik hissederdim. En azından suyu açana kadar öyle hissederdim... sonra işler bazen çirkinleşirdi. Sıcak suyumuz genel olarak güvenilmezdi, çünkü su tesisatını evdeki diğer herkesle paylaşıyorduk. Yani diğer dairelerden biri sifonu çeker, lavaboyu çalıştırır ya da gözünü kırparsa, o sırada duşta olacak kadar talihsiz olan kişinin üzerine buz gibi soğuk su fışkırıyordu. Bir kez olsun şanslıydım; su sıcak ve güçlü akıyor, vücudumdan aşağı akarken boyayı sıvılaştırıyordu.

Kollarımın ve önümün çoğunu temizlemiştim ve duş perdesinden bir el içeri girdiğinde sırtımı nasıl yapacağımı bulmaya çalışıyordum. Painter içeri girdiğinde bir çığlık attım, sesi yutmak için ağzımı kendi ağzıyla kapattı. Öpücük sert, sıcak ve umutsuzca açtı, beni bir anda sıfırdan altmışa çıkardı.

Evet, lisedeki erkek arkadaşlarım hiç böyle

öpüşmemişti. Azıcık bile.

Her ne kadar harika olsa da, öpücük yeterli değildi. Kendimi ellerimi onun yanında aşağı yukarı gezdirirken buldum, sonra da kıçını avuçlamak için uzandım. Kaslarla yontulmuş ve sıkıydı, dokunuşumla gerildi. Bu, boyayı temizlemek için kullandığım sabun yüzünden hâlâ kaygan olan sikinin karnıma sürtünmesine neden oldu.

Ressam öpücükten kurtuldu.

"Vay anasını, harikasın," diye soludu, beni kaldırdı ve tek bir yumuşak hareketle bacaklarımı beline doladı. Tenlerimiz arasındaki zıtlık -onun solgun, benim güneşten kararmış tenim- çarpıcıydı.

Birlikte güzel bebekler yapardık. Bir

dakika. *Bu da* nereden çıktı?

Bu rahatsız edici düşünceyi daha fazla keşfedemeden, ağzı tekrar benimkini aldı. Onun üzerinde kıvranıyordum ve sonra aleti açıklığıma doğru itiyordu ve ben onun üzerinde aşağı kayıyordum.

Öncekinden daha çok acıyordu, bu da beni korkuttu.

İyi bir acıydı -daha çok bir esneme gibiydi- ama önceki geceden dolayı kesinlikle ağrım vardı. Sonra kalçaları bir kez daha itmek için geri çekildi ve beni bu şekilde tutabilmesi için ne kadar güçlü olması gerektiği aklıma geldi. Yani, gerçek hayatta bunu kim *yapar ki*?

Her vuruş onu daha da derine itiyordu. Öpüşmek artık çok karmaşıktı, her şeyimi bacaklarımın arasında oluşan hislere odaklamam gerekiyordu. Onun yerine omzunu ısırdım, aynı anda hem inlediğini hissettim hem de duydum. Her şey çok hızlı ilerliyordu ama neredeyse varmıştım. Yaklaşmıştım. Gerçekten çok yakındı. Tek ihtiyacım olan biraz daha-

Buz gibi su bize bir kamyon gücüyle çarptı.

"Orospu çocuğu!" Ressam kayarak bağırdı. Bacaklarım onunkilere dolanmıştı ve sonra küvete doğru düşüyorduk ve tek düşünebildiğim o kaltak Jessica'nın bunun için bana ne kadar güleceğiydi. Gözlerimi kapadım, hiç gelmeyen bir darbeye hazırlandım çünkü Ressam bir şekilde havada dönerek beni korumayı başarmıştı. Sonra vücut parçaları ve çok soğuk sudan oluşan bir karmaşa içinde birlikte küvetin kenarına çarpmıştık.

"İyi misin?" Kendimi yukarı itmeye çalışarak nefes nefese kaldım. Ressam gözlerini kırpıştırdı, biraz afallamış görünüyordu.

"Evet, sanırım öyle," dedi bir kolunu küvetin kenarına doğru kaldırarak. "Biliyor musun, soğuk su vurana kadar bu oldukça iyiydi."

Jessica banyoya dalıp küvetin önünde durdu, Taz da hemen arkasındaydı.

"Siz iyi misiniz?"

"Duş alıyorduk," dedi Painter, sesi kuruydu. "Şimdi banyo yapıyoruz."

"Güzel göğüsler," diye ekledi Taz.

"Sapık," diye bağırdım ve duş perdesini önüme çekmeye çalıştım. Tam o sırada perdeyi tavana asan oval çember çöktü, perde ve metal çubuklar dev bir gürültüyle aşağıya ve etrafımıza savruldu.

Sonra su buz gibi soğuktan yakıcı sıcağa dönüştü ve ben çığlık attım. Ondan sonra ne olduğundan tam olarak emin değilim ama Taz'la ilgili olduğunu biliyorum.

Gülüşmeler, Painter'ın bana havlu sarması ve Jessica'nın Taz'ın omzunda aşağıya taşınması.

BOYA

En azından Taz eğlendi.

Şerefsiz.

Banyo karmaşamızdan sonra Mel'i yatak odasına kadar takip ettim, o bir havluya sarınmıştı ve ben çırılçıplaktım, kıyafetlerim elimdeydi. Su bize işkence ederken duştan kafamıza düşme olayına rağmen, hâlâ fena halde azmıştım ve tekrar yapmaya hazırdım.

Arkadaş bölgesinde kalmak için çok fazla.

Bu bir sorun olabilirdi, çünkü Mel'in çıkarları olan bir arkadaş tipi olmadığını hissediyordum ve ben de tam olarak sevgi dolu ilişkilerin kralı değildim ... yine de buradan çıkıp onu serbest bırakma düşüncesi bana göre değildi. Muhtemelen bu sorunları çözmek için ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyordu ama bir saat önce Gage'den bir mesaj almıştım, öğleden sonra erken saatlerde Hallies Falls'ta olmamı istiyordu. Bu da bana Mel'e ne zaman döneceğimi bilmeden veda etmek zorunda kalmadan önce en fazla yirmi, otuz dakika bırakıyordu.

Bu yüzden hızlı konuşmak zorundaydık.

Tabii ki, onun yerine onu tekrar becerebilirim.

Son şansım olabilir.

Odasına adım attığımızda tüm bunları düşündüm. Burası başka bir dünya gibiydi, gerçekliğin bize dokunamadığı ve her şeyin mükemmel olduğu kendi yerimiz.

"Hey," dedi bana dönüp gülümseyerek, göğüslerinin arasına sıkıştırdığı havlusunun kenarlarıyla oynayarak. "Kırk beş dakika içinde karnavala gitmek için yola çıkmamız gerekiyor. O zamana kadar nasıl vakit geçirebileceğimize dair bir fikrin var mı?"

Tekrar sevişmek için çok fazla, çünkü onu fark ettiğimden daha fazla kızdırmak üzereydim. Ona yardım edeceğime dair söz verdiğimi unutmuştum ama yine de durup biraz daha yüz boyası almayı unutmamıştım. Dün gece bütün bir karnavalı yakmıştım.

İç çektim. Çuvalı kapıp konuşma zamanı.

"Planlarım değişti," dedim, kendimi bir pislik gibi hissederek. Bu benim için yeni bir his değildi, ama beraberinde gelen suçluluk duygusuydu. Puştluk yapmak için elimden geleni yaptığımdan değil, bu sadece doğal bir şeydi.

Melanie kaşlarını çattı ve havlusunu sıktı.

Kesinlikle biriyle yatmıyorum. Siktiğimin Gage'i.

"Ne oldu?" diye sordu dikkatle. "Yani, bizimle ilgili herhangi bir söz vermediğini biliyorum, ama biraz düşündüm-"

"Hayır, bu kulüple ilgili" dedim. "Kulüp için nasıl seyahat ettiğimi biliyor musun? Az önce aradılar ve geri dönmem gerektiğini söylediler. Yarım saat içinde gitmem gerekiyormuş ve çantamı hazırlamam gerekiyormuş. Yani seninle karnavala gelemem."

Mel başını bana doğru eğdi.

"Beni başından mı savıyorsun?" diye sordu, sesi çok ciddiydi. "Çünkü beni yönlendirmek yerine bunu doğrudan yapma nezaketini göstermeni gerçekten tercih ederdim."

"Hayır, seni ekmiyorum," dedim, keşke tüm bu olanlar hakkında ne hissettiğimi açıklayacak kelimelerim olsaydı. "Bak, ben bir ahmağım. Bunu anlıyorum. Ama gerçekten gitmem gerekiyor ve ne kadar kalacağımdan bile emin değilim. Söz veriyorum irtibatta kalacağım ve elimden geldiğince mesaj atacağım. Umarım ben dönene kadar bizimle ve olanlarla ilgili herhangi bir yargıya varmazsın. Jess'in muhtemelen kafanı benim hakkımda saçma sapan şeylerle doldurmak için beklediğini biliyorum ve eminim bunların çoğu doğru olacaktır. Ama bu seninle benim aramda, başka kimsenin değil."

Yavaşça başını salladı.

"Bunu yapabilirim," dedi.

Hissettiğim rahatlama beni korkutmaya yetti, daha önce hiç kimseyi bu kadar önemsememiştim. Em için hissettiklerim hiçbir şeydi. Neden ona bu kadar kafayı takmıştım?

"Em'e aşık değildim," diye ağzımdan

kaçırdım. "Ne?"

Pürüzsüz, pislik. Gerçekten pürüzsüz. Ama artık her şeyi kabul etmiştim, o yüzden devam edebilirdim.

"Muhtemelen Em'i uzun süre oyalayan bir pislik olduğumu

söylemişlerdir.

Bunu yaptım ve sonra onu kaybettim. Ama bilmelisiniz ki ona aşık değildim. Sanırım sadece kulüpte evlenme fikri hoşuma gitti. Pic benim için bir baba gibiydi - sanırım sadece bunun resmi olmasını istedim."

"Tamam..." dedi yavaşça, belli ki kafası karışmıştı. Tanrım, bu işi berbat ediyordum.

"Bak, bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama ben yokken diğer erkeklerden uzak durmanı istiyorum."

Yüzünde bir şeyin parladığını gördüm -memnuniyet mi? Söylemesi zor. "Peki ya yaparsam? Sen ne olacaksın?"

"Ben mi?"

Mel gözlerini devirdi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Başka biriyle çıkacak mısın?"

"Ben kimseyle çıkmam," dedim. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, amacıma yardımcı olmuyordum. "Ama kimseyle yatmam, eğer sorduğun buysa."

Marsh'ın kız kardeşini ve planımızı düşündüm. Bu sözü tutabilir miydim?

Kulüp için yapmış olsam bile sayılır mıydı?

"Tamam," dedi Mel uzun bir aradan sonra ve bana utangaç bir gülümseme verdi. Bir an için gözlerine daldım ve sonra bir adım öne çıkıp onu öpmek için kendime çektim. Onu şiltenin üzerine iterken kolları boynuma dolandı. Bu düşündüğünüzden daha garipti, çünkü üzerinde en az üç kez sarılmış büyük banyo çarşaflarından biri vardı. Altına uzanmaya çalıştım ama lanet olası katmanları aşamadım - lanet olası şey bekaret kemerinden daha iyiydi.

"Bu bir burritoya çakmaya çalışmak gibi," dedim sonunda hayal kırıklığıyla. Mel bir kahkaha patlattı, bu da yardımcı olmadı çünkü şimdi o kıpırdanıyordu ve ben lanet olası şeyin kenarını bile bulamıyordum.

"Bırak beni," diye nefes nefese kaldı. "Asla işe yaramayacak."

Haklıydı. Gitmesine izin verdim, yatağa uzanıp ayağa kalkışını izledim. Arkasını döndü, omzunun üzerinden bana baktı, bu aynı anda hem çok sevimli hem de çok seksiydi, genelde bir araya gelmeyen bir kombinasyon. Yani, tavşanların sevimli olduğunu düşünüyorum ama bir tanesini becermek istemiyorum. *Neyin var senin? Mellie soyunuyor ve sen tavşanları düşünüyorsun!*

Haklıydılar, gerçekten de profesyonel yardıma ihtiyacım vardı.

Mel'in havlusu artık tamamen açıktı ama hâlâ gevşek bir şekilde üzerinde duruyordu. Harley pinup kızı gibi görünüyordu, tüm alaycı kıvrımlar ve damlayan su.

"Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin," diyebildim ve her kelimesinde ciddiydim. "Burada seninle birlikte olduğum için nasıl bu kadar şanslı olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Ama lütfen sonsuz minnettarlığımı bil."

Tanrım, az önce bir amcık mı büyüttüm?

Kontrol etmek için hızlıca bir göz attım, çünkü ağzımdan çıkan bok Hallmark kartı gibi ses çıkarıyordu. Hayır, oradaki kesinlikle benim sikimdi ve Mel'in havlu tutma becerisini selamlıyordu.

Yine o utangaç gülümsemesini takındı ve havlunun yavaşça yere düşmesine izin verdi. Arkasını dönüp yanıma gelmesini bekledim, onun amcığı için planlarım vardı ve acelem olsa da zamanım da kısıtlıydı. Bu anı iyi değerlendirmeliydim.

Melanie arkasını dönmedi. Dönmedi. Onun yerine yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, yüzü hâlâ bana dönüktü. Dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda onu sırtını gererken ve kıçını bana doğru uzatırken buldum. Beynim kısa devre yaptı. Sonra yerde bir daire çizerek yavaşça bana doğru süründü. Kedi Kadın gibi, ama tamamen çıplak ve çok çok daha ateşli.

Dizlerim şiltenin kenarından sarkıyordu. Ayağa kalktı, göğüslerini yakaladı ve dudaklarını yalarken onları birbirine sıkıştırdı.

Kısa süreliğine bayılmış olabilirim.

Eğer yukarıda bir Tanrı varsa, o memeleri aletimin etrafında hissetmek üzereydim. Onun yerine eğildi ve ağzıyla peşime düştü. Muhtemelen kilisede yanan bir muma falan borcum vardı, çünkü meme sikmek istemiştim ve üst kattaki adam bana sakso çekmişti. Fısıldadığım hararetli *Yüce İsa* muhtemelen yeterli olmamıştı.

Sonra düşünme yetimi kaybettim, çünkü dudakları sikimin etrafına sıkıca sarılmıştı.

MELANIE

Ressam gündüz daha büyük görünüyordu.

Onun üzerine gitmek birdenbire ortaya çıkan bir dürtüydü, ama dudaklarımı onun sert uzunluğunun etrafına ilk sardığım andan daha seksi ya da daha güçlü hissetmemiştim. Ustaca bir hareket olduğunu umduğum bir şekilde sikinin alt tarafına fiske vurduğumda yarı yalvarma, yarı tapınma gibi bir inilti çıkardı. Çıkan seslere bakılırsa, acemi biri için gayet iyiydim. Jess beni ot içmeye ikna ettiği ilk ve tek seferinde, Londra'nın oturma odasında muz kullanarak bana oral seks dersi vermişti. O

Bana bir siki nasıl yalayacağımı, emeceğimi ve hatta bir adama nasıl otuzbir çekeceğimi gösterdi, ama derin boğazlamaya geçmeden önce canım çekti, bu yüzden muzu yedim.

Muhtemelen iyi de oldu, çünkü Painter'ın o canavarı zaten bir milyon yıl geçse de boğazıma sığmazdı.

Dilimi, sikinin başını çevreleyen çıkıntının etrafında gezdirerek fiske vuruşunu takip ettim.

"Kahretsin, Mel," diye mırıldandı, saçlarımı avucunun içine almak için uzandı. Başımı yana çevirerek uzunluğunu aşağı yukarı yaladım, parmaklarım ve dilimle çıkıntılarını ve tümseklerini keşfettim. Sonra tekrar yukarı doğru çıkmaya başladım, ağzımı sonuna kadar açıp dudaklarımı onun etrafına sararken bakışlarıyla buluşmak için yukarı baktım.

Tuz.

Bu benim ilk izlenimimdi. Tadı tuzluydu, ama kötü bir şekilde değil. Ağzımı sıkarak, dişlerimle sıyırmamaya dikkat ederek başımı aşağı yukarı sallamaya başladım. Uzağa gidemeyecek kadar büyüktü, bu yüzden bir elimle onu sıkıca kavradım ve başımla aynı anda pompaladım.

"Bu gerçek olamaz," dedi ve sanki konuşmak ona fiziksel acı veriyormuş gibi kelimeleri zorlayarak söyledi. Bunu sevdiğime karar verdim. Bana verdiği kontrol hissini seviyordum, çünkü ne kadar büyük ve sert olursa olsun, şu anda Ressam tamamen benimdi.

Bu düşünce meme uçlarımı sıkılaştırdı ve küvette ona karşı hissettiğim arzu geri geldi. Kendime dokunabileceğimi fark ettim. Ona sakso çekerken kendime tam olarak istediğimi verebilirdim. Bu düşünce kirli hissettirdi, bu da beni durdurmalıydı. Bunun yerine beni daha da tahrik etti. Boştaki elimle aşağıya uzandım ve bacaklarımın arasında dokunulmaya çok aç bir nokta buldum.

Vay canına. Oh, vay canına.

Bu gerçekten güzeldi. Onu tatmakla ilgili kendi hislerimi artıran bir şey olmalıydı, çünkü kendime dokunmak daha önce hiç böyle hissettirmemişti. Duraklayarak, onu bir dondurma külahı gibi yalamak için geri çektim. Tüm vücudu titredi. Sonra eli saçlarımda sıkılaştı ve beni tekrar uzunluğunun üzerine doğru itti.

O zaman bir şeyler değişti.

O ana kadar kontrol bendeydi. Şimdi iki eli de başımı kavrıyordu ve bana her şeyi yapabileceğini fark ettim.

onu durdurabilirdim. Bu beni korkutmalıydı. Bunun yerine parmaklarım daha hızlı çalıştı, çünkü onu çok daha fazla istiyordum.

"Mel, memelerine boşalmak istiyorum," diye mırıldandı, saçlarımı çekiştirerek. Bunu anlamam bir an sürdü ve sonra kendimi kurtarmaya çalışıyordum. İşte o zaman elimi bacaklarımın arasında gördü. Gözleri irileşti ve bir solukta boşaldı, sikinden fışkıran döller göğsüme sıçradı. Sonra beni koltuk altlarımdan yakaladı ve vücuduna doğru sürükledi. Bir an sonra eli arkadan bacaklarımın arasına uzandı ve derinliklerime daldı.

Dünya patladı.

Gözlerimi kapattım, yıldızlar göz kapaklarımın arkasında dans ederken bu hissin içine daldım. Vay anasını. Bir erkeğe sakso çekmenin *bu kadar iyi* olacağı kimin aklına gelirdi?

"Boşaldığında muhteşem oluyorsun Mel," dedi, ellerini sırtımda aşağı yukarı gezdirirken sesi neredeyse saygılıydı. İç çekerek onun sıcaklığına sarıldım ve gitmek zorunda olmamasını diledim. Orada sessizce uzandık ve onu tanımıyordum ama saatin ne kadar geç olduğunu *görmediğim* sürece zaman geçmiyormuş gibi davranabileceğimi düşündüm.

"Bebeğim, gitmem gerek," diye fısıldadı yeterince uzun süre sonra. Burnumu omzuna sürttüm, sonra küçük bir ısırık attım. Güldü. "Bu ne içindi?"

"Bu senin cezan," dedim ona ters ters bakıyormuş gibi yaparak. "Duşumu mahvettin, biliyorsun. Buraya gelecek olan ateşli adam için temizleniyordum."

Tekrar güldü. "Evet, bunun için üzgünüm. Yine de başaramayacak. Bisikletimle ezdim onu. Kahvaltı aldım, soğumasını istemedim."

Bu beni kıkırdattı.

"Bu berbat bir şey ama gerçekten gitmem gerekiyor," dedi ve başımın üstünü öptü. Onu son bir kez sıktıktan sonra yana doğru yuvarlandım ve oturup pantolonunu çekişini izledim.

"Dur tahmin edeyim, nereye gittiğini söyleyemiyor musun?" diye sordum. Ressam başını salladı.

"Hayır," dedi. "Her ne kadar berbat olsa da, yola çıkma vakti geldi. Bu çok önemli."

"Tamam," dedim, hayal kırıklığına uğramış hissederek. Üzerime eğildi ve parmağını burnumda gezdirmeden önce dudaklarıma son bir öpücük kondurdu.

"Bu sefer irtibatta kalacağım," diye mırıldandı. "Söz veriyorum. Eğer benden haber alamazsan, çalıştığım ve riske atamayacağım içindir."

"Dur tahmin edeyim. Bu Azrailler için bir şey yapmak değil mi? Cephanelik için duvar resmi yapmak gibi? Biliyor musun, bahse girerim resim yaparak iyi para kazanabilirsin. Senin evindeki portreler bitmemiş olsalar bile gerçekten çok iyiydi."

"Evet, çünkü sanat çok kârlı," dedi gözlerini devirerek. "Eğlenceli ama kulübün yapması gereken daha önemli işler var. Ben şimdi gidiyorum, kendine iyi bak, tamam mı?"

Sonra bana sert bir öpücük verdi ve odadan çıktı. Beş dakika sonra Jess kapımı çalmadan açtı, ben de üzerime bir battaniye örtmek için çabalıyordum. En azından bu sefer arkasında Taz yoktu.

"Seninle daha sonra konuşacağız," dedi yüzü sertleşerek. "Ama şu anda aşağı inip on dakika içinde karnaval için hazır olmanı istiyorum."

Kaşlarımı çattım.

"Gönüllü toplamaya çalışırken nazik olmak iyi bir fikirdir. Bilirsiniz, normal halinizin tam tersi?" İç çekti

ve başını salladı.

"Kötü davranmıyorum, sadece senin için endişeleniyorum. Bu oynadığın tehlikeli bir oyun."

Haddini çok aştı. Haddini *çok* aştı.

"Çok mu ikiyüzlüsün? En azından ben Painter'ın gerçek adını biliyorum. Taz'ı eve sürükledin ve bahse girerim onunkini bilmiyorsundur. Ya sen?"

Gözlerini kaçırdı. *Ha! Kapak olsun, kaltak.* "Bu

farklı," diye yanıtladı uzun bir aradan sonra.

"*Tam* olarak nasıl farklı?"

"Kiminle yattığım umurumda değil," dedi omuz silkerek. "Belki bu beni bir sürtük yapıyor ama biriyle yattığımda duygusal bir bağ kurmuyorum. Bu sadece seks ... ama sen ve Painter için bunun sadece seks olduğunu sanmıyorum ve bu da seni mahvettiğinde gerçekten incineceğin anlamına geliyor. Ve seni *mahvedecek*. O da benim gibi Mel. Fahişe. Kimi incittiği umurunda değil ve bunu kanıtlayacak geçmişi var. Seni kullanıp sonra da ortadan kaybolacak bir adamdan daha iyisini hak ediyorsun."

Vay be. Bu karanlıktı.

"Sanırım bu aynı anda bana söylediğin en güzel ve en iğrenç şey," diye itiraf ettim, hayal kırıklığıyla. Bir tişörte uzandım ve onu üzerime çektim.

Yeni külot almak için şifonyerime doğru eğilmeden önce başımı kaldırdım. (Çok küçük bir yatak odasına sahip olmanın keyiflerinden biri - her zaman her şeye ulaşabiliyorsunuz). İçini çekti ve yatağa, yanıma uzandı.

"Melanie, sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın," dedi bakışlarımı yakalayıp tutarak. "Yaptığım aptalca şeyler yüzünden beni asla yargılamayan ya da benden nefret etmeyen sensin-"

"Oh, senden birkaç kez nefret ettim."

Gözlerini devirdi ve omzuyla bana çarptı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Sorunlar yaşadığım bir sır değil. Danışmanlık yardımcı oldu, ama sen her şeyde yanımda durdun, kafamı kıçımdan çıkarmadan önce bile. Her zaman akıllı olan, iyi kararlar veren sendin. Beni doğru yolda tutuyorsun ve bana zarar verecek aptalca bir şey yaptığımda bana söylüyorsun. Şimdi sıra bende. Painter ve Taz eğlenceli adamlar, seksi ve heyecanlılar ve eminim Painter yatakta çok iyidir. Taz'ın da öyle olduğuna eminim. Ama bir an için bile söylediklerine inandığımı ya da ihtiyacım olduğunda yanımda olacağına güvendiğimi düşünmeyin."

"Hey, Painter'la kötü bir deneyim yaşadın diye onun iyi şeyler yapamayacağı anlamına gelmez," diye tersledim. "Ve bu 'Bahse girerim yatakta iyidir' saçmalığı da ne? Geçen yıl cephanelikte onunla yattığını sanıyordum."

Birlikte oldukları düşüncesi hâlâ içimi kemiriyordu. Detayları bilmek istemediğime hep yemin etmiştim. Artık biliyordum. Kesinlikle biliyordum.

Jess başka tarafa baktı.

"Onun yüzünden kötü bir deneyim yaşamadım, gerçekten. O gece berbat durumdaydım, sarhoş ve aptaldım. Üst kattaki bir odada yaklaşık yarım saat geçirdik, ben, o ve Banks adında başka bir adam. İşte o zaman London, Reese ile birlikte beni kurtarmak için geldi."

"Ama sarhoş ve aptalken nasıl oldu da iki adamla yatmaya başladın?" Hiç düşünmeden sordum. Kahretsin, *bu* soru ne kadar uygunsuzdu? "Özür dilerim."

Jess utanmış bir ifadeyle, "Sürtük meselesini çoktan hallettik," dedi. "Yani, devam edelim - bu berbattı. Aşağılanmış ve kızgındım ve muhtemelen bir süre onu suçladım, ki bu çok saçma çünkü her şey en başta benim fikrimdi. Sadece bu da değil, Kaliforniya'da hayatımı kurtardı ve bu yüzden bir yıl hapis yattı, yani ona sana borçlu olduğumdan daha fazlasını borçluyum. Ama gerçek şu ki, uzun vadede kimseyle birlikte olmak istemiyor ve sen kaçırılmadığın sürece

Son yirmi dört saat içinde uzaylılar tarafından yeniden programlandın, bir kulüp fahişesi olmak istemiyorsun. İkinizin birlikte yatmasının ne gibi bir faydası olabilir anlamıyorum."

"Belki de sadece eğlenmek istiyorumdur," dedim ona, kızgınlığım artıyordu. "Bunu hiç düşündün mü? Yıllardır babamı, hayatımı, okulumu ve diğer her şeyi bir arada tutmaya çalışarak kıçımı yırttım. Belki de biraz eğlenme sırası bende, o yüzden geri çekilmelisin."

Jess afallamış bir halde bana

baktı. "Mel..."

"Hayır," diye devam ettim. Çok iyi gidiyordum. Belki de bu işi sonsuza dek çözmeliydik. "Seni seviyorum ve benim için endişelenmeni takdir ediyorum. Bir arkadaş olarak görevini yaptın. Sana bir altın yıldız ve bir kurabiye veriyorum ama şimdi buradan çıkıp gitme ve kendi kararlarımı vermeme izin verme zamanın geldi."

Jess yavaşça ayağa kalktı, hâlâ mutsuz görünüyordu. "Pekâlâ o zaman. Sizi yalnız bırakayım. Ama Mel?"

"Öyle mi?"

"Etrafındaki her şey dağıldığında ve korkudan altına sıçtığında? Bir şeyi hatırlamanı istiyorum."

"O da ne?" Gözlerimi kısarak sordum.

"Her zaman senin için burada olacağımı unutma, çünkü seni seviyorum," dedi sessizce, sesi kırılarak. "Tıpkı senin her zaman benim için burada olduğun gibi."

"Kahretsin, Jessica. . ." Dedim, gözlerim yaşlarla dolmuştu. O bana doğru adım atarken ben de ona doğru adım attım ve sonra sarıldık ve neden bu kadar sinirlendiğimi tam olarak hatırlayamadım. Birbirimize sarılarak öylece durduk.

-Uzun saniyeler boyunca. Sonunda sessizliği bozdu.

"Mel?"

"Öyle mi?"

"Bir an için bile yüz boyamadan kurtulduğunuzu düşünmeyin."

Onu ittim, ters ters bakmaya çalıştım ama onun yerine gülmeye başladım, sonra o da gülmeye başladı ve her şey yoluna girdi.

- - -

On dakika sonra, ıslak saçlarımı başımın üstünde gevşek bir topuz yapmış halde merdivenlerden koşarak indim. Tekrar temizlenip giyinmeyi başarmıştım,

dişlerimi fırçaladım, hatta biraz dudak parlatıcısı sürdüm.

Yemek odasına gittiğimde bir gece önceki resim maratonumuzun kalıntılarını buldum. Kahretsin. Boya almam gerektiğini unutmuşum. Jessica beni öldürecekti.

"Bunları mı arıyorsun?" diye sordu, bir elinde bir alışveriş poşeti sallanıyordu.

"Yüz boyaları mı?" Umutla sordum. Başını salladı.

"Ressam bu sabah gidip onları aldı." "Gördün mü, o
kadar da kötü değil!"

Bana kaşlarını çattı. "Ciddi misin? On beş dolarlık boyayla seni satın alabilir mi?"

"Kaltaklık yapma."

"Ama bunu çok iyi yapıyorum," dedi, yüzüne isteksiz bir gülümseme yayıldı. "Düşünceli bir hareketti. Bunu kabul edebilirim. Bir de not bırakmış."

"Bir bakayım," dedim. Katlanmış bir kağıt parçası çıkarıp uzattı.

"Sana biraz zaman kazandırayım. Gönüllülükten vazgeçtiği için üzgün olduğunu ama tüm boyayı kullandıktan sonra seni ortada bırakmak istemediğini söyledi. En kısa zamanda sizinle temasa geçecek."

Notu açtım ve yeterince eminim - neredeyse mükemmel bir şekilde
alıntılamıştı.
Birden aklıma çirkin bir düşünce
geldi. "Jess?"

"Öyle mi?"

"Hani liseden beri aynı telefon kodunu kullanıyorsun ya, ben de o kodu biliyorum."

"Uh-huh."

"Telefon kodumu biliyor musun?" Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Tabii ki biliyorum."

"Senin e-postalarını ya da mesajlarını asla okumam. Bil diye söylüyorum." "Bunu duyduğuma sevindim."

"Jess?"

Bana masumca göz kırptı. Bambi gibi. "Öyle mi?"

"Mesajlarımı okumuyor olman mümkün mü?" En iyi arkadaşım bana güzel, sevgi dolu bir gülümseme verdi.

"Her şey mümkün Mellie. Şimdi kıçını kaldır - o çocuklar karnavalın başlaması için çok uzun süre beklemek zorunda kalırlarsa sinirlenirler."

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

BOYA

Beş saat sonra, Gage'le birlikte geçen hafta kaldığımız bok çukuru otele yanaştım ve burada daha ne kadar kalacağımı merak ediyordum. . . Şimdiden eve dönmeye hazırdım. Mel bana bir numara yapmıştı, buna şüphe yok. Daha önce kulübün beni nereye gönderdiği ya da ne kadar süreceği hiç umurumda olmamıştı.

Çakıllı otoparka döndüğümde -evet, otel *o kadar* şıktı- geçen hafta sonu şehirde gördüğümüz kiraz kırmızısı üstü açık Mustang'i Gage'in kamyonetinin yanına park edilmiş olarak gördüm. Skandal yaratan Bayan Tinker Garrett arabaya yaslanmış, Gage'in az önce söylediği bir şeye gülüyordu. Ona biraz fazla yakın duruyordu.

Pislik herif.

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum ve bisikletimi yanlarına çektim.

"Merhaba," dedim. "Beni tanıştırmayacak mısın Coop?" "Buraya beklediğimden erken geldin," dedi, gözleri biraz kısılmıştı.

Sesi yeterince dostça olmasına rağmen. "Bu Tinker, görünüşe göre ondan kiralayacağım. Bir yere ihtiyacım var ve onda da bir yer var, yani mükemmel bir çözüm. Tinker, bu Levi, iyi bir arkadaşım."

Bana doğru döndü, ışıl ışıl gülümsüyordu. Tanrım, gerçekten de tam bir pinup kızıydı. Parlak saçları, masum yüzü ve vazgeçmeyen bir vücudu vardı. Yakından bakınca fark ettiğimden daha yaşlı olduğunu görebiliyordum - muhtemelen otuzlu yaşlarının ortasındaydı.

Gage'e spekülatif bir bakış attıktan sonra sırıtmamak için kendimi zor tuttum.

Ona karşı büyük bir ilgisi vardı.

Geçen haftayı Marsh'ın küçük kız kardeşi Talia'nın peşinde geçirdiği düşünülürse, bu çok talihsiz bir durum değil miydi? Harika bir vücudu vardı ama

yumuşaklık. Hayır, bu kız birinci sınıf bir orospuydu. Dişlerle dolu bir amcığı olsaydı hiç şaşırmazdım. Keskin dişler.

İyi ki onu beceren ben olmamışım. Ucuz atlattım. Talia yaşlı erkeklerden hoşlanırdı.

"Tanıştığımıza memnun oldum Levi," dedi Tinker, bana Gage'e attığı bakış kadar tatlı bir bakış atarak. Oh, bu onu kızdırırdı. "Taşınmanı dört gözle bekliyorum Cooper. Yine de gitmem gerek, gece için Ellensburg'a gidiyorum. Görüşürüz!"

Geri çekildik ve arabasına tırmanışını, park alanından dikkatsizce geri geri çıkışını ve ardından bir çakıl püskürterek uzaklaşmasını izledik.

"Lanet olsun, o sopayı bir profesyonel gibi kullanıyor," diye mırıldandım.

"Bok ye, *Levi*," dedi Gage. "Uslu dur yoksa seni Talia'ya veririm. Dün gece seni sordu - sanırım kızlarından biri senden hoşlanıyor."

"Evet, ilgilenmiyorum. Sikimin düşmemesini tercih ederim. Hiç bu kadar hastalıklı görünen bir orospu sürüsü görmemiştim."

"Bu hiç hoş değil," dedi bir kolunu omzuma atarak. "Özellikle de sen hepsinin toplamından daha büyük bir sürtük olduğun için."

Haklı olmasından nefret ederdim.

"Eyaletin öbür ucuna kadar gitmemin bir sebebi var mıydı?" diye sordum. "Bir işin ortasındaydım."

"Bir fahişeyi mi beceriyorsun? Burada da sürtükler var. Bunu atlatırsın."

"Aslında Melanie ile birlikteydim," diye itiraf ettim. "Geceyi onun evinde geçirdim.

yer."

Gage kaşlarını kaldırdı.

"Onun senin yeni prensesin olduğunu sanıyordum," dedi. "Ne zamandan beri onlara dokunuyorsun?"

"Görünüşe göre dün geceden beri," diye itiraf ettim. "Çok iyiydi, Gage. Gerçekten iyiydi. Bence bu gerçek bir şey olabilir."

"Bir hafta sonra onu unutacaksın. İçeri gel. Sana bazı şeyler anlatmam lazım."

Artık tamamen işle ilgiliydi ve ben de ne olduğunu merak ederek onu odaya kadar takip ettim.

"Bira?" diye sordu. Başımı salladım, sarkık tam boy yataklardan birine uzandım ve ellerimi boynumun arkasına koydum. Dün gece pek uyuyamamıştım; fırsatım varken dinleneyim bari. Gage'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, yakında başa çıkmamız gereken bir bok fırtınası olacaktı.

"Birkaç saat sonra Nighthawks'ın kulüp binasında bir partiye gideceğiz," dedi karşıma oturarak. "Talia dün gece yine bardaydı. Bir süre dans ettik ve ona birkaç içki ısmarladım. Sonra kardeşi ekibiyle birlikte geldi ve nihayet tanışma fırsatı buldum. Konuşmaya başladık ve ona bağımsız bir sürücü olduğumu söyledim.
Birkaç tane içki aldım ve bir de baktım ki Talia'yı bu akşamki partiye götürüyorum. Seni de yanında istiyor."

"Onu becermeyeceğim," dedim ona hiç düşünmeden. *Hah.*

"Amcık kırbacı mı?" diye sordu, sesi ciddiydi. "Kulübün bu konuda sana ihtiyacı var, Ressam. O kaltak Talia'yı becermek istediğimi mi sanıyorsun? Hayır, Tinker gibi tatlı bir parça varken olmaz. Hepimiz üzerimize düşeni yapmalıyız, kardeşim."

Kaşlarımı çatarak başımı
salladım. "Mel konusunda
ciddiyim." "Onun bilmesine
gerek yok."

"Şuna ne dersin? Adım adım ilerleyip nasıl sonuçlanacağını
göreceğim." Gage başını eğdi. "Yapılması gerekeni yapacak mısın?"

"Her zaman öyle değil miyim?"

"Daha önce hep vardı. Dahası da var."

"Ne?"

"Bu sabah tanıdığım birini gördüm," dedi, ses tonu acımasızdı. "Beni tanıyacak birini."

"Bu hiç iyi değil. Geçerken mi?"

"Bu mümkün," dedi. "Tek başınaydı. Bir tesadüf olabilir." "Kimdi o?
Tanıdığım biri mi?"

"Pek olası değil, bu iş senin zamanından önce oldu. Birkaç yıl önce, kız arkadaşı The Line'da çalışan bir takıntımız vardı. Muhbir olduğu ortaya çıktı ve Bolt'un hapis yatmasının sebebi de o ve kaltağı.
Ona tuzak kurdu. Federallerle çalışıyorlardı. Muhbir kaçtı. Kendisine Hands diyordu, gerçek adının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu."

"Buraya gelmesinin bir tesadüf olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Bu konuda içimde kötü bir his var," diye itiraf etti. "Hallies Falls'ta olması için iyi bir neden düşünemiyorum. Hâlâ polislerle çalışıyorsa, şimdi Marsh ve adamlarını hedef alıyor olabilir. Her ne kadar o heriften nefret etsem de, ihtiyacımız olan son şey LEO'nun sınır ötesi ticaretin kokusunu alması ve onu durdurması. Benim kimliğimi açığa çıkarabileceği gerçeğini de eklersek büyük bir sorunumuz var demektir."

Hadi canım.

"Beni sadece bir parti için aramadın," dedim vücudumu rahat olmaya zorlayarak. Gage başını salladı, neredeyse pişman görünüyordu.

"O noktaya gelmeyeceğini umuyorum ama konuşmasına izin veremeyiz. Burada olduğunu varsayarsak, buradan geçiyor da olabilir. Ama Marsh'ın peşindeyse, bu geceki partide olma ihtimali yüksek."

"Pic biliyor mu?"

"Bir sorunumuz olduğunu biliyor," diye yanıtladı Gage. "Ayrıntı verme riskini göze alamadım - Bolt duyduğunda çılgına dönecek, o yüzden bu gerçekleşmeden halletmek istiyorum. İkimiz hallederiz. Onu partide görüyorum, şüphe uyandırmadan onu oradan çıkarmanın bir yolunu bulmalısın. İyi tarafından bakarsak, Rance hazır ve bekliyor. Hands'i yakalarsak, onu sorgulamak için Bellingham'a götürürüz. Alabildikleri kadar bilgi aldıktan sonra, bizim için onun icabına bakarlar."

"Asla basit değildir, değil mi?"

"Daha önce hiç olmamıştı, şimdi de olmasını beklemek için bir neden yok," dedi omuz silkerek. "Sana bir şey sormam gerekiyor."

"Ne?"

"Bu kadar ağır bir şey için hazır olduğuna emin misin? Buraya her gelişinde büyük bir risk aldığını biliyorum ama seni Eller'le yakalarlarsa uzun süre hapiste yatarsın. Torres'e ne kadar para verirsek verelim, bu kadar ciddi bir şeyi örtbas edemez."

"O zaman yakalanmam," dedim. "Bu işi kim yaparsa yapsın aynı riski alır ve benim çocuklarım da yok."

"Evet, ama Melanie'yle aranızda bir şeyler var gibi görünüyor." "Horse ya da Ruger'ın eski dostlarıyla karşılaştıklarında yumuşadıklarını görmedim.
Bayanlar."

"Onları bu otel odasında da göremiyorum."

"Buradayım," dedim ona, sesim sabitti. "Kulüp her şeyden önce gelir, bu böyledir. Bu durumu halledeceğiz, endişelenmeyin."

"Yakaladım seni, kardeşim."

- - -

Talia'nın arkadaşı - Sadie adında kahverengi saçlı bir kız - bana sıkıca sarılmıştı, otoyolda ilerlerken ciyaklıyordu. Tırnakları pençe gibi uzun ve kırmızıydı ve şu anda tırnakları vücudumun derinliklerine batıyordu.

Mide. Beni tamamen aşan nedenlerden dolayı bunun seksi olduğunu düşünüyor gibiydi.

Gage önümüzdeydi, Nighthawk Raiders'ın kulüp binasına giden yolu gösteriyordu, Talia da bisikletinin arkasındaydı. Evlerine geldiğimizde kızlar çoktan kafayı bulmuşlardı. Sadie pantolonumun içine girmek için elinden geleni yaparken, Gage de Talia'yla birlikte hızlı bir sevişme için banyoya girmişti. Kapıdan "Daha sert, baba!" diye bağırdığını duyabiliyordum, sanırım benim yerime Gage'i onun peşinden göndermemiz iyi olmuştu - Sadie'ye göre Talia "yaşlı erkeklerin" seksi olduğunu düşünüyordu.

Bu küçük bilgiyi evdeki tüm kardeşlerimle de paylaşmak niyetindeydim.

Şimdi Nighthawk kulüp binasına ulaşmıştık, şehrin kuzey ucunda eski bir ticari bina. Binanın bir tarafındaki geniş, açık otoparkın etrafını jiletli tellerle kaplı bir çit çevreliyordu.

Bisikletlerimizi caddeye, binanın önündeki kulüp bisikletleri sırasından uzağa park ettik. Birkaç müşteri adayı dışarıda pusuya yatmış bekliyordu. Beni pek etkilemediler. Kulübün motosikletleri de öyle. Çoğu kirliydi ve birkaç tanesi de düpedüz fare motosikletiydi.

Eve döndüğümüzde potansiyel müşterilerimiz kromları parlatmak ve her şeyin temiz kaldığından emin olmak için her şeyi yaparlardı.

Gurur falan yok.

Çitlerle çevrili alana açılan büyük kapıya doğru yürürken yüksek sesle müzik yayılıyordu. Talia, özellikle sulu bir fareyi yakalamış bir kedi gibi Gage'i gururla sürükledi. Sadie kıkırdıyor ve bana asılıyordu.

Ondan ne kadar nefret etmek istesem de, bana Talia gibi kötü biri gibi gelmiyordu; sadece genç ve aptaldı. Onu birkaç yıl sonra bitkin ve çökmüş bir halde görebiliyordum. Onun gibi kızlar kendilerine iyi bir yaşlı adam bulamazlarsa bu hayatta uzun süre kalamazlardı.

Talia doğruca beklentilere yöneldi. "Marsh burada mı?"

"Arka tarafta."

"Bu benim arkadaşım Cooper," dedi. "Ve onun arkadaşı Levi. Bisikletlerine göz kulak olun. Bir çizik bulursam parasını ödersiniz, anladınız mı?"

Bu ne lan? Az önce duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyordum. Bir müşteri adayıyla bu şekilde konuşmasının imkanı yoktu - bu yama sahipleri için bir işti. Gage bana hızlıca bir bakış attı, sanki *sana söylemiştim* der gibiydi. Nighthawk Akıncıları gerçekten boka batmıştı.

Aday kapıya doğru dönerken bana kötü kötü baktı ve ben de onu suçlayamadım. Haddimizi aşmıştık.

Parti de pek iyi değildi. Her zamanki gibi kulüp fahişeleri vardı, hepsi de Tanrı bilir neyle kafayı bulmuşlardı. Orada burada birkaç yaşlı kadın, biraz yüksek sesli müzik. Fıçılar. Kardeşler biraz karışıktı - bana oldukça sağlam görünen bir çift vardı, bu da Pipes'tan duyduklarımızla uyuşuyordu. Diğerlerinin çoğunun kafası bok gibiydi.

Ürün sıkıntısı çekmelerine şaşmamalı.

Bira almaya gittiğimizde Talia bizi tanıştırmaya başladı. Nighthawk kardeşlerin iki farklı gruba ayrıldığını fark ettim. Daha yeni, daha parlak kesimli olanlar ona -en azından onun yüzüne- yalakalık yapmak için ellerinden geleni yaparken, daha soluk renklere sahip biraz daha yaşlı bir grup mesafelerini koruyordu. İçlerinden birkaçının bana baktığını fark ettim ve bakışları dostça değildi. Marsh'ın yoğun bir şekilde üye topladığına dair söylentiler doğru olmalıydı, çünkü bu kadar çok yeni üyenin gelmesine imkân yoktu. İşlerin nasıl bu kadar ilerlediğini merak ediyordum. Bu kulüpte bir şeyler derinden, çok derinden sikilmişti.

Fıçıya doğru yürüdük ve kendimize biraz bira doldurduk, Sadie de hayatı buna bağlıymış gibi emdi. Bir süre sonra onunla bardakları değiştirmeye başladım, benim payımı da içmesine izin verdim. Binanın arka tarafına birkaç ateş fıçısı yerleştirmişlerdi -aynı zamanda çitle çevriliydi- ve Talia bizi bir grubun ortasında duran iri bir adama doğru yönlendirdi.

Uzun, koyu sarı saçlarını at kuyruğu şeklinde arkaya toplamış, bir kolunun altında bir kız çocuğu, diğerinde ise bir şişe tekila vardı. Armalarından başkan olduğu anlaşılıyordu. Marsh.

Gösteri zamanı.

Talia ona doğru kaydı ve diğer kızın Marsh'tan nasıl uzaklaştığını, söylenmeden kız kardeşine yer açtığını fark ettim. Kolunu Talia'ya doladı ve onu sıktı.

"Küçük kızım bu gece nasıl?" diye sordu, sesi güçlü ve gürdü.

"Harika," dedi ve ayak parmaklarının ucuna kalkıp onun yanağına bir öpücük kondurdu. Adam ona baktı

Gage'in yaşına benimkinden daha yakındı, yani ondan on, on beş yaş daha genç olmalıydı. İlginç. "Cooper'ı hatırlıyor musun? Geçen gece barda tanışmıştık, sana bahsettiğim şu bağımsız binici. Bu da arkadaşı Levi."

Marsh bize baktı ve Gage'e doğru başını salladı.

"Seni tekrar görmek güzel," dedi. "İçki buldun mu?"

Gage selamlamak için fincanını kaldırdı. "Davetiniz için teşekkürler. Bölgede yeniyim, hâlâ yolumu bulmaya çalışıyorum."

"Bundan bahsetmiştin. Uzun yol kamyoncusunun Hallies Falls'ta ne işi var? Burası senin için biraz yol dışı değil mi?"

Gage omuz silkti.

"Orospu eski karımdan kaçmak zorundaydım," diye yumuşak bir yalan söyledi. "O sürtük çocuklarımı elimden almaya çalışıyor. Ellensburg'da yeni bir adam buldu - burası onları görmeye gidebileceğim kadar yakın ama her gün onun koca kıçını görmek zorunda kalacağım kadar yakın değil. Senin çocuğun var mı?"

"Hayır, ama bunu ben yetiştirdim," dedi Talia'ya gururla gülümseyerek. *Hah. Bu pek çok şeyi açıklıyordu.* "Hayatı boyunca benim küçük gölgem oldu."

Talia kıkırdayarak onu tekrar öptü... sadece ağzına biraz yakın. Yüzümü boş tuttum. Marsh sonra bana doğru baktı.

"Peki senin hikayen ne?"

"Coop benim kuzenim," dedim ona. "Cezasını yeni çekti, bir sonraki adımımı bulmaya çalışıyor. Bana yardım ediyor."

Marsh düşünceli bir şekilde başını salladı ve yemi yuttuğunu anladım. Şüpheli geçmişleri olan iki bağımsız onun işine yarayabilirdi. "Sen de mi ata biniyorsun?"

Sırıttım, bu konuda yalan söylememe gerek yoktu.

"Sürmek için yaşa," dedim. "İçeride olmanın en kötü yanı bisikletimi kaybetmekti.

Şimdi her gün yollardayım. Yeniden nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum." Marsh başını salladı.

"Keyfinize bakın - iyi bir parti veriyoruz ve burada bağımsızlar için her zaman yer vardır, yeter ki yerlerini bilsinler."

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim," dedi Gage. "Gözümüzü açık tutacağız, bilmeniz gereken bir şey görürsek size haber vereceğiz."

"Kulağa hoş geliyor."

Marsh Talia'yı son bir kez daha sıktı, sonra da bizimle işi bitmiş gibi arkasını döndü. Gage'le bakıştık, her şey yolunda gitmişti.

Sadie, "Biraz daha bira," diye sızlandı ama Talia içki içmek istedi ve bizi başka bir yöne çekti. Marsh'ın kız kardeşi çok seksi olabilirdi ama Tanrı'ya şükür Gage onunla uğraşmak zorundaydı. Mel'le olan tüm sorunlar bir yana, sikimi o amcığa sokmak istememin imkânı yoktu.

Dişler, sana söylüyorum.

Kaltak muhtemelen onu ısırıp koparırdı.

- Saatler

geçti, parti sonsuzmuş gibi hissettim.

Bütün gece içmiştik, ama ben benimkini sessizce atıyor ya da Sadie'ye rehin bırakıyordum, şimdi o kadar sarhoştu ki onu tekrar eve nasıl götüreceğimden emin değildim. Bisikletin üzerinde duramayacağı kesindi.

Talia bunun histerik olduğunu düşündü - görünüşe göre Sadie her hafta sonu yeni bir erkekle (ya da iki, ya da altı) aynı şeyi yapıyordu ve bazen herkesin onunla uğraşabileceği kulüpte kalıyordu. İyi bir arkadaş olan Talia, Sadie'yi geride bırakmadan önce her zaman yan yatırdığına dair bana güvence verdi.

Kendi kusmuğunda boğulmasın diye.

Genelde insanlar hakkında oldukça açık fikirli olmaya çalıştım - yargılamak bana düşmez - ama Talia bunu zorlaştırdı. Sadie'ye gelince, onun için her şeyden çok üzüldüm. Yani, kendi kararlarını veren bir yetişkindi, ama böyle şeyler bir boşlukta gerçekleşmez. Yol boyunca bir şeyler onu mahvetmişti. Korkunç bir insan olduğum için, onu kurtarmak benim işim olmadığı için rahatlamış hissediyordum.

Hands'i henüz görmemiştik, gecenin en güzel kısmıydı. Belki de kasabadan geçmesi rastgele bir tesadüftü. Genelde böyle şeylere inanmazdım ama sanırım her şey mümkündü.

Görünüşe göre haklıymışım.

Tesadüf diye bir şey yoktur.

- - -

Gage burnunu kaşımak için uzandığında, varillerin yanında durmuş bazı kardeşlerle - Marsh'ın kuklaları olan yenilerle - konuşuyorduk. Bu bizim işaretimizdi. Bakışlarını takip ettiğimde, boyu Sadie'den biraz uzun olan ufak tefek bir adamın Marsh'la konuştuğunu gördüm. Saçları kazınmıştı ve kafasının arkasında gamalı haç dövmesi vardı. Aryan. Harika, Gage bundan bahsetmemişti. Bu adamlar bombaları ve sığınaklarıyla deli gibiydiler.

Bu pisliğin icabına bakmalı ve bunu hiçbir soruya yol açmayacak şekilde yapmalıydık. Gage çoktan arkasını dönmüş, Yakışıklı'nın yüzüne bakamayacağından emin olmaya çalışıyordu.

Bir oyalanmaya ihtiyacım vardı.

Bu noktaya kadar Sadie'yi sinir bozucu ve acınası biri olarak görmüştüm ama o an kendini işe yarar hale getirmeyi seçti.

"Kusacağım!" diye feryat ederek çılgınca Talia'ya doğru döndü. Arkadaşı -o sırada zil zurna sarhoştu- gülmeye başladı ve ardından Sadie patladı.

Kelimenin tam anlamıyla.

Bir insandan bu kadar çok kusmuk çıktığını hiç görmemiştim ve buna altı kardeşin kötü bir makarna salatasından gıda zehirlenmesi geçirdiği zaman da dahil. Herkese ve her şeye kusuyordu, buna bir anda gülmekten çığlık atmaya geçen, lanet olası bir ölüm perisi gibi işaret edip bağıran Talia da dahildi.

Menzil dışında oldukları için şanslı olan Nighthawk elemanları, Marsh ve Hands de dahil olmak üzere, bu durumu çok komik buluyor gibiydiler. Onlara doğru yaklaştım, bir aday hortumla koşarak gelirken gözüm Handsy-boy'daydı. Beni geçti ve ben de bu fırsatı değerlendirerek hortuma "takıldım" ve olabildiğince sert bir şekilde ispiyoncuya çarptım. Birlikte *sertçe* kaldırıma çarptık ve yalan söylemeyeceğim, çok canım yandı.

Etrafımızdaki şerefsizler daha da çok güldüler.

"Tanrım," diye inledim, nefesimi toplamaya çalışırken yanıma yuvarlandım.

Hands'in yüzü benimkinin hemen yanındaydı, ağzı gevşekti. Birinin uzanıp boynundaki nabzı kontrol etmesini izledim.

"Baygın," dedi bir adam, sesi bu haberden belli belirsiz memnun olmuş gibiydi. Başımı kaldırdığımda ağabeylerden birinin -Marsh öncesi ekibin bir parçasıydı sanırım, çünkü üzerinde yeni, parlak bir kesim yoktu- yanımızda diz çöktüğünü gördüm.

"Hey, bunun için gerçekten üzgünüm," diye mızmızlandım, aynı anda hem zararsız hem de samimi görünmeye çalışarak. "Ne olduğunu bilmiyorum."

"Prospect sana çelme taktı," dedi. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim," dedim, her ne kadar yan tarafım çok fena ağrısa da. Eğer bir kaburgamı kırdıysam, Gage bana borçlu olacaktı. "O iyi olacak mı?"

Eller inlemek için o anı seçti ve yavaşça göz kırptı.

"Ne oldu lan?" diye sordu, sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü. Onu eve

getirme zamanı.

"Hortuma takıldım ve seni yere düşürdüm," dedim, kendimden çok memnun görünmediğimi umarak. "Bunun için gerçekten çok üzgünüm. Dur, sana yardım edeyim."

Yavaşça ayağa kalktım ve onu arkamdan çekmek için uzandım. Sallanıyordu, belli ki hâlâ biraz sersemlemişti. *Kahretsin, onu iyi yakalamıştım.*

"Başın nasıl?" diye sordu Nighthawk kardeş. "İyi olacak mısın?"

Eller başını sallamaya başladı, sonra yüzünü buruşturdu. Yaşlı adamla bakıştık, gözlerim isim bandına kaydı. Cord. Cord.

"Acil servise ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Acil servis yok," dedi Hands çabucak. "Sadece biraz oturmam gerekiyor." "Gerçekten üzgünüm," dedim tekrar. "Gücenmedin değil mi?"

Eller bana bakıyordu ve takip etmekte zorlandığını görebiliyordum. Sadie'ye gerçekten çiçek almam gerekiyordu çünkü senaryosunu yazmış olsaydım bundan daha iyi olamazdı. Bazen iyi adamlar gerçekten kazanır.

"Uh, sorun değil ... *siktir . . ."*

"Onu eve götürelim," dedi Cord. Etrafına bakınırken başka bir aday gördü. "Kaldır kıçını da buraya gel!"

Çocuk sanki Cord'u dinleyip dinlememesi gerektiğini düşünüyormuş gibi duraksadı.

Bu da doğruladı. Kesinlikle iki grup vardı ve bu adam Marsh'ın tarafında değildi. Bildiğim iyi oldu. İri adam parmaklarını çıtlattı ve tekrar konuştu. "Kaldır kıçını da buraya gel. Henüz kulübe girmedin, saksocu."

İlginç. Marsh bu adam etraftayken nasıl iktidara gelmişti? Hiç mantıklı gelmedi.

Cord, Eller'e doğru başını sallayarak, "Bu eziği eve götür," dedi. "Kamyoneti kullanabilirsin."

Aday eğildi ve Hands'i kollarından tutarak dışarı sürükledi.

"Yardım ister misin?" diye sordum. "Kendimi biraz sorumlu hissediyorum."

Aday tekrar Cord'a baktı ve bu kez sessizce izin istedi. Daha iyi. Bir noktada evi temizlemek zorunda kalacağımız zaten belliydi, ama bu kardeş bana bunun tamamen boş bir dava olmayacağına dair biraz umut verdi.

"Senin adın ne?" Cord sordu.

"Levi," dedim ona. "Kuzenim Cooper'la birlikte parti için geldim. Talia -şuradaki kız- bizi o davet etti."

Cord hafifçe tiksinmiş görünerek başını salladı.

"Eminim bu bok parçasıyla ilgili yardıma ihtiyacı vardır," dedi. "Teşekkürler."

İşte bu kadar. Adayın Hands'i binanın uzak tarafında park etmiş eski püskü bir kamyonete taşımasına yardım ettim. Bilinci yerindeydi ama onu arka koltuğa attığımızda pek uyanık değildi. Mükemmeldi.

"Yardımın için teşekkürler," dedi genç aday, ben yolcu koltuğuna geçerken motoru çalıştırarak. "Ufak tefek ama ağır. Bu arada ben Cody."

"Tanıştığımıza sevindim," dedim. "Bunun için üzgünüm."

"Senin hatan değil. Daha çok yeniyim ama böyle şeyler hep olur. O kız da hep kusuyor. Neden onu sürekli buraya getiriyorlar anlamıyorum.
-"Her zaman arkasını toplamak zorunda kalıyoruz."

Bu senin lanet olası işin, çaylak. Bu adam cephanelikte 10 dakika dayanabilir.

"Evet, bu garip. Ne zamandır kulüptesin?" "Sadece birkaç

hafta," diye itiraf etti. "Yeni oyuncular arıyorlar.
üyesiyim ve kulağa hep eğlenceli gelmiştir. Şu anda bisikletim için para biriktiriyorum."

Sözlerinin kafamda yer etmesi bir dakika

sürdü. "Bisikletin yok mu?"

"Bir arazi motosikletim var ama sokağa çıkmaya uygun değil. Marsh, önümüzdeki ay içinde bir tane aldığım sürece sorun olmayacağını söyledi."

Kafamda bu bilgiyi koyabileceğim hiçbir yer yoktu. Lanet olsun, kulüp sadece işlevsiz değildi... gerçek bir kulüp bile değildi. Pipes'ın sorunları olmasına şaşmamalı. Böyle şeyleri duydukça aklını kaçırıyor olmalıydı, durdurmak için hiçbir şey yapamıyordu. Kasabayı geçtik ve otoyoldan çakıllı bir yola saptık, yarım mil sonra izole edilmiş bir karavanda durduk. Memnun bir gülümsemeyi ısırdım - daha iyi bir düzen isteyemezdim. Bu gece buraya gelecek ve bu pisliğin icabına kolayca bakacaktım.

Neredeyse *çok* kolaydı. Bu bir çeşit tuzak mıydı?

"İşte başlıyoruz," dedi Cody. "Hands, anahtarın var mı?"

Arka koltuktaki adam "Kilit açık," diyebildi. "Endişelenme." Cody bana endişeli bir bakış attı.

"Onu bırakırsak burada öleceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu. Omuz silktim. "Onu eve götürmek için emir aldınız," dedim. "Bu onu eve götüreceğimiz anlamına geliyor.
Eve. Eminim iyi olacaktır."

"Tamam."

On dakika sonra Hands'i koltuğuna yatırmıştık, hatta bir sandalyenin arkasına atılmış olarak bulduğum eski bir yorganı da üzerine örtmüştüm. Ben böyle düşünceliyimdir.

"Şimdi partiye mi dönüyorsun?" Cody sordu. Başımı salladım.

"Evet, sevgilimi eve nasıl götüreceğimi bulmam lazım. Biraz kafayı yemiş durumda."

"Kiminlesin?" diye sordu, gözleri parlayarak. Gülebilirdim, zavallı çocuk çok çaresiz görünüyordu.

"Sadie," dedim kısaca.

"Püskürtücü Sadie mi?" diye sordu burnunu kırıştırarak. Kahretsin, potansiyel müşteriler bile onu istemiyordu.

"Evet. Püskürtücü Sadie," diye itiraf ettim.

"Umarım kusmuk seviyorsundur," dedi çocuk homurdanarak. "Kız seksi ama dikkat et, iğrenç bir hatun."

Tanrım. Randevularını bulmak için Talia'ya ihtiyaç duymasına şaşmamalı.

- - -

Sadie'yi neredeyse sabah üçe kadar sallayamadım. İyi haber ise Kusmuk Prensesi'ni yolda düşmeden eve götürmeyi başarmış olmamdı. Muhtemelen içkinin hiçbiri içinde uzun süre kalmadığı için biraz ayılmıştı bile.

Lanet olsun, ama kulüp bana bunun için büyük bir borçluydu.

Otele ilk ben döndüm, biraz televizyon seyretmek ve Gage'i beklemek için yerleştim. Sabah dört gibi geldi, kötü görünüyordu.

"Talia ile eğlendin mi?" Botlarımı almak için ayağa kalkarken usulca alay ettim. Gece için önümüzde hâlâ çok iş vardı, eller bekliyordu.

"Siktir git."

"Sadie'ye 'Püskürtücü' dediklerini biliyor muydun?"

Gage başını salladı ve utangaç bir ifadeyle bakma nezaketini gösterdi. "Onunla daha önce sadece bir kez karşılaştım ve o kadar da sarhoş değildi. Bunun için üzgünüm, neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Özrünü kabul ederek başımı salladım.

"Ellerin hikayesi nedir?" diye sordu.

"Onu umutla birlikte eve götürdük, artık nerede yaşadığını biliyoruz. Oraya gidip onunla konuşabilir, sonra da Rance için onu paketleyebiliriz. Onu saatler önce sağ salim bıraktığıma dair bir tanık olması güzel. Ortadan kaybolduğunda beni bağlayacak bir şey yok. Gitmeye hazır mısın?"

Gage içini çekerek mini buzdolabına uzandı. Bir Red Bull çıkardı ve sessizce bana uzattı. Başımı salladım, kurbanımız üzerinde çalışmaya başladığımızda adrenalinin beni uyandıracağını biliyordum. Umarım konuşacak kadar uyanık olur. Gage kutuyu açtı ve bir dikişte içti.

"Talia seni yordu mu ihtiyar?"

Beni tersledi, sonra bir sırt çantası kaptı ve kalkık burunlu bir tabanca çıkardı.

"Hadi gidelim."

- - -

On dakika sonra Gage'in durup dururken ürettiği küçük bir SUV ile Hands'in karavanına doğru gidiyorduk. Nasıl aldığından emin değildim ve sormayacağımdan da emindim. Ayrıca muşamba, koli bandı, iki metal sopa veya pense hakkında da soru sormadım - ne yaptığını bildiğine ve arkamızda bir iz bırakmadığına güveniyordum.

Umarım herhangi bir sorun çıkmazdı ama çıkarsa da kılıfımız telefonumu kaybetmiş olmam ve onu aramak için dışarı çıkmış olmamızdı. Sadie'ye bundan bahsetmiştim ve hatta partiden ayrılırken aramama yardım etmişti.

Durduğumuzda Gage kuru bir sesle, "Güzel yer," dedi. İçeride ışıklar yanmıyordu, hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Kapıya doğru yürürken "Lanet olsun, umarım ölmemiştir," dedim.

"Hayır, o kadar sert vurmadı. Sen nişan al, ben korurum."

Kapıyı çaldığımda eller cevap vermedi ama kapıyı açık bırakmıştım. Yavaşça açtığımda, herifin hâlâ kanepeye uzanmış, bebek gibi uyuduğunu gördüm. Gerçekten çirkin, Nazi bir bebek.

Daha zorlu bir mücadele bekliyordum.

"İçeri," dedim Gage'e. Beni takip etti, karavanı hızlıca ararken silahını yakınında tuttu. Bugünlerde silah taşımıyordum.

Eğer bulurlarsa Cali'ye tek gidişlik bir yolculuk. Şartlı tahliye memurum kulüpten maaş alıyor olabilir ama mucizevi bir işçi değildi.

Gage oturma odasına geri geldi, sonra çenesini hedefimize doğru salladı. *Hazır mısın?*

Evet, dedim başımı sallayarak, ateş hattının dışında ama aptalca bir şey yapmaya kalkarsa üzerine atlayabileceğim kadar yakınında bir pozisyon aldım.

"Uyan, göt herif," dedi Gage. Eller hareket etmedi. Kahretsin, beyninde hasar falan mı vardı? Düşüş onu bayıltmıştı. Bu berbat olurdu. Yani, adamın önünde pek bir gelecek falan yoktu.

-Bolt'a yaptıklarından sonra değil ama önce cevaplara ihtiyacımız vardı.

"Eller, seninle konuşuyoruz," dedim kanepeyi tekmeleyerek. Adam Gözlerini açtığında kaşlarını çatarak kıpırdandı. Silahın kendisine doğrultulduğunu gördüğü anda tüm vücudu sarsıldı ve sonra kıpırdamadan durdu.

Elli çocuk daha önce uyuyor olabilirdi ama şimdi kesinlikle uyanıktı.

"Siktir," dedi Gage'e bakarak. Sanırım bu, onu tanıyıp tanımayacağı sorusunu çözmüştü. *"Siktir!"*

Hands bir anda odanın öbür ucundan Gage'e doğru atıldı, belli ki bu işten konuşarak sıyrılamayacağının farkındaydı. Ona doğru atıldım ve daha yaklaşamadan yakaladım. Elbette kimin kazanacağına dair gerçek bir soru yoktu. Ben büyük bir adamdım ve küçük farenin hiç şansı yoktu. Bu onu hayatı buna bağlıymış gibi dövüşmekten alıkoymadı, ki bu mantıklıydı. Öyleydi de.

Yerde debelenerek sehpaya çarptık. Bir şeyin kırılma sesini duydum, bu berbattı çünkü böyle zamanlarda iz bırakmak istemezsiniz. Şimdi burayı ateşe vermemiz gerekecekti. Bu beni çok kızdırmıştı, bu yüzden fırsatını bulduğumda dizimi taşaklarına sertçe vurarak ona gününü gösterdim.

Eller çığlık attı, ben üzerine çıkarken gevşedi, başını yukarı kaldırmak için gömleğinin önünü yakaladım.

"Bunun ne kadar kötü olması gerektiğine sen karar ver," diye hırladım. "İyi oynarsan bu kadar acıtmaz."

Bana bir kafa darbesiyle karşılık verdi ve burnum çatırdadı. Homurdanarak kafasını yere çarptım, sonra da yanağına güçlü bir yumruk indirdim. Tatlı bir ateş parmak eklemlerimi yırtarak

Burnumun acısını dindirmek ve zihnimi temizlemek için. Ona iki kez daha vurdum, sonra Gage'in bağırdığını fark etmeden önce kafasını ince halıya vurdum.

"Tanrım, Ressam! Yine bayıldı, bırak

gitsin!" Ona dönüp hırlayarak baktım.

"Dur," dedi Gage, sesi buz gibiydi. Puslu havayı yarıp geçti ve kolumu indirdim.

"Kahretsin," dedim kendime gelerek. Adamın ezilmiş ve kanlar içindeki yüzüne baktım. "Ah lanet olsun. Bunun için üzgünüm."

Gage kaşlarını çatarak, "Senin öfke kontrolü sorunların var," diye

gözlemledi. "Lanet olası burnumu kırdı," dedim, geçici olarak burnumu

dürterek. Ahh. Sonra

Etrafa bakındım. Lanet olsun, her yer kan içindeydi, bir şeyler kırılmıştı. "Bu berbat bir şey."

"Evet," dedi Gage kaşlarını çatarak. "Her şeyi yakmak zorunda kalacağım. Yine de kaza gibi görünmesini sağlayacağım."

"Bunun için üzgünüm."

Başını iki yana salladı. "Özür dileme, temiz çıkmak zor bir işti ve bir kez kanamaya başladın mı her şey biterdi. Bu onun suçu. Endişelenme."

Yavaşça ayağa kalktım, sonra Gage'den yerde yatan bilinçsiz, kırık adama baktım. "Alınma kardeşim ama bir adamı öldürmeden önce evini ateşe vereceğimiz zaman bana endişelenme demek biraz boktan."

Gage kıs kıs güldü, ben de onu tersledim. Bu onu gerçekten güldürdü ve sonra ben de ona katıldım, çünkü gerçekten hastalıklı bir şekilde komikti.

"Gidip muşambayı getireyim," dedim sertçe ayağa kalkarak. "Ve koli bandını. Şansımız varsa, Bellingham'a giden yolun yarısında uyanır ve arabayı çarpmaya çalışır."

"Karşı koyduğu için onu suçlayamam," dedi Gage omuz silkerek. "Yani, yüzümü gördüğü anda onu öldürmek zorunda kalacağımızı biliyordu. O bir muhbir ama aptal değil."

"Akıllı piçler ispiyonculuk

yapmaz." "Yeterince adil."

- - -

"Kimin için çalışıyorsun?"

Odanın arka tarafında durmuş, Rollins'in -Bellingham başçavuşunun- Hands'e gülümseyişini izliyordum. Onunla birkaç kez karşılaşmıştım ve bana hiçbir zaman aşırı aklı başında biri gibi gelmemişti ama Hands üzerinde çalışmasını izlemek?

Evet, bu boktan bir şeydi.

O sabah saat dokuz gibi gelmiştim ve yaklaşık beş saattir muhbiri sorguluyorduk. Kırılmamıştı, bu da beni şaşırtmıştı. Rollins'in bir jiletle yapabileceği şeyler ... diyelim ki o piç beni korkuttu ve ben kolay kolay korkmam.

Yine de eller zordu - belli ki onu konuşur konuşmaz öldürmemiz gerektiğini biliyordu, bu da sahte güvenlik vaatleriyle bilgi alamayacağımız anlamına geliyordu. Bu ona ölmek *isteyeceği* kadar acı çektirmekle ilgiliydi. İstediğimizi elde edene kadar bunun olmasına izin veremezdik ve o da bunu bilmeliydi.

Belli ki muhbir yaşamak istiyordu. Hem de çok.

Rollins kolundaki deriyi dikkatlice sıyırırken tekrar çığlık attı. Bir an için midemin bulandığını hissettim ama kendimi tutmayı başardım. Bolt'a tuzak kurmuş, onu hapse göndermişti. Sanki hak etmemiş gibi.

Rance kaşlarını çatarak, "Tanrım, konuşsana artık," diye mırıldandı. "Bu boktan nefret ediyorum."

Çığlıklar devam etti ve sonra aniden kesildi. Lanet olsun. Bayılmıştı.

"Bu işi ne kadar ileri götürmek istiyorsun patron?" Rollins geri adım atıp boynunu kırarak sordu. Ellerini kaplayan eldivenlerden kan damlıyordu. "Onu kırabileceğimi biliyorsun ama bunun zaman alacağını hissediyorum. O güçlü biri."

Rance başını eğdi, düşünüyordu. Onun dünya kadar zamanı vardı ama benim saatim işliyordu. Pic bana burada kalmamı, Hands'in söyleyeceklerini dinlememi söylemişti. Ama o herifin evindeki yangını biz çıkarmıştık, bu da bir an önce Idaho'ya dönmem gerektiği anlamına geliyordu. Beni Hands'le ilişkilendirmeleri konusunda çok endişeli değildim, ama asla bilemezsiniz. En iyisi tedbirli davranmaktı, özellikle de Melanie beni beklerken.

"Ne düşünüyorsun, Ressam?" Rance sordu. Seçeneklerimi düşündüm. Neredeyse otuz saattir uyanık olduğum gerçeği her şeyi karmaşıklaştırıyordu, bu da ya yakında bir şeyler patlatmam ya da yere yığılmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Uykuya ihtiyacım var," diye itiraf ettim. "Belki ben biraz kestirirken sen de denemeye devam edebilirsin. Pic'in söylediklerini duymamı istediğini biliyorum ama ayakta duracak halim yok. Eve varmam altı saatimi alacak ve bu gece oraya varmam gerekiyor."

"Üst katta bir yatak odası var," dedi Rance. "Bir süre dinlenebilirsin ve burada işlerin nasıl gideceğine bakarız. Bu herifin verdiği bilgilerin onu uzun süre hayatta tutmaya değeceğinden emin değilim. Kanıtlardan ne kadar çabuk kurtulursak o kadar iyi."

"Benim için çalışıyor."

Ellere son bir kez baktıktan sonra kapıdan çıktım. Bellingham Reapers'ın Armory gibi tam bir kulüp binası yoktu, sadece şehrin dışında bir arazide bir ev vardı. Şu anda çoğunlukla terk edilmiş durumdaydı ama üst katta Rance'in yaşlı karısı Jamie'yi buldum. Muhtemelen otuz beş yaşlarındaydı ve kadın muhteşemdi. Birkaç yıl önce onunla ilk karşılaştığımda odunlara vurmuştum. Sonra Rance'in kıçına baktığı için bir müşteri adayını öldürmesini izlemiştim, bu da kalan tüm ilgimi öldürmüştü.

Bana sempatik bir gülümseme verdi. Rance ona ne kadar kulüp işi anlattı bilmiyorum ama çığlıkları duymuş olmalıydı. Sadece seksi değil, aynı zamanda çok iyi bir yaşlı kadındı - ne düşünüyor olursa olsun, bir bok vermiyordu.

"O kıyafetleri almama izin vermelisin," dedi gömleğimi ve pantolonumu göstererek. Yere baktım ve kurumuş kanla kaplı olduklarını görünce irkildim. Lanet olsun. Fark ettiğimden daha yorgun olmalıydım; temizlenmem gerekebileceği aklıma bile gelmemişti.

"Bummer. Bu kotları gerçekten
seviyordum." Gözlerini devirerek
hafifçe güldü.

"Sana giyecek temiz bir şeyler bulayım," dedi. "Sonra yukarı çık ve duş al. Eşyalarını banyoya bırak, ben onlarla ilgilenirim. Koridorun karşısında bir yatak odası var, rahatına bak.
Kulağa hoş geliyor mu?"

Cennet gibiydi.

- - -

Yarım saat sonra temizdim. Jamie'nin verdiği kıyafetler üzerime şaşırtıcı derecede iyi oturmuştu ve hatta yatağımın başucundaki masaya benim için bir sandviç, cips ve bir elma (küçük bir çocukmuşum gibi kesilmiş) bırakmıştı. Onları mideye indirdim, sonra da çok ihtiyacım olan dinlenmeyi yapmak için yatağa uzandım.

Tam dalmaya başlamıştım ki telefonum çaldı.

Nasıl gidiyor?

Kapatıp uyumayı düşündüm ama sonra onun yumuşak dudaklarını ve tatlı göğüslerini düşündüm ve tekrar uyandım.

Güzel. Dün gece geç saate kadar ayaktaydım. Silinmiş. Karnaval nasıl geçti?

Gelecek yıl benden yüz boyamamı istemeyecekler. Bunu bir kazanç olarak saymaya karar verdim.

Onun zavallı uğur böceklerini düşünerek gülümsedim. Aşk insanı kör eder derler ama kimse *o kadar* kör olamaz. İlk resim öğretmenlerimden biri bana herkesin güzel bir şeyler çizme gücüne sahip olduğunu söylemişti - belli ki Melanie Tucker'ı derslerine hiç almamıştı.

Muhtemelen en iyisi bu.

Benim tarafımda olduğunu sanıyordum.

ME: Sizi insanlığa karşı işlediğiniz suçlar için ihbar etmedim, değil mi?

Ha ha. Berbatsın.

Hiçbir fikrin yok. CDA'ya geri dönüyorum, muhtemelen bu gece geç saatte orada olurum. Sana ne kadar iyi emdiğimi göstermemi ister misin?

Cevap vermedi, ben de sırıttım ... sonra telefonum çaldı.

Böyle şeyler yazmadan önce beni uyarmalısın. Jessica beni kızarırken görünce telefonu çalmaya çalıştı.

Evde misin?

Evet. Bir makale üzerinde çalışıyorum.

Odana git.

Yemi yutacak mıydı? Uzun saniyeler geçti. Hiçbir şey yoktu. Telefon tekrar çaldı.

Yatağımdayım. **BEN:** Ne
giyiyorsun? **MELANIE:** Bana
mesaj mı atıyorsun? **BEN:**
Yapmamı istiyor musun?
Her şeyi istiyorum.

Ve birdenbire ödünç aldığım kotlar üzerime o kadar da iyi oturmamaya başladı. Aşağı uzandım, fermuarımı açtım.

Yanları dantelli bir çift erkek külotu giyiyorum. Bebek mavisi.
Başka?

Lütfen bir şey söyleme, lütfen bir şey söyleme.

Bu çok kolay ;) Önce sen.

Nasıl cevap vereceğimi düşünürken ödünç aldığım kıyafetlerime baktım. Kendi giysilerim ölü bir adamın kanıyla kaplı olduğu için üzerimdekilerin hepsinin döküntü olduğunu söylemek pek romantik görünmüyordu.

BEN: Kot pantolon ve gömlek. Yalan söylemeyeceğim, her şeyi istediğini söylediğinde fermuarımı açtım.
Sert misin?

Daha önce olmasaydım bile şimdi olacağımdan emindim.

Seninle her konuştuğumda.
Ne kadar romantiksin değil mi?

Başka ne giyiyorsun?
Senin için değeri ne?

BEN: Döndüğümde evimde akşam yemeği - gerçekten mükemmel ramen yaparım

Senin evinde ama benim pişireceğim bir akşam yemeğine ne dersin? Ramen olmayan mükemmel yemekler yaparım.

BEN: Anlaştık. Şimdi bana ne giydiğini söyle.

Hiçbir şey. Meme uçlarım sertleşti. Bir tanesini parmaklarımın arasında yuvarlıyordum ama sonra durmak zorunda kaldım. Sana tek elle mesaj atmak zor.

Aman Tanrım. Kan aşağı doğru akıyor ve düşünme yeteneğimi de beraberinde götürüyordu.

Bunun bir resmini çekmek ister misin?

Hay sikeyim. Ben de yazma yeteneğimi kaybetmiştim ve otomatik düzeltme bile beni kurtaramazdı. Bu kız tehlikeliydi. Külotumun içine uzanarak sikimi yakaladım ve sertçe sıktım. Gözlerimi kapatsam benim elim yerine onun eli olduğunu hayal edebilirdim. Dilinin bana ilk dokunduğu anı -hayatımın geri kalanında- asla unutamayacaktım. O kadar tereddütlü, o kadar dikkatliydi ki. Beni tahrik etti ve çıldırttı, çünkü bu yeterli değildi. Ona nasıl daha sert yapacağını öğretmeliydim.
Benim kızım da çok hızlı öğrenirdi.

Yabancı erkeklere resim göndermem.

Lanet olsun. Haklıydı tabii ki. Fotoğraf göndermek aptalcaydı, özellikle de benim gibi bilinen bir pisliğe.

Sanırım hayal gücümü kullanmam gerekecek. Benimle konuşmak için kendine dokunmayı kesmek zorunda kalmayacağın bir yol biliyorum.

İşte bu kadar. Bir dakika bekledim, sonra bir dakika daha, Mel'in onun meme uçlarıyla oynadığını hayal ettim . . . amını parmakladığını . . . Şimdi güzel bir resim vardı. Başparmağımı külotumun bel bandının altına soktum, kalçalarımı kaldırarak aşağı doğru ittim. Sonra sikimi tekrar kavradım ve onun tepki vermesini beklerken yavaşça kaldırdım.

Telefon çaldı.

"Hey sen," dedim, sesim boğuk çıkıyordu. "Lütfen bana hâlâ çıplak olduğunu söyle?" Melanie kıkırdadı. "*Tamamen* çıplak değilim, hâlâ külotum üzerimde.

Bunu yaptığım için kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Yapma," dedim ona, çok ciddiydim. "Bu benim Melanie'yle ilgili iğrenç fanteziler listemde en üst sıralarda yer alıyor."

"Benimle ilgili bir fantezi listen mi var?" diye sordu, sesi titriyordu. Kahretsin, sapık olduğumu mu düşünüyordu? Muhtemelen. Düşünmesi mantıklıydı, çünkü ben kesinlikle bu niteliklere sahiptim.

"Hapisteyken," diye itiraf ettim. "Her zaman seni düşündüm. Tanıştığımız ilk günden beri seni düşünüyordum, her ne kadar kontrol altında tutmaya çalışsam da. Sonra beni kilitlediler ve sen yazmaya başladın. Bana bir resim gönderdiğinde, boku yemiştim. O noktadan sonra en iyisinin bu olduğuna karar verdim."

"Peki ne tür şeylerin hayalini kuruyordun?" diye sordu, sesi daha alçaktı. Huskier. Parmaklarım yavaşladı, yukarı doğru kayarak aletimin başının hemen altındaki hassas deriyi yakaladı. *Kahretsin*, bu iyiydi. Dili daha da iyi olabilirdi.

"Uzun bir liste," dedim ona, tekrar yastığa gömülerek. "Eskiden ağzın hakkında çok düşünürdüm."

"Gerçekten mi? Peki ben ağzımla ne yapıyordum?"

"Oral seks hoşuma gitti diyelim," diye cevap verdim ve tüm fantezimin saç örgüleriyle yüzünü tutamak olarak sikmeyi içerdiğini paylaşmamayı tercih ettim. Gördünüz mü? Tam bir alet değilim.

"O anda iyi bir fikir gibi görünmüştü. Cuma günü inanılmazdı bu arada. Sadece düşünmek bile beni çok ..." Kıkırdadı. "Tamam, bu şekilde konuşmak tuhaf hissettiriyor, sanki kötü bir porno filmdeymişim gibi."

"Melanie, bunun çok ama çok kaliteli bir pornografik yapım olduğunu söylediğimde bana inan," diye cevap verdim, kayganlaştırıcı olarak kullanmak için parmaklarımla ön spermimi yakaladım. "O kadar hoşuma gitti ki sen konuşurken sikimi çıkardım ve otuz bir çekiyorum. Burada ne kadar kalacağımdan emin değilim ama muhtemelen birkaç dakikadan fazla sürmez, o yüzden lütfen şu lanet cümleyi bitir."

"Tamam," dedi ve sesindeki gülümsemeyi duydum. "Bunu düşünmek bile beni çok ıslatıyor."

Bir iniltiyi bastırdım.

"Islak olduğunu nereden biliyorsun?" Fısıltıdan öteye geçmeyen bir sesle sordum. "Çünkü kendime dokunuyorum," dedi. "Klitorisimle başladım, sonra aşağı doğru inmeye başladım. Şimdi klitorisim ve vajinam arasında gidip geliyorum. . . ."

İçimi yakan, kıvrandıran bir ihtiyaçla sesi kesildi. Sikimin üzerindeki el daha hızlı hareket etti.

"Tanrım, tekrar içine girmek istiyorum," diye itiraf ettim. "Hayatımda hissettiğim en dar amcığa sahipsin Mel. Hiç bu kadar iyi hissettiren başka bir kızla birlikte olmamıştım."

"Sen de fena sayılmazsın," diye fısıldadı, sesi gergin çıkmaya başlamıştı. "Eskiden ben de seni düşünürdüm. Önceden yani. Yatağıma uzanıp mektuplarını okurdum ve sonra tam da şu anda yaptığım şeyi yapardım, kendime dokunurdum."

Kalçalarım yukarı kalktı. Oh kahretsin. Şimdi yaklaştım. İşi yapanın benim değil onun parmakları olduğu fantezisine tutunmak zorundaydım.

"Kendi kendine mi geldin - yani beni düşünürken mi?"

Bir dakika boyunca cevap vermedi ama küçük bir nefes sesi duydum.

"Evet," dedi, sesi sertti. "Kendime dokunurdum ve seni düşünerek çok sert boşalırdım. İçimde nasıl hissedeceğini hayal ederdim. Beni arkamdan alsan nasıl hissedeceğimi. Beni bağlayıp bağlamayacağını. Aman Tanrım, bunu söylediğime inanamıyorum."

Lanet olsun. *Mel'in sapık bir tarafı vardı.* Bunu hak etmek için geçmiş yaşamımda kesinlikle inanılmaz bir şey yapmış olmalıydım, çünkü bu yaşamımda bunu hak etmediğimden emindim.

"Bunu yapabilirim," dedim, sesim boğuk çıkmıştı. "Ve çok daha fazlasını." "Oh," dedi, sesi nefes nefese ve kararsızdı. "Ressam mı?"

"Öyle mi?"

"Bağlanmaktan hoşlanıyor musun? Çünkü beni bağlamanı düşündüğümü söylediğimi biliyorum, ama gerçekten-"

Bir kahkaha patlattım. Sustu ve sonra muhtemelen utandığını fark ettim. Kahretsin. Daha dikkatli olmalıydım.

"Mellie, *senden* hoşlanıyorum," dedim ona. "İstediğin oyunları oynayabiliriz, ama bu resmi esaret olayı benim sapkınlığım değil. Bir sürü

Bir kızı bağlayarak eğlenmek ile onu kırbaçlayarak boşalmak arasında bir bölge. Ne istersen yaparız ve garanti ederim ki sen çıplak olduğun sürece ben de mutlu olurum."

"Kulağa hoş geliyor," dedi, hâlâ nefessizdi. "Bil diye söylüyorum, eğer burada olsaydın şu anda sikinin altını yalıyor olurdum. O küçük çentiği biliyor musun? Dün sabah orayı istediğim kadar keşfedemedim ... ve daha önce hiç bir erkeği derin boğazlamayı denemedim, ama seninle denemekten çekinmem."

Daha iyi.

Daha iyi.

Noel'den.

"Hâlâ kendini mi parmaklıyorsun?"

"Evet," diye fısıldadı. "Ve giderek yaklaşıyorum. Sanki içimde bir ip varmış da bacaklarımın arasına dolanıyormuş gibi... Sıkıca çekilmiş gibi... Acıtıyor ama çok iyi hissettiriyor ve gerçekten, gerçekten durmasını istemiyorum."

Bu gidişle ellerim nasır tutacaktı. Lanet olsun, keşke ben değil de o bana mastürbasyon yapsaydı. Yine de çok yaklaşmıştım; taşaklarımdaki baskı düşünmemi zorlaştırıyordu. Zorlaştırıyordu, nokta.

"Parmaklarınla ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Birini klitorisimin üzerinde daire şeklinde hareket ettiriyorum. Aşağı doğru itiyorum ve daha hızlı gidiyorum, çünkü gerçekten çok yaklaştım. O kadar ıslağım ki çatlağımdan aşağı aktığını hissedebiliyorum-ugh. Kulağa iğrenç mi geldi?"

Dudaklarımı yaladım, inlememi tuttum.

"Hayır, kulağa sikişten daha ateşli geliyor," diye itiraf ettim. Taşaklarım bir düdüklü tencereydi, sadece onun için sıcak boşalmayla doluydu. Onu dolduracak, yatağımda esir tutacaktım, sadece benim için.

Birdenbire köle-kız olayı kulağa daha ilginç gelmeye başladı. "Çok yaklaştım," diye fısıldadı. "Bana anlat-"

Aniden çığlık attı. Bağrışmalar ve yüksek bir ses duydum.

Sonra hat kesildi.

MELANIE

Kit Hayes yatak odama daldı, onu Jessica takip etti. Beni iş üstünde yakaladıklarından habersiz çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Şok olmuş bir dehşetle ciyakladım ve telefonu düşürdüm. Tanrı'ya şükür battaniyenin altındaydım; beni çıplak kıçla, tam bir sapık gibi otuz bir çekerken yakalasalardı bunu kaldırabilir miydim emin değildim.

Duş olayından sonra olmaz. Boyanmamış göğüslerimi Taz'a göstermemden bahsetmiyorum bile.

Aman Tanrım. Çoktan çok geç olmuştu.

"Neyin var senin?" Yorganı göğsüme doğru çekerek sordum. "Aklınızı mı kaçırdınız?"

"Babam ve London evlendi!" Kit gözlerini kocaman açarak bağırdı. Asık suratlı Jessica başını sallayarak bu açıklamayı onayladı.

"Evli mi? Ama Aralık ayı için bir düğün planlıyorlardı..."

"Babam bekârlığa veda partisi konusunda bana ve Em'e güvenmediğini söyledi," diye tükürdü Kit. "The Line'ı kullanıp kullanamayacağımızı sorarak büyük bir hata yaptık ve bu da onu uyardı. London'la birlikte yaygara koparmak istemedikleri için adliyeye gidip ruhsat aldıklarını söyledi. Bu sabah düğün şapelinde yapmışlar. Orada *kimse* yoktu. Em *başka bir eyalette*."

"Ona inanamıyorum," diye ekledi Jess. "Loni'nin bunu biz olmadan yapmaya hiç hakkı yoktu; çok sorumsuz ve bencilce. Sadece kendini düşünüyordu."

Oh, cidden mi? Şimdi de *Jessica* insanlara sorumluluk dersi mi veriyordu?

Bu sayılamayacak kadar çok farklı düzeyde saçmaydı.

"Bu haksızlık," diye ısrar ettim, her ne kadar ben de biraz kırgın olsam da - nedime olayını dört gözle bekliyordum. "Loni her zaman başkalarıyla ilgileniyor. Sürekli çalışıyor, bizim saçmalıklarımıza katlanıyor... Zaten bir kere düğün yaptı ve sonu iyi bitmedi. Bu işi halledip yoluna devam etmek istediği için onu suçlayamayız."

"Tabii ki onun tarafını tutacaksın," diye tersledi Jess. "*Her zaman* onun tarafını tuttun. Geçen yaz beni ona ispiyonlayanın sen olduğunu unutmadım. Loni ile kavgam olmasaydı, Kaliforniya'ya kaçmazdım ve belki de-"

Ayağa kalktım, gözlerimi ona diktim.

"Bunun için beni suçlamaya kalkışacak kadar yüzsüzsün," dedim soğuk bir sesle. "Bu benim hatam değil. . ."

İkisinin de bana baktığını fark ettiğimde sesim kesildi. Ne bakıyorlardı? Bir esinti çıplak göğüs ucuma çarptı ve battaniyeyi bıraktığımı fark ettim.

Bu çok saçma değil miydi?

"Painter'la telefonda konuşuyordun, değil mi?" Kit sordu, gözleri birkaç saniye içinde kızgınlıktan spekülatifliğe ve düpedüz pisliğe dönüştü. Bunu nasıl yapmıştı? "Aman Tanrım, şu kızarmaya bak! Biz buraya geldiğimizde telefonda seks yapıyordunuz!"

"Telefon seksi!" Jess söylenmeyi tamamen unutarak çığlık attı. "Bu ne sürtüklük! Seninle gurur duyuyorum-önce onu duşta beceriyorsun, şimdi de telefonda boşalıyorsun. Bilgin olsun, hâlâ onun iyi bir seçim olduğunu düşünmüyorum-"

"Bekle, Ressam'ı duşta mı becerdin?" Kit sordu. Bu eziyeti hak edecek ne yaptığımı merak ederek battaniyeye sarıldım. "Yani bu artık birlikte olduğunuz anlamına mı geliyor?"

Omuz silktim.

"Emin değilim," diye itiraf ettim kaşlarımı çatarak. "Bir yerlerde kulüp için bir şeyler yapmakla meşgul ama biz özeliz. En azından o gitmeden önce böyle anlaşmıştık."

Kit kaşlarını çatarak yanıma oturdu.

"Ressam münhasırlık konusunda pek iyi değil," dedi. "Seni ondan uzak durman konusunda uyardığımı biliyorum, ama belli ki bu tartışmalı bir konu ve eğlenmeni istiyorum . . yine de dikkatli olmalısın. Onu ciddiye alamazsın."

Harika, şimdi Kit de bana ders verme yetkisine sahip olduğunu düşünüyordu.

"Biliyor musun, herkesin bana sürekli ne yapmam gerektiğini söylemesinden gerçekten bıktım," diye açıkladım, öfkemi ve hayal kırıklığımı gizleme zahmetine girmeden. Kit gözlerini kocaman açarak geri çekildi. Ona ters ters baktım. "Bazı sınırları öğrenmeniz gerekiyor. İkinizin de."

"Özür dilerim, bir şey demek istemedim-"

"Kapıyı çalmadan yatak odama giriyorsun, kiminle yatabileceğimi söylüyorsun ve evlendikleri için Loni ve Reese'e bile kızıyorsun. Bu onların düğünü, senin değil ve sana neden söylemediklerini çok iyi anlıyorum. Onlar için mutlu olamazdın. Hayır, onları istemedikleri şeylere zorlamak zorundaydın. Kendi başlarına evlenmelerine şaşmamalı!"

Jessica ağzı açık bir şekilde uzaklaşıyordu. "Özür dilerim Mel."

"Üzülme," dedim başımı sallayarak. "Sadece belki arada bir diğer insanların nasıl hissettiğini düşünmeye çalış. İkinizin de. Bıktım artık bundan. Ve bu *özel* bir *görüşmeydi*, yani kiminle ve neden konuştuğum seni hiç ilgilendirmez."

Kit yere baktı. "Haklısın. Kapıyı çalmalıydık."

Özrün, nasihat girişimini kapsamadığını ya da babasının belki de kendi kararlarını verme hakkı olduğunu kabul etmediğini fark etmeden edemedim. Gerçi bu onun sorunuydu, ben zaten söyleyeceğimi söylemiştim.

"Biz aşağıda olacağız," dedi Jess. "Ve muhtemelen kapına bir kilit almalısın ... özellikle de burada seks yapacaksan.
Gerçekçi olmak gerekirse, ikimiz de bir dahaki sefere heyecanlandığımda kapıyı çalmayı unutacağımı biliyoruz."

Kit'in telefonundan bir müzik sesi geldi ve o da yere bakarak telefonu aldı. "Ben Em," dedi ve bana kaçamak bir bakış attı.

"Gidelim, Jess. Biz
planlarımız var. Portland'dan yola çıktı bile ve Coeur d'Alene'e varmadan önce yapmamız gereken çok şey var."

"Parti veriyorsun, değil mi?" diye sordum. Kit suçlu suçlu bakma nezaketini gösterdi.

"Sürpriz bir bekârlığa veda partisi," diye itiraf etti. "Bu gece. Özür dilerim. Sınırlar hakkında söylediklerinin muhtemelen doğru olduğunu biliyorum ama Em ve benim bunun geçmesine izin vermemiz mümkün değil. London'ı ailemize *doğru bir şekilde kabul etmeliyiz.* Bu bizim işimiz."

"Babanı kızdırarak mı onu karşılıyorsun?"

Kit omuz silkti. "Babamın biz küçükken bana ve Em'e neler yaptığını bilseydin anlardın. Bunu yanına bırakamayız, bırakamayız işte. Bu bir prensip meselesi."

"Deli gibi konuşuyorsun."

Kit iç çekti. "Evet, biliyorum. Ama o başlattı."

Odadan çıktılar ve ben de etrafta telefonumu aramaya başladım. Uçup gitmişti ve şilte ile duvar arasına sıkışmış halde bulmam beş dakikamı aldı.

Painter'dan altı, Reese'den bir cevapsız arama.

Kahretsin.

İlk zil sesinde cevap verdi.

"İyi misin?" diye sordu, sesi sertti. "İyiyim,"

dedim ve rahatlamış bir şekilde iç çektiğini

duydum.

"Tamam, Pic'e mesaj atmam için bana bir dakika ver, senin evinde bir sorun olduğunu ona mesajla bildirdim. Seni kurtarmak için yola çıktı bile."

"Oh kahretsin. Çok özür dilerim. Açıklayabilirim - o Jess ve Kit'ti ve onlar-" "Elbette Jess ve Kit'ti," diye mırıldandı. "Bana bir saniye ver, sonra
seni geri arayacağım."

Telefonu kapattı ve ben de sütyenime uzandım. Onu bilmem ama benim için kesinlikle ölü bir ruh hali vardı. Telefon tekrar çaldığında gömleğimi yeni giymiştim.

"Çok özür dilerim," dedim tekrar. "Odaya girdiler ve ödümü kopardılar, sonra telefonumu bulamadım ve sanırım bu gece London için acil bir bekarlığa veda partisi veriyoruz çünkü o evlendi."

Sessizlik.

Sonunda, "Bunu bana tekrar söylemek ister misin?" dedi.

"Anlaşılan sana söyleyecek zamanı olmamış. . . Reese ve Loni bu sabah evlendi. Kendi başlarına - sanırım insanların onlar için sürekli plan yapmasından hoşlanmadılar, bu yüzden kimseye söylemeden düğümü attılar."

Ressam kahkahayı patlattı.

"Eminim Kit ve Em çok kızmışlardır," dedi. "Akıllarında her türlü çılgınlık vardı."

"Em'i bilmem ama Kit oldukça üzgün görünüyor. Bu arada bil diye söylüyorum, kızlar seninle ne yaptığımızı anladılar ve beni azarlamaya başladılar, ben de onlara bağırdım. Şimdi alt katta saklanıyorlar."

Tekrar gülmeye başladı.

"Bu neredeyse bana yaşattığın kalp krizine bedel."

"Bunun için gerçekten üzgünüm," diye mırıldandım. "Beni korkuttular." "Korkunç kızlar," dedi. "Sanırım onları almak istemezsin.
Nerede kalmıştık?"

Bunu düşündüm, ama Jess ve Kit'i aşağıda düşünmek bana göre değildi.

"Yatak odamın kapısına kilit taktırana kadar telefon seksi yok. Böyle bir korkuyu daha kaldırabileceğimi sanmıyorum."

"Yarın ilk iş bunu yapacağım."

Sesi o kadar kararlıydı ki gülmekten kendimi alamadım.

"Bu gece ne zaman döneceğini sorsam deli bir kız arkadaş gibi mi görünürüm?" Ağzımdan çıkar çıkmaz sözlerimi geri almak istedim. Bunu bir şaka olarak söylemiştim ama Ressam gibi adamların kız arkadaşı olmazdı. Çıkmadığını bana kendisi söylemişti. Şimdi muhtemelen onun erkek arkadaşım olduğunu düşündüğümü sanıyordu ve ... "Öyle demek istemedim."

"Mel?"

"Öyle mi?" Söyleyeceği her şeye karşı gözlerimi kapatarak sordum.

"Senin gibi bir kız arkadaşım olsa fena olmazdı."

Korkudan sevince doğru kayarken nabzım hızlandı. Ayağa fırlamak, belki bir iki yumruk atmak istedim. Bunun yerine bir şekilde sesimi rahat tutmayı başardım.

"Ben de senin gibi bir erkek arkadaşım olmasını isterdim."

"Pic'ten sana bir anahtar vermesini istersem, bu gece bende kalır mısın?" diye sordu. "Geç geleceğim. Gerçekten geç, muhtemelen ertesi sabah erkene kadar değil, ama yatağımda beni beklediğini bilmek hoşuma gider."

"Elbette," dedim, kendimi sıcak ve mutlu hissederek. "Ben de isterim."

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Jess şoku atlatıyor gibi görünüyor," dedi London, sesi kuruydu. Bam Bam ve Dancer'ın evindeydik -kulüp çiftlerinden bir diğeriydiler- çünkü Hayes kızları The Line'ı bu kadar kısa sürede rezerve edememişlerdi. Benim özel teorim, ne kadar önceden haber verdiklerinin bir önemi olmayacağıydı. Geçen yıl Reaper'ları izlerken öğrendiğim bir şey varsa o da Reese katılmazsa bu işin gerçekleşmeyeceğiydi.

Ama bu parti kesinlikle olacaktı.

Kit, Jessica ve Em, Em'in Portland'dan buraya gelmesi için geçen süre zarfında her şeyi bir şekilde bir araya getirerek ellerinden gelenin en iyisini yapmışlardı. Beni de işin içine çekmeye çalışmışlardı ama hiçbir şekilde bulaşmak istemedim. Reese ve Loni onları sevmek zorundaydı, kan bağları *vardı*. Eklenti gibi bir şey olduğum için riske atmak istemedim. (Sadece bu da değil, ruhu olan bir insan olarak Loni'yi bu şekilde zor durumda bırakmaktan nefret ediyordum).

Öğleden sonrayı ödevim üzerinde çalışarak geçirdim, ta ki Jessica'nın beni kandırıp onunla markete gitmeye ikna ettiği ana kadar. Onun yerine beni partiye sürüklemişti ve ben bile eğlenceli olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştım. Ya da en azından striptizciler gelene kadar eğlenceliydi.

Jess şimdi bir striptizcinin kucağına yayılmış, bir kolunu onun boynuna dolamış, çılgın bir kadın gibi gülüyordu. Kit müstehcenlik sınırında bir neşeyle fotoğraf çekerken, ikinci bir adam da yaşlı kadınlardan biriyle -Marie- aynı şeyi yapıyordu. Sonra bir üçüncüsü Jess'e doğru dans etti ve altın lame muzdan bir hamağı Jess'in yüzüne doğru salladı.

(Tamam, belki de müstehcenlik sınırında değil, mezarının üzerinde dans ediyorduk).

"Sıra London'da!" diye bağırdı London'ın yaşlarındaki yaşlı kadınlardan biri olan Darcy. Onun adamı Gümüş Piçler'in bir üyesiydi, Puck'ın da üyesi olduğu kulüp.

bir parçasıydı. Onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştım ama buna dayanarak Gümüş Piçler'in de en az Azrailler kadar korkutucu olduğunu söyleyebilirdim. Jess, Loni'ye yer açmak için adamından atlarken Dancer ve Kit, London'ı kollarından tutup sürüklediler.

"Gülümse, London!" Kit bağırdı ve onu kucağına atarken fotoğrafını çekti. Loni tekrar ayağa fırladı ve bir yastık kapıp Kit'e fırlattı. Jessica onu savunmak için sıçradı ve London'a doğru bir yastık daha fırlattı.

Battle royale.

(Bu noktada çok fazla alkol aldığımızı belirtmekte fayda var. Jöle shotları. Ateş topu shotları. Em'in karıştırdığı ve büyük bir kasede servis ettiği bir çeşit narlı martini punch. Tadı şeker gibiydi ama ikinci kadehten sonra yanaklarım uyuşmaya başlayınca içmeyi bıraktım.
Ne yazık ki bu bile beni ciddi şekilde sarhoş etmeye yetmişti).

Bir yastık kafama çarparak beni yere düşürdü. Muz Hamak Adam'ın üstüne düştüm, elimi onun mumlu, kaslı göğsüne koyarak kendimi yukarı ittim, kafam fena halde karışmıştı.

"Hey," dedi bana seksi bir gülümsemeyle. "Birlikte masanın altına saklanmak ister misin?"

"Gülümse!" Jessica birdenbire bağırdı. *Bu da ne?* Kafamı kaldırdığımda onun üzerindeyken fotoğrafımı çektiğini gördüm.

"Seni küçük sürtük!" Bağırdım ve kaçmaya çalıştım. Ürkek bir acı çığlığı attı. *Kahretsin.* Zavallı adamın muz hamaklarını altın lame bir sıçrama tahtası gibi kullanmıştım. "Çok özür dilerim."

Acınası bir şekilde inledi ve yan tarafına kıvrılmak için yuvarlandı. Bu sırada Jessica telefonunu muzaffer bir edayla sallayarak yerde zıplıyordu.

"Jessica, o lanet resimleri hemen sil!" Çığlık attım.

Odayı hızla geçti ve güverteye açılan Fransız kapılarından geçti. Sonra da evin arkasındaki çayıra doğru koşmaya başladı.

"Seni öldüreceğim!" Bizi izleyenlerin kahkahalarını duymazdan gelerek bağırdım. Benimle alay etmek için başını çevirdi, koşarken kuşu ters çevirdi.

"Gel ve bokunu al!" sözleri aniden ortadan kaybolmasıyla kesildi. Kaybolmak değil, takılıp düşmek gibi. *Kayboldu* demek istedim. Bir dakika önce oradaydı, sonra yok oldu.

"Jess!" Tekrar bağırdım, öfke korkuya dönüştü. Benden o kadar da uzakta değildi. Gözlerimi açık tuttum, bulunduğu yerin hemen yakınında durdum ve yavaşça yaklaştım. Uzaylılar tarafından ışınlanmış olması pek olası görünmüyordu ama asla bilemezdiniz.

"Jessica?" Tereddütle seslendim.

"Aşağıdayım."

Etrafıma baktığımda tek gördüğüm çimenli bir çayırdı. "Ben bir şey görmüyorum." "Yerde bir delik var," dedi. "Tam üzerimdesin. Seni görüyorum. Aşağı bak."

Aşağıya baktım ve eminim ki, yerde belki bir ayak genişliğinde bir delik vardı ... en fazla bir buçuk ayak. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp aşağıya baktım. Karanlıktı, gerçekten karanlıktı. Onu zorlukla görebiliyordum, ama aşağıda bir yerde gibi görünüyordu. Kahretsin.

"Bu da ne böyle? Mağaraya benziyor."

"Kesinlikle öyle görünüyor."

"Bir çıkış yolu görüyor musun?" Endişeyle eve bakarak sordum. Gözcülerimiz bize olan ilgisini kaybetmişti. Telefonumun çekmesini umarak cebimi karıştırdım.

"Geri çekil," dedi Jessica bana. Kaşlarımı çatarak talimatlarını yerine getirdim, başı ve omuzları yerden kalkarken ağzım açık kaldı.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Az önce ayağa kalktım, aptal," diye cevap verdi. "Daha erken kalkardım ama *bunu* mesaj atmam gerekiyordu."

Cep telefonunu kaldırıp Bay Muz Hamak'ın tepesinde çekilmiş fotoğrafımı gösterirken bana hınzırca sırıttı.

"Eğer bana bunu Ressam'a gönderdiğini söylersen, kafanı bir karahindiba gibi koparırım," diye tısladım, en iyi arkadaşıma ters ters bakarak. *Eski* en iyi arkadaşıma.

"Külotunu düzelt," dedi gözlerini devirerek. "Bunu Ressam'a gönderecek gibi mi görünüyorum? Hayır, Hunter'a gönderdim, Em'in babasına. Reese'e de göndermiş olabilirim. Hatırlaması zor. Londra'dakini ona gönderdiğimi biliyorum."

Çok ama çok karanlık bir şüphe başını kaldırdı.

"Jessica. . ."

"Evet?" dedi, kirpiklerini masumca kırpıştırarak.

"Sen ve Kit partiyi kulüpteki tüm kadınlar hakkında şantaj malzemesi toplamak için mi kullanıyorsunuz?" Sesim dikkatlice düzleşerek sordum. Jessica kaşlarını çattı ve yemin ederim neredeyse incinmiş görünüyordu.

"Tabii ki hayır," dedi kendini iterek ve delikten dışarı çıkarak. "Şantaj para ya da başka bir şey istediğin anlamına gelir, değil mi? Bunu sadece eğlenmek için yapıyoruz, Mel. Senin paranı almaya çalışmıyorum. Sana ya da diğer kızlardan *birine* asla şantaj yapmam."

Başını üzüntüyle bana doğru salladı ve güven eksikliğimden duyduğu derin hayal kırıklığını ifade etti.

"Dancer'ı bulmaya gidiyorum. Bu mağara olayını biliyor olmalı, ben sağ salim çıktım ama küçük bir çocuk orada gerçekten sıkışıp kalabilir."

- - -

Biz döndüğümüzde yastık savaşı bitmiş, görünüşe göre su savaşına dönüşmüştü. Ya öyle ya da Dancer arka bahçesinde dans etmekte olan sarhoş kadın sürüsünü kontrol etmek için hortum kullanıyordu.

"Jessica!" Geri döndüğümüzde Kit bağırdı. "Buradasın-iyi haber! Şimdiden resimlerimize yanıtlar alıyoruz!" Siktir, kaç

kişiye gönderiyorlardı ki?

London yanıma gelerek, "Reese beni boğacak," dedi. Beyaz tişörtü tamamen şeffaflaşmış, muhteşem siyah sütyeni ortaya çıkmıştı.

Bir su spreyi yüzüme çarptı, ardından göğsümden aşağıya sıçradı.

"Bir şey değil!" Dancer gülerek bağırdı. Kafamı bir köpek gibi salladım, suyun bir kısmını çıkarmaya çalıştım. Kötü fikirdi, çünkü hâlâ ayaklarımın üzerinde tam olarak duramıyordum. *O yumruğun içinde ne vardı öyle?* Dancer ve London beni yakaladı, her iki kolumdan birer tane.

"Teşekkürler," diyebildim ve Dancer'ın hortumunu tekrar doğrultup tanımadığım başka bir kadının üzerine püskürtmesini izledim.

"Neden herkesi hortumla yıkıyorsunuz?"

"Hasar kontrolü," dedi, kelimeleri hafifçe geveleyerek. "Hasar kontrolü mü?"

"Evet, kızlar striptizcilerle çekilmiş fotoğraflarımızı erkeklere mesaj atıyorlar. Bir ihbar aldım - Bam Bam, Horse ve Reese ayırmaya geliyorlar. Sanırım rastgele çıplak erkekleri ellemeye başladığımızda bekârlığa veda partisinden bıktılar."

"Yani herkese su püskürtüyorsunuz çünkü ... . ?"

"Çünkü erkekler ıslak tişörtlü kızlardan hoşlanıyor," dedi, sanki cevap belliymiş gibi. *Ne?* "Kadınlar bir araya geldiğinde yastık savaşı yapalım, ardından da ıslak tişört yarışması düzenleyelim diye içten içe dua etmeyen erkek yoktur. Bam'ın çamur güreşine de ilgisi var ama ben burada sınırı çiziyorum, klas olsun. Erkekler yaşlı kadınlarını almaya geldiklerinde, onlar için hazır olacağız. Striptizcilerin parasını ödedim bile. Akılları varsa çoktan gitmişlerdir."

Vay canına. Sadece . . . vay.

"Etkileyici," diye itiraf ettim. Övgülerimi hakkı olarak kabul ederek bilgece başını salladı.

"Bu benim ilk rodeom değil, bebeğim."

Jess arkamdan geldi ve kollarını bana dolayarak kocaman sarıldı. "Bu yaşlı kadın meselesini de halledeceksin, merak etme," dedi.

Islak saçlarım.

Bekle. Ben yaşlı bir kadın değildim.

Yaşlı olmak istemedim. Ya da bir hanımefendi.

Jess'i iterek Dancer'a döndüm ama o çoktan başka birini püskürtmeye gitmişti. London da kayıptı. Marie yakınlardaydı ama.

"Hey," dedim, ona doğru ilerleyerek.

"Hey," diye karşılık verdi, aptal gibi sırıtarak. Gözleri kocaman ve ışıl ışıldı, yanakları kızarmıştı. En azından buradaki tek sarhoş ben değildim.

"Şimdi de yaşlı bir kadın mı oldum?" diye sordum.

Gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Ressam benden kız arkadaşı olmamı istedi, yani bu beni yaşlı bir kadın mı yapar?"

Marie'nin gözleri büyüdü. "Ressam cidden bunu mu sordu? Vay anasını. Hey, Soph-Painter Mel'e kız arkadaşı olmasını teklif etti!"

Ruger'in yaşlı kadını Sophie bize doğru döndü. Uzun saçları başına ve sırtına yapışmıştı. Tamamen ıslanmıştı. Benimle Marie'nin arasına baktı, belli ki şaşırmıştı.

"Gerçekten mi?" Sophie sordu. "Vay canına, bunu hiç beklemiyordum. Mesela, 'erkek arkadaş' kelimesini mi kullandı? Bu histerik."

Kaşlarımı çattım, çünkü histerik olması bir yana, hiç de komik değildi. Painter'ın kulüp işleri için sürekli şehir dışına çıkmasına şaşmamalı.

bu saçmalığa katlanmak zorunda kaldım.

"O gerçekten iyi bir adam, biliyorsun," dedim onlara ters ters bakarak. Birbirlerine baktılar ve bir kahkaha patlattılar. *"Hey!"*

Daha çok güldüler. Hayatımda ilk kez birinin suratına yumruk atmayı ciddi ciddi düşündüm. Dünya başımda dönmeye başlamasaydı kesinlikle bunu da yapardım.

Marie sonunda "Üzgünüm," demeyi başardı. "Erkeklerimiz için binlerce farklı tanım düşünebilirim ama 'iyi' genellikle bunlardan biri değildir. Ve hayır, henüz yaşlı bir kadın değilsin - birinin yaşlı kadını olmak onun kız arkadaşı olmaktan daha fazlasıdır. Bu, tüm kulübün sizi resmi bir partner olarak kabul ettiği ve ilişkinizi desteklediği anlamına gelir. Belki bir noktada yaşlı bir kadın olursun ama bu Painter'ın önce kulüple konuşacağı bir şey."

Sophie başıyla onayladı. "Bunun için bir tür süper gizli süreçleri var. Ruger bana bu konuda bir şey söylemiyor ama sanırım çoğunlukla bir duyuru ve ardından birlikte bira içmeyi içeriyor. Ama bunu bize söylemeleri mümkün değil, anlıyor musunuz? Gizemini korumalı..."

"Oh," dedim, sallanarak. Sandalye. Sandalye gibi bir şeye ihtiyacım vardı. Ayakta durmak çok zordu. Etrafıma bakındım ve duvarın yanında boş bir katlanır sandalye gördüm. Ona doğru yürüdüm, telefonum çaldığında yere yığıldım.

Neler oluyor? Hunter bana çıplak bir adama tırmanırken çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi.

Lanet olsun.

Göründüğü gibi değil.

Bir elin göğsünde, diğeri sikinde.

Yemin ederim, Kit ve Jessica bana tuzak kurdu. Em de işin içinde olabilir. Kit ve Jess birlikte, kendi parçalarından daha büyük bir şeytan gibiler. Bir araya geldiklerinde böyle şeyler oluyor. Sanırım şu rahiplerden birinin gelip şeytanları kovması gerek.

Hemen cevap vermedi. Sonunda telefonum tekrar çaldı.

Sarhoş mu?

Yumruğun içinde bir şey vardı.

Neredesin?

BEN: Dansçılar evi. Bu bekarlığa veda partisi.

Anladım. Bilginize, bir daha asla Dancer'ın punçunu içmeyin. Seni alması için birini göndereceğim, tamam mı?

Tamam.

"Bebeğim!" Marie bağırarak dikkatimi dağıttı. Ön kapıya doğru koştu, zıpladı ve bacaklarını içeri yeni adım atmış dev bir adamın etrafına doladı. At iri bir adamdı -Ressam'dan bile uzun- ve Marie onun üzerinde asılı küçük bir maymun gibi görünüyordu.

Reese onların önünden geçerek manzarayı inceledi.

Kit yerde oturmuş, telefonunu karıştırırken kıkırdıyordu.

Em büyük bir bardak punç içmeyi bitirirken ona başıyla onay verdi. Jess tamamen ortadan kaybolmuştu. Reese eğlence merkezine doğru yürüdü ve parmağının bir hareketiyle müziği kapattı. Sessizlik çöktü ve sonra Em yüksek sesle geğirdi.

"Affedersiniz," dedi, ağzını gömleğinin altıyla nazikçe silerek.

"Lanet olası kızlar," dedi Reese başını sallayarak. "Beni öldüreceksiniz." "Hey," dedi London, kollarını ona dolamak için yaklaşarak. Kadın

yüzünün yan tarafını öptü, bu da Reese'i yatıştırmışa benziyordu. Kit yavaşça ayağa kalktı, sonra babasının tam önünde durmak için yürüdü.

"Gizlice evlenenlerin başına bu gelir," dedi parmağını göğsüne sokarak. "Bunu bir daha yapma."

Reese'in ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Sonra elini aşağı indirerek Loni'nin poposunu sıktı. *Ewwww* . . . Kit'le birbirimize baktık ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü söyleyebilirdim. *Yaşlı insanlar seks yapmamalı.*

"Sana söylemeden bir daha evlenmeyeceğime söz verirsem, intikam almak için insanların hayatlarını mahvetmeyi bırakacak mısın?"

Kit onun sözlerini dikkatle değerlendirdi.

"Deneyeceğim," dedi başını sallayarak. "Sanırım affedildin. *Bu seferlik.*"

"Vay canına, bunu duyduğuma çok sevindim," diye cevap verdi. "Artık bu gece uyuyana kadar ağlamak zorunda kalmayacağım."

BOYA

Yavaşlamam gerekiyordu.

Mel'i ve o lanet striptizciyi her düşündüğümde, kendimi motosikletin hızını artırırken buluyordum. Eve döndüğümde ilk olarak ne yapmam gerektiğine karar veremiyordum: Hayes'in kızlarını mı dövmeliydim yoksa Bay Muz Hamak'ın boğazını mı kesmeliydim?

Birlikte çektirdikleri fotoğraf beynime kazınmıştı. Hunter onu benimle dalga geçmek için göndermişti elbette. Piç herif Em'e yaptıklarımdan dolayı hâlâ benden nefret ediyordu. Yeterince adil, çünkü ben de ondan nefret ediyordum.

Neredeyse striptizciden nefret ettiğim

kadar. Ama tam olarak değil.

Eli adamın aletinin üzerindeydi.

Reese birkaç saat önce bana mesaj atmış ve Mel'i gece için benim evime bıraktığını bildirmişti. Güvende olduğunu bilmek güzeldi. Bellingham'da bir süre uyudum ama hâlâ çok yorgundum ve Coeur d'Alene'e kadar uzun bir yolculuk yapacaktım. Dikkatli de olmalıydım - eyaletten izinsiz ayrılmak şartlı tahliye ihlaliydi.

Yani hız yapmak yok, şerit değiştirmek yok. . . Dinlenme yerlerinde bile durmadım, sadece mola vermek istediğimde kamyon duraklarına girdim.

İhtiyacım olan son şey, beni bir cinayet kurbanıyla aynı eyalete koyan bir şartlı tahliye ihlaliydi. Torres eve döndüğümde beni koruyabilirdi ama Washington'dan bir polis beni kenara çekerse, onun bile ortadan kaldıramayacağı bir evrak izi olurdu. Eskiden böyle şeyler için endişelenmezdim ama Mel'in sıcak ve yatağımda beklediğini bilmek? Her şey değişti. Hem de büyük bir şekilde.

Olay olduğunda Spokane havaalanını henüz geçmiştim - Idaho sınırından hala otuz mil uzaktaydım -. Tepenin üzerinden şehre doğru uçuyordum ve arkamdaki ışıkları gördüğümde başka bir arabayı geçmek için şerit değiştirdim. Bir an için kendimi başka birinin peşinde olduklarına inandırdım, çünkü yemin ederim yanlış bir şey yapmamıştım. Hiçbir şey yapmamıştım.

Sonra tam arkamdaydı ve her şey bitmişti.

Kenara çektim ve polisi bekledim.

Sikeyim.

- - -

"İyi akşamlar, efendim. Sizi neden kenara çektiğimi biliyor musunuz?"

"Hayır, hız yapmıyordum," dedim, en fazla bir buçuk metre boyundaki bir kadının nasıl olup da kendisinden iki kat büyük bir motorcuyu kenara çekebildiğini anlamaya çalışarak. Güzel de sayılırdı ama kurşun geçirmez yelek olduğunu tahmin ettiğim yeleğin altından vücudunun büyük bir kısmını seçmek zordu.

"Beyaz minibüsü geçerken sinyal vermediniz," dedi.

Hayatta olmaz. İşaret vermiştim. Kaltak benimle dalga mı geçiyordu? Yüzü ciddi ve boştu. Yine de pek çok erkek polisten aldığım o düşmanca havayı almamıştım. *Muhtemelen yasal bir durdurmaydı.* Yine de, Eller olayında beni şüpheli yaparlarsa bu durum işleri zorlaştıracaktı.

Ama bunun olasılığı neydi ki? Bilenler sadece Azrail kardeşlerimdi ve eğer Nighthawks öğrenirse, polisler endişeleneceğim en son şey olurdu.

"Söylediklerinizden şüphem yok ama sinyali kullandığımdan oldukça eminim," dedim ve evraklarımı uzatırken ona hoş bir gülümseme verdim. "Belki de bisiklette bir sorun vardır."

O da güzelce gülümsedi. Yemi yuttum. Konuşarak bundan kurtulabilirim.

"Bu mümkün. Sen ışıkları test ederken benim de bakmamı ister misin?"

"Bu harika olur," dedim ona. "Teşekkürler."

"Elbette," dedi geri çekilerek. Motosikleti çalıştırdım ve sinyali çevirdim.

"Başladı."

"İyi değil," diye yanıtladı başını sallayarak. "Çalışmıyor. Ehliyetinizi ve ruhsatınızı kontrol etmem gerekiyor. Lütfen beklerken ellerinizi gidona koyarak bisikletin üzerinde oturun."

Lanet olsun, sigortayı attırmış olmalıyım. Ehliyeti kontrol ederken arada bir geçen arabaları izledim, ceza yer miyim diye merak ediyordum. Geri gelmesi on dakika kadar sürdü, bu sefer ifadesi daha soğuktu.

"Bay Brooks, gözetim altında olduğunuz yazıyor," dedi. "Şartlı tahliye memurunuz eyalet dışında olduğunuzun farkında mı?"

"Evet," diye yalan söyledim. Biri Torres'i ararsa, bunu doğrulayacaktı. Tabii ki ödemesi artacaktı -iş yapmanın maliyeti.

"Seni bir uyarıyla bırakacağım. Ama bu gece daha fazla ışıksız sürmeni istemiyorum."

"Bir sigorta olmalı," dedim ona. "Bende fazladan var. Eğer senin için sorun değilse, muhtemelen çok hızlı bir şekilde değiştirebilirim."

"Kulağa hoş geliyor," dedi. "Sizin için bir ışık tutacağım."

Tabii ki sigorta atmıştı. Değiştirmek yeterince kolaydı ve on dakika sonra tekrar eve dönüyordum.

Melanie'ye dönelim.

MELANIE

Uyandığımda şafağın ilk ışıkları pencerelerden süzülüyordu. Nerede olduğumu anlamam bir dakikamı aldı: Painter'ın yatağında. Güzel kokuyordu. Onun gibi. Gülümsedim, gerinirken yana doğru yuvarlandım.

Reese dün gece Kit, Em, Jess ve London'la birlikte beni de götürmüştü. Hedefinin ben olmadığım açık olmasına rağmen çok sinirlenmişti. Loni-o ıslak tişörtün içindeki göğüslerine bir kez bakmıştı ve her şey affedilmişti. (Dancer bir dâhiydi.) Beni Painter'ın evine bıraktı, kilidi benim için açtı ve Jessica'nın durağına gitmeden önce güvende olduğumdan ve yerleştiğimden emin oldu.

Giysilerim sırılsıklamdı, bu yüzden uyumak için Ressam'ın gömleklerinden birini giydim. Sürüngen olduğum için banyo kapısının arkasına astığı kirli bir tişörtü aldım. Onun gibi kokuyordu, bu da kendimi sıcak ve güvende hissetmemi sağladı.

En azından dün geceki sarhoş mantığım buydu.

Şimdi kollarımda yağlı, siyah çizgiler olduğunu fark ettim. Yatağın her yerinde de vardı ve midem düğümlendi.

Belki de kirli gömlek başka bir şeye değmesin diye asılmıştı ... *oopsie*.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Painter'ın beni izlediğini görmek için başımı kaldırdım. Kahretsin, iki gözünün altında da kötü morluklar vardı ve burnu biraz yamuk görünüyordu. Kavga mı etmişti?

"Sen iyi misin?" Ona doğru yürümek için ayağa kalktığımda yağlı pisliği unutarak sordum. Beni sertçe kollarına çekti ve sonra ağzı ağzımı kapladı, dili derinlere daldı. Bu tatlı, nazik bir öpücük değildi. Bu bir damgalamaydı, ayrı olduğumuzda bile hala ona ait olduğumu hatırlatan bir şeydi. Sonra elleri kıçımdaydı ve bacaklarım beline dolanıyordu. Döndü, kalçaları benimkilere gömülürken beni duvara doğru itti.

Hiç bu kadar çabuk tahrik olmamıştım; belli ki vücudum onu tanımış ve onu hoş karşılamak istiyordu. İyi de oldu, çünkü kalçalarını fermuarını gevşetecek kadar geriye çekti ve sonra o kadar sert ve hızlı bir şekilde içime girdi ki zevk ve acı arasında gidip geldim. Sonra dibe vurdu ve ben nefes nefese kaldım, denge için omuzlarına tutundum.

"Tanrım, Mel," diye soludu, başını geriye çekerek. "Seni benim yerimde, benim gömleğimi giyerken görmek hoşuma gidiyor."

Yatağın dağınıklığı için özür dilemek üzere ağzımı açtım ama kalçalarını döndürerek içime doğru sürtündü ve ben de her şeyi unuttum. Kalçaları tekrar döndü, leğen kemiğini klitorisime doğru sertçe itti ve ben inledim. Oh Tanrım. Bir kızın bu koşullar altında düşünmesi nasıl beklenebilirdi?

Sonsuzluktan ve hiç vakit kaybetmeden sonra, Ressam vuruşlarını derinleştirmeye başladı, içimde yeni yerlere ulaştı. Gerilim daha önce hiç olmadığı kadar hızlı ve sert bir şekilde artıyordu. Aklımın bir köşesinde, dışarıda öten kuşların, kahve kokusunun ve gömleğinden dolayı yağlı bir pislik içinde olduğumun ve yakında onun da öyle olacağının farkındaydım.

Yine de bunların hiçbiri önemli değildi.

Önemli olan tek şey milyonlarca parçaya ayrılmaya çok *yakın* olduğum gerçeğiydi. Başının arkasından tuttum ve bir öpücük daha vermek için ağzını kendime çektim. Dili tekrar derinlere daldı ve tüm vücudum sıkıca kenetlendi, tam sınırda duruyordu.

Sonra beni tekrar doldurmadan önce geri çekildi, ardından beni uçurumun kenarına fırlatan sert bir öğütme izledi. Patlayıcı salıverme dalgaları içime çarptıkça sertleştim ve titredim.

Ressam içimden çıktı ve sonra onun sıcak boşalmasının kalçalarıma çarptığını hissettim.

Bir dakika kadar öyle kaldık, nefes almaya çalıştık. Sonra döndü ve beni yatağın üzerine taşıdı, aşağı indirdi ve vücuduyla örttü. O bana bakarken bacaklarım hâlâ beline sarılıydı.

bir parmağıyla yanağıma hafifçe dokundu. Sonra parmağını kaldırarak kirli siyah bir çizgiyi gösterdi.

"Mel?"

"Öyle mi?"

"Motor yağına bulanmış olmanızın özel bir nedeni var mı?" Dudağımı ısırdım ve yumuşak bir gülümseme sundum.

"Bekârlığa veda partisi," diye fısıldadım usulca. "O striptizcileri gerçekten yağlıyorlar, biliyor musun? Yüzünün her yerinde büyük, iğrenç morluklar olmasının özel bir nedeni var mı?"

"Bekârlığa veda partisi," diye fısıldadı. "Sevgilimin elini başka bir adamın aletinde gördüğümde çok sinirleniyorum. O kadar sinirlendim ki duvara çarptım."

"O adama bilerek dokunmadığımı biliyorsun, değil mi?" diye sordum. "Yani, gerçekten iğrenç biriydi."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye homurdandı Painter, sonra beni sertçe öptü. Striptizcileri tamamen unutmuştum.

- - -

Bir saat sonra, iki kez daha boşaldım, bir kez üzerime indiğinde ve bir kez de klitorisimi parmaklayarak beni arkadan becerdiğinde.

Şimdi birbirimize sarılmıştık, bedenlerimiz çıplaktı ve onu hiç rahatsız etmiyor gibi görünen siyah yağ izleriyle kaplıydı, bu yüzden ben de beni rahatsız etmelerine izin vermemeye karar verdim. Parmağımı göğsündeki izlerin üzerinde gezdirdim ve bir tarafının çürükten dolayı kararmış olduğunu gördüm.

"Yolculuğun nasıldı?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Kulüp işleri hakkında konuşamam, Mel."

Gözlerimi devirdim. "Sanki detaylar umurumda da? Sadece nasıl olduğunu ve her yerindeki bu izlere rağmen işlerin yolunda gidip gitmediğini bilmek istedim. Bilirsin, önemsediğim için?"

Yüzü yumuşadı.

"Özür dilerim. Sanırım iyi geçti, ama yine de berbattı çünkü burada seninle değildim. Morluklar küçük aptal bir kavgadan, bir anlamı yoktu, o yüzden endişelenme. Washington'da bir polis tarafından kenara çekildim. Sinyal doğru çalışmıyordu."

"Bu hiç iyi değil," dedim burnumu kırıştırarak. "Pahalı bir bilet miydi?"

"Hem evet hem hayır," dedi eğilip boynumu öperek. "Bir uyarı ile kurtuldum - sadece sigorta atmış ve hemen oracıkta tamir edebildim. Ama teknik olarak bu bir şartlı tahliye ihlali. Şartlı tahliye memurumla anlaştık ama muhtemelen kendi kıçını kurtarmak için bana ceza vermek zorunda kalacak. Belki ilçe hapishanesinde birkaç gün. Önemli bir şey değil."

Dili köprücük kemiğimde gezinmeye başladı ama onu geri ittim - şu hapishane meselesini konuşmamız gerekiyordu.

"Seni nasıl tekrar hapse atabilir?"

Ressam iç çekti, sonra tavana bakmak için üzerimden yuvarlandı. Yan döndüm ve onu dikkatle izledim.

"Hâkim, çizgiyi aşmam durumunda otuz güne kadar isteğe bağlı hapis cezası verdi," dedi sesine dikkat ederek. "Savcım bunu istediği zaman kullanabilir. Ama şartlı tahliye kurulu duruşması olmadan beni hapse geri gönderemezler. Hapis sadece bileğime vurulan bir şaplak."

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Hapse girmenin bir bilek tokadı olduğunu mu sanıyorsun?"

"Dönemimi bitirmeye kıyasla mı? Bu hiçbir şey. Hapis cezamın hâlâ iki yılı var Mel."

Kelimeler bana bir darbe gibi çarptı.

"İki yıl mı?" Fısıldadım. "Seni *iki yıllığına* geri gönderebilirler mi?"

"Bebeğim, ben de ninjalar tarafından öldürülebilirim," dedi gülerek. "Bu gerçekleşeceği anlamına gelmiyor. Kulübün şehirdeki şartlı tahliye departmanı üzerinde çok fazla etkisi var - koşullarım ciddi anlamda gevşek. Eyaletten ayrılmamam gerekiyor ama bunun için ne zaman ve nasıl cezalandırılacağım PO'ya bağlı. Onu cebimizde tutuyoruz. Güven bana, her şey yoluna girecek."

Kafasının içinde neler olup bittiğini merak ederek ona baktım, çünkü bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyordu.

"Yani seninle hapishane arasında duran tek şey bir adam mı? Ya onu kızdırırsan? Başında bu bela varken seyahat etmek gerçekten risk almaya değer mi?"

Çenesini ovmak için uzanırken yüzünü buruşturdu. Orada müthiş bir kaşıntı oluşmuştu ve bir an için dikkatimin dağıldığını hissettim. Ona dokunmak istedim. Belki yüzümü ona sürtmek. *Kendine gel, Mel. Bu oyun zamanı değil.*

"Bunların hepsi benim için yeni," dedi ve bir eliyle uzanıp yanağımı okşadı. "Daha önce kendimi riske atma konusunda hiç endişelenmemiştim."

"*Hapse girmekten* hiç endişe etmedin mi?"

"Hapishane. Hapis bir yılın altındaki cezalar içindir, hapishane ise daha uzun süreli cezalar için." "Soruma cevap vermedin," diye tersledim.

"Eğer konuşmak istemiyorsan
o zaman konuşma. Ama benimle kelime oyunları oynama."

"Tamam, gerçeği mi istiyorsun? On iki yaşımdan beri ıslahevine, hapse girip çıktım. Neyse o. Oyunu oynarsın, bazen batarsın. O zamana kadar, tüm hayatımın şartlı tahliye kuruluna yalakalık yapmaktan ibaret olmasına izin vermeyeceğim."

Ayağa kalktım ve ona ters ters baktım. "Ciddi misin sen? *Hapishaneden uzak durmak için yalakalık yapmak* umurunda değil *mi?* Ressam, sen akıllısın, eğlencelisin ve müthiş bir sanatçısın, o halde ihtiyacın yoksa neden böyle yaşıyorsun?
Alışkanlıktan mı?"

O da ayağa kalktı ve bana ters ters baktı.

"Fikir beyan etmeye hakkınız yok. Bu benim hayatım ve kulübüm için ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım. Sizi seviyor olmam oy hakkınız olduğu anlamına gelmez. Ben ve kardeşlerim oy veririz. Yaşlı kadınlar dinler ve kendilerine söyleneni yapar."

Birbirimize göz kırptık, sözleri aramızda şarjlı el bombaları gibi düşüyordu. Bu cümlede o kadar çok şey vardı ki. Kızgın mıydım yoksa ... karar veremiyordum.

"Beni seviyor musun?" Başımı eğerek yavaşça sordum.

"Evet, biliyorum," dedi, hâlâ ters ters bakarak. "Tek düşündüğüm sensin ve benim yatağımdasın - bu ben değilim, Mel. Ben böyle şeyler yapmam. Picnic'le senin hakkında konuşacağım, konuyu kulübe getireceğim. Benim yaşlı kadınım olmanı istiyorum."

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum - beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı - bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi tükürdüm.

"Ama ben yaşlı değilim."

Ressam isteksiz bir gülümsemeyle göğsümü avuçlamak için uzandı ve bu sırada meme ucumu çimdikledi. Eli bacaklarımın arasından aşağı kayarken nefesim kesildi.

"Sen de her zaman bir hanımefendi değilsin," diye fısıldadı bana doğru yaklaşırken. "Ama sen benimsin. Önemli olan tek şey bu, tamam mı? Bırak gerisini ben düşüneyim."

Sonra tekrar üstüme çıktı ve beynim kapandı.

Hapishane sorularını nasıl geçiştirdiğini fark etmemiştim bile. İşte bu kadar iyiydi.

BOYA

O gece saat altıdan hemen önce cephaneliğe yanaştım. Pic herkesi Hallies Falls'taki durumu görüşmek ve Eller hakkında bilgi almak üzere toplantıya çağırmıştı. Cep telefonumu çıkarıp kiliseye gitmeden önce tezgâhın üzerine bıraktım. Bütün kardeşler oradaydı, Duck bile. Eklemlerinde sorun yaşıyordu -Ruger bana sessizce daha fazla ata binemeyeceğinden endişe ettiklerini söylemişti.

Ne olursa olsun her zaman bir kardeş olacaktı, ama bir adam ata binmeyi bıraktığında genellikle çok uzun sürmezdi.

"Otursana," dedi Pic, ortada benim için açık bıraktıkları bir yeri işaret ederek. Genelde geride durmaya çalışırdım, ama Pic toplantıyı hafta sonu olanları tartışmak için çağırdığından, çok fazla konuşmayı bekliyordum. "Painter'ın bize tam bir raporu var; Nighthawk'larla başlayalım ve sonra diğer konuya geçelim. Hepsi senin kardeşim.
Evine hoş geldin."

Çenesini kaldırdım, sonra da hikâyeme başladım.

"Gage iyi ilerleme kaydediyor," dedim onlara. "Marsh'ın -yani başkanın- kafayı taktığı bir kız kardeşi var. Aralarındaki ilişkinin ne olduğunu bilmiyorum ama çok garip. Her neyse, kız kardeşi -Talia- Gage ile takılıyor, bu da bize oradaki bir partiye davetiye kazandırdı."

"Bu Talia neye benziyor?" At sordu.

"O tam bir sürtük," dedim ona. "Ama cehennemden bile daha ateşli. Gage ondan hoşlanmıyor ama en azından kafasına çuval geçirmeden onu becerebiliyor."

Duck bilmiş bir kahkaha attı. "O her zaman vahşi olanları seçer." "Evet, ama bunun için gideceğini sanmıyorum, daha önce gittiğinden daha fazla değil.
için. Daha ciddi bir not olarak, o kulüpte işler iyi değil. Marsh'ın adamları ve ağabeyleri - Marsh başa geçmeden önce gelenler - arasında ikiye bölünmüş durumdalar. Marsh'ın bizi incelediği izlenimine kapıldım, sanki bizim için bir işi varmış gibi."

Horse ve Ruger birbirlerine baktılar ve ben de masanın etrafında şaşkın yüzler gördüm.

"Daha da kötüsü var," diye devam ettim. "Beklentileri tam bir şaka gibi. Onları hızlı bir şekilde getiriyorlar. Henüz bisikleti bile olmayan bir çocukla tanıştım."

"Lanet olsun," diye homurdandı Duck. "Bunun böyle kalmasına izin veremeyiz." Buna itiraz etmek zordu.

"Evet," diye kabul ettim. "Ama zamanlama konusunda dikkatli olmalıyız - kafayı kestiğimizde tüm ağın dağılmasına izin veremeyiz."

Pic sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Yeterince makul," dedi. Kollarını kavuşturdu, yüzü daha da ciddileşti. "Bu konuyu kapattığımıza göre, şimdi asıl meseleden bahsedelim. Herkese muhbirden bahsedin."

"Hands adında bir adamdı," dedim. Gözlerimiz masanın öbür ucunda karşılaşınca Bolt aniden doğruldu.

"Bolt'a tuzak kuran aynı Eller mi?" Ruger sordu, sesi soğuktu.

"Evet," dedim, sesim acımasızdı. "En azından Gage'e göre. Bu boktan
ben yokken düşmüş. Onu partide gördük. Onu kaza gibi görünen bir şekilde bayıltmayı başardım ve sonra da adaylardan birinin onu eve taşımasına yardım ettim. Gage'i hiç görmemiş, yani Marsh'a haber verme ihtimali yok."

"Beni aramalıydın," dedi Bolt, sesi soğuktu.

"Gage, onu ortadan kaldırmayı planlarken bir telefon riskini göze alamayacağımızı söyledi," dedim açıkça. Bolt'un kendini kaybetmesiyle ilgili kısımdan bahsetmedim.

"Sence ona tuzak kurduğundan mı şüpheleniyorlar?" Pic sordu. Başımı salladım. "İmkânı yok, sanki adaylarından biri bana çelme takmış gibi görünüyordu. Sadece
Onu bıraktığımda güvende ve mışıl mışıl uyuduğuna dair bir şahidim var. Sorun olacağını sanmıyorum. Her neyse, partiden sonra geri döndük ve onu aldık, sonra onu Gage'in bir yerlerde bulmayı başardığı bir araçla Bellingham'a götürdüm. Onu orada sorguladılar."

Bolt gözlerini kıstı.

"Rollins?" diye sordu.

"Rollins," diye onayladım. Bolt yavaşça gülümsedi, o kadar karanlık bir gülümsemeydi ki bakışlarını zorlukla tutabildim.

"Eminim çirkindir."

"Evet," dedim ona. "Gerçekten çok kötüydü. Seni arayamadığımız için üzgünüm kardeşim, ama sana söz veriyorum, senin için onunla ilgilendik. Elleri ilk başta konuşmuyordu. Sanırım hala bilgiyi koruduğu sürece canlı çıkabileceği umudunu taşıyordu. Birkaç saat sonra biraz uyumak için mola verdim. Sonunda konuşmaya başladı ve beni uyandırdılar, böylece kendi söyleyeceklerini dinleyebildim."

"Ve?"

"Federallere bölgedeki kulüpler hakkında bilgi veriyormuş," dedim. "Görünüşe göre bu yeni bir bilgi değil, ama bu öyle. O çalışıyor

Marsh ile."

"Marsh ne yaptığını biliyor mu?"

"Sanırım öyle," dedim. "Marsh'ın ona ne kadar güvendiğinden emin değilim ama Hands'in bir muhbir olduğunu biliyor. Asıl soru Marsh'ın mı onu kullandığı yoksa onun mu Marsh'ı kullandığı. Ya da Marsh'*ı* kullanıyordu. Rollins kısa bir süre sonra onun işini bitirdi."

Pic düşünceli bir şekilde başını salladı. "Rance dağınıklıkla ilgileniyor mu?"

"O halleder," dedim. "Bisikletimi alabilmem için beni Hallies Falls'a bıraktılar ve sonra eve dönmeye başladım. Bu arada küçük bir sorun yaşadım."

"O da ne?" Pic kaşlarını çatarak sordu.

"Sinyal lambamın sigortası attı ve kenara çekildim," diye itiraf ettim. Hepsi bana baktı, sonra Ruger küçük bir homurtu çıkardı. Horse kahkahalarla güldü ve masanın her yerinde gülümsemeler gördüm. Şerefsizler.

"Bilet aldın mı?" Piknik sordu.

"Hayır, sadece bir uyarı. Hatta bana bir el feneri tuttu-" "O mu?"

Duck sırıtarak sordu. "Yani son yirmi dört saat içinde
Bir adamı kaçırdın ve öldürülmesine yardım ettin, eyaleti iki kez geçtin ... ve bir *kız* polis tarafından dönüş sinyali kullanmadığın için mi kenara çekildin? Tanrım, Painter. Sadece sen."

Onu tersledim.

"Bu yüzden beni uyardı - sanırım bir sonraki randevumda bunu Torres ile paylaşmam gerekecek."

"En iyisi bu," dedi Picnic kaşlarını çatarak. "Muhtemelen eyalet dışında olduğun için seni birkaç gün hapse atar, ama Idaho'dan ayrıldığın ve onun hiçbir şey yapmadığı duyulursa, onu aramaya başlarlar. Bu tür bir ilgiyi kaldıramayız."

"Önemli değil." Omuz silktim.

"Ressam'a sorusu olan var mı?" Pic masanın geneline sordu.

"Polis ateşli miydi?" At bana sırıtarak sordu. "Üstünü tamamen aradı mı?"

"Painter'a *gerçek* bir sorunuz var mı? Yok mu? Tamam, o zaman şimdilik bu kadar, tabii birisinin masaya getireceği başka bir şey yoksa."

İşte bu, fark ettim. Mel hakkında konuşma zamanı. Kahretsin, bana çok fazla bok vereceklerdi . . .

"Bir şey buldum."

Pic kaşlarını kaldırdı. "Bir adamı öldürmek senin için yeterli değil miydi?"

Omuz silktim. "Yoğun birkaç gün geçirdim. Cidden, Melanie hakkında konuşmak istiyorum."

Masaya bir sessizlik çöktü. Başımı çevirdiğimde Duck'ın bana o kocaman, bok yiyici sırıtışıyla gülümsediğini gördüm.

Pic'in yüzüne bakarak, "Yani, onun benim yaşlı karım olmasını istiyorum," dedim. Bana sorun çıkaracak biri varsa, o da oydu.

"Emin misin?" Pic sordu. "İyi bir çocuk ama bizim hayatımızı tam olarak bilmiyor. Önce ona biraz daha zaman tanımak daha iyi olabilir. Her şey çok hızlı gelişiyor."

"Ama bu hızlı olmadı," diye hatırlattım ona. "Onu bir yıldan uzun süredir tanıyorum ve bu süre boyunca mektuplaştık. Güzel, zeki, her şeyiyle tam bir paket. Onu alıyorum."

Pic etrafına bakındı ve ben de birinin bir şey söylemesini bekledim.

"Ondan hoşlanıyorum ve bu büyük bir sürpriz değil," dedi Ruger. "Yani, arabasını ona bir yıllığına ödünç verdi. Onu uzun mesafeden kandırdı - bu yetenek ister."

At güldü ve ben derin bir nefes aldım, bunu daha ne kadar uzatacaklarını merak ediyordum.

Bolt daha ciddi bir ifadeyle, "Muhtemelen onun için iyi olacak," dedi. "Zekisin Ressam, ama çok da umursamazsın. Hapishanedeyken kulübe hiçbir faydan dokunmaz; belki yaşlı bir kadınla birlikte olmak seni daha dikkatli olmaya teşvik eder. Sana kaybedecek bir şey verir."

Bilirdi, kadını Maggs'i bir süreliğine kaybetmişti. Şimdi tekrar birlikteydiler ama bu kolay olmamıştı.

"Bu iyi bir nokta," dedi Pic. "Kendini top mermisi olarak görüyor olabilirsin ama değilsin. Biraz daha yerleşik olsaydın bir zararı olmazdı. Benim için sorun değil."

"Şimdi ne olacak, grup kucaklaşması mı?" At gözlerini devirerek sordu. "Kızınızın keyfini çıkarın, onu kırmamaya çalışın. Yine de onu henüz yamamanız gerektiğini düşünmüyorum.
-Alışması için ona biraz zaman ver. Hepimize alışsın. İleride ikinizi de bir sürü zahmetten kurtarırız."

"O haklı," dedi Pic. Kaşlarımı çattım, bu işin gidişatından hoşlanmamıştım. "Ağırdan alman muhtemelen en iyisi. Karar senin, ama onu önemsiyorsan, alışması için ona zaman tanıyacaksın. Başka iş var mı?"

Kimse konuşmayınca tokmağını kaldırdı ve masaya sert bir sesle vurdu.

"Harika. Hadi buradan gidelim. Loni'nin evde bekleyen bir yemeği var ve ben açlıktan ölüyorum. Sadece bu da değil, Kit bu gece bir arkadaşında kalıyor, bu da sonunda onunla biraz yalnız kalabileceğim anlamına geliyor. Kız eve geleli bir hafta bile olmadı ama sanki bir yıl olmuş gibi geliyor. Ressam?"

"Öyle mi?" Dedim.

"Umarım sen ve Mel sonsuza dek mutlu yaşarsınız ama kızınız olmaz. Bu hepiniz için geçerli, bu kulüpte başka kız yok. Bununla başa çıkamam."

"Vancouver'a geri dönecek mi?" Duck sordu. Pic omuz silkti.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Döneceğini söylüyor ama tüm dersleri internet üzerinden
Bu dönem. Sanırım bana anlatmadığı bir şeyler var ama onu zorlamayacağım. Boğanın öldürmeye çalıştığı kovboyu görmek için sık sık uğruyor."

"Buradaki hikaye nedir?" Ben sordum. "Ondan hoşlanıyor falan mı?"

"Biliyorsam ne olayım. Onun bile bildiğinden şüpheliyim. Her neyse. En azından adam hala hayatta. Şimdi, sakıncası yoksa, çıkmak istiyorum. Loni köfte yaptı ve eve döndüğümde soğumuş olurlarsa birinizi vuracağım. Kim olacağına siz karar verin."

Duck homurdandı ve hepsi bu kadar.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BIR AY SONRA

Akşam yemeği için buluşmak ister misin?
Elbette.
Benim yerim, sen pişirirsen alırım.
MEL: Yani akşam yemeği için buluşmak istemiyorsun da sana yemek yapmamı istiyorsun.
Hayır, ben de seni becermek istiyorum. Gördün mü? Ben yemek yemekten çok daha fazlasıyım.
Karmaşık adam!
Çok doğru. Benim evimde görüşürüz.

MELANIE

Em kulağıma, "Painter bırakın bir ayı, bir haftadan fazla kimseyle çıkmadı," dedi. Dairesinin önünde durmuş, telefonu omzuma yaslamış, bir yandan da anahtarı bulmak için çantamı karıştırıyordum. "Bence seninle gerçekten ciddi düşünüyor."

"Ciddi davranıyor," dedim. "Beni sevdiğini bile söylüyor ama o bir sefer dışında benim onun yaşlı karısı olduğumdan falan hiç bahsetmedi. Gezilere çıktığında nereye gittiğini söylemiyor, sadece kulüp işi olduğunu söylüyor, sanki bunun ne anlama geldiğini zaten bilmem gerekiyormuş gibi."

Parmaklarım sert ve sivri bir şey buldu. *Ha!* Anahtarlığımı muzaffer bir şekilde çıkardım.

"Kulüp hayatı hakkında ne kadar çok şey bilmediğini unutup duruyorum," diye cevap verdi Em iç çekerek. "Onlar kendi işleri hakkında konuşmazlar. Asla. Bu işler böyledir, seninle ilgili kişisel bir şey değildir."

"Hiç mi?" Buna inanmakta güçlük çekerek sordum. "Peki ya sen ve Hunter? Cidden bana onun sürekli gittiğini ve senin nerede olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun?"

"Bu ... yapışkan bir şey," dedi yavaşça. "Varsayımsal olarak konuşalım. Kadınların bu tür şeyleri bilmemesi gerekir. Bizim iyi yaşlı kadınlar olmamız, erkeklerimizi desteklememiz ve onların ne yaptıklarını bildiklerine ve bizim için en iyisini düşündüklerine güvenmemiz gerekiyor. Gerçekte, birçok erkeğin kadınlarıyla konuştuğunu düşünüyorum - Loni'yi bilmesem de annemin kulübün işlerinin çoğuna dahil olduğundan eminim. Ne kadar paylaştıkları ilişkiye ve kadının kulüp hayatına ne kadar dahil olduğuna bağlı. Yine de şunu bir düşünün: Painter'a karşı tanıklık etmek zorunda kalacağınız bir pozisyonda olmayı gerçekten istiyor musunuz?"

"Vay be. Bunu hiç düşünmemiştim."

Belli ki pek çok şeyi hiç düşünmemiştim. Kapıyı açarak stüdyonun içinden yukarı çıkan merdivenlere doğru yürüdüm.

"Bunu aklınızda tutun," dedi. "Evli olmadığınız sürece, ifadenizi zorla alabilirler. Onu korumak için yalan söyleyebilirsin -bu arada yaşlı bir kadından da bu beklenir- ama gerçekten hiçbir şey bilmiyor olman daha iyi değil mi? Bu şekilde onu ele vermeniz için sizi kandıramazlar."

"Bu seni hiç rahatsız ediyor
mu?" Güldü.

"Benim için daraltın - beni rahatsız eden *şey* nedir?"

"Hunter'ı korumak için yalan söylemek zorunda kalabileceğin gerçeği mi?"

"Hayır," dedi, sesi gayet gerçekçiydi. "Eminim bu hayatın içinde büyümüş olmamın faydası vardır ama Hunter ne yaparsa yapsın, bunu yapmak için iyi bir nedeni olduğuna güveniyorum. Kardeşlerine de güvenmeyi öğrendim, yani gece onlardan birinden bir telefon aldığında bunun önemli olduğunu biliyorum. Ama benim tüm detayları bilmem ona sadece zarar verebilir ve ben onun güvende olmasını istiyorum. Nasıl çalıştığını görüyor musun?"

"Painter'a güveniyorum," dedim yavaşça. "Ama kulübüne güvendiğimden emin değilim. Özür dilerim, burada babanın dünyasından bahsettiğimizi biliyorum ama bu bana gerçekten garip geliyor. Painter'la birlikte olmak için beynimin bir bölümünü kapatmam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Beyninizi kapatmak zorunda değilsiniz. Sadece neyin gerçekten önemli olduğunu ve önemli olmayan şeyleri nasıl devre dışı bırakacağınızı öğrenmeniz gerekir."

"Bekle, bana adamının gece ortadan kaybolmasının ve günlerce aramamasının önemli olmadığını söyleyemezsin."

"Tabii ki önemli," dedi gülerek. "Hunter gittiğinde onun için endişeleniyorum. Onu düşünüyorum ve özlüyorum. Yapmadığım şey, neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışmak için çok fazla zaman harcamak, çünkü bundan iyi bir şey çıkmaz. Bunun yerine enerjimi önemli olan şeylere harcıyorum. İşime. Evdeki işlerle ilgilenmek. İnsanlar her zaman kulüplerdeki erkeklerin nasıl kontrolcü olduğundan bahseder ama ben tüm faturaları ödüyorum ve paramızı yönetiyorum. Onun zamanı yok."

Çantamı masanın üzerine bıraktım, sonra Ressam'ın yatak odasına girdim. En sevdiğim gömleğim -bu sefer motor yağı yoktu- serilmiş ve beni bekliyordu. Son birkaç haftadır onun kıyafetlerini giymemin Ressam için büyük bir tahrik unsuru olduğunu öğrenmiştim. Bu işe yaradı, çünkü benim için de büyük bir tahrikti.

"Düşünecek çok şey var," dedim Em'e. "Ama gitmeliyim - yakında burada olacak ve hazırlanmak istiyorum."

"İyi eğlenceler," dedi bilmiş bir kıkırdamayla. "Ve güvende kalın. Henüz etrafta koşuşturan küçük bir Ressamla başa çıkabileceğimden emin değilim."

"Geri al," diye tısladım. "Tanrım, düşünebiliyor musun? Daha yirmi bir yaşında bile değilim. Hamile kalmak çok kötü olurdu."

Hemen cevap vermedi ve ben de kaşlarımı çattım. "Em?"

"Hey, özür dilerim," dedi. "Sadece dikkatim dağıldı. Bu gece Ressam'la iyi vakit geçir, tamam mı? Ve değiştiremeyeceğin şeyler için endişelenme. Kulüp neyse odur. Dışarıdan bakıldığında bazen o kadar da harika görünmüyorlar, ama zamanla arkanızda olmalarını takdir edeceğinizi düşünüyorum. Güle güle!"

"Güle güle."

Biraz müzik açtım ve gömleğini giyebilmek için soyundum. Üzerimde uzun duruyordu, neredeyse bir elbise gibi. Arkamdan yaklaşıp kumaşı yakalayarak yavaşça kaldırırken kafamda yemek pişirme hayalleri belirdi. Oh, güzel. Çok güzeldi.

Kapı alt kata çarptı. "Mel, burada

mısın?"

Adımlarımı biraz sallayarak yatak odasından çıktım, sonra durdum. Ressam büyük bir buket kırmızı gül taşıyordu. Kocaman bir

Bir. Gözlerim kocaman oldu.

"Bugün iyi bir gün geçirdim," dedi bana sırıtarak. "Adam beni aradı - Bay Area'dan özel bir müşteri. Bisikletinin tam boy bir portresini istiyor ve bunu yapmam için bana bir servet teklif etti. Ama en iyi kısmı bu bile değil. Orada bir galerisi var. Çalışmalarımdan bir sergi yapmakla ilgilenebileceğini söyledi. Bütün öğleden sonra malzeme almak için koşturdum."

"Gerçekten mi?" Ciyak ciyak bağırdım. "Aman Tanrım, bu inanılmaz! Senin adına çok mutluyum."

Ona sarılmak için acele ettim, bu sırada neredeyse onu yere seriyordum. Beni sert ve derin bir şekilde öperken yiyecekler ve güller yere düştü.

"Yatak odası mı?" Sonunda bana bir mola verdiğinde fısıldadım.

"Yemek," dedi ve acıklı bir gülümseme sundu. "Bugün çılgın bir gündü ve her şeyin ötesinde sana mesaj attıktan hemen sonra telefonumun şarjı bitti - kahvaltıda yediğim çörekten beri hiçbir şey yemedim."

İç çekerek geri çekildim çünkü adam yemek için bir şansı gerçekten hak ediyordu. Güller gözüme çarptı.

"Vazonuz ya da başka bir şeyiniz yok, değil mi?" Utangaç bir tavırla onları elime aldım. Düşüşten pek zarar görmemişlerdi; birkaç taç yaprağı eğilmişti. . .

"Bunların senin için olduğunu düşündüren
ne?" Donup kaldım. "Özür dilerim, öyle
sanmıştım-"

Gülmeye başladı, sonra yüzümü kocaman ellerinin arasına aldı. "Tabii ki senin için."

Sonra bana yumuşak, tatlı bir öpücük verdi.

"Üstümü değiştireceğim," dedi. "Çantada taco için malzemeler var. Sanırım her şeyi hatırladım."

- - -

Hayatta her şeyin mükemmel olduğu o nadir anları bilirsiniz. O akşamın ilk yarısı o güzel anlardan biriydi. Bunu tarif etmenin gerçek bir yolu yok, çünkü özel bir şey olmadı. Birlikte yemek yedik ve sonra beni stüdyoya çağırdı, böylece beni tişörtüyle ve başka hiçbir şey giymeden çizebilecekti. Doğal olarak bu başka şeylere yol açtı ve biri kapıyı çaldığında tam iyi kısma geliyorduk.

"Kahretsin," diye mırıldandı Ressam, pantolonuna uzanırken. Bana örtü olarak kullandığı bir çarşafı fırlattı ve o kapıya doğru yürürken ben de yarı çıplak bedenimin üzerine çektim. "Öyle mi?"

"Ben Kandace Evans," diye bir kadın sesi duyuldu. "Ben yeni şartlı tahliye memurunuzum. Lütfen kapıyı açın."

"Şartlı tahliye memurunun bir erkek olduğunu sanıyordum," diye fısıldadım.

Ressam kaşlarını çattı. "Öyleydi. Piknik'i aramaya hazır ol, tamam mı? Bu konuda içimde kötü bir his var."

Bir elini saçlarında gezdirdi, sonra da gözetleme deliğinden bakmak için bir adım attı.

"Kapıyı açıyorum," dedi ve sürgüyü çevirdi. Koyu renk saçlarını başının arkasına toplamış uzun boylu bir kadın dışarıda bekliyordu. Arkasında iki polis vardı. Yüzündeki ifade hiç de dostça değildi.

"Levi Brooks?" diye sordu, onu bir aşağı bir yukarı süzerek. Ressam kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Ben Levi."

Bana bakmak için onun etrafından dolandı. "Ve bu?"

"Melanie Tucker. Kız arkadaşım."

İçeri girdi ve bana baktı. "Çarşafın

altında ne saklıyorsun?" Öksürdüm,

başka tarafa baktım. "Um . . ."

"Kız çıplak," dedi Painter açık açık. "Bizi bir şeyin ortasında yakaladın. Sizi tanımıyorum. Torres nerede?"

Kadın ifadesiz bir şekilde ona döndü.

"Chris Torres idari izinde, soruşturmanın devamı bekleniyor." "Neden?"

Ressam kaşlarını çatarak sordu. Bu, Chris Torres için iyi bir haber olamazdı.

Kahretsin. Giyinip telefonumu bulmam gerekiyordu. Reese'i aramalıydım. Burada cidden boktan bir şeyler dönüyordu.

"O ve aralarında amirinin de bulunduğu dört kişi rüşvet almakla suçlanıyor," dedi sesi soğuk bir şekilde. "Onun dosyaları bana devredildi. Sizinkini inceledim ve size geçiş izni verdiği çok açık.
Bu sabah neredeydiniz Bay Brooks? Sabah on bir civarı?"

"İşteydim."

"Hayır, değildin," dedi ve sesinde bir zafer belirtisi yakaladım. "Kontrol ettim. Ve bu konuda bana yalan söyledin. Bu şartlı tahliye ihlalidir. İkinci ihlalin, çünkü dosyana göre, bir gün önce

ama Torres seni sadece hafta sonu için hapse gönderdi. Bu sefer içeride birkaç günden fazla kalacaksın. Hala yaklaşık bir aylık isteğe bağlı gözaltı sürem var ve bunu kullanmayı planlıyorum. Şimdi. Memurlar seni gözaltına almak için burada."

"Onu öylece götürüyor musun?" Şaşırmış bir halde sordum. "Bunu öylece yapamazsın.

-Çalışıyordu ama dükkânda değildi. Bir komisyon için malzeme alması gerekiyordu."

"Şartlı tahliye bir ayrıcalıktır, hak değil," diye cevap verdi, sesi kendini beğenmiş ve tatmin olmuş bir şekilde. "Azrailler çok uzun zamandır kendilerini kanunların üstünde tutuyorlar. Bay Brooks'tan başlayarak buna bir son vermenin zamanı geldi. Tüm daireyi de arayacağız. Gitmeniz gerekecek."

"Ama ..." Neredeyse paniğe kapılmış gibi hissederek Ressam'a baktım.

"Piknik'i ara," dedi, sesi sert ve güven vericiydi. "O her şeyi halledecektir. Yukarı çık, giyin ve eşyalarını topla. Ben arama izni olmadan arama yapma hakkımdan vazgeçtim ama sen vazgeçmedin."

"Yanınıza bir memur göndereceğim," dedi şartlı tahliye memuru. Gözlerimi ona diktim. Bu kadından hoşlanmamıştım. Azıcık bile.

"Önce kimliğinizi görmek istiyorum," dedim.

Kasıla kasıla yanıma geldi ve bir rozet uzattı.

Kandace Evans, elbette.

"Bu isim tanıdık geliyor," dedim kaşlarımı çatarak. Kandace başını eğdi.

"Muhtemelen kardeşim Nate hakkında bir şeyler okumuşsundur," dedi, sesi soğuktu.

"Bir yıldan biraz fazla bir süre önce ortadan kayboldu. Ne olduğunu bilmiyoruz ama Orakçıları araştırıyordu ve sonra aniden ortadan kayboldu. Bu ilginç bir tesadüf değil mi? Şimdi eşyalarını topla ve buradan git. Kaç ve Reese Hayes'e oğlunun burada olduğunu ve onun son Azrail olmayacağını söyle. O zaman sana yeni bir erkek arkadaş bulmanı öneririm. Bunun geleceği pek parlak görünmüyor."

DÖRT HAFTA SONRA

Banyoya koştum, umutsuzca Jessica'nın beni kusarken duymayacağı kadar derin bir uykuda olduğunu umuyordum. Yine kusmuştum. Bugün beşinci kez kusarak uyandım.

Başlarda inkar ediyordum.

Belki de sadece strestendi - ne de olsa erkek arkadaşım hapisteydi. Onu sürükleyip götürmüş ve kilitlemişti ve kimsenin onu durdurmak için yapabileceği bir şey yoktu. Bu tür bir stres, bağışıklık sisteminizin böceklerle savaşma yeteneğini düşürür. Sürekli yorgun olmamın ve garip hormonal dalgalanmalar yaşamamın ... ve adet görmememin ... ve kusmamın ... nedeni bu olmalıydı.

Ne yazık ki benimki gibi bir hayattan sonra (sarhoş baba, kayıp anne- Go *team!)* uzun vadede inkârı göze alamazsınız. Hayatta kalmak istiyorsanız olmaz. Bu yüzden dün gece Walgreens'e uğradım ve birkaç hamilelik kiti aldım (iki farklı marka, çünkü hayatımı mahvedecek haberler taşıyorlarsa, kesinlikle emin olmak istedim). İşeyecek kadar uzun süre kusmayı bırakır bırakmaz onları almayı planlamıştım.

On dakika sonra küvete yaslanmış, yerdeki iki çubuğa bakıyordum. Birinde parlak mavi bir artı işareti vardı. Diğerinin üzerinde ise bir bebek resmi vardı, sanki sonuçları resimsiz okuyacak kadar zeki olmadığımı düşünmüşlerdi.

Böyle bir şey olamazdı. Bunu gerçekliğim olarak kabul etmeyi *reddediyordum*. Doğru, her zaman prezervatif kullanmamıştık ama o da hiç içime boşalmamıştı. Yani, bunun olasılığı neydi?

Çubuklar suçlayıcı bir şekilde beni işaret etti.

Tamam, benim durumumda görünüşe göre olasılıklar yüzde 100'dü.

"Hey, içeride işin bitmek üzere mi?" Jess kapıdan bağırdı. "Bu sabah bir sınavım var, duş almam lazım. Fazla zaman kalmadı."

Onu görmezden geldim çünkü testi umurumda değildi. Okul, arkadaşlık ya da herhangi bir şey umurumda değildi, çünkü hamileydim ve bu gerçekti ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu ... ama yapabilirdim. Bu sorunu ortadan kaldırabilirdim.

Kimsenin bilmesi gerekmiyordu.

Bu benim küçük sırrım olabilir, sadece doktora hızlı bir ziyaret ve *puf!* Sorun çözüldü. Elimi karnımın üzerinde gezdirerek içeride bir bebek olduğunu hayal etmeye çalıştım. Henüz hissedemiyordum ama son zamanlarda karnımda biraz daha fazla şişlik olduğu kesindi. Orada bir çocuğum vardı. Gerçekten. *İçimde* gerçek, canlı bir bebek.

O anda, onu kesinlikle öldüremeyeceğimi anladım.

Hiçbir şekilde.

"Kapıyı aç, Mel!" Jess tekrar seslendi.

Gözlerimi kapattım ve başımı küvete yaslayarak durumu anlamaya çalıştım. Tamam, demek ki bir bebeğim olacaktı. Ayları geri sayarak bu yaz, sömestr bittikten sonra olacağını anladım. Bu da bir şeydi. Kapı tekrar tıkırdadı.

Jessica endişeli bir ses tonuyla, "Mel, eğer hemen bir şey söylemezsen içeri giriyorum," dedi.

"Saçmalama," diye cevap verdim hafifçe. Tüm bunlar çok gerçek dışıydı. "Kapının üzerindeki çıkıntının tepesinde bir iskelet anahtar var. İşe yarayacaktır."

Daha fazla tıkırtı sesi duydum, sonra kapı açıldı ve Jessica içeri girdi. Kaşlarını çatarak bana baktı.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Banyoda yerde oturuyorum."

"Mel?"

"Öyle mi?"

Önümde yavaşça diz çöktü ve çubuklardan birini aldı. "Bu düşündüğüm şey mi?" diye sordu, sesi bir fısıltı gibiydi.

"Bu senin ne düşündüğüne bağlı," dedim ona, kendimi uzak ve kopuk hissederek. Şokta mıydım? Şokta olmalıydım. Büyüleyici.

"İki pozitif hamilelik testi gibi görünüyor."

"Oh, evet. O zaman kesinlikle düşündüğün şey."

"Bunlar senin mi?" diye dikkatle sordu, bana her an kırılabilecek çok kırılgan bir cammışım gibi bakıyordu. İçimi çektim, sonra başımı çevirip gözleriyle buluştum.

"Onlar benim," diye fısıldadım, gözyaşlarımın yüzümden aşağı akmaya başladığını hissederek. "Kahretsin, Jessica. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Ben daha iyi biliyorum. Ben bundan daha zekiyim."

Yanıma yaklaşarak beni kollarının arasına aldı ve bir elini saçlarımda gezdirdi. "Oh, Mellie. Bunu atlatacağız, söz veriyorum. Bunu birlikte atlatacağız. Ne yapmaya karar verirsen ver."

"Onu öldürmeyeceğim," dedim çabucak. "Onu öldürmek istemiyorum."

"O zaman onu öldürmeyeceksin," dedi bana, sesi sertti. "Ve eğer birinin bir sorunu varsa, onu bana gönderebilirsin. Ben deli olanım, unuttun mu? Onları keserim, sorun çözülür."

Sonra gözlerini şaşı yaptı ve dilini bana doğru uzattı. Birden kendimi daha iyi hissettim.

Bu korkutucuydu, dehşet vericiydi ama bunu tek başıma yapmak zorunda değildim. Jessica buradaydı ve çılgın, tuhaf tavırlarına rağmen, *asla yapmadığı* bir şey vardı.
kaçtı. Çocuklar. Toplum merkezindeki çocukları çok sever, onlara öğretmenlik ve akıl hocalığı yapmak için canla başla çalışırdı.

Jess bana yardım etseydi, iyi olurdum.

"Bugün hapishaneye gidiyorum," dedim sessizce. "Sence ona şimdi söylemeli miyim?"

Jessica kaşlarını çattı.

"Nasıl tepki vereceği hakkında bir fikrin var mı?" "Hiç

yok. Çocuklardan falan hiç bahsetmedik."

"Belki bugün onu bir yoklayabilirsin," dedi. "Bu konuda nerede durduğuna dair bir fikir edin. Eğer doğru zamansa, ona söyle. Aksi takdirde hazır olana kadar bekle. Bunun muhtemelen dünyanın sonu gibi geldiğini biliyorum, ama bir şeyleri çözmek için aylar ve aylar var. Hepsini bugün yapmak zorunda değilsiniz."

Haklıydı.

"Teşekkürler,

Jess."

"Merak etme," diye cevap verdi, yanıma sokularak. "Biliyor musun, bu konuşmanın hep başka türlü olacağını hayal etmiştim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Her zaman yanlışlıkla hamile kalanın ben olacağımı düşünmüştüm," dedi gülerek. "Yine de sen olduğun için memnunum. Hamilelik, doğum ve tüm bu saçmalıkları yaşamaya hazır değilim."

"Her zaman aynı anda hem doğru hem de yanlış şeyi söylemeyi nasıl başarıyorsunuz?"

"Sadece bir yetenek, sanırım. Herkesin yetenekleri vardır."

- - -

Bölge hapishanesinde Painter'ı görmeye kaç kez gitmiş olursam olayım, üzerimin aranmasına asla alışamadım, kendimi kirli hissettim. Sanki bende bir sorun varmış gibi, çünkü düzgün insanların gitmemesi gereken o yerde birini ziyaret ediyordum.

Hapse girdiğinden beri geçen haftalarda, kulübün şartlı tahliye memuruyla ne haltlar döndüğünü anlamaya çalıştığını biliyordum. Hikayenin tamamını bilseler bile kimse söylemiyordu. Resmi olarak hâlâ idari gözetim altındaydı.

Ona karşı suç duyurusunda bulunabileceklerine dair söylentiler duymuş olmama rağmen.

Sadece Ressam'ın bu işe bulaşmamasını umuyordum.

İyi tarafından bakarsak, bugün buradaki son ziyaretimdi - onu yarın taburcu edeceklerdi. Reese'e göre bunların hiçbiri normal değildi ve Ressam için endişelenmemeliydim.

Tabii ki hamile olan o değildi.

Sonunda onu beni görmesi için getirdiklerinde o kadar gergindim ki titremeye başlamıştım.

"Selam bebeğim," dedi, parlak turuncuya boyanmış bir masaya ve taburelere gelip karşıma otururken sesi sıcaktı. Muhtemelen hiçbiri silah olarak kullanılamasın diye hepsi zemine cıvatalanmıştı.

Çok güzel.

"Hey," diye fısıldadım ona gülümseyerek. Dokunmamamız gerekiyordu ama o bazen masanın altından ayağını benimkine doğru uzatıyordu. "Nasıl gidiyor?"

"Buradan gitmeye hazırım," dedi ve bana gülümsedi. "Seni özledim. Bisiklete binmeyi de özledim. Hatta Puck denen pisliği bile özledim. Herif haftada iki kez beni görmeye geliyor. Buna ne dersin?"

Bu beni çok güldürdü, çünkü bu ziyaretlerin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

"Seninle bir şey konuşmak istiyordum," diye başladım.

"Ne oldu?"

"Kulüp hayatı hakkında." Hmm ... nasıl söylenir? "Herkes işlerin normalde böyle yürümediğini, bu şartlı tahliye memurunun kulübü ele geçirmeye çalıştığını falan söylüyor. Ama aynı zamanda hapis yatmış kardeşleriniz olduğunu da biliyorum. Peki ya aileleri? Çoğunun yaşlı kadınları, çocukları falan olduğunu biliyorum. Böyle adamlar hapse girmek zorunda kaldıklarında ne yaparlar?"

"Ne gerekiyorsa," dedi başını eğerek. "Neden sordun?" "Geçen gün

Dancer'ın evindeydim," dedim ona. "Ve ben çocuklarının resimlerine bakıyorum. Gerçekten güzel bir aileleri var. Bam Bam hem babalık yapıp hem de kulüp için yapılması gerekenleri yapmayı nasıl başarıyor? Bu çok zor bir denge gibi görünüyor."

Ressam gözlerini bana dikti.

"Neden bana asıl soruyu sormuyorsun?" dedi, sesi ciddiydi. Derin bir nefes aldım.

"Bir gün aile sahibi olmak istiyor musun?"

Ressam koltuğunda arkasına yaslandı, gözleri yüzümü inceliyordu. Sonra yavaşça başını salladı.

"Hayatta olmaz."

İçimde bir şeyler burkuldu. Bunun kalbimin kırılması olduğunu söylemek isterdim ama büyük ihtimalle mide yanmasıydı. Son zamanlarda bunu daha çok yaşıyordum.

"Asla mı?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

"Mel, ben koruyucu aile sistemi içinde büyüdüm. Şanslı olanlardan biriydim, çünkü dayak yedim ama hiç tecavüze uğramadım. Tecavüze uğrayan çocukları izledim. Pezevenklik yapan çocukları izledim. On bir yaşındayken birkaç çocukla birlikte kaçtım ve ondan sonra sokaklarda yaşadım, beni ıslahevine attıkları noktaya kadar. Hapse girmek için ne yaptığımı tahmin etmek ister misin?"

Yutkundum. "Ne yaptın sen?"

Acı bir gülümseme yüzünü buruşturdu. "Hiçbir şey değil. Seni koyacak başka yerleri yoksa cezaya atarlar. Kötü bir şöhretim vardı, sorun çıkarırdım. Hiçbir koruyucu aile beni kabul etmedi. Bana yeni bir yer bulana kadar altı ayımı içeride geçirdim ama o zamana kadar çoktan bir şeyler bulmuştum."

Daha yakına eğildi, gözleri yoğunlaşmıştı.

"Zaten hapis yatacaksan, suçu da işlesen iyi olur." Sonra kollarını önünde kavuşturarak arkasına yaslandı.

"Bu dünyaya bir çocuk getirmemin imkanı yok. Ona bunu yapma riskini alamam ve zaten boktan bir baba olacağımı biliyorum. Çocukları sevmiyorum bile. Garip kokuyorlar, çılgınca şeyler yapıyorlar ve her zaman bir anda ortaya çıkıyorlar. Bir baba istiyorsan, başka bir yere baksan iyi edersin."

Tekrar yutkundum ve ona baktım.

"Tamam o zaman. Bildiğim iyi
oldu."

Bana gülümsedi ve bu gülümseme gözlerine ulaştı. "Yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum bebeğim. Sana sarılacağım. Harika olacak."

"Elbette," dedim belli belirsiz. "Harika. Çok güzel vakit geçireceğiz. İzin verirseniz, tuvalete gitmem gerekiyor."

Ressam kaşlarını çattı. "İyi misin?"

"Harika," dedim sıkıca gülümseyerek. "Ama gerçekten işemem lazım. Yarın görüşürüz, tamam mı?"

Sonra da oradan çıktım.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

BIR GÜN SONRA
RESSAM

Mel beni hapishanenin dışında beklemiyordu.

Tamam, tam olarak öyle olmasını beklemiyordum. Dersi olduğunu biliyordum ve okulu kaçırmasını istemiyordum. Yine de, bir parçam belli ki onu ekmesini diledi, çünkü Picnic, Horse tarafından kuşatılmış olarak bana doğru yürürken bile kendimi onu ararken buldum.

Pic, "Seni turuncu olmayan bir şey giyerken görmek güzel," dedi ve beni kollarının arasına alarak kaburgalarımı kıracak şekilde sarıldı. "Orada iyi misin?"

"İyi," dedim, bir infaz koruma memurunun izlediği kapıya doğru bakarak. "Torres'e ne olduğunu çözebildin mi?"

"Bunu şapelde konuşuruz," dedi sesini alçaltarak. "Kardeşlerin hepsi seni bekliyor. Kızlar da bu gece senin için bir parti planlıyorlar, güzel olacak. Sen buradayken Mel gerçekten çok sağlamdı. Belki de gidip onunla şu yaşlı kadın meselesini konuşmanın zamanı gelmiştir."

\- - -

Kırk dakika sonra hepimiz kilisedeydik. Kucaklaşmalar falan derken konuşacak kadar yerleşmek bir on dakika daha sürdü.

Piknik sonunda, "Tamam, hadi gidelim," dedi. "Ressam, bir sandalye kap. Çok şey oluyor ve sizi bilgilendirmemiz gerekiyor."

Sürpriz bir şekilde, Duck her zamanki sandalyesini benim için çekti ve omzuma vurdu.

"Anın tadını çıkar kardeşim," dedi bana. "Önümüzde zorlu bir yol var, buna şüphe yok."

"Tanrım, onunla akıl oyunları oynama," diye tersledi Ruger. "Sen bir piçsin, Duck."

"Hayır, Boonie piçin teki. Ben bir Azrail'im," diye cevap verdi Duck, kendi saçma şakasına kıkırdayarak. Bolt homurdanırken At gözlerini devirdi.

"Yeter," dedi Pic. "Şu işi halledelim, tamam mı? Kızlar yemek hazırlıyor ve bütün gün burada oturmak için fazla güzel kokuyor. Sadece bu da değil, London az önce bana mesaj attı. Melanie ile birlikte yola çıkmış ve içimden bir ses Painter'ın onu tekrar görmek isteyeceğini söylüyor."

"Alet kızın içine girecek," dedi At yardımsever bir şekilde. "Senin elin değil.
Anladın mı?"

"Kapa çeneni," dedim sırıtarak. Artık dışarıda olduğuma göre üzerinde çalışmam gereken yepyeni bir fanteziler listem vardı.

"Pekâlâ, işte hikâye," dedi Pic. "Görünüşe göre bir süredir Torres'i izliyorlarmış. Evans denen kaltak bizi ele geçirmeye çalışıyor - kardeşinin kaybolmasının arkasında kulübün olduğundan şüpheleniyordu - ve soruşturmayı öğrendiğinde her şeyin üzerine gitti. Onlar tetiği çekmeden önce en az altı aydır ona ve birkaç kişiye daha tuzak kuruyormuş.

"Torres hâlâ idari izinli ama hepsi hakkında suç duyurusunda bulunacaklar. Görünüşe göre müthiş bir ödeme sistemi kurmuşlar. Bizim için iyi haber Torres aptal ama biz değiliz. Yani bize ulaşan bir iz yok ve Azrailler olmadan onu mahkum etmek için ellerinde çok şey var. Bizimle karşı karşıya gelmemesi gerektiğini çok iyi biliyor, o yüzden sanırım bu işten yırttık."

"Sanırım bu da bir şeydir," dedim. Pic omuz silkti.

"Asıl sorun şartlı tahliyenin geri kalanı. Artık şansın kalmadı; Azrail kanı arıyor ve sen de savunmasızsın. Kulübün kardeşini öldürdüğüne ikna olmuş durumda."

Birkaç adam bakışlarını değiştirdi. Teknik olarak adamı öldürmemiştik... sadece onu dolandırdığı kartel liderlerine teslim etmiştik, böylece onlar da onu öldürebileceklerdi. Sonuçta bu onun suçuydu, ona uyuşturucu karteline ihanet etmesini biz söylememiştik.

"Onunla ilgili yapabileceğimiz bir şey var mı?" Ben sordum.

"Üzerinde çalışıyoruz," dedi Bolt. "Er ya da geç bir yolunu bulacağız ama o zamana kadar çok dikkatli olmalısın. Anladınız mı?"

"Evet, anladım," diye cevap verdim. "Bilgin olsun, bu berbat bir şey."

"Neyse o," dedi Pic. "Şimdi diğer işlere geçelim. Gage hakkında size bilgi vermek istedim. Durumu iyi. Nighthawk'larla çok fazla takılıyor, o kadar ki şimdiden maden aramasıyla ilgili ipuçları vermeye başladılar. Sadece bu da değil, sen hapisteyken iki adaylarına yama verdiler."

"Çok büyük bir sürpriz değil sanırım," diye mırıldandım. "Yine de bir kulübün bu şekilde battığını görmek utanç verici. Sence savaşa mı hazırlanıyorlar?"

"Öyle görünüyor," diye onayladı. "Gage orada harika iş çıkarıyor ama seni sorup duruyorlar. Onlara tekrar hapse girdiğini söyledi, böylece yarım kalmış bir iş tamamlanmış oldu."

Duck, "Hâlâ oraya gidip yönetimi devralmamız gerektiğini söylüyorum," diye homurdandı. "Onlar bir destek kulübü. Biraz otorite göstermenin zamanı geldi."

Pic, "Sınırın kuzeyindeki durumla başa çıkana kadar olmaz," dedi. "Nighthawk Akıncıları gerçek sorunun sadece bir belirtisi. Boru hattını güvence altına aldıktan sonra Marsh'ı halledeceğiz. Bu ticareti inşa etmek beş yılımızı aldı. Yeniden başlamayı göze alamayız - bölgemize saldırmak için bekleyen çok fazla insan var. Sınırı güvence altına almadan doğrudan Marsh'ın peşine düşersek Hallies Falls'u kartele bir yayla teslim etmiş oluruz."

Duck homurdandı. "Para için çok fazla endişeleniyorsun. Bu saygıyla ilgili."

Piknik içini çekerek burnunun kenarını iki parmağının arasına sıkıştırdı.

"Başka kimse var mı?"

"Üzgünüm, Duck," dedi Bolt. "Ama bu konuda Pic'e katılıyorum. Haklısın, bu bir saygı meselesi. Ama aynı zamanda işle de ilgili."

"Ressam, peki ya sen?" Pic sordu. Bu beni şaşırttı; raporlarımı veriyor ve ara sıra yorum yapıyordum ama bu tür toplantılarda genellikle daha köklü adamlar karar verirdi.

"Nighthawklar çürümüş," dedim yavaşça. "Onları istediğimiz zaman kolayca ortadan kaldırabiliriz. Bunu doğru yaparsak, boşluğa kayar ve ticaretlerini ele geçiririz, bu da bizim için iyi olur. Saygıyı korumamız gerektiğine katılıyorum ama birkaç hafta daha fazla fark yaratmayacaktır. Gage'e çalışması için zaman verin."

"Herkes kabul ediyor mu?" Pic sordu. Duck hariç herkes olumlu anlamda homurdandı.

Bize homurdandı, sonra da sandalyesinden kalkıp bara doğru ilerledi.

"Her zamankinden daha mı huysuz görünüyor?" At sordu.

"Zor zamanlar geçiriyorum," dedi Pic, sesi alçaktı. "Son zamanlarda sık sık doktora gidiyorum. Bir şeyler var ama bana ne olduğunu söylemiyor. Aptal inatçı pislik. Painter, bir dakikan var mı? Seninle ofiste konuşmak istiyorum."

"Elbette," dedim ve onu koridorda takip etmek için ayağa kalktım. Ofisi yolun karşısındaydı ve oraya çağrılmak bana okulda başımın belaya girdiği zamanları hatırlattı. Duvarlar The Line'daki assolistlerin reklam afişleriyle kaplı olsa da, müdür gibi bir havası vardı.

"Ne var ne yok?" Büyük masasının önündeki sandalyeye yerleşerek sordum. O da masanın arkasındaki sandalyeye oturdu, şu eski moda, arkasında miller ve altında makaralar olan ahşap sandalyelerden birine.

"Sadece seni kontrol etmek istedim," dedi. "Artık her şeyi konuştuk. İyi misin?"

"İyi," dedim. "Yani, Mel dün beni görmeye geldiğinde biraz tuhaftı ama bu onun için çok zor oldu. Bunu bu gece çözeceğiz."

Piknik kaşlarını çattı.

"O kızla ilgili bir şeyler dönüyor," diye itiraf etti. "Jess dün gece Loni'yi aradı, onu şehre götürdü. Gecenin yarısını onların evinde geçirdi ve bana nedenini söylemedi. Jessica'nın bir sorunu olmadığında ısrar etti, ben de ona Mel'i sordum ve çok sessiz kaldı. Loni bana yalan söylemez - yaşanan onca şeyden sonra - ama bazen hiçbir şey söylemiyor. Neler olduğundan emin değilim ama bir yolunu bulup icabına bakmalısın. Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Evet, tabii," dedim. Telefonum çaldı ve Mel'den gelen bir mesajı görerek çıkardım.

Şimdi geldim. Buralarda mısın?

Hemen geliyorum.

"Bu Mel," dedim, yüzümde aptalca bir sırıtış hissettim. Tanrım, tam bir aptala dönüşüyordum. "O dışarıda."

Piknik kısa bir kahkaha attı.

"Git kızını getir," dedi. "Muhtemelen onu yamamanın zamanı gelmiştir. Bu onu sakinleştirecektir."

- - -

Muhtemelen korkak biri gibi görünüyorum ama park yerine koşmamak için kendimi zor tuttum. Sevişmek için sabırsızlanıyordum elbette ama bundan daha fazlası vardı. Mel'i görmek istiyordum. Ona sarılmak. Hâlâ güvende olduğunu ve hâlâ bana ait olduğunu bilmek.

Onu gördüğümde bir çocuk gibi çakılların üzerinde yırtılmamayı başardım, ama hızlı yürüdüm. Kahretsin, ama çok güzeldi. Onu içeride gördüğümde de muhteşemdi ama içerideki ışıklar berbattı. Herkesi sarı gösteriyordu, benim güzel kızımı bile.

Bana yumuşak, tereddütlü bir gülümseme verdi, sanki onu gördüğüme sevinip sevinmeyeceğimden emin değilmiş gibiydi. Hayatımda hiç kimseyi gördüğüm kadar mutlu olmamıştım. "Melanie," dedim ve o derin öpücüklerden biri için onu yakınıma aldım.

sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyordu. Belli belirsiz insanların bizi izlediğini biliyordum ama umurumda değildi. Aslında hiç umurumda olmamıştı, kulüp binasında hayatı açık yaşamayı seviyorduk. Mellie hâlâ yeniydi. Onu korkutmak istemedim.

Elleri boynumdaydı, vücuduma tırmanırken saçlarımın arasına giriyordu. Bunu yapmasına bayılıyordum, çeşitli nedenlerden dolayı - en önemlisi de benim ondan çok daha uzun olmam ve her zaman birbirimize tam olarak uymamamızdı. Birlikte olduğumuz her seferde kambur durmaktansa onu yukarı kaldırmak daha kolaydı.

Öpücük harikaydı ama er ya da geç hepimiz nefes almak zorundayız.

"Hey," diye fısıldadı, elleriyle yüzümü çerçeveleyerek

Gözlerimde bir şey aradım. Ne olduğundan emin değildim ama neredeyse korkmuş görünüyordu. Pic haklıydı, burada bir terslik vardı. "Senin için deli oluyorum, bunu biliyor muydun?"

"Senin için deli oluyorum," diye mırıldandım, boynundan aşağı yavaşça öperek. Titredi ve sikim pantolonumdan çıkmak için ciddi bir girişimde bulundu.

"Her zaman," dedi. "Ama muhtemelen önce konuşmamız gereken bir şey var ..."

Bunlar iyi sözler değildi. Bunlar *asla* iyi sözler değildi. Geri çekildim, yüzünü inceledim.

"Ne?"

"Özel olarak gidebileceğimiz bir yer var mı?"

"Elbette," dedim hızlıca düşünerek. "Üst katta odalarımız var, biliyorsun. Kullanmak ister misin?"

"Pekâlâ," dedi, gülümsemesi sıkıydı. Yavaşça vücudumdan aşağı kaymasına, aletimi okşamasına izin verdim. Bu bile beni onun gözlerinde gördüğüm gölgeden uzaklaştırmaya yetmedi.

- - -

Onu kulüp binasına doğru sürüklerken bir şeyler yakaladık. Kardeşlerin hepsi onu yalnız yakalamak için neden bu kadar ateşli olduğumu biliyordu ve bir an için Horse'un beni engellemeye çalışabileceğini düşündüm, çünkü o böyle bir pislik. Görünüşe göre yüzümdeki ifade onu uyarmak için yeterliydi.

Üçüncü katta herkesin kullanabileceği bir dizi oda vardı. Çoğu zaman gece misafirleri içindi, ancak erkekler bazen iki yer arasında kaldıklarında burada kalırlardı. Ayrıca bir kadınla baş başa kalmak istediğimiz zamanlar için de iyiydi, ancak çoğu zaman kimse bizi rahatsız etmezdi. Bu noktada birbirimizden sakladığımız bir şey yoktu ve bu diğer her şey için olduğu gibi seks için de geçerliydi.

Üçüncü kata ulaştığımızda kendimi zor tutuyordum, onun için çok azmıştım. Kendimi kaybettiğimde koridorun yarısına gelmiştik, onu yakaladım ve duvara doğru kaldırdım. Sonra dudaklarımız birbirine dolandı ve sikimi duvara yaslanmış amına sürtüyordum. Başının üzerinden yukarı doğru itilmek için yalvaran bu güzel, küçük sarı güneş elbisesini giymişti.

Ya da belki sırtı ... İlham geldi, onu indirdim, sonra duvara bakana kadar döndürdüm, ellerini desteklemek için uzattım. Bir an sonra elbiseyi kaldırdım, çok tatlı, çok sıkı küçük kıçını parlak kırmızı bir tanga keşfetmek için açtım, Tanrı'nın var olduğunu ve açıkça mutlu olmamı istediğini kanıtladım. Kot pantolonumu yırtarak açtım, tangayı tek parmağımla tutup yana doğru çekerken sikimi çıkardım.

Sonra içerideydim.

Mel hatırladığımdan daha iyiydi. Demek istediğim, etrafımda sıcak, ıslak ve sıkı olacağını biliyordum, ama bu tamamen yeni bir şaşırtıcı seviyeydi. Derinlemesine soktuğumda, poposunu bana doğru itip sırtını kamburlaştırırken nefesini duydum. İçimde olduğum süre boyunca, dışarı çıktığımda yavaş yavaş seviştiğimizi hayal etmiştim. Vücudunun her santimini keşfetmeyi, ona tapmayı ve onu ne kadar önemsediğimi göstermeyi planlamıştım.

Bu öyle bir şey değildi.

Kalçalarım eve dönerken ellerim beline sıkıca sarılmıştı, bizi taşaklarımın derinliklerinde kaynayan patlamaya doğru hızlı ve sert bir şekilde götürüyordu. Umarım o da benim kadar bu işin içindeydi, çünkü yavaşlayabileceğimi sanmıyordum ve uzun süre dayanamayacağımdan emindim. Mel her vuruşta nefes nefese kalıyor, beni geri itiyor ve sertçe sıkıyordu.

Ya o da benim kadar yakındı ya da çok iyi bir oyuncuydu.

"Bu muhtemelen biraz hızlı olacak," diye soluk soluğa kalmayı başardım ve derinlere daldım. Sıkıca kenetlendi ve ben donakaldım, umutsuzca kendimi tutmaya çalışıyordum.

"Benim için endişelenme," dedi. O göremese de başımı salladım. Ondan önce boşalırsam lanetlenirdim. Elimi karnına doğru kaydırarak klitorisini buldum ve parmaklarımın arasında yakaladım. Tüm vücudu kasıldı, sikimi o kadar sert sıkıyordu ki neredeyse acıtacaktı.

Neredeyse.

"Yaklaştın mı, bebeğim?" diye fısıldadım. Mel çılgınca başını salladı, kalçalarını iğneye takılmış bir kelebek gibi sikimin etrafında oynattı. Tanrım, bu iyi hissettirdi. Güçlüydü. Onun üzerinde kurduğum bu kontrole bayılıyordum, sonsuza dek sahip olacağım kendi kadınıma.

Kalçalarım tekrar itmeye başladı ve yavaş tutmaya çalıştım. Cidden denedim ama bu şartlar altında kendimi kontrol edebilmemin imkânı yoktu, hele o küçük sesler çıkarırken. Parmaklarım daha hızlı hareket etti, nefesi kesilene kadar onunla oynadım. Birden vücudundaki her kas gerildi ve sonra Mel uzun ve yüksek sesle inledi.

Sonunda.

Kalçalarını kavradığımda sarktı, kendimi bıraktım, olabildiğince sert vurdum, patlamayı bir dakika daha tutamayana kadar içimde biriktiğini hissettim. Son anda çekildim, kıçına ve sırtına boşalmamı püskürttüm. Kafamın patlayabileceğini düşündüm, çok iyi hissettirdi. Yavaşça kendime geldim, sırtının uzunluğuna baktım.

Kızım*, benimle* kaplı.

Uzandım, sırtına bir desen çizmek için parmağımla iz sürdüm. Levi Brooks'un malıdır.

Benim. Hepsi benim.

MELANIE

Bu. İnanılmazdı. İnanılmazdı.

Kendimi yukarı ittiğimde, Ressam'ın kolunun belime dolandığını ve beni vücuduna çektiğini hissettim. Sonra başımın tepesini öpüyor, ellerini karnımda gezdirip göğüslerimi avuçluyordu.

"Seni özledim," diye fısıldadı kulağıma.

"Ben de seni özledim," diye cevap vermeyi başardım. Düşünmek zordu, sanki bir şekilde beynimi zevkten kısa devre yaptırmıştı. Gözlerimi açtım, koridora baktım, bir izleyicimiz olup olmadığını merak ediyordum.

Hayır, sadece biz.

Güzel. Bu zaten yeterince zor olacaktı. Dişleri kulağımı yakaladığında "Konuşmalıyız," diye nefes nefese kaldım. "Sonra konuşuruz," diye fısıldadı.

"Seni yemek istiyorum."

Tüm vücudum titredi ama ondan uzaklaşmayı başardım. Dönüp ona baktım.

"Konuşmamız gerek," dedim tekrar, kararlı bir şekilde. Gözleri çakmak çakmak oldu, yüzüne temkinli bir ifade yerleşti.

"Tamam."

\- - -

Oda küçüktü; sadece tam boy bir yatak ve eski bir masa vardı. Yürüdüm ve sandalyeyi çektim, çünkü bunu yaparken ona dönük olmam gerekiyordu.

Yüzündeki ifadeyi görmem gerekiyordu.

Ressam yatakta bana dönük bir şekilde oturdu, uzun bacaklarının üzerinde öne doğru eğildi, dirsekleri dizlerinin üzerindeydi.

"Ne oldu?"

Yutkundum. Bütün gece kafamda bunun provasını yapmıştım. Sonra Loni ve Jessica ile prova yaptım, onlar da sırayla bana sarıldılar ve bana söz verdiler.

Ne olursa olsun yalnız olmayacağımı biliyordum. Benim için orada olacaklarını biliyordum, ama Ressam olacak mıydı?

Derin bir nefes aldım ve söyledim.

"Hamileyim."

Yüzü bir an için değişmedi. Sonra gözleri kısıldı, sanki bir şey görmeyi bekliyormuş gibi karnıma baktı.

"Emin misin?" diye sordu yavaşça.

"Evet," dedim kısaca. "Dört test yaptırdım, regl dönemimi kaçırıyorum ve neredeyse her gün kusuyorum."

Ressam'ın gözleri kısıldı.

"Benim mi?"

Gözlerimi kırptım. "Affedersiniz?"

"Bu adil bir soru - benim mi?"

"Evet, senin," dedim kalbimin sıkıştığını hissederek. Çocuk istemediğini biliyordum, bu yüzden bu konuda mutlu olmasını beklemiyordum. Yine de *böyle* bir tepki vereceği hiç aklıma gelmemişti.

"Emin misin?"

İşler iyi gitmiyordu. Kahretsin. *Lanet olsun.* "Son bir yılda birlikte olduğum tek erkek sen olduğuna göre, evet, eminim. Aldatacağımı düşündüğün için de siktir git."

İç çekti, sonra elini kaldırıp burnunun kenarını ovuşturdu.

"İşte bu yüzden dün çocuklar hakkında konuşuyordun. Ne zamandır benden saklıyorsun?"

"Hiçbir şey saklamıyordum," diye tersledim. "Sadece dün sabah doğruladım. Ziyarete geldiğimde seninle konuşmayı planlamıştım ama sen gerçekten olumsuz davrandın. Konuşmak için zamanımız olana kadar beklemem gerektiğini düşündüm."

"Ne yapmak istediğine karar verdin mi?"

"Kürtaj yaptırmak istiyor muyum yani?"

Doğrudan bana baktı, yüzü okunmuyordu. "Bu seçeneklerden biri."

"Hayır, onu saklayacağım," dedim kısaca. "Gerekirse tek başıma. Ben Bu bebeği sadece bir gündür tanıyorum ama şimdiden çok sevdim. Onu. Onu. Her ne olursa olsun, elimden gelen en iyi anne olacağım. Kendi annem gibi olmayacağım - etrafta kalacağım ve bunu doğru yapacağım."

"Peki benden ne bekliyorsun?" diye sordu, hâlâ ifadesizdi. Kalbimin sıkıştığını hissederek gözlerimi kapattım.

Beni uyarmıştı.

Bana kızları incittiğini, birlikte olmamızın kötü bir fikir olduğunu söylemişti. Hepsi söylemişti.

"Yok bir şey, sanırım," dedim yavaşça ayağa kalkarak. Kapıya doğru yürürken, ona bakmak için geri döndüm. Kocaman ve iri yarı. Seksi. Güzeldi.

Zehirli.

"Sanırım bir şey beklemiyorum. Git kardeşlerinle motorculuk oyna, Ressam. Git kulüp işlerini yap çünkü sanırım bu, yaratılmasına yardım ettiğin çocuktan çok daha önemli. Siktir git."

Bununla birlikte kapıdan çıktım.

Beni takip etmedi.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

BOYACI

Hamile.

Melanie *hamileydi.*

Yatağa oturmuş, başımı bacaklarımın arasına eğmiş, bunun nasıl olduğunu merak ediyordum. Tamam, tam olarak nasıl olduğunu biliyordum. Aptal değildim. Onu prezervatifsiz becermenin ne kadar aptalca olduğunu fark etmiştim ama boşalmadan önce hep çekmiştim ve o çok seksiydi.

Onun peşinden gitmem, her şeyin yoluna gireceğini, ona bakacağımı ve sonsuza dek mutlu yaşayacağımızı söylemem gerekiyordu ama sonsuza dek mutlu yaşamanın neye benzediğini bile bilmiyordum. Tek bildiğim boktan bir baba olacağımdı ve o bunun için çok gençti.

Daha kolay bir hayatı hak ediyordu.

Yavaşça ayağa kalkarak aşağıya indim ve bir sonraki hamlemi düşünmeye başladım.

Kafamı bir türlü toparlayamıyordum. Melanie hamile kalmıştı. Bir çocukla. *Benim* çocuğumla.

İstemediğimi açıkça belirttiğim bir çocuk.

Bunu neden söylemiştim ki? Ağzımdan çıktıktan yaklaşık on saniye sonra sözlerimi geri almak istemiştim ama olan olmuştu. Yüzündeki ifade karnıma yediğim bir yumruktan daha kötüydü.

Bende bir sorun vardı. Hem de çok yanlış. Erkek gibi davranmalı, kendimi toparlamalı ve bunu çözmeliydim.

Doğru.

Bunu yapabilirim.

Odadan çıkıp merdivenlere yöneldim. Bara ulaştığımda ne bulmayı beklediğimden emin değildim, belki Londra bana bir bıçakla yaklaşıyordu ya da

Bir şeyler. Benim için büyük bir parti planlamışlardı ve London tüm yemeklerden sorumluydu - beni zehirleyebileceğini düşünmüştü.

Onun yerine Banks'le merdivenlerin yarısında karşılaştım,

yüzü asıktı. "Kilise. Hemen," dedi. "Bir sorunumuz var."

Sesi kafamdaki bulanıklığı yarıp geçti. Kilise. Tamam, bununla başa çıkabilirim. Mel'le işleri berbat etmiştim ama bunu düzeltebilirdim. Sadece plan yapmak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Biraz zaman ve biraz boşluk.

Evet. Bu işe yarar.

Biraz zaman ve boşluk, sonra onu bulmaya giderdim.

- - -

"Gage aradı," dedi Pic, masanın başında durarak. Havada bir gerilim vardı, hepimize bulaşan bir şiddet duygusu beliriyordu. İyi hissettirdi, çünkü bir kriz Melanie'nin hamile kalmasını düşünmemek için bir bahanem olduğu anlamına geliyordu. Kafanızı boşaltmak için iyi bir kavga gibisi yoktur - yıllar boyunca bana iyi hizmet etmiş bir bilgelik.

En azından tutuklanana kadar.

"Bu öğleden sonra Nighthawks'la birlikte Ellensburg'a gidiyor," dedi. "Görünüşe göre Marsh öfkeden kudurmuş durumda - Hands'in onu federallere ihbar ettiğine inanıyor. Birisi Marsh'a Hands'in bu gece bir klasik araba rallisinde olacağına dair bir ipucu vermiş ve Marsh onu bulup öldürmeye kararlı."

Kaşlarımı çattım.

"Bu da nereden çıktı şimdi? Hiç mantıklı değil."

"Biliyorsam ne olayım," dedi Pic, yüzü gergindi. "Ama sanırım Marsh giderek daha fazla kullanıyor. Gage onun paranoyak olduğunu söylüyor. Kulüp binasına girdi ve Gage de dahil olmak üzere herkese bisikletlerine binmelerini emretti. Durduklarında aramayı başardı ama sadece bir dakika konuşabildi.

-"Seni soruyorlarmış, Ressam. Marsh takviye istiyor, gelip gelemeyeceğini bilmek istiyor."

"Ne oluyor lan?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Onunla sadece bir kez karşılaştım. Beni neden istesin ki?"

"Neden Gage'i de yanında getirsin ki?" Pic karşılık olarak sordu. "Güçlü bağları da yok gibi. Belli ki adam kendini kaybetmiş. Elimizde büyük bir

Ama sorun şu ki, araba fuarında çok fazla sorun çıkarırsa polisler onu yakalar ve o zaman tüm ağımızın başı belaya girer. Burada tehlikeli bir durumla karşı karşıyayız-Gage'in desteğe ihtiyacı var."

"Sürü halinde gidebiliriz," dedi At. "Sanki gösteriyi izlemeye gidiyormuşuz da ona rastlamışız gibi. Bize kazık atıyor olabilir ama peşinde olduğumuzu bilmiyor. Sadece iki kulüp arasında dostça bir ziyaret."

"Muhtemelen en iyi fikir," dedi Pic.

"Bu gösteriyi kapsıyor," dedim. "Peki ya sonrasında Gage'i korumak ne olacak? Marsh paranoyaklaştıysa, onun bir risk olduğuna karar verip kafasının arkasına bir kurşun sıkmayacağı ne malum?"

Masadaki hiç kimse konuşmadı.

"Onu çekelim," dedi Ruger. "Gösteride onu koruyalım, sonra da eve götürelim."

Duck, "Marsh peşinden birini gönderebilir," diye işaret etti. "Biz çıkarırız, ona bir eskort vermemiz gerekir. Ya öyle yaparız ya da kimliğini açığa çıkarırız ki bu da bir çatışma riskini beraberinde getirir."

"Marsh beni tanıyor," dedim hızlı hızlı düşünerek. "Beni sordu. İçeri girip Gage'in yanında kalabilirim ve bu hiçbir alarmı harekete geçirmez. O zaman ne olursa olsun, Gage yalnız olmaz."

Hepsi sessizliğe gömüldü.

Bam Bam yavaşça, "Evans sürtüğü seni hapse geri göndermeye kararlı," dedi. "Bu büyük bir risk, Ressam. Cebimizde Torres varken seni göndermek bir şeydi, ama bu ... . Miting polis kaynıyor olacak, bu tür olaylar hep böyledir. Seni sadece bugün serbest bıraktılar - belki de bu sefer oturmalısın."

Mel'in yüzü gözlerimin önünden geçti. Gidip onu bulmam, durumu çözmem gerekiyordu... ama ne diyecektim ki? İçimde sıkışıp kalmış çok fazla enerji vardı, çok fazla hayal kırıklığı, korku ve hastalıklı bir his, hepsi de bu ebeveynlik işini kötü bir şekilde mahvedeceğime dair batan bir kesinlik ile karışmıştı.

Berbat bir baba olacaksın ve bunu biliyorsun.

"Gidecek en iyi kişinin ben olduğumu hepimiz biliyoruz," diyerek onu aklımdan uzaklaştırdım. Şu anda tüm bunları düşünemezdim - o iyi olacaktı. Bunu daha sonra çözeriz. "Bunu tek başına yapmak zorunda kalmamalı ve planımızı mahvetmeden oraya girebilecek tek kişi benim. Boru hattını korumak zorundayız."

Kardeşlerim masanın üzerinden bakışlarını paylaştılar.

"Bunun Melanie'nin başına gelenlerle bir ilgisi var mı?" Piknik açık açık sordu. "Onu buradan çıkarken gördüm, hüngür hüngür ağlıyordu. Loni peşinden gitti. Ölmek falan mı istiyorsun?"

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Yani, evet. Mel ile aramızda bir sorun var. Ama inan bana, hiçbir yere gitmiyor. Kafamı toparlamak için biraz boşluğa ihtiyacım var ve Gage'i öylece ortada bırakamayız. Bu bir risk ama hepimiz her gün risk alıyoruz. %1'lik yamanın anlamı da bu değil mi?"

Piknik iç çekti.

"Tamam, sanırım karar senin" dedi. "Başka kimse var mı?"

Başka kimse bir şey söylemedi ve ilk kez kimse bana bir bok vermedi. Hepimiz önümüzde neler olabileceğini ve Gage'in Ellensburg'a sağ salim varıp varamayacağını hayal etmekle meşguldük.

Bu meşru bir endişeydi.

Marsh onu idam etmek isteseydi, muhtemelen böyle bir hikayeyle onu kandırırdı. Mantıklı da. Onun yerinde olsak biz de öyle yapardık. Ve döner dönmez Melanie'yi arardım. Belki çocuk istemiyordum ama hayat böyle dolambaçlıydı. Bir yolunu bulurduk.

Onu sevdim.

Bu yeterli olurdu. Olmak zorundaydı.

Pic, "Tamam, önümüzdeki yirmi dakika içinde yola çıkmak istiyorum," dedi. "Parti iptal edildi tabii ki ama bütün kızların cephanelikte güvende olmasını istiyorum. Duck, sen burada işleri bir arada tutacaksın. Beklentileri sana bırakacağız ve"-odaya bir bakış attı-"Banks. Sen burada kal, güvende olduklarından emin ol.
Muhtemelen paranoyakça ama bizi bir saldırı için tuzağa düşürmek istiyorlarsa, bu bunu yapmak için harika bir yol olurdu."

"Puck'ı arayıp burada kalmasını rica etmemin bir sakıncası var mı?" diye sordum. "Zaten parti için oraya gidiyordu. Mel'e göz kulak olmasını istiyorum."

"İyi plan," dedi Pic. "Sadece o değil, Boonie ile de konuşacağım. Bazılarının zaten bu gece gelmeyi umduklarını biliyorum. London'ın güvende olduğunu bilmek beni daha rahatlatır. Onu arayıp Jess ve Mel'le birlikte buraya gelmesini söyleyeceğim. Şimdi, başka bir şey var mı?"

Kimse konuşmadı.

"Tamam o zaman. Kendinizi toparlayın kardeşlerim. Bu işi berbat etmeyelim."

MELANIE

"Kürdanlarla başlayacağız," dedi Jessica kahvesini karıştırırken karanlık bir sesle. "Tırnaklarının altından, teker teker. Sonra taşaklarının derisini yüzmeden önce tırnaklarını sökmek için penseyi kullanacağım. Tek ihtiyacım olan yirmi dört saat. Hayatı için yalvaracak ve sonra *blammo!* Böbreklerini kendi bıçağıyla keseceğim, onları karaborsada satacağız ve bebek için bir üniversite fonu oluşturacağız. Sorun çözülmüş olur."

Kana bu kadar susamış olmasına biraz olsun şaşırmış olmayı dileyerek bir mendile uzandım.

"Ressam'ı öldüremezsin," dedim burnumu yüksek sesle sümkürerek. "Bunu hak etse bile. O bu çocuğun babası. Ondan nefret etmeyeceğim, çünkü burada önemli olan bu değil. *Bebek* önemli. Bir plan yapmalıyım, her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşündüğümden emin olmalıyım çünkü eğer yapmazsam-"

"Dur," dedi Loni, elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzanarak. Elimi sıkıca kavradı. "Mellie, bana bak."

Gerçek annemin burada olmasını dileyerek gözlerine baktım. London elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu ama içimde bir yerlerde annemin kollarına sarılmak istiyordum, ta ki o her şeyi yoluna koyana kadar. Neden böyle çekip gitmek zorundaydı? Neden beni terk etti?

Elim karnıma gitti ve usulca ovuşturdu. Bunu bebeğime asla yapmazdım. Asla. Onu terk etmeden önce ölürdüm.

Seni şimdiden seviyorum, bebeğim. Annen burada.

"İyi olacaksın," dedi London, sesi sert ve güçlüydü. Masanın üzerinden telefonu tekrar çaldı ama o bunu duymazdan geldi, yüzde yüz bana odaklanmıştı. "Painter'a ne olursa olsun, ben ve Jessica senin aileniz. Senin için burada olacağız. Söz veriyorum. Anlıyor musun?"

Biraz daha güçlü hissederek başımı salladım.

"Çocuklarla aram çok iyidir," diye araya girdi Jess. "Muhtemelen onlar gibi düşündüğüm için. Karışık bir nimet. Ama Loni haklı, bu konuda yalnız değilsin. Umarım kafasını kıçından çıkarır ve doğru olanı yapar, ama yapmazsa onsuz daha iyi olursun."

"Peki doğru şey nedir?" diye sordum. "Benimle evlenmesi falan mı gerekiyor? Evlenmeye hazır değilim."

Anne olmaya da hazır değildim.

"Doğru olan, kendini toparlayıp çocuğuna baba olmaktır," dedi Loni açıkça. "Kulüpte çocuk yetiştirme konusunda endişelendiğini biliyorum ama Reese bunu başardı ve çok da iyi başardı. Bam Bam ve Dancer harika ebeveynler. Bu mümkün, ama sadece Painter bu seçimi yaparsa - bu onun sorumluluğunda, başka kimsenin değil. İkiniz romantik bir ilişki kurmayı başarırsanız çok sevinirim ama burada mesele bu değil. Mesele bebeğinize bakmak ve bunu yapmak için ona ihtiyacınız yok."

O haklıydı.

"Bunu yapabilirim, değil mi?" Aralarına bakarak fısıldadım. Jessica gülümsedi ve başını salladı.

"Sen tanıdığım en güçlü, en zeki insansın," dedi. "Ve işler zorlaştığında bile savaşmaya devam ediyorsun. Bu, senin ve benim annelerimizden aldığımızdan çok daha fazlası."

Loni'nin telefonu onuncu kez çaldı.

"Biliyor musun, lanet telefona cevap vermek isteseydim çoktan verirdim," dedi, sesi yumuşak ama bir şekilde ölümcüldü. Sanki onunla alay ediyormuş gibi telefon tekrar çaldı. Aniden telefonu aldı ve odanın öbür ucuna fırlatarak duvara çarpıp parçaladı.

Ne oluyor be?

Jess ve ben ağzımız açık bakakaldık. Loni bize baktı ve sonra omuz silkti. "Painter'ın taşaklarını derisini yüzmekle tehdit etmiyorum diye Mutlu olduğum yerdeyim. Hazır olduğumda Reese'i arayacağım." "Loni, sen bir nevi kıç tekmeliyorsun," diye fısıldadım. Bana acımasız bir gülümseme verdi. "Benim de bazı anlarım oluyor."

Yüksek bir vurma sesi havayı doldurdu; kapıda biri vardı.

Jess, "Eğer zerre kadar aklı varsa, bu iki düzine gül ve bir yüzükle Painter," diye homurdandı. Loni ve ben bakıştık.

"Evlenmeye hazır değilim," diye hatırlattım ona.

"Bu senin evet demenle ilgili değil, onun teklif etmesiyle ilgili."

Tekrar vurmaya başladı, ben de kıçımı sürükleyerek sandalyeden kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Kimi bekliyordum bilmiyorum; belki Painter'ı, belki de Reese'i.

Onun yerine büyük, hantal bir ayı olan BB'yi gördüm. "Ne oldu?" Kapıyı açarak sordum.

"Hepinize Cephanelik'te ihtiyacımız var," dedi. "Piknik aramaya çalıştı ama kimse cevap vermedi."

Loni gelip arkamda durdu. "Meşgulüz."

Başını iki yana salladı. "Hayır, hanımefendi. Bir şeyler oluyor ve tüm kadınların güvenli bir yere gitmesini istiyorlar. Benimle gelmelisiniz."

"Kahretsin," dedi Loni, yüzü solgunlaşmıştı. "Tamam kızlar, üstünüzü değiştirin. Ben sürerim."

BOYA

Daha güvenli olacağını düşünerek Ellensburg'a sürünün yirmi dakika gerisinden gittim. Polisin dikkatini çekme olasılıkları yalnız bir sürücüye göre daha fazlaydı. Sadece bu da değil, eğer önce onlar gelirse Marsh'la birlikte durumu inceleyebilir, Gage yapamazsa beni uyarabilirlerdi. Umarım iş o noktaya gelmezdi - ona yolda olduğumu bildiren bir mesaj attığımda bir sorun olduğuna dair herhangi bir işaret vermemişti ama aradığımda da cevap vermemişti. Sadece bir mesajla onayladı. Herhangi biri göndermiş olabilir.

Üç saatlik yolculuk bana Melanie ile olan durumu düşünmek için bolca zaman verdi. Her şeyi berbat etmiştim. Hem de çok fena batırmıştım ve şu anda onunla ilgilenmek yerine Ellensburg'a giderek durumu daha da kötüleştirdiğim neredeyse kesindi. Yine de Gage'i öylece bırakamazdım ... ve Mel benim için ne kadar önemli olursa olsun, onunla şimdi konuşmak ya da yarın konuşmak ölüm kalım meselesi değildi.

Gage'in böyle bir lüksü olmayabilir.

Sonunda Ellensburg'a vardığımda, telefonumda ben, Gage ve Piknik arasında bir dizi mesaj buldum.

GAGE: Şehir merkezinde, Banner Bank Tavernası'nda. Yan sokaklardan birinde trafiğe kapalı bir bira bahçesi var. Marsh ve tayfası zil zurna sarhoş, o da ince ayar yapıyor. Paranoyak. Bizi izleyen altı polis var. Marsh'ın işi batıracağından endişeliyim.

Sokağın karşısında. Gerekmedikçe gelmek istemiyoruz. Marsh'ı kızdıracağını mı düşünüyorsun?

GAGE: Şimdilik bekle. Ressam yakınlarda mısın?

Arkamızda, yakında burada olur.

GAGE: K

Son mesaj on dakika önceydi, yani işler hâlâ kontrol altında olmalıydı ... ya da tamamen boka batmışlardı ve bana mesaj atamayacak kadar savaşmakla meşguldüler. Her iki durumda da bir an önce oraya gitmem gerekiyordu.

Ellensburg nispeten küçük bir kasabaydı, bu yüzden barı bulmak o kadar da zor olmadı. Oraya varmak biraz zaman aldı çünkü sokaklar binlerce hot rod ile doluydu. Motosikletimi de sokağın aşağısına park etmek zorunda kaldım.

-Pek hoşuma gitmedi. Gerçi dürüst olmak gerekirse, bisiklet muhtemelen bugün en az endişelendiğim şeydi.

Bara doğru yürürken Pic ve diğerlerini caddenin karşısında, bir sıra özel yapım motosiklete bakarken gördüm. Elbette kalabalığın arasından sıyrılıyorlardı -tam renkli bir motosiklet kulübü her zaman sıyrılırdı- ama mümkün olduğunca gösterişten uzak duruyorlardı. Pic gözüme çarptı ama birbirimize selam vermedik. Sonra kasabanın ilk günlerinden kalma tuğla ve kesme taştan yapılmış eski Banner Bank binasına ulaştım. Bar, tarihi atmosferden en iyi şekilde yararlanmış, eski zaman salonlarına benzetilmişti. Yan kapıdan geçip bira bahçesine çıktım, sokakta çitlerle çevrili bir alan oluşturmuşlardı.

Yüksek sesle müzik çalıyor ve birkaç kişi masaların ortasında dans ediyordu. Bir kız gözüme çarptı, aşağı yukarı zıplayıp bana el sallıyordu.

Sadie. Harika.

"Levi!" diye bağırarak beni karşılamak için koştu. Onun yanından geçerken Talia'nın Gage'e asıldığını gördüm. Marsh ve diğerleri bir kenara çekilmiş, masalarda kendilerine düşenden fazlasını kaplıyorlardı. En azından onlar biraz

izole . . . Hızlı bir bakış bana bir grup polisin çitlerle çevrili alanın hemen dışında toplandığını ve Nighthawk'ları yakından izlediğini gösterdi. Üniformalı olmamalarına rağmen içeride daha fazlası var gibi görünüyordu. Yine de kolluk kuvveti havası veriyorlardı ve içeri girdiğim anda beni nasıl izlediklerini gördüm.

Marsh'ın sarhoş olması ve tweaking yapması bir yana, herif bunu bir polis barında yapıyordu.

İsa.

"Seni görmek güzel," dedim Sadie'ye ve onu kucaklamak için kendime çektim. Beni öpmeye çalıştı ama başımı dudaklarımı ıskalayacak kadar çevirmeyi başardım. Mel olmasaydı bile, ona dokunabileceğimi sanmıyordum.

Bir fıskiye gibi kusuyordu. "Gage burada olacağını söyledi, size katılmamı önerdi."

"Nerelerdeydin?" diye sordu kaşlarını çatarak. "O gece ortadan kayboldun."

"Hapishane," dedim kısaca. Gerçeğe sadık kalsam iyi olacaktı. "Şartlı tahliye koşullarımı ihlal ettim, bu yüzden bana bir ders vermek için beni kilitlediler."

Elini göğsümde bir aşağı bir yukarı gezdirerek uzandı.

"Kulağa *tehlikeli* geliyor."

"Levi!" Gage bağırarak bana el salladı. Şükürler olsun. Sadie'yi de yanıma alarak ona doğru yürüdüm. Beni kucaklayarak karşıladı ve fırsattan istifade bir uyarı fısıldadı. "Bu iş çok çirkin. Marsh'ı kontrol altına almalıyız yoksa her şeyi mahvedecek."

Geri çekilerek grubu inceledim ve Nighthawk Akıncıları'nın başkanına başımı salladım.

"Seni tekrar görmek güzel," dedim. "İyi vakit geçirmişe benziyorsun."

Marsh bana gülümsedi ama gözlerinin arkasında karanlık bir şey gördüm. Talia sürünerek ayağa kalktı ve kendini Marsh'ın kucağına bıraktı.

"Gerçekten hapiste miydin?" diye sordu bana, Marsh'ın içkisine uzandı ve fondip yaptı.

"Evet," dedim. "Bu sabah çıktım. Şartlı tahliye ihlali."

Gözleri büyüdü.

"Ne için aşağı indin?"

"Silah şarjı," dedim kısaca. Marsh kaşlarını çattı.

"Cezan ne kadar sürdü?"

"Üç yıl."

"Bu bir silah suçlaması için çok uzun," dedi gözlerini kısarak.

"Karmaşık bir durum," dedim, ki bu doğruydu. "Şöyle diyelim. çok daha kötü olabilirdi. Sabıkaları da vardı." Çok

çalışan bir garson kız aceleyle yanımıza geldi. "Bir

şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

Talia ayağa kalkarak, "Yarım saat önce bir şeye ihtiyacımız vardı," dedi. Kadının alanına doğru bir adım atarak göğsünü dışarı çıkardı. "Hangi cehennemdeydin sen?"

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi. "Çok yoğunuz. Eminim yapabiliriz-" "Bedava bir turu hak ediyoruz," dedi Talia. "Bu sizin hatanız, bizim değil." Gage bana bir bakış fırlattı.

"Bebeğim, hadi dansa gidelim," dedi elini uzatarak. "Seni bana karşı hissetmek istiyorum."

"Meşgulüm," dedi Talia ve onu terslemese de, terslemiş de olabilirdi. Garsona ters ters baktı. "Bize içki getirecek misin?"

Kadın Marsh'a baktı, sonra hızla başını salladı. "Elbette, hemen döneceğim."

Geri çekildi, bar kapısına doğru ilerledi.

"Gördün mü, her şey onlarla nasıl konuştuğunla ilgili," dedi Talia ve Marsh gülmeye başladı. "Şimdi o dans için hazırım."

Gage'in elinden tuttu ve onu dans pistine doğru sürükledi. Gözlerim onları takip etti. Lanet olsun. Bar tişörtü giymiş iri yarı bir adam bir grup polisle konuşuyor ve bizim gruba doğru işaret ediyordu. Bar fedaisi.

Adamlar ayağa kalktı ve bize doğru yürümeye başladı. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Çabuk.

"Marsh," dedim kısık bir sesle, oturan adama doğru eğilerek. "Buradan çıkmamız gerek."

Yavaşça ayağa kalktı ve benim alanıma

girdi. "Az önce bana bir emir mi verdin?"

Cidden mi? Polisler geliyordu ve o da saçma sapan oyunlar mı oynamak istiyordu? "Hayır, ama o adamlar polis ve bu tarafa doğru geliyorlar," dedim.

acilen. "Bu hiçbirimizin ihtiyacı olmayan bir sorun."

Marsh gözlerini kıstı. "Polis olduklarını nereden biliyorsun? Onlar için çalışıyorsun, değil mi?"

Gözlerimin ucuyla ekibinin kalabalıklaştığını gördüm. Sonra Marsh üzerime geldi, yumruğunu karnıma sertçe indirdi. Ona doğru hamle yaptım, etrafımızdaki insanlar bağırmaya başladığında ani bir adrenalin patlaması beni acıya itti. Nighthawk kardeşler üzerime atladı, beni her taraftan yumruklayıp tekmelediler. Gage'in bana ulaşmaya çalışarak bağırdığını belli belirsiz fark ediyordum. Daha fazla vuruş ve sonra yere düştüm, bir ayağımı böbreğime kaptırdım.

Bir anda polisler peşimize düştü ve Marsh beni tamamen unuttu. Çirkin bir bıçak çıkarmasını izledim, sonra kendini onlardan birine fırlattı. Ah, *lanet olsun*. Birden Gage yanıma geldi, beni kollarımdan tutup geri çekti. Bir ceset uçarak onu devirdi. Parlak kırmızı kanın havada parladığını gördüm. Bir sandalye yakalayıp kendimi yukarı çekmeye başladım ki biri kafamın arkasına vurdu.

Öne doğru eğildim ve yere çarpmadan önceki an Melanie'yi düşündüm. Bebeğimizi.

Neredeyse kesin olarak hapse geri döneceğim gerçeği hakkında. Her şeyi berbat etmiştim. Çok kötü.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

IKI HAFTA SONRA

Sevgili Ressam,

Seni California'ya geri göndermeden önce gelip seni görmemi isteyen mektubunu aldım. Bunu çok düşündüm ve hatta bir keresinde arabayla hapishaneye gittim. Yarım saat arabada oturdum ve sonra geri döndüm çünkü seninle konuşmaya hazır değildim.

Ne zaman hazır olacağımı bilmiyorum.

Paniğe kapılmanızı anlıyorum; bebeği öğrendiğimde ben de paniğe kapılmıştım. Banyoda yerde ağladım çünkü çok korkmuştum. Birdenbire ebeveyn olacağınızı öğrenmek korkunç bir şey. Ama mesele şu ki, siz sadece paniklemediniz. Sizi tekrar hapse atabileceğini bildiğiniz bir şey yaptınız. Bu senin yaptığın bir seçimdi ve ciddi sonuçları var. Şimdi tek başıma bir bebeğim olacak ve sen iki yıllığına gideceksin. Seni tanıdığım süre boyunca birlikte sadece birkaç hafta geçirdiğimizin farkında mısın?

Seni beklemeyi düşünüp düşünmeyeceğimi sormuştun. Hayır. Şu anda hayatımda gerçekten önemli olan tek bir kişi var, o da karnımda büyüyen çocuk. Cevaplanmamış sorularla ve benden gizli seyahatlerle dolu dört hafta, üzerine bir hayat inşa etmek için yeterli değil. Oturup bizden kaçan bir adamı beklemek ne bana ne de bebeğimize haksızlık. Ve evet, pişman olduğunu söylüyorsun ama bizi ayırmayı garantileyen bir şey de yaptın. Çocuğunu görmezden gelmeyi seçmene bile gerek yok. Sen varsayılan olarak gittin.

Bence sizin de asıl istediğiniz buydu zaten... Bu sorunun ortadan kalkması.

Artık yok.

Senden nefret etmiyorum. Ne olursa olsun, üzgünüm. Kalbimi kırdın diyeceğim ama bu doğru değil, kırık bir kalbi kaldıramam. Ben artık bir anneyim, ya da yakında olacağım. Bu bebeğe bakacaksam, motosiklet kulübünü her zaman ilk sıraya koyacak bir adama daha fazla zaman ve enerji harcamayı göze alamam.

Beni ilk sıraya koyan birini hak ediyorum. Çocuğumuz da öyle.

Melanie

IKI AY SONRA

Sevgili Melanie,

Umarım iyisindir. Gelmediğin için hayal kırıklığına uğradım. Şartlı tahliye duruşmam için Kootenai County hapishanesinde beklerken beni gördünüz, ama ben de anlıyorum. Gönderdiğin mektubu takdir ediyorum ve sana katılıyorum. Benden uzak durmak için her türlü hakka sahipsin ve kızgın olduğun için seni suçlamıyorum.

Ben de kendime kızgınım.

Şimdi ne yaptığımı düşünmek için çok zamanım oldu. Bunu duymak ilginizi çekmeyebilir ama özür dilerim. Her türlü şey için özür dilerim. Bana bu durumdan bahsettiğinde destekleyici olmalıydım.

Bebeğim. Mazeret değil ama açıklamak istedim. Büyürken çok kötü zamanlar geçirdim ve çocuklar beni korkutuyor. Ama senin gözlerinle bir bebeği düşündükçe, daha çok istiyorum. Umarım buradan çıktığımda baba olmam için bana bir şans verirsin.

Bana en çok ihtiyaç duyduğun anda kendimi tekrar hapse attırdığım için de üzgünüm. Bebek doğduğunda yanında olamayacağım için, yorgun olduğunda ve yardıma ihtiyacın olduğunda yanında olamayacağım için üzgünüm.

Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim.

Puck bana Jessica ve Loni'nin sana çok yardımcı olduğunu ve iyi durumda olduğunu söyledi. Bisikletimi satıyor ve parayı en kısa zamanda sana ulaştıracak. Umarım paranın bir kısmını bebek doğduğunda gelip beni görmek için kullanmayı düşünürsün - belki onu benimle tanıştırmaya getirirsin. (Ya da kızsa onu. Sanırım erkek olduğunu varsaydım, ama her iki şekilde de umurumda değil. Sadece onunla tanışmak istiyorum.) Eğer bu olmazsa, umarım bana fotoğraflarını gönderirsin.

Belki bir babam olsaydı hayatım daha farklı olurdu. Belki bu kadar berbat olmazdım. Sana söz veriyorum, eğer bana bir şans verirsen, dışarı çıktığımda çocuğumuz için gerçek bir baba olacağım.

Seni hala seviyorum,
Ressam

YEDI AY SONRA

Ressam,

Eminim benden haber almayı hiç beklemiyordun, değil mi? Hunter'a sana yazmak istediğimi söylediğimde çok kızdı ama sonra onunla biraz daha konuştuk ve nedenini açıkladığımda beni anladı.

Çünkü bir çocuğu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyoruz.

Sizin durumunuzun farklı olduğunu biliyorum, çünkü bebeğiniz hayatta ve iyi durumda, ama muhtemelen onu kaybetmiş gibi hissediyorsunuz. Belki benden onun hakkında daha fazla şey duymak yardımcı olur. (Umarım tüm bunları zaten biliyorsunuzdur, ancak bu koşullar altında Melanie'ye bunları sormak konusunda kendimi rahat hissetmedim).

Her neyse, bebek Isabella çok güzel. Hastaneden bazı resimler ekliyorum. Kit ve ben çok heyecanlıyız - Melanie'ye teyzesi olup olamayacağımızı sorduk ve o da evet dedi. Doğuma girdiğini duyduğumuzda odada olmamamıza rağmen orada olmak istedik. Koridorda bekledik, bu da çok ilginç insanların izlemesine neden oldu. Bir sürü heyecanlı büyükanne ve büyükbaba falan.
Jessica ve London içeride onunla birlikteydi. Arabayı sürdüm ve

Bir şeyi kaçırmaktan korktuğum için hız yapıyordum ama çok zamanım olduğu ortaya çıktı.

Ne kadar duydunuz bilmiyorum ama işler bir süreliğine korkutucu bir hal aldı. Izzy (ona böyle sesleniyoruz) doğru ilerlemiyordu ve sonra sıkıntıya girdi. Acil sezaryen yapmak zorunda kaldılar ve bebeğin ciğerlerinde mikonyum (kaka demek - muhtemelen yanlış yazdım) oluştu. İki haftadan fazla YYBÜ'de kaldı ve zatürre oldu. Şu anda bile onu yakından takip etmek zorundayız ve hepimiz vardiyalı olarak ona göz kulak oluyoruz.

Apnesi var, yani bazen solunumu duruyor. (Böyle bir durumda çalması gereken bir alarm var ama bu kadar önemli bir konuda bir makineye güvenmek zor). Bu gerçekten korkutucu.
İyi haber şu ki, bunun büyüyeceğini ve büyük bir sorun olmayacağını düşünüyorlar. Melanie inanılmaz derecede güçlüydü. Ameliyat olduğu gün yataktan kalkıp tekerlekli sandalyeye tırmandı ve Izzy'yi görmek için onu YYBÜ'ye götürmemizi istedi. Yeni ameliyat olmuş olması ya da doktorun ona uzak durması gerektiğini söylemesi umurunda bile değildi.

Bu kız bir savaşçı ve çok iyi bir anne olacak.

Artık gitmeliyim ama umarım iyisindir. Hunter bok yemeni umduğunu ve bir pislik olduğunu söylüyor ama bunu söylerken gülümsüyordu. Ayrıca saygılarını gönderdi.

Kendine iyi bak,
Em

GÜNEY KALİFORNİYA, EYALET ISLAH TESİSİ MELANIE

Onu görmeye hazır değildim.

Haftalardır kendimi hazırlıyordum, hatta otel odasından çıkmadan önce son bir kez moral konuşması yapmak için o sabah erkenden Jessica'yı aramıştım. Bana Izzy'nin babasını tanımasını istememin tüm nedenlerini hatırlatmıştı, ama şimdi

Gerçekten burada olduğumuzu, ziyaret alanında olduğumuzu, hiçbirini hatırlayamadım.

Tek düşünebildiğim, son konuşmamızda beni ne kadar incittiğiydi.

Neredeyse panik içinde etrafıma bakındım, acaba gitsem mi diye düşündüm. Yanımda duran -bize eşlik eden- güvenlik görevlisi gözüme çarptı.

"Bir dakika içinde burada olacaklar," dedi alçak sesle ve güven verici bir gülümseme sundu. Bir hapishanede çalışıyor gibi görünmüyordu. Kadın muhtemelen Loni'nin yaşlarındaydı ve tam olarak manken güzeli olmasa da çekici de sayılmazdı. Izzy'ye baktı, yüzü daha da yumuşamıştı.

"Bebek bezi çantasını aramak zorunda kaldığım için üzgünüm," diye ekledi. "Kaç kişinin kaçak mal sokmaya çalıştığına inanamazsınız."

"Anlıyorum," dedim sessizce, her ne kadar gerçek şu ki kafamı toparlamakta zorlansam da. İnsanların benden kızımın bezini uyuşturucuyla doldurmamı beklediği bir dünyaya nasıl düşmüştüm?

"Hazır mısın?" Puck sordu, yüzü her zamanki gibi asık ve boştu. Painter'ın en iyi arkadaşı beni rahatsız ediyordu ama çok yardımcı olduğunu da inkâr edemezdim. Bazen bir motorcunun beni kontrol ettiğini görmeden arkamı dönemiyormuşum gibi geliyordu. Bu hem iyi hem de kötüydü; yardıma ihtiyacım vardı ama kendimi bağımlı hissetmekten nefret ediyordum. Olanlar için Ressam'ı ne kadar suçluyorsam, Azrailleri de o kadar suçluyordum.

Onu bu işe onlar sürüklemişti. Onlar

ve onların "kulüp işleri."

Çocuklu diğer genç annelerden ellili ve altmışlı yaşlardaki insanlara kadar değişen diğer ziyaretçilerle birlikte garip bir şekilde durduk. Kadınlardan birkaçı fahişe bile sayılabilirdi; bildiğim kadarıyla öyleydiler.

Fahişeler pezevenklerini hapishanede ziyaret ederler mi?

Bu karanlık bir düşünceydi, ama daha da karanlık olanı, kaç kadın babaları hapse girdiğinde çocuklarını geçindirmek için fuhuş yapmaya zorlanıyordu? Kollarımda huzur içinde uyuyan Izzy'ye baktım ve ona bakmak için her şeyi yapacağımı biliyordum. Her şeyi.

Odanın uzak ucundaki bir kapı açıldı ve turuncu tulumlar giyen adamlar içeri girmeye başladı. Yanımdaki küçük bir çocuk "Baba!" diye bağırarak çete dövmeleriyle kaplı korkunç görünümlü İspanyol bir adama doğru koşmaya başladı. O da

Gülümsedi, çocuğu kollarında salladı ve saçlarını öperken onu sıkıca tuttu.

Sonra Painter geldi.

Nefesim kesildi, binlerce farklı duygu kontrol için savaşıyordu. Öfke. Sevgi. Acı . . . Bir yanım, yüzü her zamankinden daha sert olmasına rağmen her zamankinden daha iyi göründüğünü fark etti. Saçları uzamış, omuzlarına doğru gevşekçe sarkıyordu. Soluk mavi gözleri bizi aradı ve anında kollarımdaki değerli hayat demetine kaydı.

Yürümeyi bıraktı, sonra yutkundu.

"Hadi," dedi Puck, dirseğime dokunmak için uzanarak beni ileri doğru itti. Painter'a doğru adım attım, gözlerimiz birbirine kilitlendi. Sonra onun önünde durdum, gergin ve rahatsızdım. Puck'ın yanımda olmadığını fark ettim. Geri çekilmiş, bu koşullar altında elinden geldiğince mahremiyet sağlamaya çalışıyordu.

"Hey," dedim usulca.

"Selam," diye yanıtladı Ressam. "Geldiğiniz için

teşekkür ederim." Bu düşündüğümden de zordu.

"Onunla tanışmanı istedim," dedim ona, kararsız hissederek. "Kızını tanımalısın."

Yere baktı, uyuyan minik yüzü inceledi. Soluk sarı tüylerle dolu bir kafayla doğmuştu. Ona üzerinde çiçek olan küçük beyaz bir saç bandı takmıştım; Loni'nin hediyesi olan güneş elbisesiyle uyumluydu.

"Onu tutabilir miyim?" diye sordu

usulca. "Elbette."

Kollarını uzattı ve ben de onu dikkatlice uzattım, tenlerimiz birbirine değdiğinde nefesim kesildi. Aramızdaki farkındalık hâlâ oradaydı. Yoğun ve elektrikliydi. Izzy irkildi, gözleri açılırken küçük elleri havaya kalktı.

Soluk mavi, tıpkı onunki gibi.

Baba ve kız birbirlerine baktılar ve göğsümün içinde bir şey kırıldı. Adam parmağını kızına doğru uzattı ve küçük Isabella parmağını sıkıca kavradı, yumuşak bir ses çıkardı.

"O mükemmel," diye fısıldadı ve etrafımız insanlarla çevrili olmasına rağmen odada sadece biz varmışız gibi hissettik. Sadece ben, o ve kızımız.

"Onunla oturmak ister misin?" Ben sordum.

"Evet."

Etrafa bakındım ve açık bir masa buldum. "Hadi oraya gidelim."

Ressam yavaşça ve dikkatlice yaklaştı, Izzy'yi sanki camdan yapılmış gibi tutuyordu. Ona bir şeyler fısıldıyor gibiydi ve onu sevdiğine dair şüphelerim yok oldu. Ona çoktan aşık olmuştu; tıpkı onu YYBÜ'de ilk gördüğümde benim aşık olduğum kadar sert ve hızlı bir şekilde aşık olmuştu.

Bir masaya oturduğumuzda, "Em bana fotoğraflarını gönderdi," dedi. "Bana doğduğu zamanı da anlattı. Harika bir iş çıkarmışsınız gibi görünüyor."

"Denedim. Sezaryen zordu, gerçekten doğal yollarla yapmak istedim. Bunun bebek için daha iyi olduğunu söylüyorlar. Ama yapamadım. Denedim, denedim ama gelmiyordu."

Bana baktı, gözleri çok yoğundu.

"O *mükemmel*," dedi tekrar, kelimeyi vurgulayarak. "Her şeyi doğru yaptın Mel. Bana onun için mücadele ederken yaşadıklarını anlattılar. Daha iyisini yapabilecek birini hayal bile edemiyorum."

Gözlerimi hızla kırpıştırarak gözlerimden süzülen yaşlara karşı koydum. "Keşke sen de orada olabilseydin," diye fısıldadım.

"Keşke ben de yapabilseydim."

Izzy küçük bir ciyaklama sesi çıkardı. Gözleri paniğe benzer bir şekilde genişleyerek ona döndü. Kollarını kaldırdı, esnerken onları yukarı doğru uzattı. Sonra burnu kırışırken gözleri kısıldı. Bu bakışı biliyordum.

"Nesi var?" diye sordu hızla, sesi neredeyse panik içindeydi. "Gazı olabilir," dedim. "Ya da kaka yapıyor olabilir. Sadece ona bir dakika."

Yine de Izzy'nin bir dakikaya ihtiyacı yoktu. Bir dizi yüksek, ıslak, gıcırtılı ses dışarı doğru patladı. Ressam'ın yüzü şok ve dehşet karışımı bir ifadeyle buruştu, sanki kızın başının dönmesini bekliyordu. Tekrar bana baktı.

"Ne yapacağız?"

Güldüm, kendimi tutamadım.

"Sadece birkaç dakika ver," dedim ona. "İşinin bittiğinden emin ol. Sonra gidip üstünü değiştireceğim."

Isabella'yla birlikte uzaklaşırken Melanie'nin kıçı seğirdi. Kızım, bu ne kadar gerçek dışı? Hamileliğinden beri Mel'in vücudundaki farklılıkları görebiliyordum - dolgunlaşmıştı. Göğüsleri de büyümüştü. Çok daha büyüktü. Hapse girdiğimden beri onu çok özlemiştim. Bu öncekinden farklıydı. Daha kötüydü. Hücrede vakit geçirmek hiç iyi bir şey değildi ama bu kadar harika, bu kadar *önemli* bir şeyi kaçırdığımı bilmek bunu tam bir işkenceye dönüştürüyordu.

Ve bu sefer elimde ondan gelen mektuplar bile yoktu.

Izzy'yi değiştirmenin uzun sürmeyeceğini umuyordum. Ziyaret için kısıtlı bir zamanımız vardı ve bu zamanı boşa harcamak istemiyordum. Bir daha ne zaman geleceğini -ya da gelip gelmeyeceğini- sadece Tanrı bilirdi. Tanrım, çocuğu mümkün olabileceğini düşündüğümden çok daha fazla seviyordum ve şimdi onu aylarca göremeyebilirdim.

"Nasıl gidiyor?" Puck karşımdaki koltuğa otururken alçak sesle sordu. Omuz silktim.

"Hapiste olduğum ve çocuğumun hayatının ilk beş ayını kaçırdığım gerçeğini bir kenara bırakırsak, her şey harika. Sende durumlar nasıl?"

Puck yavaşça gülümsedi. "Seninkinden daha iyi. Senin için ona göz kulak oluyordum."

"Teşekkürler," dedim. "Bu sefer fena sıçtım, kardeşim.

Gerçekten kötü." Başını salladı. "Evet."

Gülmemek için kendimi zor tuttum ve bacaklarımın üzerinde öne doğru eğildim. "Beni her zaman daha iyi hissettirmeye çalışmana bayılıyorum."

Puck kaşlarını kaldırdı. "Sanki kıçına duman üflememi mi istiyorsun?"

"Yeterince adil. Yolculuk nasıldı?"

"İyiydi," dedi. "Bebekle seyahat etmek garip ama iyiydi. Kalkış sırasında biraz ağladı. Mel uçakta onu emzirmek zorunda kaldı. Sanırım bu onu biraz rahatsız etti."

Kaşlarımı çatarak ona sert bir bakış attım. "Göğüslerini mi kontrol ediyorsun?"

"Evet, çünkü benim bir süt fetişistim var," dedi gözlerini devirerek. "Sen hasta bir orospu çocuğusun, bunu biliyor musun?"

Bu beni tekrar güldürdü ve o da bana katıldı.

"Yani bensiz burada güvende misin?" diye sordu sonunda.

"Bu sefer daha zor," diye itiraf ettim. "Ama arkamda Pipes var. Hallies Falls'ta yaşananlar onu endişelendiriyor ve birçok ittifak dağıldı. Biraz birbirimize yaslanıyoruz. Ve tabii ki Fester var. Geri döndüğüm için çok mutlu oldu."

Puck homurdandı. "Sapıklar Prensi nasıl?"

"Hâlâ iğrenç bir dangalak olduğunu duyunca şok olacaksın," dedim. "Ama şunu dinle, yeni bir sanat programı başlattılar. Öğretmeye yardım ediyorum ve o da öğrencilerimden biri. Odaklanmasını sağladığınız sürece hiç de fena değil. Anatomiyle istediğimden biraz daha fazla ilgileniyor. Kasların ve eklemlerin nasıl bir araya geldiğine ve parçalandığında nasıl göründüğüne kafayı takmış durumda."

"Sana iyi eğlenceler," dedi sırıtarak. Onu tersledim ve ikimiz de arkamıza yaslanıp birbirimize baktık. Söyleyebileceğim daha çok şey vardı ama ne anlamı olabilirdi ki? İçimde hiçbir şey değişmemişti. "Yalan söylemeyeceğim, burada seninle olmadığım için mutluyum."

"Yeterince adil."

"Senin için bazı güncellemelerim var," dedi sessizce. "Bunların bir kısmını duyduğunu biliyorum ama geri kalanını sana anlatayım dedim. Marsh'ın bir sürü meth taşıdığını mı söylediler?"

"Evet, Pic bahsetmişti, Coeur d'Alene'de," dedim.

"Sonunda itiraf etti. Polisi bıçaklaması ve taşıdığı uyuşturucu yüzünden en az üç yıl hapis yatacak. Davranışlarına bağlı olarak belki de daha fazla - adam baskı altında kendini toparlamasıyla tanınmıyor."

"Bu iyi haber. Peki ya diğerleri?"

"Diğer ikisini kilit altına aldılar. Talia kayıplara karıştı, kimse nerede olduğunu bilmiyor.
Marsh çok kızgın - olanlar için seni suçluyor, önemli değil."

"İyi ki kurtulduk."

"Evet. Gage hala Hallies Falls'da. Geride kalanların yeniden inşa edilmesine yardım ediyor. Elde tutmaya değer olanlara yani. Orakçı olarak yama yapmaları konusunda bazı konuşmalar var."

"En iyisi bu olabilir," dedim, Cord'u ve Marsh'ın yönetiminde çok mutsuz olan diğer kardeşleri düşünerek. "Pipes beni biraz bilgilendirdi ama verdiği bilgiler sınırlı. İletişimde kalmak için çok uzaktayız, biliyor musun?"

Puck başını salladı.

"Benim de iyi haberlerim var," dedi. "Pic aslında seninle birlikte üzerinden geçmemi istedi. Çalışmaların hâlâ özel atölyede asılı duruyor ve seninle motosikletini boyamak hakkında konuşan adam birkaç kez daha geldi. Görünüşe göre bir sanat tüccarıyla arkadaşmış ve ona senin çalışmalarının bazı resimlerini göstermiş. Bir galeri sergisi yapmak istiyorlar."

"Huh," dedim, bu bilgiyle ne yapacağımdan pek emin değildim. Puck başını eğdi.

"Daha heyecanlı olursun diye düşünmüştüm."

"Öyleyim. Yani, sanırım öyleyim. Ama bunun nasıl olacağından pek emin değilim.

. . . Çok fazla parçam yok ve içeriden daha fazlasını yapabileceğim de yok. Hapiste olduğumu biliyor, ona çoktan mektup yazdım ve komisyonu pas geçmek zorunda kalacağımı söyledim."

Puck öksürdü. "İşte burada işler garipleşiyor. Sanırım hapishanede olman -Bilirsin, azılı suçlu, motosiklet kulübü ve diğer şeyler seni daha ilginç yapar. Adam torbacının bundan zevk aldığını ve sana tehlikeli dediğini söyledi."

Homurdandım.

"Bu saçmalık gerçek mi?"

"Görünüşe göre. Gelip seni görmek istiyor. Pic yüzüne vurdu, önce sana ulaşacağımızı söyledi. Sana bir tür gösteri ucubesi gibi davranılmasını istemiyor, anlıyor musun? Ama para da olabilir. Mel'in paraya ihtiyacı yok.

Para çekmeye başlarsan büyük bir fark yaratırsın." "Yap,"

dedim kısaca.

"Ne yapmak?" Mel yanımıza gelerek sordu. Izzy tamamen uyanık ve tetikteydi ve yeni kıyafetlerini giymişti.

"Çalışmalarımdan bazılarıyla bir sanat sergisi düzenlemek isteyen bir adam var," dedim. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bu harika bir haber."

"Olabilir. Nasıl sonuçlanacağını görene kadar fazla

heyecanlanmayacağım.

Izzy'yi tekrar tutabilir miyim?"

"Elbette," dedi. Bebeğe doğru uzandım, elimin arkası göğsünün alt tarafına değdi. Gözleri benimkilere kaydı ve hızla kırpıştırdı. Gözyaşı mı? Hayır, tam olarak değil ama gözleri kızarmıştı ve kesinlikle üzgündü. Izzy'yi kendime doğru çektim ve eğilerek yumuşak bebek kokusunu içime çektim.

Bugünden sonra bu kokuyu bir daha asla deneyimleyemeyeceğimi fark ettim.

Tanrım. Bu, hayatın olabileceğini hayal ettiğimden çok daha kötüydü... bağırsaklarım sökülüyormuş gibi hissediyordum, onunla geçirdiğim her saniye değerli ve mükemmeldi ve mümkün olandan daha hızlı ilerliyordu.

"Puck, bize bir dakika izin verir misin?" diye sordum. Başını salladı ve

otomatlara doğru ilerledi. Melanie masanın karşısına oturdu. Benim yanıma oturmasını umuyordum ama olmadı.

"Mektuplarımda zaten özür diledim," diye başladım. Bir elini kaldırdı.

"Senin gerekçelerini dinlemeden de bu yeterince zor," dedi, sesi dikkatlice boştu. "Bunları duymak istemiyorum."

"İyi bir baba olacağım."

"Olamazsın," diye sertçe cevap verdi. "Orada değilsin ve bir buçuk yıl daha olmayacaksın."

Derin bir nefes alarak kendimi sakin kalmaya zorladım.

"Bunun farkındayım," dedim yavaşça. "Ama geri döndüğümde bu değişecek."

"Göreceğiz."

"Hayır, ciddiyim. İkinizin de yanında olacağım. Söz veriyorum."

Bana sabit bir şekilde baktı, sonra odaya göz gezdirdi. Diğer aileler masalarda oturuyor, diğer babalar çocuklarını kucaklıyor, onlarla oyun oynuyor ya da boyama yapıyordu. Birlikte hikayeler okuyorlardı.

"Kaç tanesi aynı sözleri verdi?" diye sordu, sesi üzgündü. *Lanet olsun.*

"Kelimeler bunu düzeltemez, bunu anlıyorum. Ama ben çıktıktan sonra kendin göreceksin. Sana ve Izzy'ye göz kulak olacağım."

Uzun dakikalar boyunca uzaklara baktı. Bebek tekrar guruldadı, sonra bacaklarını tekmeleyerek küçük bedenini gerdi. Sonra Izzy bana gülümsedi ve tüm dünya yok oldu.

Evet, kulağa aptalca geliyor ama gerçek bu.

"Seninle ilgileneceğim," diye fısıldadım, eğilip yumuşak yanağını öptüm. "Söz veriyorum. Annen henüz bana inanmıyor ama ona göstereceğim. İkinize de göstereceğim. Baban burada, bebeğim."

"Şimdilik," diye mırıldandı Melanie. Bir şey söylemedim - ne de olsa ne diyebilirdim ki?

O haklıydı.

MELANIE

Sonunda hapishaneden ayrıldığımızda Izzy ağlamaya başladı. Ziyaret dört saat sürmüştü ama kırk dakika gibi gelmişti. O kadar çabuk bitmişti. Bunun için onu suçlayamazdım, ben de ağlayacak gibi hissediyordum.

"O iyi mi?" Puck büyük bir elini direksiyonun üst kısmına koyarak sordu.

"İyi," dedim. "Gerçi muhtemelen yakında yemek yemek isteyecektir."

"Ben de acıktım. Otele dönerken yolda durup bir şeyler atıştırabiliriz. Tabii biz buradayken bir şeyler yapmak istemiyorsan? Öğleden sonra öldürmek için biraz zamanım var."

"Ne, gezmeye gitmek gibi
mi?" "Eğer istersen."

Bu fikri düşündüm ama Painter'ın en yakın arkadaşı ve yeni doğmuş bir bebekle turistik şeyler yapma düşüncesi bana pek eğlenceli gelmedi. "Hayır, sadece otele gidelim. Izzy biraz kestirebilir ve ben de biraz yalnız kalmak istiyorum."

"Tamamdır."

Radyoyu açtı ve yola koyulduk. Ayrılırken Ressam'ın yüzündeki ifade aklımdan çıkmıyordu. Yaptığı şey için ondan nefret etmek istiyordum ama Izzy'yi bana geri verdiğinde çektiği acı gerçekti.

Onu seviyordu.

Yapacağından emin değildim, çocuk istemiyordu. Kızımız yerine hapishaneyi seçmişti. Oturup bir testte "babalık" yerine "hapishane" kutucuğunu işaretlediğinden değil, ama eyaletten ayrıldığında şartlı tahliye memurunun kan peşinde olduğunu çok iyi biliyordu.

Ama Izzy'yi gerçekten seviyordu. Bunu görmüştüm.

"Ona fotoğraf göndermeye başlayacağım," dedim Puck'a aniden. Bana hızlıca bir bakış attı, sonra başını salladı.

"Muhtemelen hoşuna
giderdi." Ve hepsi bu kadar.

Puck'ı sevdiğime karar verdim. İri ve korkutucuydu, yüzünde kötü bir yara izi vardı ve bir baltalı katilin tüm sosyal becerilerine sahipti, ama ne zaman çenesini kapalı tutacağını biliyordu.

"Teşekkürler. Bizi buraya getirdiğin için
teşekkürler." Tekrar bana doğru baktı.

"Ne zaman istersen, Mel. Her zaman."

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

COEUR D'ALENE
IZZY'NİN İKİNCİ DOĞUM GÜNÜ PARTİSİ
MELANIE

"Pasta mı?" Izzy umutlu bir sesle sordu. Üzerlerinde küçük prenses kesiklerinin olduğu parlak pembe keklerden oluşan piramide baktım ve iç çektim.

London ve Jessica beni pembe bir dağın içine gömmeye kararlı görünüyorlardı, kızım da bunu teşvik etmekten çok mutluydu. Sadece kekler değil, plastik masa örtüsü, bardaklar, tabaklar, peçeteler ve balonlar da pembeydi. Özellikle de prensesler ve tek boynuzlu atlarla neredeyse gözlerinizi kanatacak türden bir neon pembesi, çünkü Tanrı acımasızdır.

Daha da kötüsü, Painter'ın ona verdiği rahatsız edici derecede şişkin elbiseydi.

Tamam, ben bile sevimli olduğunu kabul etmek zorundaydım, hafif pamuklu tek parçaya tutturulmuş parlak tül etekli küçük bir tütü şey. Önünde gümüş parıltılarla "Prenses" bile yazıyordu. Bu kadar pembe olmasaydı daha da şirin olabilirdi. Bazen bir Paskalya tavşanı hayatımın her yerine kusmuş gibi hissediyordum, çünkü her şey pastel ve güzeldi.

Kız çocuğu sahibi olmanın keyfi de burada.

Uzaktan Harley motorlarının gürültüsünü duydum ve başımı kaldırıp baktığımda Painter ve Reese Hayes'in köşeyi dönüp otoparka girdiklerini gördüm. Bu ses Izzy'nin cupcake'lerden kaynaklanan trans halini bozmaya yetmişti, ki bunun mümkün olduğuna bile bahse girmezdim.

"Baba!" diye çığlık atarak çimenlerin üzerinden onlara doğru koşmaya başladı. Parkta bir doğum günü partisi için harika bir gündü - eğer *o* gelmeseydi mükemmel olurdu. Ama onunla doğum gününü paylaşmak için ne kadar sabırsızlandığını da biliyordum.

Ne yazık ki bu, istediğim gibi rahatlayıp partinin tadını çıkaramayacağım anlamına geliyordu.

Pislik. Döndüğünden beri iyi davranıyordu. Fazla iyi. Bu bir oyun gibiydi, gerçekten değiştiğini ve onu affetmem gerektiğini kanıtlamak için yaptığı bir gösteri. Bu iyi ve güzeldi, ama sonuçta hiçbir anlamı yoktu çünkü Ressam hâlâ kanunun yanlış tarafında dans ediyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk. Onun etrafımda olmasına alışmayı ya da ona bağımlı olmayı göze alamazdım. Bir sonraki kriz patlak *verdiğinde* bu beni mahvederdi. Izzy benim kırılmamı göze alamazdı.

Şu anda hapishanede olmaması, geleceğinde bir hücre olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Bunun için hazır mısın?" Jessica yanıma gelerek sordu. Bu durum hakkında ne hissettiğimi çok iyi biliyordu - Loni'yle Orakçılar hakkında tam olarak konuşamıyordum ama Jess farklı bir hikâyeydi.

"Evet," dedim yüzüme mutlu bir gülümseme yapıştırarak. "Harika olacak. Bir patlama. Çok eğlenceli."

"Abartıyorsun," dedi omzuma omzuyla vurarak. "Sadece rahatlamaya çalış. Birkaç saat içinde bitecek ve sonra Izzy ile birlikte tekrar eve döneceksin."

Panik dalgasıyla savaşarak gözlerimi kapattım.

"Hayır, yapmayacağım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ressam bu gece onu yatıya götürüyor," dedim, gülümsememin pek de hoş olmayan bir şeye dönüştüğünü hissederek. "Birkaç aydır bunu istiyordu, ben de ona bir dizi koşul sundum. Onları yerine getirdi. Karşılamasını hiç beklemiyordum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu neden daha önce duymadım?"

Omuz silktim.

"Bunu gerçekten yapacağını hiç düşünmemiştim," diye itiraf ettim. "Gelip evini kontrol etmemi istediğinde çok şaşırdım. Tamamen çocuk korumalı. Onun için bir çocuk yatağı bile var ve en sevdiği yiyecekleri almış.

Yardıma ihtiyacı olursa Loni'nin nöbetçi olması planlandı ve tabii ki ben de telefonuma bakıyor olacağım. Izzy bu konuda çok heyecanlı; babasının evine götürmek üzere bir bavul dolusu doldurulmuş hayvan hazırladık."

"Vay canına," dedi. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Ressam'ın Isabella'yı bisiklete çekişini ve bisikleti sürüyormuş gibi yapmasına izin verişini izledim. Tanrım, her geçen gün ona daha çok benziyordu.

Beyaz-sarı saçları güneşte bir fener gibi parlıyordu ve eğer bir şey varsa gözlerinin mavisi daha parlak hale gelmişti. Sadece bu da değil, parmak boyası yapmayı çok seviyordu. Tamam, o yaştaki tüm çocuklar parmak boyası yapmayı sever ama kreşteki okul öncesi öğretmeni bile onda yetenek belirtileri olduğunu söylemişti. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

"Sakin ol," dedi Loni, bir kolunu omzuma dolayarak ve bana sarılarak. "Bu sadece bir parti ve yatıya kalma. İyi olacak."

"Beni korkutan da bu," diye itiraf ettim. "Ya onu benden daha çok seviyorsa? Onunla yaptığı tek şey eğlenceli şeyler. Asıl işi yapmak ve ona hayır demek zorunda kalan benim. Böyle giderse on iki yaşına geldiğinde benden nefret edecek ve sonra bir gün evlenecek ve onunla ve yeni üvey annesiyle yaşamak isteyecek ve ben yapayalnız kalacağım ve-"

"Mel!" Jess parmaklarını yüzümün önünde şıklatarak "Mel!" dedi. Ben de ona baktım. "Topla şu deliyi bebeğim. O sadece iki yaşında."

Ona göz kırptım.

Kahretsin, haklıydı. *Kaybediyorsun.*

"Bu akşam bir randevum var," diye itiraf ettim. "Bu beni de biraz korkutuyor..."

"Randevu mu?" Loni bana bakarak sordu. "Ciddi misin?" "Hey, o kadar da tuhaf değil," dedim kaşlarımı çatarak. "Ben çıkıyorum."

"İki kez," dedi Jessica. "Izzy doğduğundan beri iki kez dışarı çıktın ve ikisinde de eve gelip onu kontrol etmek için kısa kestin. Bu hiç sağlıklı değil, bir hayatı hak ediyorsun. Ve Painter da sorumluluğun bir kısmını üstlenmeli.
O da onun çocuğu."

Uzaktan Izzy'nin heyecanla çığlık attığını, Painter'ın onu omuzlarına aldığını duydum. Sonra o ve Reese çimlerin üzerinden bize doğru gelmeye başladılar, yol boyunca gülüşüp konuşuyorlardı. İtiraf etmeliyim ki Reese harikaydı. O ve kızları beni kendilerinden biri gibi karşılamışlardı, o kadar ki mesafemi korumak için çok çalışmam gerekmişti yoksa Reapers'ın geniş ailesinin içine çekilebilirdim.

Her şey o kadar da kötü olmazdı, bunu biliyordum. Kızlar bana defalarca bebek bakıcılığı yapmayı teklif etmişlerdi ve iyi niyetli olduklarını biliyordum. Ama ne zaman Orakçıların renklerini görsem, Ressam'ın Isabella'nın doğumunu kaçırdığını düşünüyordum.
Yeni doğan yoğun bakım ünitesinde, ameliyat sonrası iyileşme sürecinde onunla geçirdiğim bitmek bilmeyen geceler hakkında. Sonra nihayet eve

döndük ve haftalarca karanlıkta tek başıma, onu kucağımda tutarak, uyumaktan korkarak geçirdim çünkü ayakta duran tek şey

Bebeğimle ölüm arasında, solunumu durduğunda devreye girmesi gereken elektronik bir monitör vardı.

O monitöre güvenmedim.

İşemek için uyandığım ve Izzy'nin oksijensizlikten morardığını gördüğüm geceden sonra değil. Lanet makine işe yaramazdı. Hayatımda hiç bu kadar yalnız ve korkmuş olmamıştım ve Izzy'nin bu durumdan kurtulması sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyordu. Hayatımı yeniden inşa etmek kolay olmamıştı ama başarmıştım. Çoğunlukla. Sonunda yeni arkadaşlar edindim. Üniversitedeki hemşirelik programındaki tek bekâr anne ben değildim. Izzy'nin doğumu eğitimimi biraz geciktirmişti ama kendi başıma gayet iyi idare ediyordum.

İyiden de iyi aslında.

Artık kendi dairem, düzgün bir işim ve sağlık sigortam vardı. Artık devlet yardımı da yoktu, bu da güzel bir değişiklikti. Çocukluğumun büyük bölümü sosyal yardımlarla geçmişti ve insanların bu yüzden bana ve anneme nasıl tepeden baktıklarını çok iyi hatırlıyordum. Babama da tepeden bakmışlardı ama bu umurumda değildi. O sadece oturma odasındaki sarhoştu.

"Peki plan nedir?" Piknik barınağına vardıklarında Reese sordu. "Pasta!"

Izzie bağırdı. "Kek kek kek kek! Izzy kek!"

"Görünüşe göre pasta yiyoruz," dedim kuru bir sesle, karanlık düşüncelerimden sıyrılarak. "Ben kibritleri getireyim."

"Anladım," dedi Reese ve bir Zippo çıkardı. Sigara içmezdi, bu yüzden neden taşıdığını hiç anlamamıştım - sanırım her an ateş yakabilme yeteneği faydalı bir şey. Onu Loni'ye uzattı, o da mumları yaktı, ben de o anı kaydetmek için telefonumu çıkardım. Ressam Izzy'yi aşağı salladı ve yapışkan piramidin önüne bıraktı.

"Mutlu yıllar sana . ." hepimiz şarkı söyledik, en yüksek sesle Isabella söyledi. Ellerini çırptı ve şarkımız bittiğinde mumları hâlâ yanmakta olan bir keki kapmak için hamle yaptı.

"Kahretsin," dedi Painter, onu yakalamak için öne atılarak. Izzy öfkeyle ona döndü ve kolunu tokatladı.

"Benim!"

"Isabella, bu doğru değil," dedim sertçe. Bana ters ters baktı.

"Izzy kek."

"Özür dilediğin zaman pastayı alabilirsin," dedim ona. Bakışları kararda ve babasına daha da çok benzedi, sadece bu komikti

korkutucu. Jess homurdandı. "Uygunsuz geri bildirim yok, lütfen."

Ressam bana bir bakış attı. "Bugün onun doğum günü Mel. Sert davranma."

Olamaz. Hayatta olmaz. Beni böyle baltalayamazdı. Kullandığı dilden bahsetmiyorum bile.

"Izzy sana vurduğu için özür dilediğinde pastayı alabilir," dedim. Keki kasıtlı olarak onun önüne koydu. Başımı eğip ona ters ters baktım.

"Isabella, özür dile," dedi Jess, onun dikkatini çekerek. "Jess Teyze'yle birlikte mi söyleyeyim?"

Küçük kız Jessica'ya baktı ve gülümsedi. "Sowwy."

Bunun olacakların bir işareti olabileceğini fark ederek rahat bir nefes aldım-Izzy zeki bir çocuktu. Fazla zeki. Eğer anne babasını birbirine düşürebileceğini fark ederse, ortaokula başladığında hapı yutmuş olurduk.

Neredeyse bir panik dalgası daha hissettim - iki yaşındaki bir çocuğu kontrol edemiyorsam, bir ortaokul öğrencisini nasıl kontrol edebilirdim?

"Tamam prenses. Cupcake zamanı," dedi Painter, bir bacağını sallayarak yanındaki bankın üzerine oturdu. Ona gülümseyerek baktı ve bana en ufak bir ilgi göstermeden keki ağzına attı. Bu hep böyleydi. Izzy baştan aşağı babasının kızıydı.

Bundan nefret ediyordum ve kendimden de nefret ediyordum.

Ne tür deli bir kadın kendi kızını kıskanır?

- - -

Painter bana soğuk bir bakış atarak, "İyi olacak," dedi. Piknik barınağının altında yan yana durmuş, Izzy'nin oyun aletlerinin üzerinde Jessica ile kovalamaca oynamasını izliyorduk. Artık yalnız olduğumuz için tüm gülümsemesini kaybetmişti. Hapishane bu kez onu daha da derinden etkilemişti. Daha karanlık, daha durgun olmuştu. Sanatı da daha karanlıktı. Atölyesinde gördüğüm kadarıyla resimlerinde yeni bir güç ve aynı zamanda yeni bir tehlike duygusu vardı.

Eserlerinin deli gibi satılmasına şaşmamalı.

Aslında biraz haksızlık gibi geldi. Ressam suç işledi, hapse girdi ve tek yaptığı potansiyel alıcıları gıdıklamak oldu. Kıçımı yırttım ve çok çalıştım, ama yine de yeni bir araba alamadım. Bana bir tane almayı teklif etmesi daha da acı veriyordu.

Pislik.

"Korkarsa arayacağına söz veriyor musun?" Tüm bu durumdan nefret ettiğimi söyledim.

"Elbette," diye yanıtladı. "Ama gelmeyecek. Evimi seviyor ve evden hiç uzak kalmamış değil - geceyi London ve Reese ile geçirdi. İyi olacak. Endişelenmeyi bırakmalısın."

"Tamam," diye fısıldadım, yenilmiştim. "Bu akşam dışarıda olacağım ama yine de yatmadan önce beni aramasına izin verirsen çok memnun olurum. İyi geceler demek istiyorum."

"Nereye?" diye sordu kayıtsızca. Ona bir bakış attım.

"Bir arkadaşımla."

"Randevu mu?"

"Seni ilgilendirmez," diye tersledim. Kahretsin. Bunu neden yapmıştım ki?

Fazla savunmacı, bu da bir ipucuydu.

"Tanıdığım biri mi?" diye sordu, çenesi gergindi. Kaşlarımı kaldırarak ona döndüm.

"Yürüyen her şeyi mahvediyorsun," diye tükürdüm. "Beni sorgulamaya nasıl cüret edersin?"

"Kıskandın mı?" diye sordu, gözleri sertti. Kaşlarımı çatarak onu kibarca tersledim. Kaşlarını kaldırdı.

"Etrafta dolanmayı bırakmamı istiyorsan, bu gece Izzy ile gel ve sevişmemi seninle sınırlamaktan mutluluk duyacağım Mel. Ne zaman altımda olmak istersen, kapı açık."

Bu sözler içimde bir sıcaklık dalgası yarattı ve meme uçlarımın taş gibi sertleştiğinden eminim. Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Tadının nasıl olduğunu hâlâ hatırlıyorum bebeğim, amcığının sikimin etrafında nasıl sımsıkı sarılmış gibi hissettirdiğinden bahsetmiyorum bile. Benimle oyun oynama, Mel. Ben oyun oynayabileceğin küçük bir çocuk değilim."

Gözlerimi kocaman açarak geri çekildim.

"Böyle konuşmamalısın," diyebildim. Gülümsemesi çirkinleşti. "Mel, istediğin her şeyi yaptım," dedi. "Ve bir tane bile

Isabella için yapmayacağım şey yoktur. Ama kızımı görmek istediğimde bana kaltak gibi davranmandan bıktım. O benim de çocuğum."

"Geceleri uyanık kalıp pislik olmanın yeni yollarını mı bulmaya çalışıyorsun?" diye sordum. "Ve senden benim için hiçbir şey yapmanı istemedim. Ben olsam

ortadan kaybolsan da aynı derecede mutlu olurdum. Sen geri dönüp babacılık oynamaya karar vermeden önce Izzy ile aramız çok iyiydi."

Gözlerinde bir şey parladı ve sonra benim alanıma girdi. Geri çekilmeye çalıştım, sonra piknik masasının kıçıma çarparak beni engellediğini hissettim.

"Hiçbir şey oynamıyorum," dedi, kelimeleri alçak sesle ve sertçe söyledi. "Her şeyi berbat ettim. Berbat ettiğimi biliyorum, bunun için özür diledim ve telafi etmek için elimden geleni yaptım. Onunla geçirdiğim zamanı asla geri alamayacağım ve hayatımın sonuna kadar bunun pişmanlığını yaşayacağım. Ama ne senin ne de bir başkasının benimle sevgilim arasına girmesine izin vermeyeceğim Mel. Yaşadıklarını takdir ediyorum ve Izzy'nin annesi olduğun için minnettarım ama benden kurtulacağını sanma. Benden *asla* kurtulamayacaksın, Melanie. Hayatının sonuna kadar burada olacağım çünkü bir çocuğumuz var. O yüzden sürekli kötü davranmayı bırak."

Elini saçıma götürüp kısa tutam saçımı kulağımın arkasına doğru iterken titreyerek ayağa kalktım. Parmakları kulağımın lobunda gezinirken omurgamdan aşağıya ve bacaklarımın arasına kadar ürpertiler gönderdi. Hatıralar aramızda asılı kaldı, ağır ve tatlı.

"Uzun halini daha çok sevdim," diye fısıldadı.

"Onunla ilgilenmek çok zahmetliydi," diye cevap vermeyi başardım, vücudundan yayılan sıcaklığı hissetmemeyi diliyordum.

"Eğer bu gece onu becerirsen beni düşün," dedi gözleri yanarak. "İçinde ben varken nasıl hissettiğini hatırla."

Bu kadar aşağılık biri nasıl bu kadar seksi olabilir?

"Doğru, çünkü hep beni düşünüyorsun?" Alay ettim. Dudaklarını açlıkla yaladı, sonra kulağıma fısıldamak için eğildi.

"Her seferinde, altımda sen varmışsın gibi davranıyorum. Kim olduğu önemli değil, gözlerimi kapatıyorum ve hep senin yüzünü görüyorum Mel. Sen söyle, ben de senin o aç amını doldurayım."

Gözlerimi kapattım, biraz boşluğa ihtiyacım

vardı. "Böyle konuşamazsın."

Burnunu yüzümün kenarında gezdirerek beni kokladı.

"Neredeyse bir yıl," diye fısıldadı. "Neredeyse bir yıldır özgürüm, sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Maddi olarak, ev işlerinde. Bana Izzy'den bahsettiğinde aptalca bir şey söyledim ve sonra umursamaz davrandım. Bunun bedelini kızımın hayatının ilk bölümünü kaybederek ödedim. Daha fazlasını kaybetmeyeceğim. Seni mutlu etmeye çalışmaktan bıktım Mel, işte yeni kurallar. Sen

İstediğin kadar dalga geçebilirsin ama benim dünyamdan uzak dur. İçeri dönersen, ben devralırım. Anladın mı?"

Gözlerim tekrar açıldı ve öyle bir sarsıldım ki, eğer beni yakalamasaydı masanın üzerine düşecektim.

"Ne?"

"Beni duydun," dedi, yüzü taş gibiydi. "Yeni oyun, Mel. Sen kendini iyi hissedebilesin diye kaltağa binmeyi bıraktım. Kendini uyarılmış say."

Bununla birlikte, döndü ve uzaklaştı.

ALTI AY SONRA
KOOTENAI TIP MERKEZI ACIL SERVIS ODASI

"Todger geri döndü," dedi Sherri omzuyla beni dürterek. "Zil zurna sarhoş ve buraya en son geldiğinden beri temizlenmemiş. Onunla kimin uğraşacağını görmek için taş, kağıt, makas."

Başımı salladım ve üçe kadar saydık. O kağıtla gitti, ben taşla. Saçmalık.

"Şanslı sürtük," dedim gözlerimi devirerek. Güldü ve bana küçük bir parmak işareti yaptı. Ölü balık gibi koksa da Todger yeterince zararsızdı. Adam yıllardır acil servise girip çıkıyordu, düzenli olarak gördüğümüz akıl hastası evsizlerden sadece biriydi. Yaklaşık altı ay önce geçici bir ev bulmuştu ama son gelişinde bana CIA'in daireye böcek yerleştirdiğini ve orada güvende olmadığını söylemişti. Bildiğim kadarıyla Memorial Stadyumu'ndaki tribünlerin altında uyumaya geri dönmüştü. "Polisler onu içeri mi aldı?"

"Hayır, ısınma istasyonu ambulans çağırdı," dedi. "Yerde kriz geçirmeye başladı, bana DT gibi geldi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ciddi misin? Ayılmaya mı çalışıyor?"

"Todger'ı kim bilebilir ki? Her neyse, içeri girip onu kontrol etsen iyi olur. Onu bir odaya koyduk ama Dr. Ives gerçek bir vakayla meşgul ve Dr. Baker da fırsat bulmuşken biraz yemek yiyor. Döndüğünde Todger'ın hâlâ orada olacağını söyledi."

Yeterince adil-Todger acil servisin müdavimlerinden biriydi ama asıl ihtiyacı olan uzun süreli tedaviydi. İlk başladığımda, hastanenin sosyal görevlilerini ona bir şey bulana kadar rahatsız etmiş, kendimle gurur duymuştum. Beni yapışmayacağı konusunda uyarmışlardı ve yapışmadı. Sonunda

Psikiyatrik ilaçlardan ya da kendisine ne yapması gerektiğini söyleyen insanlardan hoşlanmadığını söyleyerek programdan ayrılmasına bir haftadan az bir süre kalmıştı.

Kokusuna bakılırsa, yıkanmaya zorlanmaktan da hoşlanmadığını anladım. "Onu kontrol edeceğim," dedim iç çekerek. Kahvemden hızlıca bir yudum aldım.

hemşire odasından çıktı ve odasına doğru yöneldi.

"Sana bir borcum var!" Sherri güldü ve onu terslememek için kendimi zor tuttum. Şansımı bilseydim, bir yönetici beni görür ve rapor edilirdim.

Onu görmeden önce kokusunu almıştım. Küçük bir kasaba hastanesi olarak evsizlerden payımıza düşenden fazlasını alıyorduk, bu yüzden dışkı ve bayat alkol kokan hastalara alışmıştım. Açıkçası, kan ve çürük kokusundan daha iyiydi, bu da beni çok korkutuyordu. En azından pisliği yıkayabiliyordunuz ve Todger'ın üzerimde ölme ihtimali yoktu. Odaya girdim ve perdeye uzandım.

"Todger, geri döndüğünü

duydum-" Bana arkamdan vurdu.

Yönümü bulmam bir saniye sürdü ve sonra savaşmaya başladım. Ne yazık ki bu, ellerini boğazıma dolaması için yeterli bir süreydi. *Aman Tanrım, bu gerçekten oluyor mu?* Tatlı, pis kokulu Todger bana saldırıyor, boğazımı sıkıyordu ve ben yardım için çığlık bile atamıyordum. Başımı yere çarptı ve kafatasımda patlayan parlak acı patlamaları gönderdi.

Tekme attım, çaresizce onu uzaklaştırmaya çalıştım. Ayaklarım bilgisayar arabasını yakaladı ve kaygan fayanslara çarpmasına neden oldu. Bir şeye çarptı ve ardından metaller gürültüyle takırdayarak yere düştü.

"Seni öldüreceğim, kaltak," diye kulağıma tısladı ve başımı bir kez daha yere çarptı. "Senin peşindeyim. Onlara benim hakkımda çok uzun zamandır bilgi veriyorsun, ama şimdi bedelini ödeyeceksin. Öleceksin!"

Son kelimelerin tonu yükseldi ve sonra parmakları boynumda sıkılaşırken uzun, yüksek bir inlemeye başladı. Yüksek sesle bağırışlar kafamdaki sisi delip geçti ve sonra odaya bir insan seli doldu. Görevliler onu çekiştiriyor, sürükleyerek götürürken parmaklarını boğazımdan ayırıyorlardı. Her nasılsa geri çekilecek gücü buldum, Sherri'yi iş başında izlerken duvara yaslandım, hipodermik iğneli bir intikam meleği. İçeri daldı, hızlı ve sert bir şekilde enjekte etti.

Todger savaşmaya devam etti ama ilaçların hızla etkisini göstereceğini biliyordum. Etrafımdaki gerçeklik uzak ve takip etmesi zor görünüyordu-şok. Sonra Sherri yanımdaydı, ben uzaktaki konuşmalardan kesitler yakalarken soğukkanlılıkla değerlendiriyordu.

"Onu kontrol et."

"Kısıtlamalar ... bunun olacağını hiç düşünmemiştim."

"Aylardır durumu kötüye gidiyor... Psikiyatriyi ara..." "Melanie?"

Gözlerimi kırpıştırarak Sherri'nin yüzüne

odaklandım. "Şoktasın bebeğim. Benimle kal,

tamam mı?"

"Ben iyiyim," diye fısıldamayı başardım, odaklanmaya çalışıyordum. Başım çok ağrıyordu. Ama başka bir şey yoktu. Kırık kemik falan yoktu. "İyi olacağım. Endişelenme."

Sherri kısa bir kahkaha attı.

"Her zaman kahramansın, değil mi?" dedi, ancak sesinde bir miktar korku yakaladım. "İyi tarafından bakarsak, belki de sonunda Todger için bir yatak buluruz. En azından bir süreliğine."

"Hemen geri dönecek," diye fısıldamayı başardım ve ona zayıf bir gülümseme sundum. "Muhtemelen ne olduğunu bile hatırlamayacak."

Bu onu güldürdü.

"Üzücü ama gerçek," dedi. "Sadece izle, bekletme sona erdikten beş dakika sonra kıçını fırlatacaklar."

"Hepsi bir günlük iş," dedim hayıflanarak ve başımı salladım. Büyük hata.

Yuvarlandım ve yere kustum.

Harika değil miydi? Beyin sarsıntısı geçirdim.

Pisser. Önümüzdeki birkaç gün berbat geçecekti.

BOYA

Bilardo masasının üzerine eğildim ve atışımı sıraya koydum. Oyun, son yarım saattir barın karşısında benimle flört eden küçük, sevimli kızıl saçlı kıza sarılmak için bir bahane olarak başlamıştı ama kızın şaşırtıcı derecede iyi bir oyuncu olduğu ortaya çıkmıştı. Birdenbire kendimi gerçek bir meydan okumayla karşı karşıya bulmuştum. İtiraf etmeliyim ki beni tahrik etti.

Hem de tam zamanında. Bugünlerde tanıştığım kadınların çoğu sıkıcıydı. Sikimin emilmesini seviyordum, buna şüphe yok, ama yine de gözlerimi kapatıp Melanie'yi onların yerinde hayal etme eğilimindeydim. Beynim bu gerçeği ne kadar açıklarsa açıklasın, sikim onun artık bizimle ilgilenmediği mesajını bir türlü alamıyordu.

Çok saçma. Her şeyiyle.

Istakayı geri çekerek atışımı yaptım. Top tatmin edici bir çatırtıyla vurdu ve yeşili arka köşedeki cebe doğru sertçe gönderdi. Red güzelce dudak büktü, sonra bana bir öpücük vermek için yanıma geldi. Tam ağzını kendi ağzımla kapatmış, kıçını avuçlamak için uzanmıştım ki arka cebimdeki telefon çaldı.

Görmezden gelmeyi düşündüm.

Tanrım, ama görmezden gelmek *istedim.* Ne yazık ki, kulüp hayatının dezavantajlarından biri de her zaman lanet telefona cevap vermektir, çünkü bir kardeşin başı belada olabilir. Red'in cömert kıçını son bir kez sıktıktan sonra telefonumu almak için geri çekildim.

Melanie.

Izzy ile ilgili olmadığı sürece hiç aramazdı ve acil bir durum olmadığı sürece Cuma günü gece yarısı araması için tek bir neden bile düşünemiyordum.

Güzel kızılın varlığı sona erdi.

Puck'ın gözünü yakalayarak, müzikten uzakta, barın açık verandasına doğru ilerlerken *Melanie*'ye seslendim.

"Hey, ne var ne yok?" Endişeli hissederek

sordum. "Ressam? Orada mısın?"

"Bir saniye," dedim ona. "Ben dışarı çıkıyorum, sessiz bir yere."

"Tamam."

Bir dakika sürdü ama sonunda arka tarafa doğru tenha bir yer buldum. "Hey, neler oluyor? Izzy iyi mi?"

"O iyi," dedi Melanie, sesi tuhaf geliyordu. Sanki öksürüyormuş gibi sertti. "Bakın, yardımınıza ihtiyacım var."

Evet. Bu farklıydı.

"Pekala..."

"Durum şu: Mesaimin sekizde bitmesi gerekiyordu ama hastanede bir kaza oldu. Izzy bir bakıcıyla birlikte ve beni bu gece burada tutacaklar. London şehir dışında ve-"

"Hayır, sorun değil," dedim, zihnim anında mod değiştirdi. Bazı erkeklerin eski sevgililerinin çocuklarını hep üstlerine attıklarından yakındıklarını duymuştum ama Mel öyle biri değildi. Eğer aradıysa, seçenekleri tükendiği için aramıştı. "Onu bulabilirim. Durum nedir?"

Bir dakika boyunca cevap vermedi ve ben de endişeden şüpheye düştüm.

"Melanie? Neler oluyor?"

"Bir hasta bana saldırdı," diye yavaşça itiraf

etti. "Ne oldu?" Soğukkanlılıkla sordum.

"Neden?"

"Akıl hastası," dedi hemen. "Muhtemelen yaptığını bile hatırlamıyordur. Bak, önemli bir şey değil ama başımdaki yaranın ciddi olmadığından emin olmak için beni bu gece tutmak istiyorlar. Onlara ciddi olmadığını söyledim ama nasıl olduğunu bilirsiniz. Sorumluluk."

"Hastaneye geliyorum," dedim. "Kendim görmek istiyorum."

"Hayır, bir şey yok," dedi. Ona inanabilirdim eğer inanmasaydı sesi sanki bir kamyon dolusu çakıl yutmuş gibiydi. "Ben iyiyim ama Izzy'nin bakıcısının sabah işi var ve gerçekten eve, yatağa gitmesi gerekiyor. Benim evimde. Onu arayıp yolda olduğunuzu haber veririm. Izzy mışıl mışıl uyuyor, bir şey olduğunun farkına bile varmaz."

Onunla tartışmayı düşündüm ama sonra bunun zaman kaybı

olduğuna karar verdim. "Pekâlâ, şimdi oraya gidiyorum."

"Teşekkürler Ressam," diye cevap verdi, sesi yorgun geliyordu. "Zor bir

gece oldu.

Isabella'nın güvende olduğunu bilmek büyük bir rahatlama."

- - -

Ertesi sabah erkenden At'ın yaşlı karısı Marie'ye "Iz'e baktığın için teşekkürler," dedim. "Muhtemelen yedi gibi uyanır ve Mel burada olmadığı için üzgünse onu arayabilirsin, ben de onunla konuşurum."

Marie başını salladı, bana güven verici bir şekilde gülümsedi. Onu sabahın beşinde yataktan kaldırmış olmamıza rağmen hiç şikâyet etmedi. At şanslı bir adamdı. "Endişelenme, birlikte harika vakit geçireceğiz. Sen git Melanie'nin iyi olduğundan emin ol, ben de seni bu tarafta tutayım."

"Teşekkürler."

Kesiğimi kaptığım gibi kapıya yöneldim, Mel'i görmek için çok erken olduğunu biliyordum ama umursamıyordum, daha fazla dayanamazdım, onu görmem gerekiyordu

kendim için. Puck da peşimden geldi. Dün gece benimle gelmek için kızları ekmişti, çünkü o böyle bir arkadaştı. Horse da gelmeyi teklif etmişti ama hastanedekilerin bizimle uğraşmasını engellemek için iki motorcunun yeterli olacağını düşünmüştüm ama güvenliği çağırmalarından endişe etmemizi gerektirecek kadar çok değil.

Kootenai Tıp Merkezi'ne yanaşıp park ettik ve Mel'in odasını bulmak için Information'a uğradık. Danışmadaki yaşlı kadının muhtemelen bunu vermemesi gerekiyordu ama birkaç tatlı sözden sonra hemen hizaya geldi. Bazen kadınların bu kadar kolay manipüle edilmesi beni korkutuyordu.

Melanie olmayan kadınlar diyelim. O benim bokumu gördü.

Üst kattaki işaretleri takip ettik ve doğru koridoru bulduk. Hemşire odasında uzun boylu, saçları örgülü, seksi, siyah bir hatun vardı ve ben Mel'in odasını ararken Puck'ı onunla flört ederken bıraktım. Kapı kapalıydı. Kapıyı hafifçe çaldım, sonra içeri girdiğimde onu yatakta mışıl mışıl uyurken buldum.

Ah, kahretsin.

Berbat görünüyordu. Yüzünün her yerinde ve boynunda çürükler vardı. Yine de ona bağlı bir monitör yoktu - bu iyiye işaret olmalıydı, değil mi? Yatağın hemen yanında yatar koltuk görünümlü bir sandalye vardı, muhtemelen normal görünmesi gereken ama her türlü "kurumsal" çanı çaldıracak kadar bozuk olan tuhaf, sıska bir mobilya parçası.

Oturdum, onu incelemek için öne doğru eğildim. Boğazında parmak izleri vardı. *Parmak izleri.* Biri kadınıma elini sürmüş, *onu öldürmeye* çalışmıştı ve ben bunun farkına bile varmamıştım. Midemin derinliklerinden başlayan öfkenin kaynadığını hissettim, kendimi şiddete hazırlarken vücudumdaki her kası büküp sıktım.

Ama onu savunacak kimse yoktu. Sadece Melanie, solgun ve kırık bir halde hastane yatağında yatıyordu.

Ne olmuştu lan?

Yirmi dakika geçti ve sonra kapı açıldı. Saçları örgülü bebek içeri girdi, bana baktı.

"Ve sen ... ... ?" diye sordu.

"Ben bebeğin babasıyım," dedim, sesimi azımsanmayacak bir çabayla sabit tutarak. "Mel'in çocuğu benim kızım. Dün gece beni aradı, bir kaza olduğunu ve Isabella'ya göz kulak olmamı istediğini söyledi. Bunu hallettim, şimdi de onun iyi olduğundan emin olmak için buradayım."

Yüzü biraz yumuşadı.

"Mellie iyi," dedi. "Uyandığında size ayrıntıları anlatabilir ama biz sadece ona göz kulak oluyoruz."

"Hey," diye fısıldadı Mel. Gözlerini açmak için mücadele ediyor, bir elini başına götürüyordu. İçimdeki şiddeti tam olarak yatıştıramasa da rahatladım. "Vay be. Kendimi ölü gibi hissediyorum."

"Nasıl gidiyor Mellie?" diye sordu hemşire. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Mel yavaşça başını salladı. "Evet. Todger bunun olacağını hiç tahmin etmemişti." Braids homurdandı.

"Hiçbirimiz yapmadık. Misafiriniz var."

Melanie bana baktı ve ben de başımı eğerek yüzümü sakin kalmaya zorladım.

"Izzy nerede?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Geceyi onunla geçirdim ve sonra Marie bu sabah erkenden geldi," dedim, sesim amaçladığımdan daha sertti. "O ve Horse onu krep yemeye falan götürecekler, bu onun küçük aklını başından alacak. Şimdi bana burada neler olduğunu anlat."

"Mellie, onun odadan çıkmasını mı istiyorsun?" Braids sordu. "Burada bir arkadaşıyla birlikte ama Güvenlik'i arayabilirim."

Bakışları meydan okuyordu ve gerektiğinde hemşire arkadaşını savunacağını belli ediyordu - belli ki Puck'ın flörtleri bizi bir yere kadar götürebilirdi.

Uygunsuz ama görmek de güzel. Mel'in iş arkadaşlarının onu geri alması fikrini sevdim.

Melanie, "Hayır, böyle iyi," dedi. "Bir an önce eve gitmek istiyorum. Izzy'nin çıldırmasını istemiyorum."

"Bunu duydum," dedi Braids. "Seni temize çıkarır çıkarmaz yola koyulacağız. Hayati değerlerini ölçeyim, sonra da seni taburcu edecek bir doktor bulmaya çalışayım."

Muhtemelen o işini yaparken koridora çıkmayı teklif etmeliydim ama hikâyenin tamamını öğrenmeden Melanie'nin gözümün önünden kaybolmasına izin veremezdim. Bu durum onunla ilk tanıştığım sabahki gibi hissettiriyordu. O zaman da hastanedeydik -Londra'nın evi havaya uçmuştu ve Mel patlamanın ortasında kalmıştı.

"Bana ihtiyacın olursa arama düğmesine bas," dedi Braids, küçük uzaktan kumanda zımbırtısını ona uzatarak. Derin, sakinleştirici bir nefes aldım ve

Ona tatlı bir gülümseme sundu ve o da tıpkı aşağıdaki yaşlı kadın gibi yumuşadı. Çok kolay.

"Neden buradasın?" Melanie, Braids gittikten sonra sordu. Sanırım sert görünmeye çalışıyordu ama her şeyden çok acınası görünüyordu.

"Ne olduğunu öğrenmek için," dedim çürükleri inceleyerek. "Bok gibi görünüyorsun."

"Siktir git."

"Ne zaman istersen, ama muhtemelen bugün buna hazır değilsin. Şimdi bana tüm hikayeyi anlat."

Bir an bana ters ters baktı, ben de kollarımı kavuşturup onun çıkmasını bekledim.

"Acil servisin müdavimlerinden biri -evsiz bir adam- bana saldırdı."

"Neden?"

"Akıl hastası," dedi omuz silkerek. "Paranoyak. Muhtemelen ona bir şey yapmaya çalıştığımı düşündü. İlaçlarını bıraktı."

"Peki ona ne olacak?"

"Onu sakinleştirdiler ve psikiyatriye götürdüler. Onu stabilize edecekler ve sonra muhtemelen tekrar dışarı çıkacak."

"Ciddi misin?" Şaşkınlıkla sordum. "Suçlama yok, hiçbir şey yok mu?"

"Hiçbir şey fark etmez," dedi iç geçirerek. "Sistem onun gibi insanlar için kurulmadı. O hasta, kötü değil. Suç duyurusunda bulunmalarını istemiyorum."

"Yani onu tekrar serbest mi bırakacaklar?"

"Stabilize olana kadar olmaz. Kim bilir, belki ne yaptığının farkına varır ve bu sefer ilaçlarına devam eder. Bu berbat bir durum ama sanırım her şey mümkün."

Bu boku sevmedim. Hem de hiç.

"Peki geri gelip sana tekrar saldırmasını ne engelleyecek?" "Umarım

ilaç tedavisi," diye yanıtladı. "Göreceğiz bakalım. Ben dikkatliyim, Ressam. Bu sadece rastgele bir kazaydı, beni yakalamaya çalışmıyor. Muhtemelen bunu yaptığını hatırlamayacaktır bile. Boş ver gitsin, tamam mı?"

Ayağa kalktım ve odanın içinde volta atarak durumu anlamaya çalıştım. "Yani kızımıza annesinin deli bir adam yüzünden boka battığını açıklamak zorundayım ve tekrar olup olmayacağını sorduğunda sadece belki mi diyeceğim? Hayır. Daha iyi bir iş bulmalısın Mel. Boktan bir durum."

"Ona bir kaza olduğunu, iyi olduğumu ve bir daha olmayacağını söyleyeceğim. Izzy'yi korkutmak için bir neden yok."

"Hemşire olmanın binlerce farklı yolu var. Neden deli insanların, bıçaklanmaların ve kazaların etrafında olmak istediğinizi anlamıyorum. Bir insan neden bunu seçer ki?"

"Zorlu ve heyecan verici olduğu için mi?" diye tersledi. "Bu insanların bana ihtiyacı olduğu ve her gün yeteneklerimin sınırlarını zorladığım için mi?

Her şey olabilir ve ben bunu seviyorum, asla sıkıcı olmuyor. Bunu herkesten çok sizin anlamanız gerekir, Bay Reapers MC. En azından ben insanlarda delik açmak yerine onları onarıyorum."

Dönüp ona baktım. "Affedersiniz?"

"Sen bir adrenalin bağımlısısın, Ressam," dedi. "Sanatınla çok iyi para kazanıyorsun ama tüm zamanını lanet olası bir motosikletin üzerinde geçiriyorsun. Donör motosikleti, biz onlara burada böyle diyoruz, bunu biliyor muydun? Kavgalara karışıyorsun, hapse giriyorsun, hepsi de acele etmekten başka bir sebep yokken."

"Çıktığımdan beri bir aziz gibiyim ve bunu sen de biliyorsun. Umursamaz değilim, çocuğumuza iyi bakıyorum ve kendimi senden daha fazla riske atmıyorum. Elbette bir motosiklet kulübündeyim ama dün gece üzerine atlayıp dayak yiyen sensin. Sen de en az benim kadar adrenalin bağımlısısın. Kabul et bunu."

Birbirimize baktık ve morarmış gözlerine ve çürük halkalarına rağmen aletim sertleşmeye başlamıştı. Göğsü kabarıyordu ve meme uçları ince hastane önlüğünün üzerinden bana bakıyordu.

"Siktir git," dedi sonunda. Güldüm.

"Her zaman, bunu zaten konuşmuştuk," dedim, garip bir şekilde rahatlamış hissederek.

Benimle dövüşecek kadar güçlüyse, iyi olacaktır. "Bana en azından bir konuda söz verir misin?"

"O da ne?"

"Eğer burada çalışacaksan, silah dükkanında kendini savunma kursları almanı istiyorum, tamam mı? Ruger öğretiyor ve işinde iyi. Belki silahlar hakkında da bir şeyler öğrenirsin."

Bana kaşlarını çattı. "Neden ateş etmeyi bilmem gerekiyor?" "Neden kendini savunmayı bilmen gerekiyor ki?" Makul bir şekilde karşı çıktım. "Çünkü dünya tehlikeli ve sen saldırıya uğradın. Bu kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlayacak. Yap şunu."

Mel'in gözleri kısıldı.

"Lütfen." Gözlerimi devirerek ekledim. Omuz silkti.

"Pekâlâ. Gerçi ben de planlıyordum zaten. Bir ders almayı yani. Bir daha asla o kadar çaresiz hissetmek istemiyorum."

Kabul etse de etmese de kazandığımı bilerek gülümsedim. "Burada daha ne kadar kalacaksın?"

"Sadece beni kontrol edene kadar."

"Bekleyeceğim ve seni eve bırakacağım. Izzy'ye birlikte açıklayabiliriz. Uykuya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Bu gece onu benim

götürmemi ister misin?" Melanie'nin gözleri kısıldı.

"Evet, bu çok hoş olurdu. Pislik."

"Kaltak."

"'Bir oda tutun' derdim ama zaten bir odanız var. Kapının önünde nöbet tutmamı ister misin?"

İkimiz de döndüğümüzde Puck'ın bizi izlediğini gördük, karanlık yüzü asıktı. Yine de gözlerinde bir kahkaha sezdim. Yanında Braids duruyordu.

"Doktor beş dakika içinde burada olacak," dedi. "Belki de bebeğin babası dışarıda beklemeli?"

Güldüm.

"Evet, öyle yapacağım. Eve giderken bisikletime bineceksin, Mel. Tıpkı eski günlerdeki gibi olacak."

Beni tersledi ve Puck bir kahkaha patlattı. Onu koridorda takip ettim, sırtımı duvara yasladım ve kendimden garip bir şekilde memnun hissettim.

"Ona yem atmaktan zevk alıyorsun, değil mi?"

Omuz silktim, doğru olsa bile bu noktayı kabul etmeyi reddettim. Kahretsin, hiç inmemekten daha iyiydi.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

IZZY'NIN DÖRDÜNCÜ DOĞUM GÜNÜNDEN BIR AY SONRA TEMMUZ
MELANIE

"Çok ateşlisin Mel," diye fısıldadı Greg, ellerini kıçımda gezdirirken. Beni sıkıca vücuduna çekti, müzik eşliğinde beceriksizce sallanıyordu ve Sherri'nin olması gerektiği konusunda ısrar ettiği gibi bir oyuncu olup olmadığını merak ettim.

Bana *bütün itfaiyecilerin oyuncu olduğunu* söylemişti. *Onunla eğlen ama fazla umutlanma. Sabit birine ihtiyacın var. Şu yeni güvenlik görevlisi seninle flört edip duruyor. . .*

Yine de ona inanmak istemedim. Ben ve Greg birbirimiz için mükemmel olurduk, tıpkı bir masal kitabı gibi. O da bir acil tıp teknisyeniydi ve onu aylardır iş yerinde ara sıra görüyordum. Yakışıklı, yapılı... kaba saba ve beni tamamen tahrik ettiğini itiraf etmek istemediğim bir şekilde hazırdı ama öyleydi. *Hem de çok.*

Sana Ressam'ı hatırlatıyor, diye fısıldadı beynim sinsice.

Kapa çeneni, sürtük! Vajinam tıslayarak karşılık verdi. *Muhtemelen gerçekten güzel bir aleti vardır.*

Sarhoşsun. Sürtük gibi davranmayı bırak.

Sen bir sik engelleyicisin. Uzun zamandır seks yapmıyoruz!

Gözlerimi kırpıştırdım ve beynimin yüzde 100 haklı olduğunu fark ettim - kesinlikle sarhoştum, çünkü başka neden dans pistinin ortasında vajinamla bir tartışma hayal ediyor olabilirdim ki?

Kendine gel Mellie kızım.

Greg beni Ironhorse'a bir içki içmeye davet etmişti (ki bu birçok içkiye dönüşmüştü) ve şimdi neredeyse gece yarısıydı. Müzik çok iyi değildi, ama kalabalık eğleniyordu ve ben de iyi vakit geçiriyordum - o kadar iyi vakit geçiriyordum ki onunla eve gitmeyi ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım. Evet,

ciddi *bir şey*. "Düşünmek" en iyi kelime olmayabilir, çünkü son içkilerden sonra her şey oldukça bulanıklaşmıştı. Ama kesinlikle tahrik olmuştum ve sevişmeyeli uzun zaman olmuştu. Dişçiden beri... Bu bir hataydı.

O kadar temizdi ki.

Greg boynuma sokuldu, sonra sıcak ve iğrenç bir şey hissettim. Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Beni yalıyor muydu? Yalıyordu. *Beni yalıyordu*, bir çeşit köpek gibi. Tamam, belki de onunla eve gitmek o kadar da iyi bir fikir değildi.

Tüm bunlar sarhoş kafamda dönüp dururken Greg aniden ortadan kayboldu. Sert bir kol belime dolanıp beni deri ve hafif keten tohumu yağı kokan uzun, güçlü bir bedene doğru çekerken neredeyse düşüyordum.

"Artık gitme vakti Greg," dedi tanıdık bir ses. Ne olduğunu anlamaya çalışarak gözlerimi kırptım. Greg bana baktı, yüzünde dehşete benzer bir ifade belirmişti.

"Senin mi?" diye sordu.

"Çocuğumun annesi," diye cevap verdi Painter, sesi sertti. "Sevişmek mi istiyorsun Greg? Izzy'min annesini becermek mi istiyorsun? Dur tahmin edeyim, kızıma her türlü pisliği yapmak istiyorsun. Bunun senin için nasıl biteceğini düşünüyorsun?"

Greg'in gözleri dehşetle doldu ve sonra o kadar hızlı geri çekildi ki, bir "miyav miyav" ve bir vınlama sesi duymadığıma şaşırdım.

"Özür dilerim, Ressam. Saygısızlık etmek istemedim."

Aniden gitmişti, beni bir cinsel yolla bulaşan hastalık gibi dans pistinde bırakıp gitmişti. Painter'dan uzaklaştım, ona doğru döndüm ve bir parmağımı göğsüne soktum.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun lan?"

Bana baktı, yüzü asıktı. "Kural nedir,

Mel?"

"Ne?"

"Bir kuralımız var, neymiş o?"

"Senin bir pislik olduğun mu?"

"Benim dünyamdan uzak dur," dedi. "Geri çekildim, sana kendi alanını verdim. Ama benim dünyamdan uzak duracaksın ve bu da motorcuların olmaması anlamına geliyor."

"Greg motorcu değil."

Ressam kaşlarını kaldırdı. "Azraillerle takılıyor. Ya da en azından öyleydi. Ellerini senin kıçının üzerinde gördüğüme göre, artık buralarda takılmayacağını hissediyorum. Zaten o herifin görünüşünü hiç sevmemiştim."

Gözlerimi kırpıştırdım, her şeyi hem gerçek hem de mecazi anlamda odaklamaya çalıştım. Bu kadar çok içki içmemiş olsaydım her şey çok daha kolay olurdu. Kahretsin.

"Bunu nereden bilebilirdim ki?" Sözcüklerimin bu kadar gevelemesinden dolayı hayal kırıklığına uğrayarak sordum. Doğru düzgün konuşamazsam bu herife karşı kendimi koruyamazdım.

"Sormalıydın," dedi. "Ve şimdi cezasını ödeyeceksin."

Gözlerimi kırpıştırdım, bunu anlamaya çalışıyordum, sonra "Motorculardan nefret ederim," diyebilmenizden daha hızlı bir şekilde, Painter kalçalarımı yakaladı ve beni vücuduna doğru çekti. Yıllar boyunca bana o kadar çok dokunmuştu ki aramızdaki şiddetli çekimin hiç ölmediğinin farkındaydım. Şimdi kükreyerek canlandı ve düşüncelerimi neredeyse votka kadar bulanıklaştırdı. Müzik eşliğinde sallanmaya başladık, ellerinden biri sırtımı yavaşça aşağı yukarı ovarken ben ona sokuldum. Diğeri başımı yakalayıp göğsüne yasladı.

O tanıdık ağrı midemde dönüp duruyordu ve ona siktirip gitmesini söylemem gerekirken, ona tutunmasaydım dik durabileceğimden tam olarak emin değildim. Eğer bir şey söyleseydi -hatta bir şey hissetseydi- onu durdurmak için gerekli iradeyi toplayabilirdim. Onun yerine yavaşça dans ettik.

Kendimi onun içine düşerken
hissettim. Güzeldi. Çok, *çok*
güzeldi.

Müzik değişti, başka bir slow şarkı. Painter etrafımı sardı. Yıllar boyunca aramızda başka ne yaşanmış olursa olsun, bu hiç değişmedi - ona duyduğum yakıcı ihtiyaç, kendimi ona sürtme ve bacaklarımı açma arzusu ve ... Oh Tanrım. Canım yanıyordu. Gerçekten *acıtıyordu*, onu o kadar çok istiyordum ki. Geri çekilmem gerekiyordu ama bunun yerine burnumu göğsünün derinliklerine gömdüm, inanılmaz kokusunu içime çektim, meme uçlarım sıkılaştı.

Ellerinden biri aşağı kayarak popomu yakaladı ve müstehcen bir şekilde sıktı. Aleti karnımda sertleşti, kalçalarının yavaş salınımı daha da agresifleşti. Sallanmaktan gıcırdatmaya geçmiştik ve bedenim bunun her saniyesine bayılıyordu.

Belli ki biriyle yatmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Tanrım, Mel," diye fısıldadı, eğilip boynuma sarıldı. Nefesinin sıcaklığı, vücudunun sertliğiyle tezat oluşturan dudaklarının yumuşaklığı ... Neredeyse kaldırabileceğimden daha fazlaydı. Uyluklarımın arasındaki ağrı büyüyor, kontrol altına alamayacağım kadar aktif bir ihtiyaca dönüşüyordu.

Bu *çok* kötü bir fikirdi.

Beni barın arka tarafındaki loş bir masaya doğru götürmeye başladığında fark etmedim bile. Puck, Banks ve tanımadığım birkaç kızla birlikte oradaydı. Ressam köşedeki sandalyeyi tutup beni kucağına çekti ve ben itiraz etmeyi düşünemeden ağzımı kendi ağzıyla kapattı.

Bu öpücük aceleye gelmedi.

Sıcak, umutsuz ve tehlikeli değildi, sadece etrafımızdaki herkesi tamamen unutana kadar yavaşça yükselen bir ateşti. Kalçalarımı kaydırarak sandalyenin üzerinde onunkine oturduğunda, kimin izliyor olabileceği umurumda değildi. Çok sarhoştum ve sadece içkinin etkisinde değildim.

Aleti bacaklarımın arasına girdi, kalçalarım yavaşça onunkine sürtünürken büyük bir eli bana rehberlik ediyordu. Diğer eli saçlarımın derinliklerine gömülmüş, dili içimde derinlere dalarken beni esir tutuyordu. Basınç artmaya başlamıştı ve tek düşünebildiğim, onun geri kalanını da içimde ne kadar çok istediğimdi.

Umutsuzca.

"Burada ne haltlar dönüyor!"

Jessica. Bu Jessica'nın sesiydi. Dondum kaldım. Burada, bir barda Painter'la öpüşüyordum ve Jessica bizi yakalamıştı ve ... Aman Tanrım. Aklımı kaçırmıştım, az önce yaptığım şeyin başka bir açıklaması olamazdı. Geri çekilmeye çalıştım ama Painter beni sıkıca tuttu. Sonra Puck'ın derin sesini duydum.

"Cehenneme git, Jess," dedi. "Onların ne yaptığı seni hiç ilgilendirmez."

Ellerimi yukarı kaldırmayı başardım ve Ressam'ı olabildiğince sert bir şekilde ittim. Kolları gevşedi ama yine de beni tamamen bırakmadı. Jessica'ya baktığımda, yüzünün her yerinde ne kadar kötü bir şey yaptığımın yazılı olduğunu gördüm.

"Aklınızı mı kaçırdınız?" diye sordu, gözleri kocaman açılmıştı. "İkiniz de! Sarhoş oldunuz ve hızlı bir sevişme yaşadınız. . . Izzy nerede kaldı? Ne oluyor?

Senin neyin var?"

Oh Tanrım. Tam bir fahişeydim.

"Defol git buradan Jess," dedi Painter, gözlerini kısarak. "Bu seni ilgilendirmez."

Puck ayağa kalktı, kucağında oturan kızı iterek en iyi arkadaşıma doğru ancak tehditkâr olarak tanımlanabilecek bir şekilde adım attı.

"Hayır!" dedim. Dedim, Ressam'ı tekrar ittim, bu sefer daha sert bir şekilde. İsteksizce gitmeme izin verdi, insanlar bize bakmaya başladı. Oh, kahretsin. Ben *o* kızdım, barlarda olay çıkaran kız.

Siktiğimin alkolü. Babamı izleyerek hiçbir şey öğrenmemiş miydim?

"Jessica haklı," dedim ve ayağa kalktım. Bu sırada masaya çarptım ve etkileyici bir içki koleksiyonunu etrafa saçtım. "Bu büyük bir hata."

"Gidelim," dedi Jess kolumdan tutarak. Painter ayağa fırladı, beni belimden yakaladı ve kendine doğru çekti.

"Dur," dedi, sesi bir kurşun gibi çatlıyordu. Hepimiz donup kaldık. "Bu Melanie'yle benim aramda, yani hiçbirinizin oy hakkı yok. Mel, konuşmamız gerek. Sessiz bir yerde. Özel bir yerde. Puck, hesabımı hallet, sonra görüşürüz. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Elbette," dedi Puck. Jess itiraz etmek için ağzını açtı ama Banks onun alanına girdi, bir kolunu göğsünün üst kısmına doladı ve onu kendi bedenine çekti. Neredeyse sıradan bir kucaklaşma gibi görünüyordu ama Jess öfkeyle onu ittiğinde Banks bir santim bile geri adım atmadı. Eğilip kulağına bir şeyler fısıldarken Banks'in yüzünde kurt gibi bir gülümseme belirdi. Ne dediğini duyamadım ama kızın yüzündeki ifade beni korkuttu; bu bir beklenti miydi yoksa korku mu?

Ressam beni yere doğru itti, iri elleri omuzlarımda bana rehberlik ediyordu. Sonra kapıdan geçip serin gece havasına çıktık, arkamızdaki bardan müzik yayılıyordu.

"Ne oluyor, Ressam?" Beni caddede sürüklerken sormayı başardım, o kadar hızlı yürüyordu ki zar zor yetişebildim.

"Bu boku konuşarak halledeceğiz."

Kaldırım taşına takıldım. Beni sabitledi ve ben de ona ters ters baktım.

"Lanet olası uzun bacakların beni öldürtecek," diye tükürdüm. "Yavaşla, göt herif."

Ressam beni omzunun üzerinden yukarı doğru sallayarak cevap verdi. Çığlık attım ve sokağın karşısındaki bir grup sarhoş adam yuhalamaya ve bize gülmeye başladı.

"Tanrım, senin neyin var?" Painter'a mı yoksa çocuklara mı bağırdığımdan tam olarak emin olamadan bağırdım. Tek bildikleri bir katil olabileceğiydi.

Cipine ulaştık ve anahtarlarını çıkarırken beni bir patates çuvalı gibi dengeledi. Kilit mutlu bir şekilde cıvıldadı ve sonra kapıyı açıp beni yolcu koltuğuna bıraktı.

"Kal," dedi ve uzanıp emniyet kemerini tutarak beni bağladı. O sürücü tarafına doğru yürürken kaşlarımı çattım ve kaçıp kaçmamam gerektiğine karar vermeye çalıştım. Geç olmuştu ve beni eve bırakması gerekiyordu.

O pislikle konuşup bu işi bitirebilirdi. Kamyona tırmandı ve rahatlatıcı bir kükremeyle çalıştırdı. Koltuklar yumuşak deri, çökmekte olan ve gürdü. Anlaşılan sanat dünyası ona iyi davranıyordu.

"Nefret ettiğim bir pislik için çok güzel bir aracınız var," dedim isteksizce.

Ressam kısa ve acı bir kahkaha attı.

"Onayladığınızı duyduğuma çok sevindim. Artık geceleri uyuyabileceğim." "Neden her şeyi çirkinleştirmek zorundasın?"

"Çünkü taşaklarım mosmor ve aletim o kadar sert ki acıyor," diye homurdandı ve yüzünü bana döndü. "Bu çok saçma Mel. Neden böyle kavga edip duruyoruz? Ben seni istiyorum, sen beni istiyorsun, birlikte bir çocuğumuz var. Bu kadar büyütecek ne var?"

"Beni yalnız bıraktın!" Ona ters ters bakarak bağırdım. "Izzy çok *hastaydı*, Ressam. Yaşayacağından emin değillerdi. Orada oturup bir sonraki nefesini almasını beklemenin ve bunun son nefesi olmamasını ummanın nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Sana ihtiyacımız vardı. *Benim* sana ihtiyacım vardı. Tüm bunlar olmamış gibi mi davranmalıyım? Sana en çok ihtiyacımız olduğu anda hapishaneyi bize tercih etmediğini mi?"

"Bu doğru değil!" diye bağırdı. "Evet, çuvalladım. Binlerce kez çuvalladığımı kabul ettim. Şu anı da sayarsak bin bir kez. Ama gelip sana yardım etmek gibi bir seçeneğim yoktu, Mel - 'lütfen, Sayın Müdür, kız arkadaşımın bana ihtiyacı olduğu için beni bırakın' dediğin için hapishaneden çıkmana izin vermiyorlar."

"Bu *saçmalık*!*"* Ona bağırdım. "*Seçme şansın* vardı, Painter. Şartlı tahliyedeydin, seni yakalamak istediklerini biliyordun, ama *yine* de dönüp bir korkak gibi sopanla kaçtın.

Hamile. Sakın bana seçme şansın olmadığını söyleme. *Her zaman* bir seçeneğin vardır."

Ressam hızla gözlerini kırpıştırdı, sonra dümdüz önüne baktı, elleri direksiyonu öyle sıkı kavramıştı ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Haklısın."

Bu sözler beni şok etti. Ressam bana döndü, gözleri şiddetle yanıyordu.

"Bana Izzy'den bahsettiğinde korkmuştum," dedi. "Sen de korkmuştun, öğrendiğinde banyonda yere oturup ağladığını söylemiştin, Tanrı aşkına. Bana anlattın ve ben ne diyeceğimi bilemedim. Hiç çocuk istememiştim, sonra sen kızıp gittin ve ben de seçimimi yaptım. Bu gerçekle yüzleşmek istemedim, onun yerine kulüple gezdim. Koşunun kafamı boşaltacağını, geri döndüğümde her şeyi çözeceğimizi düşündüm. Bunun yerine beni hapse attılar ve hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorunda kalacağım."

"Ressam . . ."

"Bazen ona baktığımda hâlâ korkuyorum," diye devam etti başını yavaşça sallayarak. "O küçücük bir şey ve onu kırabileceğimiz pek çok farklı yol var Mel. Bunu yapmasak bile, büyüdüğünde ona zarar vermek için bekleyen koca bir dünya var. Kötü kızlar, azgın oğlanlar, okul, grip ve bunlar sadece başlangıç. Yapabileceğimiz en iyi şey, her seferinde bir gün ilerlemek. O zaman yanında değildim ama *şimdi yanındayım.* Kıçımı yırtıyorum, kariyerimi inşa ediyorum, ona destek olmak için para kazanıyorum - bu arada yasal para - ama sen benden geçmişe gidip tarihi değiştirmemi istiyorsun. Bunu *yapamam* Melanie. Senin için bile."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve sözlerini anlamaya çalıştım. "Bizi terk etmemeliydin," diye fısıldadım.

Ressam başını salladı ve aşağı uzanarak cipi vitese taktı ve caddeye çıktı.

"Kahretsin, ama kin tutuyorsun."

"Yapmam gerekeni kendi başıma yaptım. Sen ortadan kayboldun. İşlerin en kötü olduğu zamanlarda bile böyle bir seçeneğim olmadı."

Ressam frene bastı, cip kaldırıma doğru savruldu. "Ne oluyor be?"

Nefes nefese kapıyı tuttum.

Bana sırtını döndü.

"Seçeneklerin vardı," dedi, sesi daha önce hiç duymadığım kadar yoğundu. "Tıpkı benim yaptığım gibi. Bunu zaten kabul ettim, hapishaneyi seçtim. Sen *çocuğumuzu* seçtin.
Onu aldırabilirdiniz ama yapmadınız. Zor yolu seçtin ve bu yolda harika bir çocuk yetiştirdin. Seni yalnız bıraktığım için kendimi asla ama asla affetmeyeceğim ama güçlü olan sen olduğun için her gün şükrediyorum Melanie. Izzy'siz bir hayat düşünemiyorum. O başıma gelen en güzel şey. Bunun için teşekkür ederim."

Birbirimize bakarken nefesim hızlandı. O haklıydı. Çok güçlüydüm ve bu gücümün karşılığını hayattaki her şeyin en iyisini hak eden harika, güzel bir çocukla almıştım.

"Rica ederim," diyebildim yutkunarak. Ressam eğildi, başımın arkasını yakaladı ve sert bir öpücük için beni kendine çekti. Bu bir baştan çıkarma değildi, hiç değildi. Dilini ağzıma soktu ve öfkesinin ve hayal kırıklığının her zerresini hissettim. Onu yumruklamak, öpmek ve bunu itiraf edene kadar becermek istiyordum. Bilmiyordum.

Neyi itiraf etmesini istiyordum?

Emniyet kemerimin klik sesini duydum ve sonra beni kollarımın altından yakalayıp orta konsola doğru çekti. Sonra öpücük derinleşirken direksiyon simidi sırtımdaydı. Şimdi saldırganlaşma sırası bendeydi, saçlarını tutup geriye doğru savuruyordum -kısmen canını yakmak için, kısmen de dilimle ona saldırabilmek için. Barda hissettiğim ateş, şu anda içimde akan yanıkla kıyaslanamazdı. Kıpırdandım, daha fazla temas için ona yeterince yaklaşmanın bir yolunu bulmaya çalıştım ama bu mümkün değildi.

Sonunda nefes nefese birbirimizden ayrıldık, alınlarımız birbirine yaslandı.

"Bu çok saçma," dedi. "Benimle eve gel. Birlikte iyiyiz, Mel. Öyle olduğumuzu biliyorsun."

Bunu düşündüm. Sadece bir gece birlikte olmanın ne zararı olabilirdi ki? Aramızda her ne yanlış gitmiş olursa olsun, kimyamızda hiçbir zaman bir sorun olmamıştı. Elimi tuttu, parmak eklemlerimi öpmek için dudaklarına götürdü. Sokak lambasından sızan bir parça ışık yüzüğüne takıldı - bir Azrail.

Kulübü.

Başparmağımı üzerinde gezdirirken beynim yavaşça kontrolü yeniden ele aldı.

"İşte bu yüzden," dedim, gerçekliği kapatıp sadece onunla gidebilmeyi dileyerek. "Onlar her zaman önce gelir. Iz için iyi bir babasın ama kulübün

her şeyden daha önemli. Kendim için bundan daha iyisini istiyorum, Ressam. Daha iyisini hak ediyorum. Bu yüzden seninle eve gidemem."

Bununla birlikte, ondan uzaklaştım ve konsolun üzerinden beceriksizce geri kaydım. Karanlıkta bana baktı, aramızdaki sessizlik o kadar ağırdı ki boğuluyormuşum gibi hissettim.

Sonunda konuştu.

"Bu da ne demek oluyor, bir tür ültimatom mu?"

"Hayır," dedim, bütün gece hissettiğimden daha net hissederek. "Hiç de değil. Senden asla benim için Orakçıları terk etmeni istemeyeceğim Ressam. Tıpkı benim de yüzde yüz benim olmayan bir adama asla razı olmayacağım gibi. Biz farklı şeyler istiyoruz. İşte bu yüzden tüm bunlar büyük bir zaman kaybı."

"Bu saçmalık."

Ne söylemesini bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi.

"İkiyüzlüsün Melanie," diye devam etti. "Kulübün ne kadar kötü olduğundan bahsediyorsun ama sen dışarı çıkıp parti yapabilesin diye şu anda çocuğuna kim bakıyor?"

"Dansçı," diye itiraf ettim, keşke sokağın aşağısındaki çocuğu işe alsaydım diye içimden geçirdim. Ama geçen sefer erkek arkadaşını davet etmişti ve Izzy'nin bir şey görmediğinden oldukça emin olsam da, iki azgın gence onu izlemeleri için güvenebileceğimi sanmıyordum.

"Evet, evinize taşınmanıza kim yardım etti?" "Sen ve

Reese."

"Ben, Reese, Horse ve adaylar," dedi. Bu dövüşü kazanamayacağımı hissetmeye başlamıştım. "Araban bozulduğunda onu kim çektirdi ve tamir ettirdi?"

"Reese," diye fısıldadım.

"Evet, o evsiz orospu çocuğu saldırıya geçtikten sonra hangimiz hastanelik olduk? Bana deli diyebilirsin ama yanlış hatırlamıyorsam o *sendin* Mel. Hani şu bir gecede benim bir yılda gördüğümden daha fazla kan, bağırsak ve yıkım gördüğün işin var ya?"

"Bu haksızlık ve bunu sen de biliyorsun," diye tersledim. "Önemli bir noktayı unuttun - benim işim bu insanları iyileştirmek, onlara yardım etmek."

"Ve eminim ki *Todger* adında bir adam seni otoparkta pusuya düşürdüğü için öldüğünde Izzy bu gerçekle çok rahatlayacak," diye hırladı. "Ama iyi haber şu ki, muhtemelen ne yaptığını bile hatırlamayacak, yani sanırım bu her şeyi yoluna koyuyor, değil mi?"

"Senden nefret ediyorum. Keşke o hapishanede kalsaydın," diye tısladım. "O zaman senin pisliklerinle uğraşmak zorunda kalmazdım."

"Gerçekten istediğin bu mu?" diye sordu. "Gerçekten gitmemi *mi?* Çünkü su sızdıran lavaboyu tamir etmek için evine gelen benim. Kurutucunun bozulduğu zamanı hatırlıyor musun? Sana Craigslist'ten yeni bir tane bulmuş, getirip takmıştım. Sanırım o kısmı unuttun. Ama gerçekten gitmemi istiyorsan, bunu sağlayabilirim. Geçen hafta New York'ta bir sanat bursu teklifi aldım. İşini bilen insanlarla çalışma şansı. Bana öğretebilecek insanlarla. Cevap bekliyorlar, Mel. Hayal ettiğim her şey orada, lanet bir tepside beni bekliyor. Gerçekten istediğin bu mu?"

"Ne?" Nefesim kesildi, afalladım. "Sana burs mu teklif edildi?"

"Evet, çok iyi bir tane," dedi, yüzü hâlâ sertti. "Biliyorsun mallarım gittikçe daha çok satıyor... tüm o şehirli insanlar buna bayılıyor çünkü çok çiğ. Büyük bir anlaşma olabilir."

Karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. Izzy . . . Ona nasıl söyleyecektim? Aman Tanrım. Kafamı toparlayamıyordum.

"Hâlâ benden nefret ediyor musun Mel?" diye sordu usulca. Başımı salladım, çünkü nefret etmiyordum.

Tabii ki yapmadım. Onun tekrar gideceği düşüncesi beni incitti, ilk seferinde olduğu kadar incitti. Sorun da buydu elbette... Onu önemsemediğimden değil, çok fazla önemsediğimden. "Gerçekten gitmemi istiyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadım ve bunda ciddiydim. "Yani, fırsatın olmasını istiyorum, ama ... . Tanrım, bu Izzy'yi öldürür. Peki ya kulüp ne olacak?"

"Düşündüğünüzün aksine, onlar benim kardeşlerim. Benim mutluluğumu gerçekten umursuyorlar." *Bazılarının aksine.* Kelimeleri söylemesine gerek yoktu. "İstediğim zaman izin alabilirim, bunun farkında mısın? BB annesi ölürken izin almıştı. İtiraf edeyim, eskiden işe yaramazsam beni kovacaklarından endişe ederdim. Ama onlar benim ailem, Mel. Bunu şimdiye kadar anlaman gerekirdi. İş iştir ama asıl önemli olan ailedir.

Kardeşlerimle bisiklete binmek. İş tarafı sadece bir araç." Oh Tanrım. Cipin içinde patlayan sıcağa rağmen titredim.

"Onu alıyorsun, değil mi? Bizi terk ediyorsun."

Ressam güldü ama seste mizah yoktu. "Hayır Melanie," dedi usulca. "Gitmiyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü kızımı kaybetmektense ölmeyi tercih ederim. Burası benim evim, Mel.

Çocukken hayatım bok gibiydi. Babam yoktu. Annem beş para etmezdi ve bir kere sisteme girdim mi her şey biterdi. Sence New York'ta bana burada sahip olduğumdan daha değerli bir şey sunabilirler mi? Izzy ile ikinci bir şansım oldu ve onu asla bırakmayacağım. *Asla*. Onu tekrar kaybetmektense ölmeyi tercih ederim."

Burnumu çekerken gözlerimin sulanmaya başladığını fark ettim. Ah lanet olsun. Ağlamaktan nefret ederdim. Nefret ederdim. Ağlamaktan. Ve tüm bunları bana geri çevirmeye nasıl cüret ederdi? Ben de ondan nefret ediyordum.

Tanrıya şükür bizi terk etmiyordu.

"Kalmana sevindim," diyebildim. Ressam homurdandı, sonra cipi tekrar vitese taktı. Fernan'daki küçük evime doğru sürmeye başladığında biraz burnumu çektim. Fazla bir şey değildi ama Izzy'nin çok sevdiği çitlerle çevrili bir bahçesi vardı. Sadece bu da değil, bir gün bizim olacaktı.

Bizi rahatsız edecek ev sahipleri yok. Pazarlık edilecek kira sözleşmesi ya da artan kira yok. Bir daha asla.

"Gurur verici bir teklifti," diye itiraf etti Painter, Sherman'ı geri çevirirken. "Ama zaten Izzy'nin hayatından çok fazla şey kaybettim. Şehirlerden nefret ettiğimden bahsetmiyorum bile. Çok fazla lanet insan var. Sanki yeniden hapishanede olmak gibi."

Bu beni güldürdü, acınası bir sesti ama yine de ağlamaktan daha iyiydi. Uzun bir sessizlikten sonra "Sana pislik dediğim için özür dilerim," dedim.

"Sorun değil," diye cevap verdi. "Ben bir pisliğim. Izzy'yle yaşadıkların ve diğer şeyler asla düzelmeyecek. Ama o zamandan beri büyüdüm ve sadık bir pisliğim. Bir gün burada kalacağımı söylediğimde ciddi olduğumu anlayacaksın."

Tanrım, ama ona inanmak istedim. Çok fazla istedim.

- - -

Ondan sonra hiç konuşmadık ve on dakika sonra evimin önüne geldik. Loni burada büyümüş ve Reese'in yanına taşınana kadar burada yaşamıştı. Aynı evde değil tabii ki. O ev gaz kaçağı yüzünden yanmıştı. Sigorta parasını yeniden inşa etmek için kullanmış ve evi kiralık olarak tutmuştu. Geçen yıl ona gidip bir teklifte bulundum ve sözleşmeyle satın alıp alamayacağımı sordum.

Evet dediğinde, buna inanmakta güçlük çekmiştim.

"Unutma, Izzy'yi yarın kulüpteki aile partisine götüreceğim," dedi Painter, garaj yolunda durduğumuzda.

"Yapmadım. O ve ben sabah kurabiye yapacağız. Büyük kızların yaptığı gibi bir şeyler getirmek istiyor," dedim. Gülümsedi.

"Bizimle gelebilirsin, biliyorsun."

İçimi çektim, gözlerimi kapattım.

"Muhtemelen akşamdan kalma olacağım," diye itiraf ettim. "Sanırım evde kalacağım.
Yetişmem gereken bir sürü çamaşır var."

"Korkak."

İlk defa tartışmadım.

"Bıraktığın için teşekkürler," dedim ona bakarak. O da karanlıkta düşünceli düşünceli bana baktı.

"Bu iş daha bitmedi."

Cevap olarak söyleyecek bir şey bulamadım, çünkü haklı olduğunu biliyordum.

Aramızdaki şey asla bitmeyecekti.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

PAZAR ÖĞLEDEN SONRA- BİR AY SONRA

"Biraz daha pembe?" Jessica Izzy'ye sordu. Küçük kız çılgınca güldü, pembe şeker kristallerinin olduğu kabı kaptı ve keklerin üstünde salladı. Birkaç hafta önce okuduğum bir makalede, çocukların şeker yemesi ile çılgınca davranışlar sergilemesi arasında bir bağlantı olmadığının bilim tarafından kanıtlandığı yazıyordu.

Bilim yalan söyler.

Mutfak tezgahına yaslanarak, "Kekten çok krema var," diye işaret ettim. Sherri burnunu çekti.

"En iyi kısmı da bu," dedi. "Pasta, kremasını aktarmak için var -"Pişirmenizin tek nedeni bu."

"Bütün gece şekerle kafayı bulmuş bir çocukla baş başa kalacak olan sen değilsin."

"Sen de öyle," dedi Jess dikkatle. "Bu Painter'ın saatli bombası. Bu da demek oluyor ki bir gece boşsun ama içimden bir ses randevun olmadığını söylüyor. Neden bir erkek arkadaşın yok, Mel? Güzelsin, zekisin, iyi para kazanıyorsun ve gerçekten evde yalnız oturmamalısın."

İşaret edercesine kaşlarını kaldırdı. Gözlerimi açtım, Izzy'ye doğru baktım, sözsüz bir şekilde onun önünde konuşmamamız için ısrar ediyordu.

"Bu kadar kolay kurtulacağını sanma," dedi Jess, sesi karanlıktı. "Izzy, işin bitmek üzere mi?"

"Evet," dedi Izzy bize genişçe gülümseyerek. Yüzünün alt yarısının tamamı krema ile kaplanmıştı. Hayır¸ yüzünün tamamı diyelim. Saçlarına bile bulaşmıştı.

"Baban gelmeden önce banyo yapmalısın," dedim ona. "Hadi gidelim!"

"Babam cips yiyebileceğimi söyledi!" diye gururla açıkladı ve sandalyesinden kayarak banyoya doğru yürüdü.

"Bu konu hakkında konuşuyoruz," diye uyardı Jess beni. "Artık yirmi beş yaşındasın. Kadınlık organlarını çalıştırmazsan buruş buruş olurlar. Pörsümüş kadınlık organları *mı istiyorsun*?"

"Kadın parçaları nedir?" Izzy sordu.

"Jessica Teyze kötü seçimler yapıyor," dedim ona kibarca. "Git küvete gir. Ben hemen geliyorum."

Izzy şaşkın şaşkın baktı, sonra bir köpek yavrusu gibi kendini salladı ve banyoya doğru gitti.

"Izzy'nin önünde böyle şeyler söyleyemezsin!" Dedim. "Bak şimdi, bunu bana Reese'in ya da Ressam'ın önünde soracak."

Jess meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

"Eğer kıçını kaldırıp bir erkek bulsaydın, böyle şeyler söylemek zorunda kalmazdım."

Sherri'ye baktım, bir müttefik arıyordum. Buzdolabını karıştırıyor, sonra da muzaffer bir edayla bir bira çıkarıyordu.

"Bana aldırmayın, gösteri için yerleşiyorum," dedi sırıtarak. Banyodaki küvetin açıldığını duydum. "*Senin* erkek arkadaşın yok, Jess."

"Hayır, ama dışarı çıkıyorum. Birileriyle yatıyorum. Geçen hafta sonu Banks'le bir seks görüşmesi yaptım. Oyunun içindeyim, Mel. Sherri de öyle."

Sherri şişesini kaldırıp bana kadeh kaldırdı.

"Şu yeni güvenlik görevlisi bana yine seni soruyordu," dedi kaşlarını sallayarak. "Senin sevimli olduğunu düşünüyor. Seni yemeğe götürmek istiyor. Senin için numarasını aldım, onu arayalım."

"Anne! Ördeğim siyah ve iğrenç bir şey kaka yaptı!" Izzy banyodan bağırdı. Jess kaşlarını kaldırdı.

"Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

İçimi çektim. "Hemen döneceğim. Ben yokken kötü bir şey yapmamaya çalış." Jessica gözlerini devirdi ve Sherri güldü.

Küvetin içinde çıplak bir Izzy buldum, küvetin yüzeyinde yüzen bir tür pis küf kümesine bakıyordu.

"İğrenç," dedim onu kaldırarak. "Ördek nerede?"

"Onu zaman aşımına uğrattım," dedi bana, sesi çok ciddiydi. Küvetin kenarında oturan küçük motorcu ördeği işaret etti. Ressam onu ona vermişti.

-Kulüple yaptığı koşulardan birinden getirmişti. Seattle'daki bir ralliden.

Ördeği kaldırıp inceledim. Alt taraftaki delikten kötü bir şeyin sarktığından emindim.

Küf.

"Bebeğim, gerçekten üzgünüm ama bu kuşun gitmesi gerekiyor," dedim, kendimi bir öfke nöbetine hazırlayarak. Izzy beni şaşırttı ve başını sallayarak onayladı.

"Kakalı ördekleri sevmiyorum."

"Onlarda sevilmeyecek çok şey var," diye kabul ettim.

Bir parça tuvalet kağıdı kaparak suyun yüzeyindeki küçük küf parçalarını topladım ve gidere attım. Şimdi lanet olası küveti ağartmam gerekecekti, ki bu her zaman bir zevkti - en azından ben bir uzmandım. Izzy kıyafet ve renk konusunda prenses olabilirdi ama iş pisliğe gelince her erkekle başa çıkabilirdi. (İki kez odasında plastik bardaklardan, topraktan ve kağıt mendillerden yapılmış küçük perdelerden özenle inşa edilmiş küçük solucan evleri buldum. Hatta geceleri onları küçük solucan yataklarında yatırıyordu.
Ugh . . .)

"Onun yerine hızlıca bir duş alalım," dedim ve birkaç el bezi uzattım. Izzy onları artık boş olan küvetin dibine koyarken dikkatle izledi. Onu kaldırarak tekrar bezlerin üzerine koydum, sonra ayağa kalkıp duş başlığını aldım. Özellikle böyle zamanlar için güzel ve uzun bir hortumu vardı. Ressam onu çamur banyosu yaptıktan sonra takmıştı ve onu dışarıda yıkamak zorunda kalmıştık.

"Gözlerini kapat," diye onu uyardım ve suyu yavaşça buzlanma kümelerinin üzerinden geçirdim. Çok uzun sürmedi, hızlı bir şampuanlama ve durulamadan sonra işimiz bitmişti. Onu bir havluya sararak, giyinmesi için göndermeden önce hızlıca ovdum.

"Ördek kakasının ne olduğunu bilmek istiyor muyum?" Mutfağa geri döndüğümde Jessica sordu. Çok meşguldüler; krema temizlenmiş, masa yıkanmış ve Jessica kekleri dikkatlice dikdörtgen bir kek kalıbına yerleştiriyordu.

"Küf," dedim kısaca. Jessica yüzünü buruşturdu. "Hey, bunu lavman yapmaya her zaman tercih ederim!"

"Tanrım, şu tıkanıklığı olan yaşlı adamı hatırlıyor musun?" Sherri sordu. "Hayatımda hiç bu kadar çok pislik görmemiştim. Sürekli geliyordu ve geliyor . . ."

"Dünyadaki en iğrenç işlere sahipsiniz," dedi Jess. "Bunu nasıl yaptığınızı cidden anlayamıyorum."

"Lafı açılmışken, Perşembe gecesi geç vardiyamı alabilir misin?" Sherri bana sordu. "Liseye beraber gittiğim bir kız için bebek partisi var."

"Bilmiyorum," dedim. "O gece Izzy'ye bakacak birini bulmam gerekecek - her zamanki bakıcı bu hafta şehir dışında. Belki Loni bakabilir ama zaten Çarşamba günü de ona bakıyor."

"Eminim bir sorun çıkmayacaktır," dedi Jess hemen. "Ve eğer yapamazsa, ben gelirim."

"Mükemmel," dedi Sherri. "Çarşamba gecesi senin vardiyanı ben üstleneceğim."

Kaşlarımı çattım. "Benim yerime bakmana ihtiyacım yok-Izzy'nin zaten Loni ve Reese ile planladığı bir yatıya kalma partisi var."

"Ama yine de sigortaya ihtiyacın var," dedi hınzırca sırıtarak. "Çünkü bir randevun var. Aaron'la. Seni Callup'ta yemeğe götürecek, sonra da bir partiye, ikiniz de Perşembe sabahı için plan yapmadığınıza göre."

"Sen neden bahsediyorsun?" Midemin derinliklerinde soğuk bir his hissederek sordum.

"Izzy banyo yaparken ona mesaj atmışsın," dedi Jessica. "Ona Sherri'nin seninle temasa geçmesini önerdiğini söylemişsin. O da sana çıkma teklif etti. Her şey çok tatlıydı, o senden gerçekten hoşlanıyor ve bence sen de ondan hoşlanıyorsun. En azından mesajınla böyle bir izlenim bıraktın, seni küçük hınzır çapkın."

"Etkilendim," diye onayladı Sherri. "Bunu yapabileceğini bilmiyordum."

Aralarına baktım, Painter'ın iki cesetten hiçbir kanıt bırakmadan kurtulmama yardım edip edemeyeceğini merak ediyordum.

Muhtemelen.

"Telefonumu ver."

Jess onun yerine bana buzlu pembe canavarlardan birini uzattı.

"Karanlık tarafa katıl, Melanie. Pastamız var."

"Onunla çıkmayacağım ve siktir git, çünkü o pasta pembe ve ben pembeden nefret ederim."

Sherri hemen, "Randevuya gitmek zorunda değilsin," dedi. "Tabii ki, bu noktada geri çekilmek muhtemelen çok garip olacaktır. Duygularını gerçekten incitirsin, anlıyor musun? Senin ilgilendiğini düşünüyor. Ve adil ol, Mel. O çok tatlı."

Güvenlik görevlisini hayal ederek keke baktım. Aaron. Aaron Waits. Yeterince iyi birine benziyordu ve Sherri haklıydı, gerçekten de sevimliydi. Painter kadar iri ve sert değildi ama o lanet dişçi gibi temiz ve parlak da değildi.

"Bunu yaptığın şeyin iyi olduğuna dair bir işaret olarak algılama..." Sonunda keke uzanarak söyledim.

"Tabii ki hayır," dedi Jess, böbürlenmemek için kendini zor tutarak ve başarısız olarak. "Bu benim korkunç dürtü kontrol problemim, biliyor musun? Üstesinden gelmesi çok zor. Terapistimle bu konuyu kesinlikle konuşacağım."

"Sakın bana bu saçmalığı yapmaya kalkma," dedim ve pembe canavarı ısırdım. Gerçekten çok güzeldi; krema ile kek arasında doğru oran vardı. Kremanın yeterince kalın olmamasından nefret ederdim. "Yıllardır terapiye gitmiyorsun ve istediğin zaman dürtülerini kontrol edebilecek yeteneğe sahipsin."

Doğruydu ve sözlerime kırıntılar serpiştirmemiş olsaydım kulağa çok daha hoş gelecekti.

"Ta-da!" Izzy mutfağa koşarak bağırdı. Üzerinde en yeni prenses elbisesi vardı, Tanrı'ya şükür bu elbise parlak yeşildi. Tirbuşon bukleleriyle *Brave* filmindeki sarışın prenses Merida'ya benziyordu. Ressam'ın da benim de saçlarımız düz olduğu için bunu hiç anlayamamıştım ama çok sevimliydi.

"Harika görünüyorsun!" Sherri onu yukarı çekip etrafında döndürerek, "Harika görünüyorsun," dedi. "Neden böyle giyindin? Gitmen gereken bir balo mu var?"

"Hayır, babam bana ok ve yay kullanmayı öğretecek," dedi gururla. "Ben hazırım. Bir kızın bu dünyada kendini nasıl savunacağını bilmesi gerektiğini söylüyor."

"Çocuğu silahlandırıyor mu?" Jess alçak bir sesle sordu. "Buna neden şaşırmadım ki?"

Başımı salladım, keşke bir okum ve yayım olsaydı diye düşündüm. Kimin üzerinde kullanmak istediğimden tam olarak emin değildim - Jessica ya da Ressam.

Ya da belki Sherri.

Aaron üzerinde kullanmam gerekmeyeceğini umuyordum.

ÇARŞAMBA GECESİ

"Sorun olmadığına emin misin?" Loni'ye sordum. "Ben randevudayken senden ona göz kulak olmanı istemek garip geliyor çünkü bu gece işle ilgili olacaktı. Sana yük olmak istemiyorum."

Loni gözlerini devirdi.

"Sorun değil," dedi. "Reese'in kulüple ilgili bir işi var zaten. Geç saatlere kadar evde olmayacak. Dışarı çıkmana da sevindim, daha gençsin. Eğlenmelisin ve büyükanneyi oynamayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Reese de muhtemelen onunla birlikte erkenden kalkıp krep yapacaktır. Benim için kesinlikle kazançlı bir durum."

Bu beni gülümsetti çünkü etrafının kızlarla çevrili olmasından bu kadar şikayet eden bir adam için Reese ne zaman bir bakıcıya ihtiyacım olsa şüphe uyandıracak kadar müsaitti. Izzy onu parmağında oynatıyordu ve bunu biliyordu.

Genç kız olduğunda Tanrı yardımcım olsun.

Dışarıdan bir Harley'in kükremesi geldi ve Loni'ye hızlıca bir bakış attım. "Reese geliyor muydu?" diye sordum. Başını salladı.

"Ressam mı?" diye sordu.

"Onu beklemiyordum."

"Baba!" Izzy oturma odasına koşarak bağırdı. "Motosikletinin sesini duyabiliyorum."

Kanepenin üzerine sıçradı ve ön pencereden dışarı baktı. "Bu babam değil."

Ona doğru eğilerek dışarıya baktığımda Aaron'ın (sevgilim) büyük, siyah bir Harley'den indiğini gördüm.

"Ah kahretsin," diye mırıldandım. "O bir motorcu."

Loni ve ben hızlıca bakıştık. Her ne kadar saçma olduğunu düşünse de Painter'ın "motorcular giremez" kuralını biliyordu. Bunu biliyordum çünkü bana birden fazla kez söylemişti.

"Bu gece bir kulüp etkinliği var," dedi hemen. "İyi olacaksın."

Umarım.

Aaron kapının zilini çaldı ve kendimi gülümsemeye zorlayarak kapıyı açmaya gittim. Tüm bu olanlar garip ve rahatsız hissettiriyordu, sanki ona yalan söylüyormuşum gibi. Yüzündeki memnuniyet ifadesi de yardımcı olmadı.

"Hazır mısın?" diye sordu. "Bisikletimi getirdim, yılın bu zamanı Callup'a kadar muhteşem bir yolculuk olur. Yol boyunca duracağız ve akşam yemeğini

Bitter Moose. Hiç oraya gittin mi?" "Hayır,"

diye itiraf ettim. "Adını bile duymadım."

"Bayılacaksın," dedi ve ses tonunda beni rahatsız eden bir şey vardı. Belki de bana ne tür yemekleri olduğunu söyleme ya da gitmek isteyip istemediğimi sorma zahmetine bile girmemesiydi. "Daha sonra da arkadaşlarımla bir partiye gideceğiz. Bu arada harika görünüyorsun ama bence üstünü değiştirmelisin."

"Teşekkürler," dedim eteğime bakarak. *Önceden uyardığın için sağ ol, pislik herif.* Ugh. Şimdi sadece şirretlik yapıyordum - çoğu kız bir erkeğin motosikletle gelmesinden heyecan duyardı. Bildiğim kadarıyla Sherri ona motorcuları sevdiğimi söylemişti. "Hemen döneceğim. Bu Loni, annem gibi bir şey sanırım. Ve kızım Izzy."

Aaron diz çöktü ve Izzy'nin gözlerinin içine baktı. "Annenin arkadaşı Sherri bana senin hakkında her şeyi anlattı. Pembe şeyleri sevdiğini söyledi. Sana bir şey getirdim."

Bununla birlikte, elini cebine attı ve kabarık pembe yelesi ve kuyruğu olan küçük bir tek boynuzlu at çıkardı.

"Bu çok güzel!" Izzy iç çekerek ona uzandı. Aaron bana göz kırptı ve şüphelerimle birlikte suratımın asıldığını hissettim.

"Hemen döneceğim," dedim. "Izzy, ne diyeceğiz?"

"Teşekkür ederim!"

Belki de bu gece o kadar da kötü olmazdı.

- - -

Aaron haklıydı; gerçekten de gezinti için mükemmel bir akşamdı ve Dört Temmuz Geçidi üzerinden Gümüş Vadisi'ne yapılan yolculuk muhteşemdi. Kuşkularıma rağmen randevu iyi gidiyordu. Uzun zamandır yaşadıklarımdan daha iyiydi. Painter'la hissettiğim anlık kimyayı onunla hâlâ hissetmiyordum ama neyse. Hiçbir erkek mükemmel değildir.

Aslında her şeyden çok bir pub olan restorana saat yedi buçukta vardık ve iyi bir akşam yemeği yedik. The Bitter Moose süslü püslü bir yer değildi ama mekanın atmosferi oldukça iyiydi. Tarihi temalı restoranlardan birine benziyordu ama burası kesinlikle gerçekti. Ortadaki küçük kağıt menülerde yazılı olan makaleye göre

genelev olduğu altına hücum günlerine kadar uzanıyordu. Daha sonra bir otel olmuş ve şimdi sahibi üst katta yaşıyormuş.

Yemeğimizi bitirdiğimizde saat neredeyse dokuz olmuştu. Işıklar sönmüş ve müzik daha da yükselmişti. Birkaç çift ayağa kalktı ve dans etmeye başladı. Şaşırtıcı bir şekilde Aaron beni de onlara katılmaya ikna etti. Gerçek bir kulüp gibi sıcak, yoğun ve terli değildi ama eğlenceliydi ve saate baktığımda tam bir saat geçmişti.

"Biraz ara vermek ister misin?" Aaron sordu. Başımı salladım. "Su ya da daha ağır bir şey?"

"Su harika."

Garsonumuz tabaklarımızı çoktan kaldırmıştı ama suyu masaya bırakmıştı ve ben de randevunun bu kadar sade olmasını takdir ederek derin bir yudum aldım. Rahatlamak iyi hissettirdi. Aaron daha az soğuk görünüyordu ama yeterince gülümsüyordu, ben de bu konuda endişelenmemeye karar verdim.

"Izzy'yi on beş yaşında falan doğurmuş olmalısın," dedi, müziğin sesini duyabilmem için öne doğru eğilerek. "Çünkü anne olmak için çok genç görünüyorsun."

"Yirmi bir yaşındaydım," dedim, yüzümün kızardığını hissederek. "Kabul ediyorum, planlı değildi ama sanırım gayet iyi sonuçlandı. Onsuz bir hayat düşünemiyorum. Çocuğunuz var mı?"

Başını iki yana salladı.

"Tabii ki hayır. Gerçi ben liseden hemen sonra evlendim," dedi. "Çok gençtik, sonunda geçen yıl ayrıldık ama onunla hâlâ arkadaşız. Bu size garip geliyor mu?"

"Eski sevgilimle arkadaş olmayı hayal bile edemiyorum," diye itiraf ettim. "Sürekli kavga ediyoruz, gökyüzünün rengi konusunda bile anlaşabileceğimizden şüpheliyim. Ama itiraf etmeliyim ki Izzy için harika bir baba ve bana da çok yardımcı oluyor."

"Hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyor musun?" Aaron sordu.

Evet.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Kesinlikle hayır. Sadece onun yolundan uzak durmaya çalışıyorum. Çok gergin biri. Ama dediğim gibi, Izzy için iyi bir baba. O bir sanatçı."

Aaron'ın yüzünde komik bir ifade belirdi. "Bu çok garip."

"Hayır değil," dedim, garip bir şekilde kırılmıştım. "O harika biri, doğal bir yetenek

-Resimlerini ülkenin dört bir yanında satıyor ve insanlar onu sipariş üzerine çalışması için de tutuyor."

Ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı.

"Seni kızdırmaya çalışmıyordum."

Kahretsin. Neyim vardı benim?

"Özür dilerim, sanırım beni yanlış anladı."

"Endişelenme," dedi, ancak gözlerindeki bakış spekülatifti. "Ona takılı kalmadığına emin misin?"

"Karmaşık bir durum," diye garip bir şekilde itiraf ettim.

"Peki o zaman. Sanırım hesabı ben ödeyeceğim," dedi. "Yine de gitsek iyi olacak. Saat on buçuk gibi partide biriyle buluşacağım, almam gereken bir şey var."

"Gitmeden önce tuvaleti kullanmak istiyorum," dedim, keşke Ressam konusunda çenemi kapalı tutsaydım. Adam burada bile değildi ama nedense Aaron'a bakınca ikisini karşılaştırmadan edemiyordum.

"Kulağa hoş geliyor. Neden ben öderken sen de bunu yapmıyorsun?" dedi Aaron ve elimi tutmak için uzandı. "Hey, iyi miyiz?"

"Elbette," dedim ona pek de gerçek olmayan bir gülümsemeyle. "Seninle otoparkta buluşuruz, kulağa nasıl geliyor?"

"Mükemmel."

Bana baştan çıkarıcı olduğunu düşündüğüm bir gülümseme verdi. Benim geri dönüş gülümsemem daha az baştan çıkarıcıydı. Kahretsin, bu ne kadar garipti? Burada, son derece düzgün bir adamla gece dışarıdaydım. Neden ona karşı daha fazla şey hissetmiyordum?

Pisser.

Jessica ve Sherri bu olay karşısında hayal kırıklığına uğrayacaklardı, çünkü bu gece Aaron Waits'le eve gitmemin imkânı yoktu. Umarım iş yerinde işler çok garipleşmezdi.

Gerçekten iyi bir adamdı.

Tabii ki dişçi de çok iyiydi. Ugh.

- -

Callup pitoresk küçük bir kasabaydı.

Küçük bir yer. Ciddi anlamda küçük, her türlü güzel taş binanın sıralandığı eski moda bir ana caddesi var. Çok eski bir haber filminden fırlamış gibiydi, hani şu birkaç arabanın görüldüğü ama çoğunlukla atların olduğu ve hiç sesin olmadığı türden.

Yavaşça içinden geçtik ve sonra eski bir yol boyunca birkaç mil devam ettikten sonra daha iyi durumda olan beton bloklu bir bina gördüm.

günler. Önünde uzun bir motosiklet kuyruğu ve deri yelek giymiş birkaç adam park etmişti. Sonra dış duvarda bir duvar resmi gördüm, Ressam'ın işine benzediğinden şüpheleniyordum. Madenci şapkası takmış bir kafatası resmi ve "Silver Bastards MC" yazıyordu.

Hayır.

Olamaz. Bu kötü, daha kötü, *en kötüsüydü.*

Buradan çıkmamız gerekiyordu çünkü burası Puck'ın kulübüydü ve o da Painter'ın en iyi arkadaşıydı.

Aaron her şeyden habersiz, çakıllı park yerinin en ucunda, kulüp bisikletleri olması gereken sıranın oldukça uzağında durdu. Aday kesimli bir adam bize doğru gelmeye başladı ve dünyam başıma yıkılmadan önce yaklaşık otuz saniyem olduğunu fark ettim.

"Gitmemiz gerekiyor," dedim Aaron'a, bisikletten inmeden. Dönüp bana baktı, kaşları çatılmıştı.

"Buraya daha yeni geldik," dedi kafası karışmış bir halde.

"Hayır, anlamıyorsun," dedim, neredeyse paniklemiş hissederek. "Burası bir MC kulüp binası. Oraya giremem."

Aaron bana küçümseme sınırında da olsa tatlı bir gülümseme verdi. "Merak etme, burada arkadaşlarım var. Korkmana gerek yok. Seni koruyacağım."

"Eski sevgilim Reapers MC'nin bir üyesi," dedim ona. "Burada olduğumu öğrenirse sorun çıkar."

Kaşlarını çattı. "Bundan daha önce bahsetmemiştin."

"O zamanlar konuyla ilgili görünmüyordu. Şimdi öyle. Hadi gidelim."

"Hayır," dedi, sesi sertleşmişti. "Arkadaşımla buluşup bir şey almam gerekiyor."

"O zaman beni kasabaya geri götür ve bırak. Seni bekleyeceğim."

"Hey," dedi aday yanımıza gelerek. Aramıza baktı ve
Aaron sinirlendi. "Burada bir sorunumuz mu var?"

"Sorun değil," dedi Aaron hemen. "Gunnar'ın arkadaşıyım. Sevgilim kulüp binası konusunda biraz utangaç. Sanırım motorcuların etrafında olmaya alışık değil."

Tanrım, ne hıyar ama. Ona haddini bildirmek için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Aaron'ın beni kasabaya geri götürmeyeceği açıktı, bu da bu oyunu oynamam gerektiği anlamına geliyordu. İşe bile yarayabilirdi, Puck hariç Gümüş Piçler'i pek tanımıyordum. Eğer gerçekten şanslıysam, o bu gece burada bile olmazdı.

Ya da öyleyse, belki banyoya falan saklanabilirdim. Eve döndüğümde Painter'ı arar, olanları anlatırdım. Ona herhangi bir açıklama borçlu olduğumdan değil, ama tüm bu kabadayılık bir yana, böyle aptalca bir şey yüzünden onunla gerçekten tartışmak istemiyordum. Greg fiyaskosundan sonra olmaz. Masum olduğum gerçeği, eğer Ressam'ın tepesi atarsa beni kurtarmak için hiçbir şey yapmayacaktı.

Aaron bana sıkıca gülümsedi. Belli ki çenemi kapalı tutmamı istiyordu. Şimdiye kadar iyi vakit geçirmiştik ama Aaron'un o kadar da harika bir adam olmadığını düşünmeye başlamıştım. Sherri bunu duyacaktı.

Artık kör randevular yok.

"Gunnar içeride," dedi müşteri adayı, hâlâ bize bakıyordu. Bisikletten indim, sonra Aaron da inerken iyi bir küçük kadın gibi orada durdum. Elimi tuttu ve kapıya doğru ilerlerken güven verici bir sıkışma olduğunu düşündüğüm bir şekilde elimi sıktı. Birkaç iri adam etrafta durmuş bizi ve bisikletleri izliyordu ve içlerinden birini tanıdığımı sandım.

Oh, crapsicles.

Bu bir Reaper adayıydı ve Reaper adaylarının olduğu yerde Reaper'lar da vardı. Motosikletlere daha yakından baktım, midemin bulandığını hissetmeye başlamıştım. Reese'inki de vardı, Horse'unki de. Sonra gece mavisi özel boyalı bir şaheser gördüm ve tamamen boku yediğimi anladım.

Ressam buradaydı.

Ayaklarım durdu ve elimi Aaron'ın elinden çekmeye çalıştım.

"Gitmeliyiz," diye tısladım, gözlerim kocaman açılmıştı.

"Kendimi toparlayana kadar olmaz," dedi ve yatıştırıcı görünmeye çalıştığını düşünsem de eli elimde sıkılaştı. "Eski sevgilin gerçekten bir kulüple birlikte olsaydı, onların önünde benimle tartışmanın kötü bir fikir olduğunu bilirdin. Sadece dediğimi yap ve iyi olacaksın - burada tamamen aşırı tepki veriyorsun."

"Üzgünüm Aaron, ama neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. O içeride ve beni seninle birlikte göremez," dedim. "Bu onun bisikleti, tam orada."

Aaron kaşlarını çattı ve ilk kez gözlerinde bir anlayış gördüğümü sandım.

"Tamam, hızlıca hallederiz," dedi. "Ama seni burada bırakamam, benimle olman sorun değil ama bir sevgiliyi böyle bir yerde yalnız bırakamam. Gunnar'ı bulur bulmaz gideceğiz."

Bir an için kaçmayı düşündüm. Bacağına bir tekme atıp binayı çevreleyen ağaçlara doğru kaçmayı düşündüm ama Gümüş Piçler'in partisine yabancı bir adamla gitmekten daha aptalca bir şey varsa o da olay çıkarmak olurdu. Bunun yerine kendimi birkaç derin nefes almaya zorladım, sonra da onu bara kadar takip ettim. Belki bir köşede saklanabilir, bir şekilde ortama karışabilirdim. Tanrım, umarım yapabilirdim.

Mekan tıklım tıklımdı.

Her yerde kızlar vardı; küçücük atletler giymiş kızlar, bikini üstleri giymiş kızlar ve hatta üstlerinde hiçbir şey olmayan birkaç kız. Göğüslerimin böyle dik olduğu zamanları hâlâ hatırlayabiliyordum. Bebek öncesi tabii ki. İç çektim. Bazıları içecek tepsileri taşırken, diğerleri hayatımda görmek istediğimden ya da görmem gerekenden çok daha fazla iri yarı motorcunun kucağına tünemişti.

Çoğu Gümüş Piç renkleri giyiyordu ama orada burada Reapers armaları gördüm. İşte Reese, benden çok uzakta değildi. Ben dehşet içinde izlerken, benden daha genç olması gereken bir kız ona doğru yaklaştı, kolunu beline doladı ve göğsüne sokuldu.

Bir an için kalbim dondu.

London'ı aldatıyor muydu?

Sikeyim, sikeyim, *sikeyim*, bu kötüydü.

Reese kaşlarını çattı ve ilgilenmediğini belli etmek için kızı sertçe itti. Kız kafayı bulmuş olmalıydı, çünkü hemen başka bir adama döndü ve aynı şeyi ona da yaptı. Tanrı'ya şükür onu tanıyamadım.

Bu bir kabustu.

"Gunnar!" Aaron bağırdı ve üzerinde sadece Gümüş Piç renkleri olan kocaman bir adam bize doğru döndü. Atkuyruğu yapılmış siyah saçları, koyu renk sakalı ve zengin, seksi gözleriyle beni hızlıca taradıktan sonra omurgamda bir ürperti yaratan bir gülümseme sundu.

Aman Tanrım.

Kabul, Painter kadar seksi değildi, ama yine de . . . Sherri neden bana onun gibi biriyle bir randevu ayarlayamıyordu? Elbette bu düşünce çok saçmaydı, çünkü hayatımda zaten çok fazla motorcu vardı. Aaron ona doğru yürümeye başladı.

Ressam'dan hâlâ iz yok. Belki de bir gün daha yaşayacaktım.

Başımı eğdim, parmaklarımı çapraz yaptım. Belki de her şeye rağmen bunu atlatabilirdik.

"Seni gördüğüme sevindim," dedi Gunnar. "Kız kim?"

Aaron kolunu sahiplenircesine omzuma doladı ve yaydığı kendini beğenmişliğin kokusunu alabiliyordum. Ne kadar tatlıydı, benimle çıktığı için gurur duyuyordu. Bu onun intihara meyilli olduğunu göstermez miydi? *Tanrım.* Uzaktan, etrafımızdaki müzik ve konuşmaları kesen bir cam kırılma sesi duydum. Tehlikeyi sezerek başımı kaldırdım. Sonra Reese'in sesi duyuldu.

"Bekle, evlat."

Ona baktım, sonra bakışlarını takip ederek odanın öbür ucundaki Ressam'ı gördüm. Öfkeliydi.

Gözleri cinayet dolu bir şekilde bize doğru geliyordu.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Bir anda Reese kalabalığı yararak Painter'ın kolunu yakaladı. Bu harekete odaklandım -Reese beni kurtarmaya çalışıyordu. Aaron'dan uzaklaşarak acilen tısladım, "Buradan *hemen çıkmalıyız."*

Gösteriyi izlemekle o kadar meşguldü ki, ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu fark edemeyecek kadar aptaldı. Tıpkı büyük, aptal bir köpek yavrusu gibi. Tanrım, Painter Aaron'ı katledecekti. Hapse geri dönecekti ve hepsi benim suçum olacaktı. İyi tarafından bakarsak, muhtemelen aptal randevumdan daha uzun yaşamayacaktım, yani sanırım bu benim için iyi bir şeydi. Gitmemiz gerektiğini söylediğimde Aaron neden beni *dinlememişti*?

Ressam Reese'i itti ve ben bir açıklama yapamadan önümüze geçti. Aaron'ın gömleğinin önünü yakalayıp onu odanın ortasına doğru çekerken yumruğunu yüzüne indirdiğinde çığlık attım. Ona tekrar vurdu ve Aaron yere düştüğünde kendimi daha da yüksek sesle çığlık atarken buldum, Painter onu kuduz bir köpek gibi takip ediyor, intikam yağdırıyordu.

"Seni pislik!" Şok olmuş ve dehşete düşmüş bir halde bağırdım, çünkü bu *cehennemdi.* Öyle olmalıydı. Dünyadaki bir delikten, en kötü korkularımın gerçekleştiği cehenneme düşmüştüm. Birden Puck orada belirdi ve yerde inleyip sızlanan Ressam'ı sevgilimin üzerinden çekip aldı.

Puck, Painter'ı bıraktı ve şimdi Aaron'ın üzerinde durmuş, derin nefesler alıyordu, dövüşmeyi bırakma çabası neredeyse kaldırabileceğinden fazlaydı.

"Çıkarın onu buradan," diye hırladı. "Onu öldürmeden önce buradan çıkarın."

"Siktir," dedi At, Aaron'ı kollarının altından yakalayarak. Onunla kapı arasında bir yol açıldı ve ben daha önce hiç olmadığım kadar öfkeli bir şekilde Ressam'a sözsüz bir şekilde bağırdım. Ya Aaron suç duyurusunda bulunursa?

Ne cüretle böyle bir şey yapar?

Bana döndü, Reese aramıza girip onun yolunu kapatırken yüzü korkunç bir amaçla doluydu.

"Olmaz evlat," dedi.

"Bu seni ilgilendirmez," diye tersledi Painter. Çok haklıydı, *kimseyi* ilgilendirmezdi. Lanet olası aptal motorcular, insanlara ne yapacaklarını söylüyorlardı. Ben bir yetişkindim, istediğimle çıkmakta özgürdüm. Painter'ın doğruca cehenneme gitmesi gerekiyordu. Onu da oraya götürebilirdim - o büyük, sert bir adam olabilirdi ama ben lanet olası bir *hemşireydim.* Bir adamı nasıl öldüreceğimi çok iyi biliyordum, onu öyle korkunç şekillerde öldürürdüm ki ben bitirmeden ölmek için yalvarırdı.

"Buraya gelen *o*," diye ekledi Ressam alaycı bir ifadeyle. Siktir et onu. *Siktir* et onu.

"Nereye gittiğimizi bile bilmiyordum!" Bağırdım. "Sadece bir randevuydu, seni pislik!"

"O lanet bir motorcu. Kuralları çiğnedin, Mel. Kaldır kıçını da buraya gel."

"Olmaz," dedi Reese, sesi gök gürültüsü gibiydi. "Bu gece bununla uğraşmayacağım. Painter, kıçını kaldırıp eve git. Melanie, sen benimlesin."

Karanlık bir şey odayı doldurdu, anlamadığım ve umursamadığım bir tür girdaplı gerilim, çünkü bu saçmalıktan yeterince bıkmıştım. Ressam ve benim bu meseleyi sonsuza dek halletmemiz gerekiyordu. Tüm gücümü kullanarak Reese'i yolumdan ittim ve kendimi Ressam'a doğru fırlattım.

"Ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez!"

Ressam bana baktı, yüzüne yavaş ve korkunç bir gülümseme yayıldı.

"Siktir et," dedi Reese. "İkinizle de işim bitti."

Bir anlık zafer hissettim, sonra Ressam bana doğru bir adım attı, gözlerinde cehennem vardı.

"Seni eve bırakırım Mel," dedi yumuşak bir tehditle. "Oraya vardığımızda konuşabiliriz. Mahremiyet, anlıyor musun?"

Lanet olsun. Çılgınca etrafıma bakındım ama etrafımdaki erkek duvarı yıkılmadı. Hepsi oradaydı-Ruger, Horse, Banks. Yüzleri sertti ve o anda bu adamların -yıllar boyunca bana çok yardımcı olan adamların- arkadaşlarım olmadığını anladım.

Onlar Painter'ın kardeşleriydi.

"Siktir. . ." Fısıldadım, aniden dehşete kapılmıştım.

"Belki onu da yaparız."

Bir anda beni yakaladı, omzunun üzerinden attı ve kapıya doğru ilerledi. Kalabalığı yararak beni otoparka doğru taşırken boğazım acıyarak tekrar çığlık attım. İlk başta bisikletine doğru gittiğimizi sandım ama onun yerine yolun karşısına geçti.

Başımı kaldırdım ve kör bir şekilde bekleyenlere baktım. İkisi Aaron'u binanın yanında yere yatırmış, belli ki ne kadar ağır yaralı olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ressam beni ağaçların arasına çekerken bir üçüncüsü durmuş, yüzünde şoka benzer bir ifadeyle bana bakıyordu.

Sonra karanlıkla çevrili bir ormandaydık. Eli kıçıma indi, beni yere düşürmeden önce sertçe vurdu. Eğer beni sabitlemeseydi düşebilirdim.

"Bitti, Mel. Her şey bitti. Artık benimsin."

Kendimi sakinleştirerek göğsüne vurdum, çünkü bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. "Onu incitmeye hakkın yoktu, o sana hiçbir şey yapmadı."

"Kadınıma dokundu," diye hırladı Painter. "Bekledim. Sana lanet olası bir krallık kurabileceğin kadar çok yer verdim, ama benim dünyama geri dönersen ne olacağını sana söyledim. Bana kalırsa, bu benim olduğun anlamına geliyor. Bıktım bu saçmalıktan. Gel buraya."

Bununla birlikte beni yakaladı ve ondan nefret etmek istediğim kadar nefret etmek istediğim sert bir öpücük için beni vücuduna çekti. Ama aramızda hala o ateş vardı, asla tam olarak öldüremediğim bir ateş. Şimdi kükreyerek canlanıyordu.

Onu istedim.

Hayır, ona *ihtiyacım vardı*. İçimde. Üzerimde. Beni dolduruyor, canımı yakıyor ve güvende tutuyordu çünkü zihnim bunun tamamen saçmalık olduğunu düşünse bile bedenim ona ait olduğuma karar vermişti. Bir eli saçlarımdaydı, ağzımı mahvederken başımı esir alıyordu. Diğeri pantolonumun içine doğru kaymış, kıçımı öyle sıkı kavramıştı ki sabah el izi kalacağını biliyordum. Kollarım boynuna dolandı ve sonra Painter beni kaldırdı, bacaklarım beline dolandı.

Çok sertti.

Isabella'yı yaptığımızda sikinin nasıl hissettirdiğini hatırladım. Beni nasıl sahiplendiğini ve her şey dağılıp aniden yalnız ve korkmuş olmadan önce kendimi nasıl korunduğumu ve sevildiğimi hissettiğimi. O duyguyu tekrar yaşamak istiyordum, bunu bana sadece Ressam verebilirdi. Başka birini bulmaya çalıştım ama

Sanki beni kırmış, dokunuşundan uzakta her türlü mutluluk şansımı yok etmişti.

Tanrım, ama bu yüzden ondan nefret ettim.

Beni bir ağaca doğru itti ve kalçalarını benimkilerin içine soktu. Canımı yaktı. Ağaç kabuğu sırtıma battı ve siki o kadar sert bastırdı ki kotumun her dikişini hissettim ama umurumda değildi. Daha fazlasını istiyordum. Parmaklarımı sırtına geçirerek onu tırmaladım, çünkü o beni işaretleyecekse ben de onu işaretleyecektim.

Kalçaları daha da çılgınlaştı ve aniden yeterli gelmemeye başladı. İnleyerek kurtuldum. "Becer beni."

Ağaçtan uzaklaşarak beni toprağın içine itti. Sonra elleri fermuarımı parçaladı ve kot pantolonumu aşağı çekti. Sıkışmışlardı. Çılgınca tekmeleyerek çıkarmaya çalıştım ama onun için çok yavaştı. Belimden tutup kaldırdı, beni çevirdi ve önüne doğru itti. Ellerimin üzerine sertçe düştüm. Sonra fermuarının yırtıldığını duydum ve kalçalarımı kavradı, ereksiyonunun başını bacaklarımın arasındaki ağrıyan, boş alanla hizalarken vücudumu sabitledi.

"Ben senin becereceğin son erkeğim," diye homurdandı ve içime sertçe girdi.

Aleti tek bir hareketle eve çarptı ve ben acı içinde çığlık atarken beni gerdi.

Acıdı.

Daha fazlasını istedim.

Ondan nefret ediyordum.

"Bunu özledim," diye inledi, kalçalarını geriye doğru salladı, sadece bana tekrar çarpmak için. Elleri belime dolandı, beni şimdiye kadar deneyimlediğim her şeyden daha sert becerirken beni sıkıca tuttu. "Tanrım."

Ellerimi destekleyerek kıçımı ona doğru ittim, bu kadar nefret dolu bir şeyin nasıl bu kadar iyi hissettirebileceğini merak ediyordum. Büyük, vahşi elleri ve mağara adamı arzusuyla nasıl bu kadar iyi hissedebiliyordu. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım, her hamlesi içimde bir boşluğa çarpıyor ve acılı ihtiyaç girdapları vücudumu paramparça ediyordu.

Bu seks değildi.

Bu bir egemenlik savaşıydı, kazanamayacağımı bildiğim ama denemezsem lanetleneceğim bir savaş. Beni her dolduruşunda, canını yakmak ya da onu tutmak ya da ne olduğunu bilmediğim bir şey umarak sıktım. Acı içinde inliyordu

tatmin olurdum ve sonra bunu tekrar yapardık, kalbim patlayacakmış gibi hissedene kadar tekrar tekrar.

Birden eli etrafıma uzandı, klitorisimi buldu ve sonra ben Patla.

Patladı ve öldü.

Görüşüm paramparça oldu, nabzım hızlandı ve vücudumdaki her kas sertçe sıkıştı, kendi salıverilişini haykırırken onu da benimle birlikte aldı. Ben bitkin bir halde toprağın içine doğru sarkarken, vücudumun derinliklerine sıcak tohumlar fışkırdı. Ressam üstüme yığıldı, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Yavaşça gerçeklik geri geldi ve yumuşayan sikinin serbest kaldığını hissettim, boşalması bacaklarımın içinden aşağı akıyordu.

İşte o zaman anladım.

Lanet prezervatifi unuttuk. Yine unuttuk.

BOYA

Mel bok gibi görünüyordu.

Üstü başı kir içindeydi, gömleği yırtılmıştı ve gözlerinde kaybolmuş, perili bir bakış vardı. Tanrım. Picnic ona bir bakış atıp onu dövdüğümü düşünebilirdi.

O kadar da uzakta olamaz.

Gerçi döndüğümüzde Pic beni kulüp binasında beklemiyordu. Azrail motorlarının çoğu gitmişti ve o serseriden de hiçbir iz yoktu. Gümüş Piç adayları çenelerini kapalı tutacak kadar akıllıydı, ancak birinin kulüp binasına geri döndüğünü gördüm.

Birkaç saniye sonra Boonie dışarı çıktı, onu Gunnar izledi. "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu, gözleri Mel'e kayarak. "Elbette," dedim. "Bize bir saniye ver."

Mel başını salladı, sanki şoka girmiş gibiydi. Sanırım muhtemelen öyleydi.

Ben de biraz şaşırmıştım, sanırım bu yeterince adil bir durumdu. "Ne oldu?" Boonie kaşlarını kaldırdı, sonra başıyla onu işaret etti. "O Tamam mı?"

"O iyi." "Ona zarar mı verdin?"

"Hayır," dedim, bana meydan okuması için cesaretlendirerek. Kaşlarını çattı, sonra başını salladı. "Senin için bazı bilgilerim var, birlikte geldiği adam hakkında."

Sustum. "O da

ne?"

Gunnar kollarını göğsünde kavuşturarak, "O bir satıcı," dedi. "Onunla gerçekten çıkıyor muydu yoksa sadece gizlenmek için mi kullanıyordu emin değilim ama buraya bir sevkiyat almaya geldi. Yaklaşık altı aydır onunla çalışıyoruz. Özel siparişler falan yapıyor. O kötü haber."

Yavaşça başımı salladım ve Melanie'ye doğru baktım. Bisikletimin yanında durmuş, kendini koruyacak şekilde sarılmıştı. Bir an için kendimi suçlu hissettim ama sonra vazgeçtim. O benimdi. Kendi malıma sahip çıktığım için suçluluk duymamın imkânı yoktu.

"Bir sorunumuz mu var?"

Boonie başını salladı.

"O bir hiç. Yani, iyi para kazanıyordu, ama asla bundan fazlası olamazdı. Çenesini kapalı tutacaktır - konuşmaktan daha iyisini bilecek kadar çok şey gördü. Ben de onunla biraz sohbet ettim. Sanırım hastanede onunla birlikte çalışıyor. Ona hemen başka bir iş bulmasını önerdim. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor gibiydi. Onu bir daha görmeyeceksin."

"Teşekkürler," dedim. "Dağınıklık için özür dilerim."

"Olur böyle şeyler," dedi Gunnar, Mel'e tekrar bakarak. "İyi olduğuna emin misin?" "İyi olacak," dedim. "Göründüğü gibi değil."

"Bu iyi, çünkü ona tecavüz etmişsin gibi görünüyor," dedi Boonie. Başımı salladım.

"Daha çok birbirimizden nefret ediyorduk. İnan bana, o da istiyordu. Hasta ve çarpıktı ama tecavüz değildi."

"Darcy rahatlayacak," dedi Boonie. "Sanırım karımı fena halde kızdırdın - senden hemen sonra çekip gitti. İçimden bir ses bu gece bir şey alamayacağımı söylüyor."

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum, çünkü Darcy'nin sinirlenmesi görülmeye değer bir şeydi. "Bunun için üzgünüm."

Omuz silkti, sonra bana sinsi bir gülümseme verdi.

"Makyaj seksini sevmek lazım. Kız arkadaşınla iyi

şanslar." "Teşekkürler. İçimden bir ses buna ihtiyacım

olacağını söylüyor."

Sırtıma vurdu ve vedalaştık, sonra Melanie'ye doğru geri dönmeye başladım. Bütün bu süre boyunca bana ters ters baktı.

Rahatlatıcı. Neredeyse her şeyle başa çıkabilirdim ama onu becerdikten hemen sonra yaşadığı o garip boşlukla başa çıkamazdım.

Bu biraz korkutucuydu.

"Eve gitmeye hazır mısın?" diye sordum.

"Bütün gece eve gitmeye hazırdım. Senden hâlâ nefret ediyorum." "Yeni hakaretler bulmalısın. Bu eskidi artık." "Siktir git."

Sırıtarak bisikletime tırmandım. O da arkama tırmandı, sıkıca sokuldu ve kollarını belime doladı, göğüslerini sırtıma bastırdı. Sonsuza dek ilk kez dünyamdaki her şey kulağa çarpık gelse de doğru gibi geliyordu.

O benimdi. Her zaman benim olmuştu. Onu başka bir adamla paylaşırsam lanetlenirdim.

- - -

Gece yarısından biraz önce evine vardık. Pic daha önce Izzy'nin onun evinde kaldığını söylemişti ama ben bunun Mel'in çalışması gerektiği için olduğunu düşünmüştüm. Onu o serseriyle görmek beni ne kadar kızdırsa da, sonuç benim lehime işliyordu. Motoru kapatıp inmesini bekledim, sonra da eve doğru onu takip ettim.

"İçeri girmene gerek yok," dedi.

"Evet, bildiğimden oldukça eminim," diye cevap verdim. "Temizlenmemiz ve sonra da konuşmamız gerekiyor."

"Konuşacak ne var ki?" diye çıkıştı, anahtarı almak için cebini karıştırırken. El yordamıyla buldu ve neredeyse düşürüyordu, ben de uzanıp ondan aldım ve kapıyı açtım. İçeri adım attığımızda sıcacık evin etrafına göz gezdirdim. Izzy kanepedeki tüm yastıkları çıkarmış, duvar boyunca sıralamıştı. En üstte, geçen Cadılar Bayramı'ndan kalma ve aşık olduğu küçük bir iskelet de dahil olmak üzere tüm bebekleri ve doldurulmuş hayvanları vardı. Üzerleri battaniyeler, bezler ve hatta birkaç mendille kaplıydı.

"London'a gitmeden önce bebeklerini yatırdı," dedim, Izzy'yi düşündüğümde her zaman hissettiğim huzur duygusunu hissederek. Tanrım, ama o çocuğu çok seviyordum. Mel gülümsedi ve kızımızla gurur duyan bir bakışla bana doğru baktı.

"Hep öyle yapar. Her birini içeri sokar ve sonra onlara bir hikaye anlatır. Senin evinde de yapıyor mu?" "Evet."

"İyi bir çocuk yaptık."

"Birlikte yaşamamızı istiyorum," dedim aniden, bir elimi saçlarımda gezdirerek. "Biz bir aileyiz, Mel."

Bana baktı, üstü başı kir içindeydi, saçları kasırgadan kurtulmuş gibi görünüyordu.

"Berbat durumdayız," dedi. "Şu halimize bak. *Yanlış* bir şeyler var burada, Ressam."

"Hayatımda yaptığım en iyi seksti," dedim ona. "Gözlerimin içine bak ve senin için de aynı olmadığını söyle."

Mel bana ters ters baktı ama hiçbir şey söylemedi. Bir kahkaha attım. -Yakıldı.

"Seks iyi. Bir çocuğumuz var. Beni yanında istediğini zaten kabul etmiştin, bunu unuttuğumu sanma. Anladığım kadarıyla, birlikte olmamamızın tek nedeni, bunu kabullenip mutlu olamayacak kadar inatçı olman."

"Peki ya Aaron?" diye sordu. "Bu berbat bir şey, Ressam. Onu öldürebilirdin. Bunu yüzünde gördüm."

O haklıydı. Neredeyse.

"Ama onu ben öldürmedim," diye
hatırlattım ona. "Çünkü Puck seni
durdurdu."

"Belki," diye itiraf ettim. "Ama benimle olmasının bir nedeni vardı. Kardeşlerin olması böyle bir şey Mel, sen kendini koruyamadığında onlar seni koruyor."

"Evet, bunu fark ettim," dedi, sesi giderek sertleşiyordu. "Özellikle de beni isteğim dışında sürüklemiyormuşsun gibi davranmaları. Yardım için çığlık atıyordum ve onlar sadece izlediler. Bu iğrenç bir şey."

"O bir satıcı," dedim, onu raydan çıkararak. Gözlerini
kırpıştırdı. "Kim?"

"Aaron. Seni gizlenmek için kullanıyordu. Gümüş Piçler'in kulüp binasına bir sevkiyat almaya gitmişti. Uyuşturucu ya da belki silah. Ayrıntıları öğrenemedim ve umurumda da değil. Umurumda olan şey, eğer yakalansaydı, senin de suç ortağı olarak düşecek olman. Bana kalırsa, ona yeterince zarar vermedim."

Sustu.

"Ciddi misin sen?"

"Evet. Boonie de bana bunu söylüyordu."

"Kahretsin," dedi ve kanepeye yığıldı. Başını geriye atıp tavana baktı. "Izzy ile tanıştı. Ona içi doldurulmuş küçük bir tek boynuzlu at verdi. Çok tatlı olduğunu düşünmüştüm."

"Lanet olası pislik. Nerede bu?"

Etrafına bakındı. "Ben göremiyorum, muhtemelen London'a götürmüştür. Merak etme, ona rüşvet falan veririm, elinden alırım. Beni nasıl kullandığını bildiğim için onu bu evde istememe imkân yok."

Ayaklarımı sehpaya dayayarak onun yanına oturdum. İkimizin de duşa fena halde ihtiyacı vardı ama bu işi halletmeye daha çok ihtiyacımız vardı. Yine de sınırdaydı. Bunu görebiliyordum. Tanrım, ama kadınlar karmaşıktı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye

sordu. "Elbette."

"Bunu hiç yapar mıydın?"

"Neyi yaparım?"

"Benim ya da Izzy'nin yanında yasadışı bir şey mi taşıyorsun?"

Nasıl cevap vereceğimi düşünerek iç çektim. Siktir et, ona gerçeği söyleyebilirdim.

"Motosikletimde bir silah var. Bu yasadışı, ben bir suçluyum, ateşli silah sahibi olmam yasak."

"Nerede?" diye sordu.

"Bunun için gizli bir bölme var," dedim ona. "Ruger ayarladı. Görmek ister misin?"

Neden teklif ettiğimi bilmiyorum ama nedense yapılacak en doğru şey buymuş gibi geldi - belki kendi gözleriyle görürse, daha kötü bir şey kaçırmadığıma söz verdiğimde bana inanırdı.

"Evet," dedi, bu konuda bu kadar rahat olmama biraz şaşırmış görünüyordu-iyi. Belki ciddi olduğuma inanırdı, çünkü ciddiydim. Onu asla böyle bir tehlikeye atmazdım. "Sanırım yapardım."

"Tamam o zaman."

Tekrar dışarı çıktık. Fazla ışık yoktu ama heybelerimden birinde küçük bir el feneri, bir ilk yardım çantası ve bir dikiş seti taşıyordum,

bazı aletler ve diğer birkaç temel ihtiyaç - yolda ne olacağını asla bilemezsiniz.

"İzci çocuk gibisin," dedi ve sesinde bir gülümseme duydum. "Evet,

o benim," diye cevap verdim gülerek. "İşte burada."

Gizli mandalı kullanarak bölmeyi açtım ve içindeki küçük yarı otomatik tabancayı ona gösterdim. Dolu ve kullanıma hazırdı, ayrıca yedek bir mermi kartuşu da vardı.

"Uyuşturucunun tamamen yokluğuna dikkat edin," dedim kuru bir sesle. "Bilgin olsun diye söylüyorum, bu silahı senin tutman yasadışı değil, sadece benim. Eğer bununla yakalanırsak senin için bir tehlike yok."

"Bana nasıl açılacağını gösterir misin?"

"Silah mı?" Şaşırarak sordum. Küçük bir kahkaha

attı. "Hayır, senin çok gizli bölmen."

Tekrar kapattım ve ona baktım.

"Nedir bu, bir çeşit test mi?"

"Bilmiyorum. Teste ihtiyacın var mı?" diye meydan okudu. İçimi çektim, çünkü muhtemelen beni test etmek istiyordu.

"Bana elini ver."

Ona rehberlik ederek, küçük mandalı kendi başına hissetmesine izin verdim, sonra bölmeyi birkaç kez açıp kapatmasını izledim. Sonra eve doğru yürüdük ama kapıda Mel beni durdurdu ve elini göğsüme koydu.

"Artık gitmelisin," dedi. "Bu gece daha fazla dayanamayacağım. Duş almam ve sonra biraz uyumam gerekiyor ve sen etrafta olmazsan bunu çok daha iyi yaparım. Senin için de daha güvenli. Artık silahı nereden bulacağımı bildiğime göre, seni uykunda öldürmek isteyebilirim."

"Pekala," dedim ve tartışmak istesem de doğruyu söylediğini görebiliyordum - Mel'in işi bitmişti. Tükenmişti. "Yarın yapacak işlerim var.

Önemli şeyler. Kulüp işleri. Ama bitirdiğimde konuşacağız. Yarın gece senin için geleceğim."

Başını iki yana salladı.

"Konuşmaya hazır olduğumda seni arayacağım," diye itiraz etti.

"Hayatta olmaz. Bu geceyi sana vereceğim, ama yarın bu işi halledeceğiz. Gerçekten."

"Siktir git."

Öne doğru eğildim ve onu dudaklarından öptüm. Bir an için yumuşadı, sonra göğsümü itmeye başladı.

"Ben zaten yaptım," diye hatırlattım ona. Mel kaşlarını çattı. "Ha?"

"Seni çoktan becerdim. İnanılmazdı. Ama sonra, sevişmemiz her zaman öyledir, değil mi?"

Yüzü sertleşti ve kapıyı suratıma çarptı. Kendimi tutamadım, güldüm.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

CUMA SABAHI
MELANIE

Brit'in başka bir hemşireye "İşten ayrıldı," dediğini duydum. "Ne bir haber ne de başka bir şey." "Kim?" Tezgâha yaslanarak sordum. Saat neredeyse sekiz olmuştu.

Sabah, neredeyse vardiya değişimi ve rapor zamanı. Bu çok iyi bir şeydi çünkü çok yorgundum. Dün gece berbat bir uyku çekmiştim ve sonra bütün günü Izzy ile geçirmiştim. London bir melek olduğu için üst üste ikinci gece onu almayı kabul etmişti ama o öğleden sonra onu Armory'ye bıraktıktan sonra uyumaya çalıştığımda hiç keyif alamamıştım.

Painter'ın dün gece geri döneceğine dair verdiği sözü düşünüp durdum.

Onu aramalıydım. Ona çalıştığımı ve başka bir zaman konuşmamız gerektiğini söylemeliydim. Ama içimde meydan okuyan, öfkeli bir yanım onun oturup beklemesini, nerede olduğumu merak etmesini istiyordu, çünkü onu da emirlerini de sikeyim.

On iki saat sonra yorgun ve huysuzdum ve kendimi böyle bir tuzağa düşürmemiş olmayı diliyordum - er ya da geç beni bulacaktı ve bulduğunda onunla savaşamayacak kadar yorgun olacaktım.

"Şu sevimli güvenlik görevlisi," dedi. "Aaron Waits. Yazık oldu, çünkü bu gece gibi geceleri çok daha eğlenceli hale getiriyordu."

İyi, diye düşündüm şiddetle. O herifi bir daha asla görmek istemiyordum. "Sen evlisin," diye belirttim. "Onunla bir şey yapabilecek gibi değilsin.

onu."

"Evli olmak ölü olmak anlamına gelmiyor," diyerek bana göz kırptı. "Manzarayı ona dokunmadan da takdir edebilirim. Vardiya değişimine sadece on dakika kaldı, sabırsızlanıyorum. Bu geceki gibi gecelerden nefret ediyorum. Çok sıkıcı."

O haklıydı. Bazı vardiyalar cehennem gibiydi; korkunç araba kazaları, ölen insanlar. Bu tür geceler aklınızdan çıkmaz, rüyalarınıza musallat olur. Ama bu gece tam tersi olmuştu. Sadece dört hasta vardı ve ikisi soğuk algınlığı geçiriyordu. Burayı hiç bu kadar boş görmemiştim.

"Gündüz vardiyası berbat," dedim. "Çünkü ortalamalar kanununun bir gün onları da yakalayacağını biliyorsun. Çocuğun biri şu anda dışarıda kibritle oynuyor."

Bana başıyla onay verdi. Er ya da geç hastalar gelecekti. Ama bizim için değil. Bu gece değil.

"Raporu hazırlayalım," dedi sorumlu hemşire, bize doğru gelirken. "Konuşacak pek bir şey yok."

Gündüz vardiyasını hastalarımızla doldurduk ve on dakika sonra hepimizin mesaisi bitti. Onlarla paylaşacak pek bir şey kalmamıştı. Izzy ile tekrar uğraşmak zorunda kalmadan önce eve gidip biraz uyuma vakti gelmişti. Şansım yaver giderse, Reese ve London ona birkaç saat daha bakar, biraz televizyon izlemesine izin verirlerdi. Hatta biraz kestirebilirdim.

- - -

Ressamın büyük mavi Harley'i evimin önüne park etmişti.

İçinde saklı silahı düşündüm. Aaron'u nasıl dövdüğünü. Aaron ve ben kenara çekilip aransaydık neler olabileceğini.

Ne karmaşa ama.

Derin bir nefes alarak kapıyı açtım, Ressam'ın içeri nasıl girdiğini sorgulama zahmetine girmedim. O bir Azrail'di -anladığım kadarıyla kilitler ve duvarlar gibi şeyler onlar için geçerli değildi. Yani, sahip olduğum diğer tüm sınırların üzerinden geçmişti, bu neden farklı olsun ki?

Oturma odasında değildi ama yatak odalarından birinden müzik sesi geliyordu. Anahtarlarımı ve çantamı masanın üzerine bırakarak ayakkabılarımı çıkardım ve onunla yüzleşmeden önce kendime bir fincan kahve yapmayı düşündüm. Tabii ki bu, bir mucize olur da gerçekten fırsatım olursa uyuklamakta zorlanacağım anlamına geliyordu.

Onu yatak odamda, belki de iç çamaşırı çekmecemi karıştırırken bulmayı bekliyordum. Ama ses Izzy'nin odasından geldi.

Kaşlarımı çatarak kapısına doğru yürüdüm ve yavaşça iterek açtım. İçerideydi,

duvarlarından birini boyuyordu. Zemin muşambalarla kaplıydı ve yatak odanın ortasına itilmişti. Duvar boyunca yeşil çimenlerin üzerine mavi bir gökyüzü çizmiş ve ortada büyük bir boşluk bırakmıştı. Şimdi kalın bir kara kalemle üzerine bir şeyler çiziyordu, ancak buradan ne çizdiğini tam olarak anlayamıyordum.

"Selam," dedim tereddütle, ne beklediğimden pek emin değildim. Dönüp bana baktı, gözleri önlüğümün üzerinde geziniyordu.

"Hey."

Dengemi kaybederek odaya girdim. Şimdiye kadar onunla kavga etmeyi bekliyordum, bu garipti. "Ne yapıyorsun?"

"Izzy için bir duvar resmi tasarlıyorum," dedi. "Umarım sakıncası yoktur, bunu bir süre önce konuşmuştuk. Dün gece seni bekliyordum ve başlayabileceğimi düşündüm."

Tereddütle yaklaştım, ruh halini okumaya çalıştım. Ama yüzü boştu, ben de onun yerine duvardaki taslağı inceledim. Sanki . . .

"Kaskında tek boynuzlu at boynuzu olan bir motosiklete binen bir prenses mi o?" Şaşkınlıkla sordum. Ressam başını salladı.

"Evet, Izzy'nin istediği buydu," dedi. "Seni kırmak istemem ama prensesin *ve* motosikletin pembe olmasını istiyor. Bu arada normal lateks ev boyasıyla yapıyorum. Bir noktada değiştirmek isteyeceğini hissediyorum."

"Umarım yakın bir zamanda," dedim. "Pembeden gerçekten sıkıldım ve istediğim zaman tek boynuzlu at kusabileceğimden eminim."

Güldü. "Evet, ben de."

Duvara doğru adım atarak parmağımı taslak üzerinde gezdirdim ve bitirdiğinde nasıl görüneceğini düşündüm. "Buna bayılacak."

"Amaç da bu zaten," dedi. "Bana ona bakmak ve ben yanında olmadığımda bir babası olduğunu hatırlamak istediğini söyledi."

Ouch.

"Seni seviyor."

"Biliyorum."

Ona bakmak için döndüğümde başımı eğdim.

"Gerçekten yorgunum," dedim. "Yani şu anda oyun oynayacak enerjim yok. Kavga mı edeceğiz?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Dün gece sana kızgındım. Bir süre için muhtemelen başka bir adamla yattığını düşündüm, sonra fark ettim ki

aptalcaydı. London bana nerede olduğunu söylemedi -Reese Callup'ta olanlardan bahsetmiş olmalı, çünkü bana bir seri katil gibi davrandı. Kimin tarafında olduğunu merak ediyorsan diye..."

Gülümsedim.

"Onunla şansım yaver gitti," diye onayladım. "Annem beni terk ettiğinde beni yanına aldı, tıpkı Jessica'yı yanına aldığı gibi. Izzy için bir büyükanne, benim için bir anne oldu ... ama annemin neden gittiğini asla anlayamayacağım. Isabella'ya bakıyorum ve aklım almıyor, çünkü onu bırakıp gitmeden önce ölürdüm."

Hapishanede yaptığın gibi.

"Beni hiç affedecek misin?" diye sordu usulca, çenemden tutarak beni ona bakmaya zorladı. "Bazen alışkanlıktan benden nefret ediyormuşsun gibi geliyor. Hâlâ aramızda bir şey var, o kimya. Sorun seks değil. Ve Isabella için iyi bir babayım. Bana izin verdiğin kadar sana yardım ediyorum. Acil servisteki işinden nefret ediyorum ama bunu bırakmanı söylemiyorum çünkü senin için önemli olduğunu biliyorum. Peki neden her zaman kavga etmek zorundasın Mel?"

Başımı sallayarak göğsüne doğru eğildim. Kolları bana dolandı ve sırtımı ovdu. İyi hissettirdi. Güvende.

"Beni korkutuyor," diye itiraf

ettim. "Ne?"

"Seni bu kadar önemseyebildiğim için. Sen benim için bir gizemsin- kızımızla oynuyorsun, onun pembe motosikletlerini boyuyorsun. Hatta bir keresinde seni bir peri gibi giydirmesine ve onunla çay partisi yapmasına bile izin verdin."

İnledi.

"Bunu nasıl öğrendin?"

"Bana anlattı," dedim gülümsememi bastırarak. "Ve bir resim çizdi. İşe götürdüm ve herkese gösterdim. Ama bence bana teşekkür etmelisin çünkü onu Reese'e vermeyi ciddi ciddi düşündüm."

Tekrar inledi, eli omurgamdan boynumun arkasına doğru ilerliyordu. Oradaki kaslar uzun bir gece çalışmasından dolayı gergindi ve parmak eklemlerini derinlere soktuğunda zevkle iç çektim.

"Peki sorun nedir?"

"Aaron'ı dövdün," dedim usulca. "Onu gerçekten incittin."

"Onun suç ortağı olarak hapse girebilirdin. Bunu hak etmişti."

"Ona saldırdığında bunu bilmiyordun - bu senin kıskançlığınla ilgiliydi. Bu çok boktan, Ressam."

"Muhtemelen," diye itiraf etti. "Dün gece ben de sana çok kızmıştım ama üstesinden geldim. Kendimi kaybettiğim doğru ama bunu çok sık yapmadığım da doğru."

"Hapse geri dönebilirsin."

"Acil serviste deli bir adam tarafından bıçaklanabilirsin."

Kendimi geri çekerek kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bu farklı. Ben insanlara yardım eden bir şey yapıyorum, hatırladın mı? Sen uyuşturucu falan satıyorsun. Ne yaptığını bile *bilmiyorum*, bana söylemiyorsun."

Yüzü ciddileşti.

"Mel, sana kim olduğum konusunda yalan söylemeyeceğim," dedi yavaşça. "Her zaman yasalara uymuyorum ve kardeşlerimin bana ihtiyacı olduğunda, onların arkasını kollayacağım. Ama ben bir sanatçıyım, yaşamak için yaptığım şey *bu*. Silah kaçakçılığı yapmıyorum, uyuşturucu satmıyorum. Lanet olası resimler yapıyorum ve sonra onları zengin pisliklere satıyorum, böylece kokteyl partilerinde 'ilkel sanatımla' övünebilsinler. Paralarını gülümseyerek alırım, kulüp aidatlarımı öderim ve sonra her zaman eve, sana ve Izzy'ye gelirim. Seni *seviyorum*."

Gözlerimi kapadım, kelimelerin tadına baktım. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyorduk, çok şey atlatmıştık. Olmadığı zamanlarda bile hep yanımdaydı. Hayatım altı yıl boyunca Painter'ın etrafında dönmüştü, küçük bir kıza aşık olmaktan nefret etmeye ve ... *buna* kadar.

"Ben de seni seviyorum," diye yavaşça itiraf ettim, gözlerimi açarak onu içime çektim. Başını eğdi ve yüzümü inceledi.

"Genellikle insanlar bunu ilk kez söylediklerinde bu kadar mutsuz görünmezler," dedi.

"Genelde insanlar bir noktada uyur, ama yirmi dört saat oldu," diye cevap verdim sessizce. "Dediğim gibi, kavga edemeyecek kadar yorgunum, o yüzden her şeyi ortaya dökebilirim."

"Bu, bir noktada bana tüm bunların uyku sersemliğinden kaynaklanan bir halüsinasyon olduğunu söyleyeceğin anlamına mı geliyor?"

Soruyu düşündüm, sonra başımı salladım.

"Hayır, seni uzun zamandır seviyorum. Hayatıma devam etmeye çalıştım ama yapamadım. Beni hala kızdırıyorsun, çünkü sende hoşlanmadığım bir sürü şey var . . . ama olan oldu."

Painter, "Bazıları böyle bir açıklamadan rahatsız olur," dedi. "Ama sanırım bunu bir zafer olarak sayacağım."

Ona bir gülümseme verdim, sonra geri çekildim ve odaya baktım. Her yerde irili ufaklı boya kutuları vardı. Hepsi farklı renkteydi.

"Bütün bunlar nereden çıktı?" Elimi dağınıklığa doğru sallayarak sordum.

"Oh, onları oradan buradan topladım," dedi omuz silkerek. "Bir süredir duvar resmini planlıyordum. Dün gece sinirliydim ve sinirlendiğimde genellikle ya kavga ederim ya da resim yaparım. Bu hafta yeterince kavga ettim zaten."

"Çalıştığımı nasıl anladın?" "Jessica," dedi. "Onu aradım."

Bu beni şaşırttı. "Jessica senden nefret ediyor."

"Biliyorum," dedi. "Başta benimle konuşmak istemedi. Onu biraz tehdit etmiş olabilirim."

Gözlerim büyüdü. "Ona zarar verdin mi?" Başını sallayarak kısık bir kahkaha attı. "O tür bir tehdit değil."

"Ne tür bir tehdit?" Gözlerimi kocaman açarak sordum.

"Birini aramakla tehdit ettim," dedi. "Belki ona birkaç resim gönderirim, hepsi bu. Bilmek istemezsin, bana güven."

"Bu yıllar önce Jess'le birlikte olduğunuz zamanlarla mı ilgili-"

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, sözümü keserek. "Endişelenecek bir şey yok. Boş ver gitsin, sana söylemeye hazır olduğunda söyleyecektir. Ya da anlatmaz. Her iki durumda da, dün gece bunu ona karşı kullandım ve bundan hiç pişman değilim. Bu arada sana hâlâ kızgındım ama birkaç saat resim yaptıktan sonra bunu aştım ve sonra başka bir adamla birlikte olmadığın için rahatladım."

Yüzünü inceledim; yüksek elmacık kemiklerini, kristal mavisi gözlerini ve soluk tenini gördüm. "Izzy benim tenimi aldığı için gerçekten şanslıyız. Sen hiç bronzlaşmıyorsun."

Yine güldü. "Sen yumruk sarhoşusun."

Omuz silktim, sonra aniden oturdum. Tamam, "oturmak" biraz abartılı oldu.

-Daha çok bacaklarım kopmuş gibiydi ama kontrollü bir inişti. Ressam kendini yanıma indirdi.

Boya kutularına bakarken, çok uzakta olmayan küçük kırmızı bir tane gördüm ve onu aldım.

"Bana uğur böceği resmi yapmayı öğrettiğin o geceyi hatırlıyor musun?"

"Canlı bir şekilde. Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi."

"Sence Izzy'nin duvarına bir tane çizebilir miyim?"

Ressam bana baktı, değerlendirdi. "Başka biri olsa evet derdim ama ona kâbus gördüreceğinden korkuyorum. Zombi mutant uğur böcekleri falan. Belki birlikte yaparsak?"

Kaşlarımı çattım ama haklıydı.

"Tamam, göster bana."

"Elbette," dedi etrafına bakarak. Duvarın yanında bir yığın küçük fırça vardı. Birini almak için dizlerinin üzerine eğildi, sonra tekrar oturdu. Kapağını kaldırarak kutuyu açtı ve fırçayı bana uzattı.

"Sana pratik yapabileceğin bir şey bulayım."

Fırçayı boyaya batırdım, parlak kırmızının kıllardan yavaşça kutuya geri damlamasına izin verdim. Birlikte geçirdiğimiz yıllar boyunca o kadar çok şey olmuştu ki, hepsini aklımda toparlamak zordu.

"Bunu yine yapardım, biliyorsun," dedim aniden. Ressam bana baktı, gözlerinde bir soru vardı.

"Hepsini," diye açıkladım. "Hepsini tekrar yapardım. Bizi. Izzy'siz bir hayat düşünemiyorum. Ona sahip olmak beni daha da güçlendirdi - o olmasaydı bu kadar ilerleyebileceğimi sanmıyorum. Her şeye değdi, seninle olan tüm kavgalara bile."

Ressam gülümsedi, sonra başını salladı. "Ne olursa olsun her türlü şeyi başarırdın."

Fırçayı kaldırdım, rengi inceledim. Uğur böcekleri konusunda haklıydı; duvara bir şey çizmeye kalkarsam Izzy'ye kâbuslar gördürebilirdim. Dudağımı ısırarak yüzünü inceledim. Sonra eğildim ve burnunun üzerinden aşağıya doğru parlak kırmızı bir çizgi çektim.

Ressam gözlerini kırpıştırdı.

"Bunu neden yaptın ki?"

"Beni sen çizdin," dedim. "Hatırladın mı? Yıllar önce benim üzerimde çalışmıştın. Şimdi de benim senin üzerinde çalışmama izin vermelisin."

Gözlerinde ateş parladı ve sonra ellerini tişörtünün eteklerine atarak tişörtünü yukarı ve başının üzerine çekti.

"Hepsi senin, bebeğim."

Gülmemek için kendimi zor tutarak fırçamı tekrar daldırdım ve önce bir meme ucunun, sonra diğerinin etrafına bir daire çizdim. Bunu karnının üzerinde geniş bir yarım daire çizerek takip ettim.

"Bak, bu bir gülen yüz."

Gözlerini devirdi, ama fırçayı tekrar daldırıp bu kez kolunun uzunluğuna bir çizgi çizdiğimde beni durdurmadı. Kollarını seviyordum.

güçlüydü, kalın kaslarla sarılmıştı. Eğer bir pisliğe aşık olacaksam, en azından ateşli bir pislikti.

"Seksi olduğumu düşünmene sevindim," dedi Painter

ve ben gözümü kırptım. "Bunu yüksek sesle

söylediğimi fark etmemiştim."

Öne eğildi ve beni yavaşça öptü. Bu çok güzeldi. Ben de onu öptüm ve o da beni belimden yakalayarak vücuduna sarılmam için sürükledi. Öpücüğü derinleştirdim, tadına baktım. Kendimi bu olmadan yaşayabileceğime nasıl ikna etmiştim? Sonra Ressam önlüğümü başımın üzerinden yukarı doğru çekiyordu. Arkamdan uzanarak dudaklarını bırakmadan sütyenimin kancasını açtım ve onu bir gümbürtüyle geriye itecek kadar büyük bir güçle kendimi ona doğru fırlattım.

İkimiz de kahkahalara boğulduk, ama bu onun önlüklerimi kapıp onları da aşağı itmesini engellemedi. Onları tekmeleyerek kurtardım, doğruldum ve fermuarına uzandım. Bana yardım etmek için çabaladı ve sonra siki dışarı fırladı, sert ve gitmeye hazırdı.

İstediğim buydu.

Başından beri eksik olan şey. Ressam. Bunu kabul etmek rahatlatıcıydı. Başımı eğerek sikinin başının kenarını yaladım, sonra dilimin sikinin uzunluğuna doğru ilerlemesine izin verdim.

"Tanrım, bu iyi hissettiriyor," diye mırıldandı. "Ama eğer-"

Ona hızlı bir bakış fırlattım. "Daha az konuş. Konuşmazsan aptalca bir şey söyleyip her şeyi berbat edemezsin."

"Anladım." Ağzını kapattı, ben de kendi ağzımı açtım ve elimle sikini pompalamaya başlarken onu emdim. Başı geriye düştü ve bir kolunu gözlerinin üzerine sarkıtıp inledi. Diğer eli saçlarıma gömüldü ve ben daha hızlı hareket ederken bana rehberlik etti.

Sonunda bu yeterli olmadı, onu içimde istiyordum. Ön sevişmeden hoşlanmadığımdan değil, ama şu anda ona hızlı ve sert bir şekilde binmem gerekiyordu. Vücudunda yukarı doğru kayarken dizim bir şeye çarptı ve bir gümbürtüyle yere düştü.

"Kahretsin," dedim, kırmızı boya kutusunu devirdiğimi fark ederek.

"Kahretsin!"

Doğrulmaya çalışırken onu ittim, bu da dengemizi bozdu. Omzunu tutmaya çalışırken ıskaladım ve sonra yan tarafa, parlak kırmızı havuzun içine düştüm.

Ressam gülmeye başladı.

Tekrar yukarı itmeye çalıştım ama muşamba çok kaygandı ve ellerim altımdan kaydı. Ressam daha çok güldü, ben de elimden geldiğince

yüzüne doğru fırlattım.

Islak bir şapırtı sesiyle vurdu.

Şimdi o silmeye çalışırken gülen bendim. Daha fazlasını toplayıp tekrar üzerine fırlattım ve göğsüne isabet ettirdim. Bana doğru hamle yaptı ve ben de çığlık atarak pisliğin içinde geriye doğru kaçmaya başladım. Sonra üzerime geldi ve güreşmeye başladık. O daha güçlüydü ama ben çok kaygandım ve pantolonu dizlerine dolanmış, onu topallıyordu. Boyayı silip yüzüne sürmeye çalışıyordum, sonunda beni yakaladı ve derin bir öpücük için beni altına aldı.

Ne yazık ki, bu kadar seksi birinden gelen bir öpücük bile boyanın tadının üstesinden gelmeye yetmiyor. Öte yandan, aleti hâlâ sertti ve öpüşmek ya da sevişmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, öpüşmek ilk tercihim olmazdı. Aşağı uzandım ve onu tuttum. Onu içimde istiyordum.

Kahretsin.

Aleti bile lateksle kaplıydı ve hamileliği önleyen türden değildi.

"Prezervatif," diye nefes nefese kalmayı başardım. "Sende var mı?"

"Evet, cüzdanımda," dedi ve bir bez parçasına uzandı. Elini sildi, sonra arka cebinden cüzdanını çıkardı. Bir prezervatif çıkararak, muhtemelen boyadan korumak için deri cüzdanı odanın öbür ucuna fırlattı. Prezervatifi ereksiyonunun üzerinden aşağı doğru yuvarlamasını endişeyle izledim ve önceki geceyi düşündüm.

"Dün gece yine prezervatif kullanmayı unuttuk," diye belirttim. "Adet dönemimin hamile kalmak için doğru zaman olduğunu sanmıyorum ama ..."

Ressam bana baktı, gözleri öfkeliydi.

"Eğer tekrar hamile kalırsan, evleneceğiz." Çenem
düştü.

"Sırf hamile olduğum için benimle evlenir misin?"

Başını salladı ve bana güven verici bir gülümseme olduğunu sandığım ama yüzüne bulaşan kırmızıya bakılırsa daha çok zombi bakışına benzeyen bir ifade takındı.

"Hayır, zaten evleneceğiz," dedi. "Ama eğer hamile kaldıysan, bunu hâlâ gelinliğe sığabiliyorken yapmalıyız."

"Vay anasını."

Omuz silkti, sonra beni tekrar aşağı itti ve kendini bacaklarımın arasında ortaladı. İçeri iterken nefesim kesildi, gerilmenin tadını çıkarırken bile

Bu sefer daha ağırdan almalıydım. Hâlâ ağrım vardı.

"Dikkatli ol," diye uyardım. "Bir vampire benziyorsun, bunu biliyor muydun? Yüzündeki boya kan gibi."

"Her yer suç mahalli gibi görünüyor," dedi bana göz kırparak. "Oh, Tanrım. İlişkimiz için ne güzel bir metafor."

Güldü. "Burada işimiz biter bitmez birlikte duş alsak iyi olur. Bunun için yardım yok."

"Sanırım bunu başarabiliriz," diye cevap verdim, kollarımı ve bacaklarımı onun etrafına sararak. Kalçalarını çevirerek yavaşça içime doğru sürtündü ve ben de iç çektim.

Bu iyiydi. Gerçekten iyiydi. Buraya gelmek için Izzy'nin odasını mahvetmiş olmamız çok kötü. . .

"Sence bu muşamba halıyı korumak için yeterli olacak mı?"

Geri çekildi, sonra tekrar sertçe içime girdi.

"Kesinlikle hayır," dedi neşeyle. "Muhtemelen söküp yerine yenisini takmam gerekecek. Çabaya kesinlikle değer, hiç şüphe yok. Şimdi daha az konuşma ve daha çok sevişme. Lütfen?"

"Tamamdır," diye fısıldadım, gözlerimi kapattım ve hissin beni ele geçirmesine izin verdim.

Onunla evlenmeye tam olarak hazır değildim, henüz değil. Birbirimizi öldürmeye çalışmadan bir haftadan fazla dayanabileceğimizden emin olmak istiyordum. Ama bunun potansiyeli vardı. Sadece bu da değil, bir daha asla görücü usulü randevuya çıkmak zorunda kalmayacaktım.

Onu affetmek muhtemelen buna değerdi, sırf bunun için bile.

BOYA

Üzerinde sadece külotumla sessizce oturma odasına çıktım, çünkü kot pantolonum sırılsıklam olmuştu. Boya hâlâ vücuduma bulaşmıştı ama ayaklarımı silmeyi başarmıştım. Şimdi kağıt havlu bulma görevindeydim.

Tam o sırada kapı açıldı ve Isabella koşarak içeri girdi, onu Reese ve London izledi.

Üçü de dondu kaldı.

"Ne yaptın sen?" London sordu, sesi boğuk bir fısıltı gibiydi. Kaşlarımı çattım; biraz boya kimseyi öldürmezdi. Izzy çığlık attı ve ağlamaya başladı. London onu kucağına aldı, dehşet içinde bana bakıyordu.

"Nerede o?" Reese sordu, sesi acımasızdı.

"Mel? Yatak odasında. Ben de tam ortalığı temizlemek için havlu getiriyordum. Muhtemelen halıyı da kaldırmamız gerekecek." "Tanrı aşkına," dedi Reese. "Loni, çıkar şu çocuğu buradan."

Kaşlarımı çattım, sonra koluma bir göz attım ... kırmızı damlıyordu.

"Bekle!" "Bekle!" dedim. "Bu *boya,* kan değil. Sen ne sandın ki, Onu öldürdüğümü mü?"

London yavaşça başını salladı ve onun ciddi olduğunu anladım.

"Hayır," dedim onlara, öfkeyle. "Melanie'yi *seviyorum*, ona asla zarar vermem." "Geçen gece ona nasıl davrandığın düşünüldüğünde ..."

"Hayır, hayatta olmaz," diye cevap verdim sesimi yükselterek. "O beni öldürebilir ama ben onu asla öldürmem. Mel, buraya gel. Izzy eve geldi ve senin iyi olduğunu görmek istiyor."

"Bir saniye," diye bağırdı ve Loni'nin gözle görülür bir şekilde rahatladığını gördüm. Sonra Mel bornozuna sıkı sıkı sarınmış halde oturma odasına girdi. Ayakları durulanmıştı ama geri kalan her yeri hâlâ kırmızıyla kaplıydı. Saçlarına bile bulaşmıştı. Yüzümü buruşturdum; muhtemelen en azından muşambanın daha temiz bir bölümüne geçmeliydik.

"Merhaba," dedi zayıf bir gülümsemeyle. Reese derin bir iç çekti, sonra Izzy'ye baktı.

"Hadi gidip biraz dondurma alalım. Sanırım anne ve babanın biraz daha zamana ihtiyacı var."

Mel başını salladı ve kızardığını düşündüm. Durum göz önüne alındığında bunu söylemek zordu. "Bu muhtemelen iyi bir fikir."

"Evet, kesinlikle dondurmaya ihtiyacımız var. Belki güzel bir kahvaltı mimozası," diye duyurdu London. "Bir saat içinde döneceğiz. Bu size temizlenmeniz için yeterli zamanı verecektir. Bir daha asla böyle bir şey görmek istemiyorum."

Sonra döndü ve kapıdan çıkıp gitti, Izzy omzunun üzerinden bize bakıyordu. Reese tekrar iç çekti.

"İyi eğlenceler çocuklar," diyerek onu takip etti.

Mel yine kıkırdadı ve ben başımı salladım. Bunun için beni kulüp binasında çarmıha gereceklerdi.

Sanırım fotoğraf çekmeye başlamadığına sevinmeliydim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

EKİM MELANIE

"Çok sevimli görünüyorsun," dedi Duck, Isabella'nın yanına diz çökerek. Elbette bir prenses gibi giyinmişti ve taşıdığı küçük çanta çoktan şekerle dolmuştu.

Yıllık aile Cadılar Bayramı partisi için Armory'deydik.
Daha sonra yıllık yetişkin Cadılar Bayramı partilerine dönüşecekti ve içimden bir ses kostümlerin çok daha dar olacağını söylüyordu. Ancak şimdilik etrafımız, kiloları kadar işlenmiş şeker yiyerek yavaş yavaş deliren sevimli çocuk kalabalığıyla çevriliydi.

"Ben bir motorcu prensesim," dedi Izzy gururla. "Tıpkı duvarımdaki gibi. Babam boyamama yardım etti."

Duck cebinden bir dolar çıkarıp ona uzatarak, "Al bakalım prenses," dedi. Bana baktı ve omuz silkti. "Duck Amca şeker almayı unutmuş."

"Kıtlık yok gibi görünüyor," dedim kuru bir sesle, avluya bakarken. Hava serindi, ama o mükemmel Ekim öğleden sonralarından biriydi; güneşli, sonbahar kokusu havayı dolduruyordu. Sıra sıra masalar yiyeceklerle doluydu ve şenlik ateşini yakmaya başlamışlardı bile. Orantısız sayıda küçük motorcunun kendi MC kesimlerini giydiğini fark etmeden edemedim. Painter arkamdan yaklaştı, elini belime doladı ve ensemi öptü.

"Benim kıza mı asılıyorsun?" diye sordu Duck. Yaşlı adam omuz silkti.

"Belki," diye cevap verdi. "Ama hangisini seçeceğime karar veremiyorum. Mel güzel ama
Bu küçük prensesiniz büyüdüğünde muhtemelen daha da güzel olacak."

"Eğer beni beklersen, seninle evlenirim," dedi Izzy ona ciddi bir şekilde. "Ama sadece tek boynuzlu atlarımı senin evinde yaşamaları için getirmeme izin verirsen. Ve bu hafta içinde bir ameliyat olacağım, o yüzden bana buzlu şeker de getirmelisin. Babam istediğim kadar alabileceğimi söyledi."

Duck bana bir bakış attı. *Bademcikler*, diye mırıldandım. Teklifini düşünüyormuş gibi yaptı, sonra başını salladı.

"Bir anlaşmamız var," dedi ve elini sıkması için ona uzattı. "Sana hemen bir tek boynuzlu at ahırı inşa etmeye başlayacağım."

"Hey, Melanie!" London bağırdı. Kafamı kaldırdığımda onu yemek masalarından bana el sallarken buldum. Kendi halindeydi, yemeği hazırlarken herkese patronluk taslıyordu. "Bana yardım edebilir misin? Turtaları kesecek birine ihtiyacım var."

"Elbette," diye bağırdım, sonra Izzy'ye baktım. "Benim için babama göz kulak ol, tamam mı? İyi seçimler yaptığından emin ol."

Ressam ensemi ısırdı. Onu tokatlayarak bana bir bıçak uzatan London'a doğru yöneldim.

"Bu Ressam için mi yoksa turta için mi?" Ben sordum.

"Onu henüz affetmedim. Her iki şekilde de olabilir," dedi göz kırparak. "Costco'daki büyük olanlar hariç her birini sekiz parçaya böl. Onlardan on iki tane çıkarabiliriz."

Turtaları incelemeye başladım, içlerinden birinin huckleberry olduğunu fark ettim - acaba bunu kim getirmişti? Onlarla bir an önce arkadaş olmam gerekiyordu.

"Şu havluyu uzatır mısın?" diye sordu biri. Başımı kaldırıp baktığımda teni benimkinden biraz daha koyu olan ve başında siyah lüleler bulunan bir kızla karşılaştım. "Bu güveç kabını silmek istiyorum."

"Elbette," dedim ona gülümseyerek. "Ben Melanie, senin adın ne?"

"Deanna. Buralarda yeniyim, şehre yeni taşındım."

"Ah," diye cevap verdim, kulüpte biriyle birlikte olup olmadığını merak ediyordum. "Mel, sebze tepsilerini almama yardım eder misin?" Loni sordu. Veriyorum

Deanna'ya el salladıktan sonra Loni'yi arka kapıdan geçip mutfağa kadar takip ettim, orada buzdolaplarından birine yöneldi. Üç büyük sebze tepsisi çıkarıp bana uzattı ve ardından tezgahtan bir karton kutu alıp içine sosisli sandviç paketleri doldurdu.

"Çocukların kendi sosislerini kızartabilmeleri için çubuklarımız var" dedi. "Bu sadece çocuklar için bir sürü sosisli sandviç demek."

Güldü.

"Evet, çocuklar bir kez başladı mı, erkekler de onları takip edecektir. Genelde sosisli sandviçten nefret ederim ama ben bile arada bir açık ateşte kızartılmış sosisliden hoşlanırım."

"Peki Deanna kim?" diye sordum. "Onunla dışarıda tanıştım, daha önce hiç görmemiştim."

"Yeni kulüp fahişesi," dedi Loni açık açık. "Yeterince arkadaş canlısı görünüyor - Reese birkaç hafta önce geldiğini söyledi. Duck ona kalması için bir yer vermiş."

Kaşlarımı kaldırdım. "O ve Duck mı?"

Başını salladı. "Görünüşe göre." "Vay canına, aferin ona."

- - -

Bir saat sonra Izzy kucağıma emeklemiş ve esnemeye başlamıştı. "Onu eve götürmeye hazır mısın?" Ressam sordu. Başımı salladım.

"Sanırım öyle. Uzun bir gün oldu. Partide kalacak mısın?" Bazılarını tanıdığım, bazılarını tanımadığım daha fazla insan gelmeye devam ediyordu. Aralarında posta pulu büyüklüğünde "kostümler" giyen çok fazla kız vardı.

"Sizinle eve geleceğim," diye cevap verdi ve ben de gülümsedim.

Melanie: Bir.

Cadılar Bayramı serserileri: Sıfır.

"Lanet olsun!" diye bağırdı biri. Kafamı kaldırdığımda bir grup adamın şenlik ateşinin yakınında bir şeyin etrafında toplandığını gördüm. "Dokuz bir bir'i arayın!"

Painter ve ben bakıştık, sonra Izzy'yi ona doğru ittim. Izzy itiraz edercesine ciyakladı, ama ben onu duymazdan gelerek ateşe doğru koştum ve erkek kalabalığını zorla ittim.

Duck yerde yatıyordu, gözleri kapalıydı.

"Ne oldu?" Hemen yanına diz çöküp nabzını yokladım. Hiçbir şey yoktu. Nefes de almıyordu.

"Göğsünün ağrıdığını söyledi," dedi Reese. "Ona bir sandalye getiriyorduk ve sonra düştü."

"Reese, dokuz bir bir'i ara," diye emrettim. Hepsi durakladı ve bir kadının başkanlarına emir vermesine alışık olmadıklarını fark ettim. Duck'ı

sırtüstü yuvarlayarak adamların oluşturduğu çembere baktım ve hırladım, "Ben lanet olası bir

Acil servis hemşiresi, yani şu anda yetkili benim. Dokuz bir bir'i ara ve biri Painter'ı getirsin. Anahtarlığıma ihtiyacım var. Defibrilatörünüz var mı?"

"Hayır," dedi At açık açık. "Hiç aklımıza gelmedi."

Tabii ki aklımıza gelmedi.

Dizlerimin üzerine kalkarak parmaklarımı Duck'ın göğsünde gezdirdim ve göğüs kemiğinin altını buldum. Sol elimin topuğunu tam üzerinde ortalayarak, sağ elimi sol elimin üzerine koydum ve tüm ağırlığımı kullanarak aşağı doğru ittim.

Göğüs kafesi gürültüyle çatladı. Göğüs kompresyonuna başladığımda kaburgalarının çatırdadığını hissettim. Bir. İki. İki. Üç. Otuza kadar ve hızlı bir şekilde.

"Anahtarlığım nerede?" Etrafıma bakınarak bağırdım. Ressam yanıma çöktü ve onu bana uzattı. Her zaman ona bağlı tuttuğum küçük keseyi buldum ve hafif bir cep CPR maskesi çıkardım, kendimi sahip olabileceği hastalıklardan korumak için Duck'ın ağzına yapıştırdım.
Sonra ona iki güçlü nefes verdim ve göğsünün inip kalkmasını izledim.

Tekrar kompresyona başlama zamanı. Painter'a baktım.

"Bana yardım edeceksin," dedim ona. "Ben otuz kompresyon yapacağım, sonra sen ona iki derin nefes vereceksin. Bir dahaki sefere beni izle, sonra benim yaptığımın aynısını yap. Beş turdan sonra yer değiştireceğiz, aksi takdirde asla başaramayız."

Başını salladı.

Bir. İki. Üç. Dört.

Şimdiden yorulduğumu hissedebiliyordum, ki bu sürpriz değildi. Gerçek kalp masajı televizyonda gösterdikleri kadar yumuşak ve kolay değildi ve işe yaraması için kompresyonların derin olması gerekiyordu. Organlarının oksijene ihtiyacı vardı ve geçen her dakika daha fazla kalp kası ölüyordu.

Değiş tokuş yaptığımızda kollarım ve sırtım ağrıyordu. Nabzını kontrol ettim. Hâlâ bir şey yoktu.

"Ambulans geliyor mu?" Bağırdım.

"Evet," dedi Reese. "Ama en az on dakika daha uzaktalar." Hay

sikeyim. Aptal yaşlı adam, ıssız bir yerde kalp krizi geçiriyor.
Duck aniden kustu ve ben de geriye doğru sarsılarak Ressam'ın kolunu tuttum. "Onu yuvarlamalıyız, yoksa kendi kusmuğunda boğulacak."

Duck'ı yan tarafına iterek, sosisli sandviç parçalarıyla karışık iğrenç sıvının ağzından akmasına izin verdim, sonra onu geri çevirdim. Henüz güvende değildik.

"Tamam, tekrar başlayabilirsin."

Ondan sonra zaman bulanıklaşıyor gibiydi - nabız kontrolleriyle noktalanan sonsuz bir kompresyon ve nefes döngüsü. Tekrar yer değiştirdik, tekrar tekrar, sonunda nabzını kontrol edene kadar ve-

"Dur!" Bağırdım. "Bir şey buldum."

Duck'ın nefesini dinlerken Ressam nefes nefese geri çekildi. İşte oradaydı. Yorgun ama muzaffer bir şekilde kıçımın üstüne düştüm.

"Yaşıyor," dedim, rahatlamaktan başım dönüyordu.

"Geliyoruz," diye bağırdı bir erkek sesi. Acil yardım ekipleri ekipmanlarını taşıyarak bize doğru gelirken Reese insanları yollarından itti.

"Ben acil servis hemşiresiyim," dedim. "Aşağıdaydı..." Lanet olsun. Ne kadar süredir yerde olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Yirmi dakika," diye ekledi Reese, sesi asıktı. "Kalp hastalığı geçmişi var mı?" diye sordu acil yardım görevlisi.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Reese. "Son zamanlarda sık sık doktora gidiyordu ama nedenini kimseye söylemedi."

Birinin kolumdan tutup beni Duck'ın bedeninden uzaklaştırdığını hissettim.

Ressam.

"İyi iş çıkardın," dedi usulca. Başımı salladım, çünkü haklıydı - çok iyi bir iş çıkarmıştık. Painter bir kolunu belime dolayarak çimlere uzanmama yardım etti, sırtüstü uzandım ve kolumu gözlerimin üzerine kapattım. O da yanıma yığıldı, sonra Izzy koşarak aramıza girdi.

"Duck Amca öldü mü?" diye sordu, belli ki korkmuştu. Ona sarıldım.

"Hayır, bebeğim. Ama kalbi hasta. Onu hastaneye götürecekler. Bakalım tamir edebilecekler mi?"

"Şansı nedir?" Ressam sordu. Soruyu düşündüm. "Duruma göre değişir," diye itiraf ettim. "Ne kadar hasar vereceğini bilmeme imkân yok. Ya da neden kalp krizi geçirdiğini. Onu zamanında hastaneye ulaştırabilirlerse -ki ulaştırabilmeleri gerekir- kasığından bir kateter sokup kontrol edecekler. Eğer bir tıkanıklık bulurlarsa, tıkanıklığı açıp stent takabilecekler. Bu yaygın bir prosedür. Yarına kadar eve dönebilir. Bu en iyi senaryo. Ve ne olursa olsun canı çok yanacak. Muhtemelen kaburgalarının yarısını kırdım."

"Her zaman böyle midir?" diye sordu. "Ne gibi?"

"O ... şiddet mi?"

Güldüm. "KALP MASAJI MI? Evet. Eğlenmek için yapılan bir şey değil." "Yoruldum," diye açıkladı Izzy. Hem ben hem de o.

Painter, "Kulübün çoğu hastaneye gidecek," dedi. "Ama sanırım eve gitmemiz gerekiyor. Ben bittim."

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Oraya vardığımızda birkaç yeri arayıp bana bilgi verip vermeyeceklerine bakacağım. Bisikletini burada bırakabilir misin, belki bizi geri götürürsün?"

"Evet," dedi dirseğinin üzerinde dönüp bana bakarak. "Hepsi sana teşekkür etmek isteyecek, sen bir kahramansın Mel."

Ona zayıf bir gülümseme sundum, sonra başımı salladım.

"Hayır, ben sadece bir hemşireyim. Ama bir dahaki sefere kavga ettiğimizde bu geceyi hatırla, tamam mı? Çünkü seni uykunda öldürmenin, geri getirmenin ve sonra her şeyi tekrar yapmanın yüz farklı yolunu biliyorum."

Gözleri büyüdü ve Izzy ellerini çırparak güldü. En iyisi.

Çocuk. Gelmiş Geçmiş.

ÜÇ GÜN SONRA
RESSAM

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordum. Acil bir kilise toplantısı için Armory'ye gitmiştim ki Duck'ın yanımda durduğunu gördüm. Kalp krizinden bir gün sonra onu ziyarete gitmiştim, bu yüzden iyi olduğunu biliyordum ama yine de onu burada görmek beni ürküttü.

"Kilisemiz var," dedi Duck, binaya doğru ağır ağır yürürken kaşlarını çatarak. "Her zaman toplantılar için gelirim. Gerçi buraya gelmek için lanet bir kafes kullanmak zorunda kaldım."

"Mel birkaç hafta bisiklete binmeni istemediğini söyledi," diye hatırlattım ona. "Yorucu bir şey değil, hatırladın mı?"

"Biliyorum," diye hırladı Duck. "Ve bu beni öldürüyor. Ama yeni kız arkadaşım bana çok iyi bakıyor. O bana sünger banyosu yaptırırken benim mutlu sona ulaşamamam büyük haksızlık gibi geliyor."

"Sünger banyosuna ihtiyacın yok, sadece duş alabilirsin," diye makul bir şekilde belirttim. Duck sırıttı.

"O bunu bilmiyor. Şimdi içeri girelim-Pic önemli olduğunu söyledi. Kendisi için ne söyleyeceğini duysak iyi olur."

- - -

"Hallies Falls'tan bir telefon aldım," dedi Picnic masanın etrafına bakarak. "Haberler iyi değil. Gage bugün erken saatlerde saldırıya uğramış. Detaylar belirsiz ama yaşlı karısı onu oturma odasında yerde yarı ölü bulmuş, her tarafı kesilmiş. Şu anda acil ameliyatta."

"Kulüple ilgili miydi?" Ruger sordu.

"Cord öyle düşünüyor," dedi Bolt, Piknik'le bakışarak. "Onun renklerini almışlar. Birileri savaş başlatmak istiyor."

Kelimeler masanın üzerinde ağır ağır asılı duruyordu. Başkalarını bilmem ama ben zihnimde potansiyel şüpheliler listesini gözden geçiriyor ve bir sonuca varamıyordum. Şu anda bize meydan okuyacak kadar güçlü kim vardı?

"Kartel olduğunu mu düşünüyorsun?" At sordu.

"Muhtemelen," dedi Pic. "Sınırın kuzeyinde işler yeniden kızışıyor olabilir. Bence oraya gidip kendimiz kontrol etmeliyiz. Rance de yolda. Kendi tarafında söylentiler duyuyormuş, bu yüzden Vancouver'da olanlarla bağlantılı olma ihtimali yüksek. Ne dersiniz?"

"Ben de seninleyim," dedi Ruger. "Oraya gidebilir, Gage'e saygılarımızı sunabilir ve yol boyunca etrafta biraz dolaşabiliriz. Hâlâ küçük bir bölümler - destekleri olduğunu bilmek bu gece biraz daha rahat uyumalarına yardımcı olabilir."

"Katılmayan var mı?" Pic sordu. Yok. "Tamam o zaman. Duck geride kalabilir. Kıçımızı kurtarmak için burada birkaç ceset daha isteyeceğiz."

"Kalmam gerekiyor," diye açıkladım. "Izzy'nin yarın bademcikleri alınacak. Umarım büyük bir sorun olmaz ama onu uyutmaları gerekiyor. Uyandığında yanında olacağıma söz verdim."

Birinin itiraz etmesini, kaçtığım için bana bok atmasını bekledim. Pic,

"Anlaşıldı," dedi. "Potansiyel müşterileri size bırakacağız. Onlar Burada, cephanelikte kal. Kimsenin bizimle uğraşmayacağından emin ol. Bir saat içinde yola çıkmak istiyorum - eve koşup bir şeyler almanız gerekiyorsa, şimdi tam zamanı. İşlerin çirkinleşebileceğini varsayın, bu yüzden tamamen silahlı gidiyoruz. Fazladan bir silaha ya da cephaneye ihtiyacınız olursa Ruger'la konuşun."

Tokmağıyla masaya sert bir vuruş yaptı, sonra ayağa kalktı. Kolundan tutarak onu takip ettim.

"Koşu için üzgünüm."

"Hayır, senin burada olman daha iyi," diye cevap verdi. "Yolda bizimle birlikte odaklanmayan bir kardeşe ihtiyacımız yok zaten. Ve bu yeterince

iyi değil

Her şeyden çok Duck için endişeleniyorum. Ona kiliseye gelmemesini söyledim ama yine de geldi. Şimdiden kendini zorluyor, herhangi bir zayıflık göstermekten nefret ediyor. Potansiyel müşterilerin ve Deanna'nın onu hizada tutma şansı yok."

"Tanrım, sence ben biliyor muyum?" Gülmemek için kendimi zor tutarak sordum. "Duck ne isterse onu yapar. Her zaman da öyle oldu."

Pic, "Evet, iki hafta içinde tekrar yapabilir," diye cevap verdi. "Ama doktor sakin olmazsa kasığındaki atardamarın patlayabileceğini söyledi - kateteri soktukları atardamar. Öyle bir yerde kanamaya başladın mı, ölene kadar durmazsın. Mel onun pis kıçını kurtarmak için çok çalıştı, aptalca bir şey yüzünden onu kaybedemeyiz."

"Doğru, peki onu durdurmak için ne yapacağım?" Başımı sallayarak söyledim. "O piç Vietnam'da bu kulüptekinden daha fazla adam öldürdü. Beni dinlemeyecek."

Pic homurdandı.

"Hikayeyi her anlattığında Vietnam'da daha fazla adam öldürdü," diye cevap verdi. "Sanırım sana yeterince bok verirse, Mel'e kıçını uyuşturtabilirsin. Ya da bağlarsın, bilemiyorum. Sadece ona göz kulak ol, tamam mı?"

"Beni imkânsız bir işle baş başa bırakıyorsun," dedim yavaşça. Piknik kaşlarını kaldırdı. "Sizin tek yapmanız gereken kulübe kimin saldırdığını bulmak ve onları durdurmak. Ben Duck'ı kontrol etmek zorundayım."

"Coeur d'Alene'de kalmak için gönüllü olmadığımı unutmayın," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "İyi şanslar."

"Ressam, kıçını kaldır ve buraya gel!" Duck bardan bağırdı. "Gidip müşteri adaylarıyla konuşalım, onlardan ne beklendiğini anladıklarından emin olalım."

"Burada kalmamı mı planladın?" Ani bir kavrayışla sordum. "Mel yüzünden mi?"

Pic omuz silkti. "Bunu bilmek bana düşer. Şimdi adamı duydun, kıçını kaldır ve oraya git. Ördek bekliyor."

Sonra Pic bana neşeli bir selam verdi. Ben de onu tersledim, çünkü siktir et onu.

OceanofPDF.com

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MELANIE

"Televizyon izlemek ister misin?" Izzy'ye yatağımda ona sokularak sordum. *Bizim yatağımız*, benim ve Painter'ın. Bir aydan fazla bir süredir birlikte yaşamamıza rağmen hâlâ çok tuhaf geliyordu.

"Evet," dedi Izzy, sesi kısıktı. Ameliyat iyi geçmişti ve şimdi hayatı buna bağlıymış gibi mavi bir dondurmayı höpürdeterek yiyordu. Zaten iki tane içmişti ama çocuklar avukattır ve "sınırsız" maddesini ciddiye almıştı. Bir noktada onu kesmek zorunda kalacaktım -midesinin bozulmasını göze almak istemedim. Uzaktan kumandaya uzanarak şifonyerimin üstünde duran küçük televizyonu açtım. Izzy zevkle içini çekti ve ben de onu alnından öptüm.

"Bakın sizi görmeye kim gelmiş," dedi Painter kapıdan. Arkasında bir kutu daha buzlu şeker taşıyan Sherri vardı. London daha önce getirmişti ve tabii ki Painter da onlardan yaklaşık bin tane almıştı.

Görünüşe göre Isabella herkesten söz alıyordu. "Nasılsın?" Sherri sordu. Televizyonun büyüsüne kapılmış olan Izzy
baş parmağını kaldırdı. Sherri bir kaşını kaldırdı, ben de omuz silktim. O da güldü. "Sanırım gidip bunları dondurucuya koyacağım."

Painter'ın telefonu çaldı ve cevap vermek için dışarı çıktı. Kızıma daha da sokuldum ve bir an için gözlerimi dinlendirdim. Dün gece zerre kadar uyumamıştım - bademcik ameliyatının önemli bir şey olmadığını çok iyi biliyordum ama söz konusu olan kendi çocuğunuz olunca endişelenmeye başlıyorsunuz.

"Mel? Oturma odasına gelebilir misin?" Ressam kafasını tekrar içeri sokarak sordu. "Konuşmamız gerek."

Izzy'yi tekrar öptüm ve onu dışarı kadar
takip ettim. "Ne oldu?" diye sordum.

"Duck," dedi, sesi asıktı. "Görünüşe göre yaprakları tırmıklamaya karar vermiş. Telefondaki Deanna'ydı-Pic ona bir şey yapmaya kalkarsa beni aramasını söylemiş."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Kalp krizinden sonra çok erken - sadece kaburgaları mahvolmakla kalmadı, kasığındaki atardamar da bu kadar basıncı kaldıramaz. Eğer patlarsa, dakikalar içinde kan kaybından ölür. Onu kurtaracak zaman olmayacak."

"Yok artık," dedi iç geçirerek. "Oraya gidip onu kontrol edeceğim. Tıbbi tavsiyeye ihtiyacım olursa diye telefonun başında bekler misin?"

"Tabii ki. Eğer o kadar büyük bir pislik gibi davranıyorsa, benimle konuşmasını sağlamalısın. Kan kaybından ölen insanlar gördüm, hiç hoş değil. İnsan vücudunda çok fazla kan vardır ve bir kez atardamardan fışkırmaya başladı mı, şansın yaver gitmezse yandın demektir. Bununla dalga geçemez."

"Neler oluyor?" Sherri mutfaktan çıkıp sordu. "Ördek."

"Duck?"

"Kulüpteki kardeşlerden biri," dedi Painter. "Kalp krizi geçiren kişi, çim işleriyle uğraşmaya karar verdi."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu. "Bu ne kadardı, üç gün önce mi?"

"Evet, biliyorum," diye yanıtladı Ressam, ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak. "Tamam, ben çıkıyorum. Telefonun yanında kal."

"Onu gördükten sonra beni ara. İyi olduğunu bilmek istiyorum." "Elbette."

Alnıma bir öpücük bıraktı, sonra anahtarlarını aldı ve kapıdan çıktı. Saniyeler sonra bisikletinin gürültüsünü duydum.

"Bu delilik," diye homurdandı Sherri. "Erkekler çok aptal. Sadece kaburgalar bile onu sakin olmaya ikna etmeye yeter..."

"Bir de bana sor. Gidip Izzy'yi kontrol edeceğim."

Yatak odasına döndüğümde Isabella'yı yatağın ortasında mışıl mışıl uyurken buldum. Mavi buzlu şeker yanına düşmüş, çarşafımın üzerinde erimişti. Sanki bir Şirin orada ölmüş gibiydi. Birkaç mendil kaparak onu topladım ve mutfağa geri götürdüm.

Sherri'ye "Dışarıda," dedim. "Bir fincan kahve ister misin?"

"Her zaman," diye yanıtladı. "Ve konuşmalıyız. Yeni bir dedikodum var - nasıl yeni bir kardiyolog almamız gerektiğini hatırlıyor musun? Duydum ki ..."

- - -

Bir saat sonra yeni kardiyolog hakkında kan grubuna kadar bilmek istediğim her şeyi öğrenmiştim. Tam anlamıyla. O negatifti - evrensel bir donör - ve görünüşe göre bununla övünmeyi seviyordu.

Bilmediğim şey Duck'ın nasıl olduğuydu. Ressam'ın oraya gitmesi en fazla on beş dakika sürerdi.

"Onu arayacağım."

"Kardiyolog mu?" Sherri sordu. "Tamam, numarası-"

"Hayır, Ressam," dedim gözlerimi devirerek. "Yine de belki de Dr. Love Nuts'ı aramalı ve ona çıkma teklif etmelisin. Belli ki ona kafayı takmışsın."

Telefonumu elime aldığımda bana ters ters baktı ve ben de alışkanlığımdan dolayı bu jeste karşılık verdim. Painter'ın numarasını tuşlayarak açmasını bekledim.

Hiçbir şey.

Bu garipti.

Telefonu kapattıktan sonra ona mesaj atıp son durumu sordum. Sonra Izzy'yi tekrar kontrol etmeye gittim, hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Geri döndüğümde Sherri buzdolabını karıştırıyordu ve saatin ne kadar geç olduğunu fark ettim - neredeyse yedi.

"Bu konuda içimde kötü bir his var," dedim ona. "Ressam bana ulaşmalıydı - Duck'ın nasıl olduğunu bana bildireceğine söz vermişti. Şimdi bir şeylerin ters gittiğinden endişeleniyorum."

Sherri yavaşça başını salladı.

"Bahçe işleriyle uğraşacak kadar aptalsa, bu bir olasılık," diye itiraf etti. "Oraya koşmak ister misin?"

Tekrar telefona baktım, sonra kızımı düşündüm. "Izzy'yi bırakmak istemiyorum ama endişeliyim."

"Sen gidip şu Goose denen adamı kontrol et." "Duck."

"Her neyse. Sen gidip ona bak, ben de Izzy'ye göz kulak olurum." "Onu bırakmamalıyım, daha bu sabah ameliyat oldu."

"Benim bir acil servis hemşiresi olduğumu hatırlıyor musun?" Sherri söyledi. "Sadece bu da değil, onu hayatının yarısından beri tanıyorum. Benim yanımda da senin yanında olduğu kadar güvende. Muhtemelen daha güvenli, çünkü daha fazla duygusal mesafem var. Eğer o

korkarsa, ona sarılırım. Eğer bir sorun yaşarsa, ben hallederim. Sen yokken muhtemelen uyanmayacaktır bile."

Telefonumu elime aldım ve Ressam'ı tekrar

aradım. Hala bir şey yok.

"Evet, sanırım gideceğim," dedim sonunda. "Ressam aramalıydı."

"Git," dedi elini bana doğru sallayarak. "Kaç. Kaybol. Ben seni korurum."

- - -

Duck, Rathdrum'a doğru, daha iyi günler görmüş eski bir evde yaşıyordu. Yaklaşık yirmi dönüm arazisi vardı, çoğu çayırlıktı. Adresi London'dan almıştım, o da işleri çözdüğümde onu aramamı söylemişti.

O sabah yağmur yağmıştı ve şansıma garaj yolu tam bir çamur çukuruna dönmüştü. Ressam bisikletini kapının yanına, Duck'ın binemediği zamanlarda kullandığı paslı Chevy'nin yanına park etmişti. Çamura bakarak onu takip etmeye karar verdim ve yanına yanaştım.

Dışarı adımımı attığımda, solmuş Converse'im gevşek toprağa gömüldü. Ick. Ressam bunun için bana borçlu kalacaktı.

Duck da öyleydi.

Ev yoldan o kadar uzaktaydı ki, kıçımın üstüne düşerek kaybettiğim zaman, ayağa kalkmaya çalışmam ve sonra tekrar düşmem - bu sefer yüzümün üstüne - dahil olmak üzere oraya yürümem on dakikamı aldı. Telefonumu kontrol ettim. Hâlâ bir şey yoktu. Oraya vardığımda Painter ve Duck'ı verandada oturmuş bira içerken bulursam, kateter yarasının onu öldürmesinden endişe etmelerine gerek kalmayacaktı.

Kendi ellerimle yapardım.

Ev görüş alanıma girdi ve bağırışları duyduğumda yaklaşık yirmi adım uzaktaydım.

"Onu öldürme zamanı geldiğinde, bunu ben yapmak istiyorum!" diye bağırdı bir kadın. Bu da neydi, Deanna mıydı?

Kelimeleri çıkaramasam da evin arkasından garip bir adam sesi cevap verdi. Vay anasını. Telefonumu çıkarıp London'a hızlıca bir mesaj gönderdim.

Ducks'ın evinde bir sorun var. Henüz ne olduğunu bilmiyorum ama bence Reese'i aramalısın.

Telefonu susturarak cebime geri koydum ve evin arka tarafına doğru ilerlemeye başladım. Neyse ki bir aralık açık bırakılmış bir pencere bulmam uzun sürmedi. Aşağı inerek ıslak toprakta sürünerek ilerledim, sonra yavaşça başımı kaldırıp içeri baktım.

Ah, lanet olsun.

Bu kötüydü. Gerçekten kötüydü. Pantolonuna işeyecek kadar kötü. Ressam, Duck'ın mutfağının ortasında tahta bir sandalyede oturuyordu, elleri arkadan kelepçeliydi. Bacakları sandalyenin ayaklarına bağlanmıştı ve ağzını tıkayan yırtık pırtık bir bandana vardı. Onun ötesinde, yerde yatan Duck'tı. Gözleri kapalıydı ve yüzünde büyük bir morluk oluşmuştu. Daha da kötüsü, kasıklarının yakınında koyu bir leke gördüm.

Kan ya da çiş.

Tam bir kanama için yeterli olmasa da kan olduğunu hissettim. Henüz değil. Gerçi bu her an değişebilirdi. Tekrar Ressam'a baktım. Bu sefer gözleri benimkilerle buluştu. Başını hızlı ve sert bir şekilde salladı, sonra çenesini bana doğru salladı. Mesaj açıktı, gitmemi istiyordu. Elimi kulağıma götürdüm, telefonmuş gibi davranarak yardım çağırdığımı anlamasını sağladım. Tekrar yere çökerek cep telefonumu çıkardım ve Reese'i kopyalayarak Londra'ya bir mesaj daha gönderdim.

ME: Ressam, Ducks'ın evinde esir tutuluyor. Ben dışarıdan içeri bakıyorum. Duck düştü. Hemen yardım gönderin.

Yemek odasından mutfağa açılan kapı çarparak açıldı ve tanımadığım iri bir adam odaya girdi, ardından Deanna geldi. Bir şekilde farklı görünüyordu, daha sertti. Daha havalı yürüyordu ve elinde bir silah vardı. Duck'ın üzerinde durarak taşaklarına gelişigüzel bir tekme attı.

Lekeyi izlerken nefesim kesildi, genişlemesini bekledim - atardamarı ne kadar kötü muameleye dayanabilirdi?

"Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum," dedi. İri adam ona doğru yaklaştı ve sarılmak için kendine çekti.

"Üzgünüm Talia kızım," dedi. "Kolay olmadığını biliyorum."

"Tanrım, sabahları nefesi çok kötüydü, Marsh," dedi, sesi garip bir şekilde çocuksu, mızmız küçük bir kız gibi çıkıyordu. "Yemin ederim, ona üflemek onu öpmekten daha iyiydi."

"Artık bitti," diye cevap verdi ve onu bir kez daha sıktı. Sonra onu bıraktı ve tekrar Ressam'ın yanına gitti. Elini uzatıp yüzüne öyle sert bir tokat attı ki sandalye sarsıldı. "Beni mahvettin*, Levi.* Senin yüzünden beş yıl hücrede kaldım. Arkadaşını çoktan öldürdüm ve şimdi sıra sende. Onu doğrarken ne kadar eğlendiğimi bilemezsin. Seninle oynarken çok eğleneceğim."

Bununla birlikte bir çakı çıkarıp çevirerek açtı ve Ressam'ın alnını, tam saç çizgisi boyunca yavaşça kesti. Kan yüzeye fışkırdı ve Ressam'ın yüzünden aşağı süzüldü. Siktir, siktir, *siktir!* Burada oturup onu öldürmelerini izlememin imkanı yoktu. Cehennem gibi.

"Kafa derini yüzerek başlayabilirim diye düşündüm."

Talia onaylarcasına homurdandı ve ne yapmam gerektiğini düşünerek pencerenin altına indim-Reese yardım gönderecekti ama bu ne kadar sürecekti? Adamların çoğu şehir dışındaydı. Polisleri aramalı mıydım?

Hayır. Painter polisleri sevmezdi. Ama Painter *ölmek* üzereydi. Ama lanet olsun, polisleri arasam bile, onu kurtarmak için zamanında gelirler miydi? Keşke *bisikletinde sakladığı silah gibi bir* silahım olsaydı. Onu ve Duck'ı onunla kurtarabilir miydim? Emin değildim ama bildiğim bir şey vardı: Hiçbir şey yapmayarak onları kurtaramayacaktım.

Her birkaç adımda bir çamurda kayarak evin kenarına tırmandım. Sonra park etmiş araçlara doğru koşmaya başladım. Çamur ayakkabılarımı emdi ve yol boyunca iki kez düştüm. Bunların hiçbiri önemli değildi. Zaman geçiyordu -çok fazla zaman- ve tek bildiğim çoktan ölmüş olduklarıydı. Bir yıl gibi gelen bir süreden sonra nihayet bisiklete ulaştım ve kayarak yanında durdum. İlk başta mandalı bulamadım çünkü parmaklarım soğuktan çamurlanmış ve uyuşmuştu. Sonra mandal açıldı ve ben de silahı kaptım. Titreyen ellerimle sürgüyü geri çektim, Todger'ın geçen yılki saldırısından sonra kendimi savunma dersleri aldığım için şükrediyordum.

Bunu yapabilirsin.

Fazladan şarjörü kaptığım gibi, çok geç kalmamak için dua ederek eve doğru geri dönmeye başladım. Şimdiye kadar tamamen çamura bulanmıştım ve bir tanesini kaybetmiştim.

ayakkabılarımdan. Yine de hiçbirinin önemi yoktu. Önemli olan tek şey zamanında geri dönmekti.

Onları

kurtarmak.

Ama nasıl?

Bir şekilde kendimi yavaşlamaya, ses çıkarmadan pencereye doğru sürünmeye zorladım - kolay değildi. Adrenalin kalbimi hızlandırdı ve ciğerlerim sertçe pompalandı. Her nefes bir öncekinden daha gürültülü geliyordu ama kendimi sakinleşmeye zorladım. Odaklan.

Acil servisteymişsin *gibi davran, bir kod çalıştır,* dedim kendime. *Sakinsin, profesyonelsin. Hiçbir şey sana dokunamaz.*

Bu düşünce beni rahatlattı.

Pencereye ulaşıp yavaşça yukarı baktım. Aman Tanrım. Ressamın yüzü kan içindeydi. *Kafa yaraları çok kanar, panik yapmayın!* Marsh onun başında durmuş, zor bir günün ardından gerinen bir adam gibi rahatça geriniyordu. Sonra Deanna'ya doğru baktı.

"Bir sonrakini yapmak ister misin?" diye sordu. Omuz silkti ve ben de yüz ifadesini okumaya çalıştım. Bir şey varsa, neredeyse sıkılmış görünüyordu.

"Bence onu vurmalısın," dedi silahını çıkararak. "Onlarla oynamayı sevdiğini biliyorum ama fazla zamanımız yok. Kaltağı muhtemelen er ya da geç onu ıskalayacak. Buradan gitmeliyiz, sınırda bizi bekliyorlar."

"Beş *yıl*, Talia. Beş yıldır bu anı bekliyordum. Beni biraz rahat bırak, tamam mı?"

"Her neyse," dedi suratını asarak. "Bira ister misin?"

"Hayır," dedi Ressam'a dönerek. "Onun yüzünü kesmek istiyorum."

Silahı daha sıkı kavradım. Onu vurmaya çalışmalı mıydım? Ama iki kişilerdi ve Deanna'nın -hayır, Talia′nın- da silahı *vardı*. Yarardan çok zarara mı yol açacaktım?

Talia buzdolabına doğru yöneldi ve ayağının yanında yerde bir şeyin hareket ettiğini gördüm.

Ördek.

Gözleri açıktı ve onu takip ediyordu. Nefesimi tutarak, yaşlı adamın bir yılandan daha hızlı saldırmasını, ayak bileğini yakalamasını ve onu yere düşürmesini izledim. Silah havaya uçtu ve adam silahı almak için atladı, silahı usulca kaldırdı. Silah bir kükremeyle patladı ve Marsh yere yığıldı.

Kafatasının üst yarısı yokmuş gibi.

Talia çığlık atarak Duck'a doğru koştu. Silahı almak için mücadele ederken onu tekmelemeye başladı ve ben dehşet içinde izlerken pantolonundaki leke büyümeye başladı.

Hızlıca.

Kan bacağından aşağı akıyor, yere doğru akıyordu. Bir sel gibi -Parlak kırmızı atardamar kanı. Kan kaybettiğinin farkında bile değildi, vücudu yere yığılana kadar savaşmaya devam etti, kırmızı bir denizde batan bir gemi gibiydi. Talia silahı adamın elinden çekip aldı ve onu göğsünden vururken muzaffer bir edayla havaya kaldırdı. Sonra dönüp Ressam'a baktı ve bir kez daha ateş etmek için silahını kaldırdı.

Silahımı daha hızlı kaldırdım.

İlk kurşunum onu omzundan vurdu ve aramızdaki camı bir cam patlamasıyla paramparça etti. İkincisi boşa gitti ve üçüncüsü bacağına isabet etti. Dördüncüsü Ressam'ın ayağından yaklaşık on beş santim ötede zemini deldi ve onu kazara öldürmenin bu kadar kolay olması karşısında şoke olarak neredeyse silahı düşürüyordum.

Talia çığlık atıyor, inliyor ve yerde yuvarlanıyordu. Evin arkasından dolanarak kapıya uzandım ve kilitli olmaması için dua ettim. Tanrı'ya şükür kilitli değildi, şansımızın yaver gitmesinin tam zamanıydı. Mutfağa koşarak kendimi Talia'nın üzerine attım ve Todger'ın benimkini yere çarptığı kadar sert bir şekilde onun kafasını da yere çarptım.

Sessizleşti.

Temkinli bir şekilde durdum, düşürdüğü silahı aradım; yerde sekerek sobanın yanında durmuştu. Silahı kaptığım gibi kırılan pencereden dışarı, çamurun içine fırlattım. Sonra tökezleyerek Ressam'ın yanına gittim ve ağzındaki tıkacı çıkardım.

"İyi misin?" Nefes nefese kaldım, gözlerimi bıçak yarasının üzerinde gezdirdim.

Tanrı'ya şükür ciddi görünmüyordu.

"Evet, sadece bir kesik," dedi. "Bu inanılmazdı, Mel."

"Seni serbest bırakmalıyım, kelepçe anahtarlarının nerede olduğunu biliyor musun?" "Önce onu bağla," dedi. "Bildiğimiz kadarıyla başka bir silahı daha var. Sonra da

Duck'ı kontrol et."

Duck bir kapı çivisinden daha ölüydü, bunu kontrol etmeden biliyordum. Yaşlı adam atardamarı patladığı anda ölmüştü, diye düşündüm profesyonel bir soğukkanlılıkla. Daha sonra çıldırırdım ama şu anda yapmam gereken işler vardı.

"Duck öldü," dedim kesin bir ifadeyle. "Kan kaybından öldü, kimse hayatta kalamaz.

Onu neyle bağlayayım?"

"Lavabonun altında muhtemelen biraz ip vardır," dedi. "Duck böyle şeyleri orada saklar."

Mutfağı geçerken, lavaboya ulaşmak için Duck'ın kanının içinden geçmek zorunda kaldım. Geçerken bir an için diz çöktüm ve anlamsız olduğunu bildiğim halde alışkanlıktan nabzını kontrol ettim.

Hiçbir şey.

Sürpriz olmadı. Derin bir nefes alarak duygularımı bir kenara ittim ve acil servisteki başka bir hastaymış gibi davrandım. Onları her gün kaybediyoruz - her seferinde kendimi kapatırsam bir vardiyayı asla tamamlayamazdım.

Lavabonun altında bir muşamba, biraz ip, büyük bir kutu siyah çöp torbası, koli bandı ve bir demir testeresi vardı. Göz kırptım. *Şu an bunu düşünme. Hiç düşünme. Sadece ipi al ve onu bağla.* İhtiyacım olanları aldım ve Talia'nın hareketsiz bedenine doğru ilerledim. Nabzını kontrol etmeden önce önce ellerini, sonra da bacaklarını bağladım.

Oradaydı, belli belirsiz ama kesinlikle oradaydı.

Gömleğini yırtarak açtım, omzundaki kurşun yarasını inceledim, sonra etrafta baskı uygulayabileceğim bir şey aradım. Bir havlu, bir yastık. Herhangi bir şey.

"Bunu atlatabilir," dedim sıkıca. "Ama onu hemen hastaneye götürmeliyiz. Ambulansı buraya getirmek zor olacak ama-"

"Hayır," dedi Ressam. Sustum ve ona döndüm. Yüzünden hâlâ kan akıyordu ve gözleri korku filmlerinden fırlamış bir canavar gibi soğuktu. "Duck'a ne yaptığına bir bak."

Bakışlarını takip ederek yerde ölü yatan yaşlı adama baktım. "Bir düşünün, onu öldürmek onun için yeterli değildi," diye devam etti. "Önce onu becerdi, beni buraya çekmek için onu kullandı. Onları gördünüz, bana işkence etmeyi planladılar ve bunu Gage'e yaptıklarını itiraf ettiler bile. Eğer ambulans çağırırsak, tüm bunları açıklamak zorunda kalacağız ve nasıl biteceğini bilmiyorum."

Tekrar Talia'ya baktım ve daha fazla kan sızmasını izledim. Eğer çok yakında bir şey yapmazsam, ölecekti.

Arkama yaslanıp izleyebilir miyim?

Duck bizi kurtarmak için canını vermişti. Painter'ı vurmak istemişti, *çektiği* acıdan sıkılmıştı. Gözlerimi kapatıp *düşünmeye* çalıştım. Düşünmeye çalıştım.

Ne yapmam gerektiğini bulmaya çalışıyorum.

"Eğer hayatta kalırsa, tekrar peşimize düşecektir," dedi Painter usulca. "Peki ya Izzy?"

Hayır, yanılıyordu. Masum küçük bir kıza zarar vermezdi, değil mi?

Yapabilirdi.

Yavaşça ayağa kalktım, geri çekildim.

"Kelepçe anahtarlarının nerede olduğunu biliyor musun?" Yutkunarak sordum. "Seni serbest bırakmalıyım."

"Muhtemelen Marsh'ın cebindedir," dedi yüzünü buruşturarak. "Onları bulmak için avlanman gerekecek."

İri adamın bedenine doğru adım atarak uzandım ve elimi kot pantolonunun içine soktum. Demir ve et gibi kokuyordu, biraz da bok kokuyordu. Tanrım, acil serviste kaç kez bu kokuyu almıştım?

Çok fazla.

Bir dizi anahtar buldum ve onları çıkardım. "Bu küçük olanlar, burada mı?" "Doğru görünüyor," diye homurdandı Painter. Sürünerek yanına gittim ve bir dakika sonra

Elleri kelepçelerden kurtulmuştu. Etrafa bakınırken Marsh'ın bıçağını buldum ve ona uzattım. Ayaklarını tutan ipleri kesti ve sonra serbest kaldı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, yavaşça ayağa kalkarak. "Buraya gel."

Adrenalin patlamam azalmaya başladığında kan ve çamur içinde kollarına düştüm. Ne dağınıklık. Ne kadar büyük, iğrenç bir karmaşa ve bu konuda ne yapmamız gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ressam sırtımı aşağı yukarı ovarak beni yatıştırdı.

"İyi iş çıkardın. Sorun yok," diye fısıldadı. "Bir yolunu bulacağız. Kulübü aramam gerek."

"Zaten yaptım," dedim ona. "Yani, onlara mesaj attım. London ve Reese'e." "Birini gönderecekler," dedi. "Dışarı çıkıp bekleyelim. Birazdan

iyi olacak, söz veriyorum."

Yavaşça hareket ederek eve geri döndük ve verandaya çıktık. Beş dakikadan kısa bir süre sonra bir Jeep Wrangler ana yoldan döndü ve uzun araba yolundan bize doğru gelmeye başladı.

"Bu Reese'in makinelerinden biri," dedi Painter. "Bu onlar."

Wrangler evin önünde durdu ve her ikisi de silah taşıyan iki Reaper adayı dışarı fırladı. Hemen arkalarında

Londra'da. Tanıdığım versiyonu değil ama bulaşmak istemeyeceğiniz bir kadın.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi kısıktı.

"Duck öldü," dedi Painter, sesi benim kadar bitkin geliyordu. "Marsh da öyle - eskiden Hallies Falls'un başkanıydı ve Gage'e saldıran da oydu. Uzun hikâye. Kız kardeşi Talia içeride. Ölüp ölmediğini bilmiyorum. Kaltak kendine Deanna diyordu ve her şey bir tuzaktı. Koyu teni ve tuhaf saçlarıyla onu tanıyamadım. Yani, siyah bir hatuna benziyordu. Çok iyi kılık değiştirmişti ama beş yıl önce tanıştığımızda kesinlikle beyazdı. Bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Gidip onu kontrol edeceğim," dedi adaylardan biri. Adını hatırlamaya çalıştım ama bir şey bulamadım. Her şey boş görünüyordu.

Şok.

"Mellie, yaralandın mı?" Loni yanımıza gelerek sordu. Sesi şimdi daha yumuşaktı, daha nazikti. Painter'ın beni ayakta tutmasına şükrederek başımı salladım.

"Hayır, ben iyiyim" dedim. "Ama sanırım artık bir katilim. Belki de değilim.

Her halükarda bir duşa ihtiyacım var."

Loni ve Ressam bakıştılar ve yüzünün ne kadar sert olduğu bir kez daha dikkatimi çekti. Sertti. Loni'de daha önce hiç görmediğim katmanlar vardı. Şimdi ona baktığımda, onu bir baş belası olarak görebiliyordum.

"Boonie yolda," dedi London sessizce. "Reese ve diğerleri de. Bunu biz hallederiz. Painter, onu yola indirip bizim eve götürebilir misin? Orada temizlenirsin, sonra da Izzy'nin yanına gidersin."

"Kalıp sana yardım edebilirim," dedi. Kadın başını salladı.

"Hayır, Mellie ve Izzy'nin şu anda sana daha çok ihtiyacı var. Reese'e haber veririm, eminim döner dönmez konuşmak isteyecektir. Git temizlen. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Tanrım, umarım haklıydı.

BOYA

Duck'ı o gece gömdük.

Aslında onu yakmışlar. Reese ve Boonie bu konuyu konuştular ve tüm kanıtlarla birlikte cesetlerin de ortadan kaldırılması gerektiğine karar verdiler. Mezarlığa gömmek bir yana, onun için gerçek bir ölüm belgesi bile almamız mümkün değildi.

Onu ve diğerlerini ormana götürüp yaktık, sonra iki ayrı yere gömdük, Talia ve Marsh isimsiz bir mezarı paylaşıyorlardı. Duck'ınkinin üzerine büyük bir kaya yuvarladık ve üzerine bir şişe viski döktük.

Sonra onun renklerini kulüp binasına geri götürdük ve şapeldeki duvara astık.

Anlayacağını düşündük.

OceanofPDF.com

EPİLOG

İKİ BUÇUK YIL SONRA MELANIE

Kollarımı kaldırdım, sırtımı esnetmeye çalıştım. Bu hamilelikte daha yaşlı olduğumu kesinlikle söyleyebilirdim - Isabella ile gıcırdamayan şeyler gıcırdıyordu. Sadece bu da değil, enerjim de azalmıştı.

Sadece iki hafta daha, sonra vücudunu geri alacaksın.

Gece yarısı beslenmeleri, uykusuzluk ve temizlenmesi gereken genel kaka hacmi dışında. Tabletimi kaptığım gibi oturma odasına geçtim ve kanepeye yerleştim. Izzy, Reese ve London'ın evindeydi. Ressam bebeğin odasında bir duvar resmi üzerinde çalışıyordu. Bir erkekti. Ressam'ın onun için çoktan minik bir Reapers bebek kesimi yaptırdığından emindim. Ona küçük bir motosiklet oyuncağı da almıştı. Çocuğun onu kullanacak kadar büyümesine daha bir yıl olduğunu söyleyip duruyordum ama Ressam'ın umurunda değildi. Bebek ateşi vardı. Cidden. Hatta onu *What to Expect When You're Expecting* kitabını okurken ve notlar alırken yakaladım.

Ondan sonra küçük bir müdahalemiz oldu.

Otururken internette yerel manşetlere göz gezdirdim. Sherman Caddesi'nde yeni bir pizzacı açılıyordu. Kamu güvenliği vergisi geçmişti ama 4 Temmuz havai fişek gösterisi için bağış toplama kampanyası hedeflerinin gerisinde kalmıştı. Gölde bir araba bulunmuştu ve içinde insan kalıntıları vardı - cesedin kimliğini belirleme aşamasındaydılar, ancak polisler cinayetten şüphelenmiyordu. Post Falls Polis Departmanı yeni bir polis köpeği almıştı ve adı Peaches'ti.

Bebek tekmelemeye başladı ve ben de tableti bırakıp karnımı yavaşça ovarak pırlanta tektaş alyans setime hayranlıkla baktım. Süslü bir şey istememiştim ama Ressam gerçek bir şeyi hak ettiğim konusunda ısrar etti.

Oğlu böbreklerimin canına okuduğu için aynı fikirde olmak zorundaydım.

"Orada işler nasıl gidiyor?" Çocuğa sordum. "Dışarı çıkıp bizimle buluşmaya hazır mısın?"

Beni tekrar tekmeledi, daha sert. İnatçı küçük pislik. Yan dönüp gözlerimi kapattım, dalıp gitmiştim.

Hala yapabiliyorken biraz kestirmenin tadını çıkarabilirim.

- - -

Kapı zili beni uyandırdı.

Gözlerimi hızla kırpıştırdım ve cevap vermek için yürüyen Ressam'ın ayak seslerini duydum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, sesinde bir meydan okuma vardı. Gözlerimi kırpıştırarak ayağa kalktım ve kapıda bir polis buldum. Bu beni uyandırmaya yetti - Talia'nın mutfak zemininde kanlar içinde yatan görüntüsüyle birlikte Ördek'in hareketsiz bedeni zihnimde canlandı.

"Ben Dedektif Sam Grebil," dedi. "Melanie Tucker'ı arıyorum." "Ben onun kocasıyım," diye meydan okudu Painter. "Neden onunla konuşmak istiyorsun?
onu?"

"Sadece Bayan Tucker'la konuşabilirim," dedi beni fark ederek. Koca göbeğim yüzünden kendimi beceriksizce yukarı ittim.

"Ben Melanie," diyebildim. "Melanie Brooks, şimdi." "İçeri girebilir miyim?"

"Ne hakkında?"

İç çekti. "Bayan Brooks, annenizle ilgili haberlerim olabilir."

Bu benim çok dikkatimi çekti. Beni ve babamı terk etmesinin üzerinden neredeyse dokuz yıl geçmişti ve o zamandan beri ondan hiçbir haber almamıştım. Kanepeden yana doğru yuvarlandım ve ayağa kalkmaya çalıştım.

"Affedersiniz?"

"Annenle ilgili, babanla zaten konuştum ama birbirinizle iletişim halinde olmadığınızı söyledi."

"Piçin tekidir," dedim açık açık. "Yıllardır konuşmadık." "Bu hafta başında bir dalgıç tarafından gölde bir araba bulundu."
Grebil şöyle dedi. "İçeride bir kadın cesedi bulundu. Cesedi çok kötü bir şekilde çürümüştü, ancak Nicole Tucker'ın çantası ve ehliyeti

onunla birlikte. Pencereler kapalıydı ve arka koltukta yiyecek kalıntıları bulduk - plastik yoğurt kartonları gibi şeyler. Hâlâ araştırıyoruz ama görünüşe göre yoldan çıkmış ve arabayı göle yuvarlamış. Oradaki çalılıklar o kadar sık ki kimse enkazı fark etmemiş. Kayıp ihbarında bulunan oldu mu?"

Başımı yavaşça salladım, sözlerini anlamaya çalışıyordum.

"Hayır, çekip gitti" dedim. "Yani, babamla pek anlaşamazlardı. Babam bazen ona vururdu. Bir gün ortadan kayboldu - biz de babamdan kaçtığını düşündük."

"DNA örneği almak istiyoruz," dedi bana şefkatle bakarak. "Böylece onu kesin olarak teşhis edebiliriz. O zamana kadar anneniz olduğundan emin olamayız ama bu onun arabası, onun kimliği ve boyu da doğru. Sizi bırakıp kaçtığını sanmıyorum Bayan Brooks, bence bir kazada öldü."

Sallandım ve Ressam bir kolunu bana dolayarak güç verdi. "Buna inanamıyorum," diye fısıldadım. "O ... o *gitti*."

Grebil bana baktı, yüzü yorgun ama şefkatliydi. "Dediğim gibi, DNA'yı alana kadar emin olamayız." "Babamın ona *zarar vermiş* olma ihtimali yok, değil mi?"

"Bunun için kanıt yok," dedi bana. "En azından şimdilik. Hâlâ araştırıyoruz ama travma izi yok. Adli tabip muhtemelen boğulduğunu düşünüyor."

"Onu görebilir miyim?"

Öksürdü, rahatsız görünüyordu.

"Bayan Brooks, kalıntıları iskelet halinde. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Ben bir hemşireyim. Ceset görmeye alışkınım."

"Bu şekilde değil," dedi kararlı bir şekilde. "Bir örnek almama izin verecek misiniz?"

Yavaşça başımı sallayarak kenara çekildim ve eve girmesine izin verdim. Annemin gittiği günle ilgili bir dizi soru sordu - veda etmediği için söyleyecek pek bir şeyim yoktu - ve yanak çubuğu aldı. Sonra bana kartını verdi ve gitti.

Bu kadar.

Tüm görüşme otuz dakikadan az sürdü ama benim tüm dünyamı değiştirdi. Beni terk etmemişti, bu bir kazaydı. Onun kontrolü dışında. Neredeyse başım dönüyordu, üzüntü ve beni terk etmediği için garip bir rahatlık hissi arasında gidip geliyordum.

"Nasılsın?" Ressam beni dikkatle inceleyerek sordu. Kanepede oturuyorduk ve karnımı tutarak ona doğru eğildim.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Kulağa muhtemelen yanlış gelecek ama sanırım rahatladım."

"Seni terk etmediği için mi?"

"Evet," dedim. "Elbette öldüğü için mutlu değilim. Ama beni o terk etmedi. Bu bir kazaydı - bu çok şeyi değiştirir."

Saçlarımı okşadı, başımın tepesini öptü. "Bu

her şeyi değiştirir."

Bir süre orada oturduk, o saçlarımla oynuyordu, ben de dedektifin bana söylediklerini düşünüyordum. Sonra saate baktım ve saatin kaç olduğunu gördüm.

"Kahretsin," dedim, hızla doğruldum. "Şu anda cephanelikte olmamız gerekiyordu. Loni'ye Izzy'yi almak için saat dörtte orada olacağıma söz verdim. Parti için organize etmesi gereken yiyecekler var."

Painter bana, "Ona mesaj attım ve haber verdim," dedi. "Partiyi atlayabiliriz, anlayışla karşılayacaklardır."

Sözlerini düşündüm. Bu gece insanlarla görüşmek istiyor muydum? Em ve Kit şehirdeydi ve Marie'nin bana ödünç vermeyi teklif ettiği bir araba koltuğu vardı. Sadece bu da değil, Dancer'a çocuklarını eve bırakacağıma söz vermiştim, böylece kalıp Bam Bam'la parti yapabilecekti.

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Gitmeliyiz. Herkesi görmek, insanların arasında olmak istiyorum."

"Emin misin?" diye sordu. "Bunu kabul etmek çok zor. Kimse seni suçlayamaz."

"Mesele beni suçlamaları değil," diye cevap verdim yavaşça. "Ama böyle bir şeyi duymak, hazmetmesi çok zor. O benim annemdi, benim ailemdi. Ama Loni de benim annem sayılır. Ve şimdi yeni bir ailemiz var. Sadece sen, ben ve Izzy değil, diğerleri de. Sanırım bu gece bizimkilerin yanında olmayı tercih ederim."

Eğilip beni öptü.

"Pekâlâ," dedi. "Ama biraz boşluğa ihtiyacın olursa bana haber

ver." Gülümsedim.

"Yapacağım. Sanırım ben iyiyim. Gerçekten. Artık benim ailem sizsiniz. Annemi hâlâ özlüyorum ve hep özleyeceğim ama bunu atlatacağım. Ve seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Ben iyi olurdum. İyi olacaktık. Ve
sonsuza dek mutlu yaşayacaktık.
Gerçekten.

OceanofPDF.com

YAZARIN NOTU: *Bu bonus epilog, Painter'ın Ellensburg'da Marsh'la yüzleşmesinin ertesi günü Hallies Falls'ta geçmektedir.*

OceanofPDF.com

BONUS EPİLOG

TINKER

"Oturuyor musun?" En iyi arkadaşım Carrie'nin sesi telefonda nefes nefese geliyordu. "Şarabın var mı? Haberlerim var. Büyük haberler."

Elim durdu, şarap kadehi ağzımdan birkaç santim uzaktaydı. Kahretsin, beni çok iyi tanıyordu. *Yaşlandıkça tahmin edilebilir oluyorsun.*

"Evet, her Pazar öğleden sonra olduğu gibi verandada şarabımla oturuyorum," diye itiraf ettim. "Sadece yarım şişe ama. Boktan bir hafta geçirdim, bunu hak ettim. Daha fazlasına ihtiyacım olacak mı?"

"Belki," dedi, sesi fazlasıyla ciddiydi. *Uh oh*. "Seksi kiracını tanıyor musun? Binanın etrafındaki tüm o işleri yapan ve çimleri gömleği olmadan biçen?"

"Farkındayım," diye cevap verdim kuru bir sesle, şarabımdan bir yudum daha alarak. "Onu benimle birlikte izlemen için seni davet eden bendim, hatırladın mı?"

Gurur duyduğum bir şey değildi ama en yeni kiracım Cooper Romero'ya karşı büyük bir zaaf geliştirmiştim. Hayatım boyunca ailemin sahibi olduğu C şeklindeki apartmanın bir cephesinde, evimin hemen arkasındaki dairede oturuyordu. Çok yakışıklı, arkadaş canlısı, hoş biriydi ve benden on beş yaş küçük bir kız arkadaşı vardı. Onu kendi yaşımda ya da biraz daha büyük gördüğüme göre, belli ki onun tipi değildim.

Bu manzaranın tadını çıkaramayacağım anlamına gelmiyordu.

"Dün Ellensburg'daki araba fuarında büyük bir şey oldu. Motosiklet kulübüyle çok takıldığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet, fark etmiştim," dedim sesim ekşiyerek. Kulübün hayranı değildim, en azından son yıllarda. Her zaman kasabanın bir parçası olmuşlardı ama son zamanlarda kontrolden çıkmışlardı. İnsanlar bugünlerde onlardan korkuyordu ve bunun da haklı sebepleri vardı.

"Şey, büyük bir kavgaya karışmışlar ve bir barı dağıtmışlar. Sonra polisler hepsini tutukladı. Sadece kulüptekileri değil, onlarla birlikte olan herkesi ve Cooper da tam ortasındaydı."

"Ne?" Doğrulup sordum. Cooper şiddet yanlısı bir tipe benzemiyordu. Yani, iri yarı ve sert biriydi ama bana karşı her zaman çok nazikti. Nighthawks'la geçirdiği zamanın kız arkadaşı Talia yüzünden olduğunu sanıyordum.

Başkanları bir pislik ve kabadayıydı ve kız kardeşi - nefret edilen kız arkadaşı ve evet, bunu küçük bir kıskançlıktan dolayı söylüyorum - düpedüz kötüydü. Bir süre önce beni ona bakarken yakalamış ve beni tehdit etmişti. Ciddi ciddi tehdit etmişti. Bıçakla.

Eğer erkeğine dokunursam beni keseceğini söyledi.

Tüm bunlara rağmen Cooper'dan umutluydum. Yani, kesinlikle bir motorcuydu, ama daha düşük kira karşılığında evin etrafındaki işleri yapmak konusunda harikaydı. Güvenilirdi. Hatta arkadaş canlısıydı. Birlikte birkaç akşam yemeği yedik, bir akşam film izledik. Talia haftada dört ya da beş geceyi onun evinde geçirmeseydi benimle ilgilendiğini düşünebilirdim.

Sıska küçük cadıyı becermek yeterince kötüydü, ama bu tutuklanma işi ... bu daha büyük bir meseleydi.

"Sanırım onu sandığım kadar iyi tanımıyormuşum," diye itiraf ettim, midem çalkalanıyordu. "Yine de herkes bir bar kavgasına karışabilir. Sırf onu tutukladılar diye-"

"Uyuşturucu vardı," diye ekledi ve sesinde gerçek bir pişmanlık duydum. "Bir sürü uyuşturucu. Görünüşe göre metamfetamin. Sanırım bir grup adam taşıyordu."

Öksürdüm. "Meth?"

"Evet," dedi. "Onlara ne olacağını söylemiyorlar ama bu iyi bir şey değil. Bu Hallies Falls'taki kulübün sonu olabilir. Dairesinde uyuşturucu olup olmadığını merak ediyorum. Gidip kontrol etmelisin. Eğer satıyorsa, onu oradan çıkarmalısın. Sırf seksi diye ve çimleri gömleksiz biçiyor diye bir adama güvenemezsin."

Bardağımı kaldırdım, kuru kuru yudumladım. Burnum sızladı ve burnumu çektim. Kahretsin, bu beni neden bu kadar rahatsız ediyordu? Onu gerçekten tanıyor bile değildim.

"Söylediğin için teşekkürler," dedim. "Sanırım bu listeden çıkarabileceğim bir fantezi erkeği."

"Üzgünüm," diye cevap verdi. "Ama en iyisi bu. Eğer kötü bir adamsa, bunu şimdi öğrenmen daha iyi olur, böylece onu tahliye edebilirsin. O kulüp gittikçe kötüleşiyor, bunu herkes biliyor."

"Birini tutuklandığı için tahliye edemem. Bu yasadışıdır."

"Bu bir aydan bir aya kira, değil mi?" diye sordu. "Bir nedene ihtiyacın yok. Sadece otuz gün önceden haber ver ve ondan kurtul. Evinin etrafında böyle bir pislik istemezsin, Tinker. Zaten yeterince işin var."

Carrie harika bir arkadaştı ama anaokulundan beri hep otoriter biriydi. Bana bilgi vermişti, bunu takdir etmiştim ama aynı zamanda kendi başıma işlemek de istiyordum.

"Gitmem gerek Carrie. Biri geliyor, diğer kiracılardan biri. Seninle sonra konuşuruz."

Telefonu kapattıktan sonra boş verandadan aynı derecede boş olan kaldırıma doğru baktım ve Cooper'la ilgili haberlerin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini merak ettim.

Gerçekten ona aşık olacak kadar aptal mıydım? Belki birazcık.

Saçmalık.

Şarap şişesine uzanıp kadehimi doldurdum. Onu evden atmalı mıydım? Potansiyel bir baş belasından kurtulmak sağduyulu bir davranış gibi görünüyordu ama Hallies Falls'u lise mezuniyetimden on dakika sonra terk etmemin ana nedenlerinden biri de dedikodulardan uzaklaşmaktı. Bu kasaba, aptalca bir hata yüzünden birini ömür boyu damgalamaktan çekinmeyen dar görüşlü, yargılayıcı insanlarla doluydu.

Hayır, ben olsam onu evden atmazdım.

Cooper tutuklanmıştı ama hüküm giymemişti. Suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur, ben de bu şekilde yaklaşırdım. İnsanların bana göstermesini istediğim saygıyı ben de ona gösterirdim.

- - -

O gece saat onu biraz geçiyordu. Aynaya doğru eğildim, yüzüme nemlendirici sürdüm ve gözlerimin kenarlarındaki küçük çizgilerin dün olduğundan daha büyük olup olmadığını merak ettim. Tabii ki hayır, bu çok saçmaydı ama kesinlikle yaşlanıyordum, buna şüphe yoktu.

Otuz altı.

Kırkıma sadece dört yıl kalmıştı, bu da yakında resmen orta yaşlı olacağım anlamına geliyordu. Orta yaşlı olmaya *hazır* değildim; zamanın yarısında kendimi yetişkin gibi hissetmiyordum. Bu hiç adil değildi. Dışarıdan gelen bir motosiklet sesi dikkatimi çekti ve dışarı bakmak için yatak odamın ikinci kat penceresine doğru yürüdüm.

İşte oradaydı Cooper.

Bisikleti kaldırıma doğru geri geri sürmesini izledim, sonra bacağını sallayarak evime doğru baktı. Bir haftadan kısa bir süre önce benim için taktırdığı dış mekan ışıkları karanlıkta uzun gölgeler oluşturuyordu ve başımı eğdim. Farklı bir şeyler vardı. Ne olduğunu anlamaya çalışarak onu inceledim. Her zamanki deri botlarını ve solmuş kot pantolonunu giymişti. Koyu renk saçları örgülü, deri yelekli ... Bir dakika. Onu her gördüğümde giydiği bu değildi. Onun arkasında Harley Davidson arması vardı, ama bu daha çok Nighthawk Raiders MC'nin giydiklerine benziyordu. Onlarınkiyle aynı değil ama aynı tarz.

Park ettiği yerden çok uzakta olmayan, zemin kattaki küçük bir kapı olan apartman girişine doğru yürümesini bekledim. Onun yerine binanın yan tarafından benim verandama doğru yürümeye başladı. Kahretsin, belli ki benimle konuşmaya geliyordu ve ben burada makyajsız, saçlarımı at kuyruğu yapmış ve pijamalarımı giymiştim. Seksi pijamalar da değil, sadece bir çift erkek şortu ve o kadar çok yıkanmış ki orijinal tasarımını unuttuğum eski bir tişört.

Aşağıda, kapı zilim çaldı.

Bir an için evde yokmuşum gibi davranmayı düşündüm. *Zekice, Tinker. Arabanız dışarıda park halinde ve ışıklarınız açık ama eminim saklandığınızı fark etmeyecektir.* Bunun yerine, uzun, dökümlü saten bir bornoz aldım ve kemerini belime bağlamadan önce pijamalarımın üzerine çektim - bana her zaman 1940'ların film yıldızlarının giyeceği bir şeyi hatırlatmıştır.

Umarım onunla karşılaştığımda bu bana güven verir.

Tutuklamadan bahseder miydi? Bahsetmeli miyim? Tanrım, ne kadar garip. Zil tekrar çaldı ve koşarak merdivenlerden indim, aceleyle kapıyı açtım.

"Özür dilerim," dedim nefes nefese. "Yukarıdaydım ve ..."

Bir şeylerin yanlış gittiğini fark ettiğimde sesim kesildi. Gerçekten yanlış. Cooper'ın yüzü sertti ve gözleri garip bir yoğunlukla yanıyordu. Ayrıca bir şekilde daha büyük görünüyordu, sanki onu ilk kez dik dururken görüyordum.

zaman. Bu tanıdığım adamdı, sadece farklıydı. Hâlâ çok seksiydi ama daha önce hiç hissetmediğim bir tehlike barındırıyordu.

Neden burada olduğunu merak ederek ve meme uçlarımın sertleştiğini fark etmemesini umarak ona baktım. Buraya taşındığından beri yepyeni dolgulu tişört sütyenlerine yatırım yapmak zorunda kalmıştım... Ne yazık ki şu anda birini giymiyordum.

"Merhaba, biraz geç oldu-"

"Konuşma zamanı, Tinker," dedi açıkça, eve doğru iterek. Kolumdan tutup beni kapıdan uzaklaştırdı, sonra da kapıyı çarparak kapattı ve kararlı bir tıkırtıyla kilitledi. Sonra annemin değerli ön salonunda sanki buranın sahibiymiş gibi yürüdü ve antika maun kasanın yanında durdu.

"Neler oluyor?" diye sordum. Soruyu duymazdan geldi ve yeleğinin arkasına uzanarak bir tabanca çıkardı, tabancayı Büyükanne Garrett'ın el örgüsü örtülerinden birinin üzerine koydu. Sonra kemerinin ucunu yakalayıp tokasını çözdü. Bir dakika. Bunu neden yapıyordu ki? Konuşmak kemerini çıkarmayı gerektirmez. Bir de şu silah meselesi vardı. O da pek rahatlatıcı değildi.

Carrie'nin bana söylediklerini düşündüm. Bu bir hataydı, büyük bir hata. Onu dinlemeli, kapılarımı kilitli tutmalıydım. Saklandığımı düşündüyse ne olmuş yani?

"Cooper, sanırım-"

"Gage," dedi kısaca, kemerini ilmeklerinden çıkarıp bugüne kadar taktığını hiç fark etmediğim büyük bir bıçağı çıkardı. Onu da diğer silahının yanına bıraktı.

"Gage?" Yutkunarak tereddütle sordum. İçgüdülerim kaçmamı söylüyordu ama bu çılgınlıktı. Belki onu çok iyi tanımıyordum ama Cooper bana zarar vermek istiyorsa, bu geceden önce pek çok fırsatı olmuştu. Yeleğinin arkası dikkatimi çekti; ortasında kafatası olan bir yama vardı. Onun üstünde "Azrailler" yazan başka bir yama, altında da "Idaho" yazan üçüncü bir yama vardı.

Motosiklet kulüpleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama Reapers MC'yi ben bile duymuştum. Lanet olsun, burada neler oluyordu?

"Benim adım Gage," dedi ve dönüp bana doğru yürüdü.

"Adın Gage mi?" Bir adım geri çekilerek zayıf bir sesle tekrarladım. "Ama kimliğinizi gördüm, kira başvurunuzla birlikte."

"Sahte," dedi açıkça. "Hepsi sahteydi. Son iki günde çok şey oldu. İşler değişti, bu yüzden konuşmamızın zamanı geldi."

Cooper -hayır, *Gage*- alanımı *işgal* ederek beni kendi ön kapıma sıkıştırdı. Bir eli yukarı kalktı ve bir anlığına boğazımı sıktı. Sert, nasırlı kavrayışındaki gücü hissettim ve bir başka korku dalgası beni vurdu.
Ne yazık ki, bir şehvet dalgası da vurdu, çünkü vücutlarımız resmen daha önce hiç olmadığı kadar dokunuyordu. Hayal ettiğim kadar da iyi hissettiriyordu. Sonra eli yukarı doğru kaydı ve parmaklarını saçlarıma daldırarak saç bandından kurtardı. Tamamen değil, sadece başımın arkasını kavrayacak kadar.

"Anlatacak çok şey var, o yüzden şimdilik kısa keseceğim," dedi sertçe, gözlerimi yakalayıp tutarak. Kalçalarından biri bacaklarımın arasına girerken yutkundum. Etrafımı sarmış, oksijen payından fazlasını kullanıyordu. Bu beni sersemletti. "Buraya geldiğimden beri özgür değildim. Şimdi öyleyim, yani benim olanı alıyorum."

Korktuğuma mı yoksa tahrik olduğuma mı karar vermeye çalışırken hızla gözlerimi kırpıştırarak ciyakladım. Bana doğru eğildi, derin bir nefes alırken burnu kulağıma değdi.

"Ne demek istiyorsun, sen ... alıyorsun? ?" Kafam o kadar karışmıştı ki hangi soruyu soracağımdan bile emin değildim. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Bana hiçbir zaman bir arkadaştan başka bir şeymişim gibi davranmamıştı, o halde burada neler oluyordu?

"*Seni* alıyorum," dedi sessiz bir güçle. Bacağı benimkini ayırdı ve karnımda uzun ve sert bir şey hissettim. Hormonlarım yükseldi, çünkü bunun ne olduğunu biliyordum ve ne istediğini de biliyordum.

Vay canına.

Böyle bir şey olamaz. Olabilir mi? Son iki aydır onunla ilgili bir sürü rüya görmüştüm. Belki de uyuyordum. Evet, öyle olmalı. Bir dakika içinde uyanacak ve ne kadar aptal olduğuma gülecektim.

"Artık benimsin," diye devam etti, burnunu elmacık kemiğime sürterek. Sonra geri çekildi ve bakışlarımı tekrar yakaladı. "Çok şey oldu ama şu anda en önemli bilgi senin bana ait olduğun.
Sen benim malımsın. Bunun ne demek olduğunu anlamıyorsun, sorun değil. Sana öğreteceğim. Ama bu ana dönüp baktığında, seni sahiplenmemden önce ve sonra olduğunu hatırlamanı istiyorum. Şimdi sonrası. Anladın mı beni?"

Daha azını hiç *almamıştım*. Yutkundum, sonra kendi dudağımı ısırdım. Nazlanmak için değil, kendimi uyandırmak için, çünkü bu rüya giderek daha az seksi ve daha çok korkutucu olmaya başlamıştı. *Ahh.* Tamam, bu işe yaramalı. Ona bakarken hâlâ karşımda olduğunu fark ettim. Bu *gerçekti*.

"Peki ya kız arkadaşın?"

"Birincisi, Talia hiçbir zaman benim kız arkadaşım olmadı, o kaltak bir hiç. Kulübüm beni buraya Nighthawk'ları kontrol etmem için gönderdi ve içeri girmenin en kolay yolu oydu. Onu becermek peygamberdevesini becermek gibiydi. O gitti, ya da yakında gidecek. Her iki durumda da, onunla işim bitti."

Kaşlarımı çattım ve başımı salladım çünkü bu söylenebilecek çok ama çok çirkin bir şeydi.

Yine de bunu duymak bile içimde bir heyecan yarattı, çünkü görünüşe göre ben korkunç bir insanım. Yine de bu kadarı çok fazlaydı, bu yüzden biraz yer açmaya çalışarak göğsüne doğru ittim. Bir anda iki bileğimi de yakaladı ve başımın üzerine kaldırdı. Sonra bir eliyle onları tutarken diğer eliyle tekrar saçlarıma girdi, bu sefer canımı acıtacak kadar sıkı tutarak başımı kendisine doğru çevirdi. Öne doğru eğildi, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyordu ve konuştu.

"Uzun zamandır o kıçının seğirmesini izliyorum," diye fısıldadı dudaklarını yalayarak. "O güzel verandanda arkadaşlarınla oturuyorsun. Beni gözetlemiyormuş gibi yapıyorsun ama gözetliyorsun. Uzun zamandır bunu çok istiyordun ve şimdi bunu elde edeceksin."

Sonra ağzı benimkini aldı, dili içeri girdi. *Artık bana aitsin*, demişti. *Bu anı hatırla.*

Vay canına. Lanet olsun.

Kendimi neyin içine soktum?

OceanofPDF.com

YAZARIN NOTU: *Bu Melanie ve Painter'ın ilk tanışmalarını anlatan bir ön öyküdür.* Azrail'in Düşüşü'*nün başlangıcından bir yıl önce (Painter hapisten çıktığında),* Azrail'*in* Duruşu'*ndaki olayların arka planında geçmektedir. Okumaktan hoşlanabileceğinizi düşündüm.*

OceanofPDF.com

ŞEKER VE BAHARAT

MELANIE

Levi "Painter" Brooks'u ilk gördüğümde ona aşık olmuştum, her ne kadar dürüst olmak gerekirse o zamanlar başımdan yaralanmış olsam da.

Bir ilişki için de garip bir başlangıçtı. Bir
evi havaya uçurdum.

Bilerek yapmamıştım ve kendimi savunmam gerekirse gerçekten boktan bir gün geçirmiştim. Annem hafta başında izin almıştı. Pazartesi günü ben işteyken kalkıp gitmiş ve bir daha da geri dönmemişti. Ne ben ne de babam ondan bir haber aldık ve her zaman biraz tuhaf biri olmasına rağmen, daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Çarşamba gecesi dayanamadım ve polise kayıp ihbarında bulunup bulunmayacağımızı sordum.

Elindeki bira şişesini bana fırlatmış, "orospunun" kendine yeni bir adam bulması gerektiğini haykırmıştı. Beni terk etmişti çünkü ben bir hiçtim, tıpkı onun bir hiç olduğu gibi.

Sonra bana gidip ona biraz daha bira
almamı söyledi. Onun yerine Loni'yi
aramaya karar verdim.
Çok geçmeden evini havaya uçurdum.

\- - -

London Armstrong en iyi arkadaşımın teyzesiydi. Jessica ve ben yıllardır çok yakındık ve annem gerçeklikten uzaklaştıkça onlar benim ikinci ailem olmuştu. Bana evine gitmemi ve içeri girmemi, gecenin ilerleyen saatlerinde beni göreceğini söylemişti. Oraya gittim ve gaz ocağında kendime peynirli makarna yaptım.

Birkaç saat sonra ev patladı. Gaz sızıntısı.

Kimse benim hatam olduğunu söylemedi ama öyle olması gerektiğini biliyordum. Sobayı en son ben kullanmıştım, işte böyle. Her neyse, kaderin garip bir espri anlayışı var, çünkü Ressam'la böyle tanıştım. Ertesi gün yani. Hastanede.

Beni motosikletiyle bıraktı ve aşık oldum. Tanrım,

gençtim. Genç ve aptal.

- - -

"Beni eve bırakacağını söylediğinde arabayı kastettiğini düşünmüştüm," diye fısıldadım, özel altın süslemeli parlak siyah bir Harley'in önünde duran uzun boylu, güzel, korkunç derecede mükemmel adama bakarak. Bana Painter olarak tanıtılmıştı ve görünüşe göre Loni'nin yeni erkek arkadaşı Reese ile aynı motosiklet kulübünün üyesiydi.

"Başından yaralanmıştı," diye belirtti London, sesi ekşiydi. Kolumu koruyucu bir şekilde tuttu ve yüzünde endişeyle benimle Ressam'ın arasına baktı.

"Arabanın ima edildiğini düşünmüştüm," dedi Reese iç çekerek.

Ressam omuz silkerek, "Söylemedin ve gerçekten yaralanmış falan da değil," diye cevap verdi. Bana baktı. "Başın mı ağrıyor?"

İstedim ama o kadar güzel ve mükemmeldi ki, uğursuzluk getirmek istemedim.

Sarı, dikenli saçlar. Güçlü, düz elmacık kemikleri ve benim gibi bir kızı kaldırıp gitmem gereken yere taşıyacak kadar güçlü olduğunu bildiğim kaslı kollar.

"Hayır, aslında bilmiyorum," dedim, gergin ama bir o kadar da heyecanlıydım. Motosiklete bir kez daha baktım, arkasında oturmanın, otoyolda uçarken ona sarılmanın nasıl bir his olacağını hayal ettim. "Gerçi ani hareket yok demişlerdi."

"Yani sıkı tutunacaksın," dedi Painter, gözleri benimkilerle oynayarak. Dudağını yaladı ve içimin seğirdiğini hissettim.

Tanrım, o çok ateşli ve bana bakıyor!

Reese telefonunu almak için cebine uzanırken, "Ah, Tanrı aşkına," dedi. "Başka birini arayacağım."

"Hayır, sorun değil," dedim çabucak, Bay Hot Bod'un beni gezdirme konusundaki fikrini değiştirmeyeceğini umarak. "Bisiklete binmeyi deneyeceğim."

Sana binmeyi deneyeceğim, seksi.

Vay canına. Bu tür sapıkça düşünceler hiç bana göre değildi. Ressam göz kırptı ve eğer bu kadar sağlıklı olmasaydım ve bayılacak bir tip olmasaydım oracıkta bayılırdım. Yazık oldu, çünkü o kaslı kollarıyla beni kesinlikle yakalardı. Bunu hissedebiliyordum. Aptal gibi görünmediğimi umarak ona küçük bir gülümseme verdim.

London kollarını kavuşturup kalçasını öne çıkararak, "Onun yanında kendine dikkat et," diye tersledi. Şok olmuş bir halde ona bakakaldım; bu Loni'ye hiç benzemiyordu. Benim için her şeyi mahvetmiş miydi?

Ressam kaşlarını kaldırdı.

"Paha biçilemez, başkanım," dedi, sonra bana tekrar gülümsedi, o kadar güzel bir gülümsemeydi ki başımı döndürdü. *Başın dönüyor çünkü beyin sarsıntısı geçiriyorsun*, dedi sağduyum.

Zihinsel bir parmak attım, çünkü sağduyunun canı cehenneme.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye sordu, kasıla kasıla bisikletine doğru yürüdü ve üzerine çıktı. London'ın bakışlarından kasıtlı olarak kaçınarak onu takip ettim ve fikrini değiştirmesine fırsat vermeden arkasından atladım.

"Dayan bebeğim," dedi bana, sesi alçak ve yumuşaktı. Viski gibi. Çok viski içtiğim söylenemezdi ama yazın başındaki lise mezuniyet partimizde biraz içmiştim. Ellerimi kaldırarak tereddütle kalçalarının yanlarına dokundum. Ellerimi yakaladı ve karnına doğru sıkıca çekti. Gömleğinin ince kumaşından sert karın kaslarını hissedebiliyor ve motosiklet yeleğinin deri kokusunu alabiliyordum. Tüm önüm onun tüm sırtına yaslanmıştı ve yine başımın döndüğünü hissettim. Sonra uzanıp dizime dokundu ve hızlıca sıktı.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

- - -

Yolculuk yaklaşık on dakika sürdü. Coeur d'Alene'i geride bıraktığımız kısa bir otoyolu da içeren on muhteşem dakika, bu da *hızlı* gitmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Sonra durdu ve kenarlarında iyi yaşanmış, sevilmiş gibi bir yıpranma olan eski bir çiftlik evinin önüne park etti. Motoru kapattı ve ani gürültü ve titreşim yokluğu kulaklarımı çınlattı. Düşüncelerimi toplarken bir dakika orada oturduk. Tekrar dizime dokundu.

"Motosikletten inmek istiyorsan bırakmalısın bebeğim," dedi usulca.

Ellerimi anında geri çektim, kendimi ne kadar büyük bir pislik haline getirdiğimi merak ediyordum. Sonra inmek için çabaladım, yüzü dışında her yere baktım çünkü onun iğrenmiş ya da daha kötüsü benim için üzülmüş görünmesine dayanamıyordum.

"Haydi," dedi, sırtımın küçük kısmına hafifçe dokunarak beni verandaya doğru yönlendirdi. "Seni içeri sokacak şifreyi aldım. Gidip biraz dinlenebilirsin."

"Teşekkürler," dedim başımı kaldırıp ona bakmaya cesaret ederek. Gözleri her yerdeydi, ne için bahçeyi tarıyordu, hiçbir fikrim yoktu. Beş dakika sonra üst katta, bir kızın yatak odası olması gereken yere bakıyorduk.

"Burada kalabilirsin, Em için sorun olmaz," dedi bana. "Bir şeye ihtiyacın olursa ben aşağıda olacağım."

"Em kim?" Ben sordum.

"Başkan'ın kızı," diye cevap verdi ve sesinde bir şeyler vardı. Üzüntü değil ama bir *şeyler*. "Senden biraz daha büyük, benim yaşlarımda. Biraz dinlen."

Kot pantolonumu çıkarıp yatağa tırmanmadan önce merdivenlerden inen ayak seslerini duyana kadar bekledim. Başım gerçekten ağrıyordu ve hastanede bana ağrı kesici vermiş olsalar da, bir süre daha başka bir doz alamayacaktım. Orada yatarken tavana baktım ve Ressam'ın aşağıda ne yaptığını merak ettim.

Kız arkadaşı var mıydı?

Doğru, sanki bir önemi varmış gibi. Bana karşı tatlıydı, ama muhtemelen küçük yaşlı kadınlara karşı da tatlıydı. Öyle adamlar benim gibi kızlara gitmezdi.

Bir hiç olan kızlar.

Bu düşünce canımı yaktı ama sonunda uykuya daldım. Uyandığımda saat neredeyse beşti. Alt kata indiğimde Loni ve Reese'i oturma odasında otururken buldum, Loni Reese'in kucağına tünemiş, sessizce konuşuyorlardı.

"Özür dilerim, sizi rahatsız etmek istememiştim," dedim, kendimi davetsiz misafir gibi hissederek. Reese teslim olmuş bir sesle, "Merak etme," diye cevap verdi. Loni beni itti.

Sonra yanıma gelip beni dikkatle inceledi. Benden daha kısaydı ve onun yanında kendimi garip ve bön hissediyordum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, gözleri keskin.

"İyi, başım neredeyse hiç ağrımıyor," dedim ve bu sefer doğruyu söyledim. "Açlıktan ölüyor olmama rağmen."

Sonra ağzımı kapattım, çünkü kulağa yemek için yalvarıyormuşum gibi geliyordu, ki sanırım öyleydim. Yani, burada, taşrada, hiç tanımadığım ve benimle tek bağı en iyi arkadaşımın teyzesiyle yatıyor olması olan bir adamın sahip olduğu garip bir evde kapana kısılmış gibiydim.

Bu oldukça zayıf bir ihtimal.

Loni gülümsedi. "Acıktıysan sağlıklısın demektir. Daha önce senin için yeni kıyafetler almıştım. Çantadalar."

Merdiven boşluğunun yanında yerde duran bir hedef çantasını işaret etti. Tam onu almak için eğilmiştim ki Ressam evin arka tarafından odaya girdi.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Daha iyi," diye cevap vermeyi başardım, utangaç hissediyordum.

Reese, "Üzerini değiştir ve yemeğe çıkalım," diye duyurdu. "Uzun bir gün oldu."

"Tamam," dedim minnetle, sonra yeni giysilerimi giymek için yukarı koştum.

Umarım Loni bana sevimli bir şey almıştır.

- - -

Painter kendini de bizimle birlikte davet etti, bu da Loni'yi tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı kızdırdı. Korumacı olduğunu biliyordum ama sanki bir şey yapıyormuş gibi değildi.

Elbette, restorana kadar onunla gitmem için ısrar etmişti (ki bu da çok iyiydi). Ve kabinde yanımda oturuyordu, kalın, erkek kalçası benimkinin yan tarafına bastırdı, bu da beni biraz titretti ve ürpertti. Birkaç kez yemeğimin iyi olup olmadığını sormak için eğildi ve bitirdiğimizde kolunu kabinin arkasına, tam başımın arkasına sarkıttı.

Orada oturmuş, onu o kadar çok istiyordum ki titrememek için kendimi zor tutuyordum.

Onu öpmek için her şeyimi verirdim. Hatta bir ara uzanıp dizimi o küçük sıkmalarından bir tane daha yaptı, neredeyse kalp krizi geçirecektim.

Loni baştan sona ona ters ters baktı.

Reese gözlerini devirdi ve bir bira daha sipariş etti.

Daha sonra Painter beni Reese'in evine bıraktı ve yemin ederim isteseydi onun için her şeyi yapardım. Onun *için*. Ama yapmadı.

Hayır, sadece beni bıraktı.

Ama bisikletinden indiğimde saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı ve parmaklarını elmacık kemiğimde gezdirdi. O an gerçekten ürperdim, çünkü nasıl ürpermezdim ki?

- İki gün

sonra aklımı kaçıracak kadar sıkılmıştım.

Kendimi Hayes'lerin evinde garip bir belirsizlik içinde bulmuştum, çünkü işe gitmek için ne bir ulaşım aracım ne de bir yolum vardı. Konuşacak kimse de yoktu -Reese ve Loni çoğu zaman yoklardı, o çalışıyor, Loni de kulüp işleriyle uğraşıyordu. Bir gece önce büyük bir parti vardı ama bendeniz davet edilmemiştim.

Onun yerine oturup bir şeyler olmasını bekledim. Reese beni hâlâ tedirgin ediyordu ama London'a güveniyordum ve başka seçeneğim de yoktu. Babamdan saklamayı başardığım para bile gitmiş, patlamada yanmıştı. Şimdi sahip olduğum tek şey Loni'nin bana verdiği kıyafetlerdi.

İki çift külot. Bir sütyen. Bir çift şort ve bir çift kot pantolon, iki atlet ve bir sweatshirt.

Hepsi buydu, tüm dünyevi varlıklarımın toplamı.

Harekete geçmem, bir şeyleri çözmem gerekiyordu. Ancak Loni ve Reese ile bir sonraki adım hakkında konuşmaya çalıştığımda, ikisinin de bana ayıracak zamanı yoktu. Loni'nin iş, Reese'in kulüp işleri vardı ve ikisi de bana dinlenmemi ve kafamın iyileşmesini beklememi söyleyip durdular.

Bir kız ancak bu kadar dinlenebilir.

Bu yüzden Cumartesi öğleden sonra verandada oturmuş kitap okumaya çalışıyordum ki motorların geldiğini duydum. Son iki günde öğrendiğim bir şey varsa o da Reese Hayes'in evinden her zaman motosikletlerin gelip gittiğiydi, bu yüzden motosikletlerin garaj yoluna girdiğini gördüğümde çok fazla düşünmedim. Sonra sürücülerden birini Painter olarak tanıdım ve kalbim sıkıştı. (Tamam, sıkılan kalbim değildi, vücudumun çok daha aşağısında bir yerdi, ama beni yargılamayın.
Painter aklı başında hiçbir kadının karşı koyamayacağı türden bir ateşliydi. Denemek hiç aklıma gelmedi.)

"Merhaba," diyebildim verandaya doğru kasıla kasıla yürürken - ve evet, kasıla kasıla yürüyordu, inanın bana.

"Hey," diye cevap verdi, beni hastanede ilk kez eriten o yavaş sırıtışıyla. (Ve ev. Ve restoran. . .) "Bu Puck. Ben ve o bu gece burada takılacağız."

Uzun boylu, sağlam yapılı, koyu tenli, koyu saçlı ve yüzünde kötü bir yara izi olan arkadaşına bir bakış attım. Benden çok daha yaşlı görünmüyordu ama gözlerinin düzlüğü beni biraz ürkütmüştü.

"Reese birinin geleceğinden söz etmedi," diye cevap verdim. Ressam'ın etrafta olmasını istiyordum, ama arkadaşı? O kadar da değil. "Muhtemelen Loni'yi kontrol etmeliyim."

"Çekinmeyin," dedi Puck. "Ama emir aldık. Başkan evi gözetleyeceğimizi ve size göz kulak olacağımızı söyledi, biz de öyle yapıyoruz."

Ressam ona kaşlarını çattı. "Onu korkutmanın yolu, sik kafalı."

Puck hiçbir şey söylemedi, sadece kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak burada kalacağını belli etti. Tamam. Bu iş hızla tuhaflaşıyordu.

"Biliyor musun, neden içeri gelmiyorsun?" Çabucak söyledim. İnsanların kavga etmesinden nefret ederdim. Annem ve babam sürekli kavga ederlerdi, en azından annem umursamayı bırakıp sürekli ot içmeye başlayana kadar. "Sanırım buzdolabında biraz domuz pirzolası var. Akşam yemeği için onları yapacağım, kulağa hoş geliyor mu?"

Ressam bana tekrar gülümsedi ve bu sefer ifadesinde gergin bir şeyler vardı. "Kulağa mükemmel geliyor, bebeğim. Sabırsızlanıyorum."

- - -

Akşam yemeği garipti. Bir kere hiç konuşmadık. Hiçbirimiz konuşmadık. Sadece oturup aynı odada yemek yedik, çatal ve bıçaklarımızın tıkırtısı neredeyse acı verecek kadar yüksekti. Ressam eskisi gibi değildi. Bana karşı hâlâ iyiydi ama mesafeliydi. Küçük diz dokunuşları, uzun bakışlar yoktu.

Kulağıma hiçbir şey fısıldanmadı.

Puck'la olan durum da garipti. Arkadaş olduklarını sanmıştım ama çok geçmeden birbirlerini pek tanımadıklarını fark ettim. Gerçi bunun bir önemi yoktu, eve bana göz kulak olmaları emriyle gönderilmişlerdi ve bunu yapmayı planlıyorlardı. Bu benim için büyük bir hayal kırıklığı oldu, çünkü içten içe Ressam'ın beni tekrar görmek istediğini umuyordum. Gerçekte, ben bir

Ödev. Reese'in neden bir bebek bakıcısına ihtiyacım olduğunu düşündüğünü bilmiyordum ama belli ki vardı.

Ressam film izlememizi önerdiğinde domuz pirzolamı yeni bitirmiştim.

"Zamanın geçmesine yardımcı olur," diye kabul etti Puck, hiç de dostça olmayan bir ifadeyle. "Neler var bir bakayım. İyi yemek, teşekkürler."

Ayağa kalktı ve tabağını mutfağa taşıdı, sonra oturma odasına giderken tekrar yanımızdan geçti. Ressam kendi koltuğunda arkasına yaslandı ve bana baktı.

"Nasılsın?" diye sordu ve sanki cevabı gerçekten merak ediyormuş gibiydi. Omuz silktim.

"Güzel," dedim. "Her ne kadar biraz garip olsa da ... Eve giderken kendimi güvende hissetmiyorum. Loni'nin evi gitmiş. Hâlâ burada ne yaptığımdan pek emin değilim ama gidecek başka bir yerim de yok. İşime bile gidemiyorum çünkü arabam yok. Loni ve Reese hiç burada değiller. Bundan sonra ne olacağını düşünmek çok zor, anlıyor musun?"

Hah. Bu paylaşmayı planladığımdan *çok daha fazlaydı*. Mızmız küçük bir kız gibi mi konuşuyorum diye düşünerek tabağıma baktım. Ressam cevap vermedi, ben de kirpiklerimin altından ona bir bakış attım. İfadesini okuyamasam da beni dikkatle inceliyordu.

"Keşke sana verecek bir cevabım olsaydı," dedi sonunda. "Bu berbat bir durum ve bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

Bu beni hazırlıksız yakaladı, çünkü çok dürüsttü. Loni'yi ne zaman köşeye sıkıştırmayı başarsam, bana her şeyin yoluna gireceğini ve benimle ilgileneceğini söylerdi. Reese sakin olmamı, her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

Gerçeği duymak korkutucuydu ama aynı zamanda ferahlatıcıydı. "Teşekkürler," diye ağzımdan kaçırdım.

"Ne için?" diye sordu.

"Dürüst olduğum için. Herkes bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyor ama değil. Evim yok, bana yardım edecek bir ailem yok, ulaşımım yok ve yakında işe gitmenin bir yolunu bulamazsam işimi kaybedeceğim. Kovulsam bile *haberim* olmayacak, çünkü telefonum da evin geri kalanıyla birlikte havaya uçtu. Ve muhtemelen bir milyar dolarlık sağlık faturam da var. Bu berbat bir durum, peki neden herkes öyle değilmiş gibi davranıyor?"

Aniden patlayan konuşmamdan ürkmüş gibiydi, bunu anlayabiliyordum. Ben de ürkmüştüm.

"Biliyorsun, ev muhtemelen senin hatan değildi," dedi yavaşça. Bunun doğru olmasını dileyerek başımı salladım.

"Sanırım peynirli makarna yaptıktan sonra gaz ocağını açık bıraktım," diye itiraf ettim. "Başka ne sebep olmuş olabilir?"

"Melanie, ocağı birkaç saat açık bırakmak bir evi havaya uçurmaz," dedi bana, sözleri nazikti. "Yani, bu sürekli yapmak isteyeceğin bir şey değil ama her ne olduysa, senin makarna pişirmenden daha büyük bir şey yüzünden oldu. Bu senin hatan değil. Ve Loni'nin sigortası muhtemelen tıbbi faturalarını da karşılayacaktır."

"Umarım evle ilgili söylediklerin doğrudur," dedim, ama içimden öyle olmadığını biliyordum. O akşam erken saatlerde bir gaz kokusu almış ve araştırmak istemiştim. Onun yerine annemi düşünerek dikkatimi dağıtmıştım. "Ve sanırım tıbbi faturaların da pek bir önemi yok. Tahsil edebilecekleri gibi değil."

Başını salladı ve daha önce buzdolabından aldığı biraya uzandı. Uzun bir yudum aldıktan sonra, Puck'ın etrafı karıştırdığını duyabildiğim oturma odasına doğru baktı.

"İstemiyorsan bizimle film izlemek zorunda değilsin," dedi sessizce. "Yukarı çıkıp dinlenebilirsin."

"İzleyeceğim," diye ısrar ettim ve bunun nedeni sadece onunla daha fazla zaman geçirmek istemem değildi. Son iki gündür dinlenmeye doymuştum. Etrafımda konuşabileceğim başka bir insanın olması bile beni rahatlatıyordu, üstelik süper seksi bir insan olması bunu çok daha iyi hale getiriyordu. "Dur, tabağını getireyim."

"Hayır, sorun değil, ben alırım," dedi ve bulaşıkları birlikte mutfağa taşıdık. Ben bulaşık makinesini doldururken o durdu ve izledi. Yanından her geçtiğimde kokusunu alıyordum. Deri ve tiner gibi garip bir şey.

"Painter senin gerçek adın mı?" Gözlerini kaçırarak sordum.

"Hayır, gerçek adım Levi Brooks," dedi. "Ama resim yapmayı seviyorum ve kulüpteki çoğu erkek bir yol adı kullanıyor, işte böyle."

"Ev boyamak gibi mi?"

Güldü. "Hayır, resimler. Ben sanatla ilgileniyorum."

Bu beni şaşırttı. Yüzümden belli etmiş olmalıyım, çünkü yine alçak sesle kıkırdadı. "Dur tahmin edeyim, motorcuların

sanatı takdir edecek kadar sofistike mi?"

Öksürdüm, başka tarafa baktım. Cevap verirsem lanetlenirdim.

"Kızardığında çok tatlı oluyorsun," dedi ve uzanıp saçımın bir tutamını yakalayarak hafifçe çekti. *Bana sevimli dedi!* Kalbim bir an için durdu ve sözlerinin geri kalanını takip etmek zor oldu. "Ve evet, sanatı severim. Kaportacıda özel işlerin çoğunu ben yapıyorum. Harley'imin üzerindeki tüm altınlar da bana ait. Bazen daha büyük projeler yapıyorum. İster inanın ister inanmayın, genellikle motosikletlerinin portrelerini isteyen müşteriler için panolara resim yapıyorum."

"Vay canına," dedim. Tanrım, o benim ligimin çok dışındaydı - ateşli *ve* yetenekli. "Peki ya sen?" diye sordu. "Sen ne iş yapıyorsun?"

"Şu anda garsonluk yapıyorum," dedim ona, daha ilginç bir işim olmasını dileyerek. "Ama sonbaharda North Idaho College'da okula başlayacağım. Ve tüm önkoşullarımı tamamladıktan sonra hemşirelik okuyacağım. İnsanlarla ilgilenmeyi seviyorum."

"Evet, bunu görebiliyorum. Jessica ile arkadaşsınız, değil mi? London'ın yeğeni?"

Başımı salladım.

"Onunla çok mu ilgileniyorsun?" Omuz silktim, çünkü onunla her zaman ilgileniyordum, ama bunu bilmesine gerek yoktu. En azından annesiyle yaşamak için Kaliforniya'ya kaçana kadar ona ben bakmıştım. Azrailler'in kulüp evindeki bir partiden onu zorla çıkardığı için London'a çok kızmıştı, ki bu bir bakıma benim hatamdı.

Onu ispiyonlayan bendim.

O partiler hakkında çok fazla dedikodu duymuştum, ne kadar vahşi olduklarına dair.

Bir kızın başı nasıl belaya girebilirdi. Ressam'a bakınca bu söylentilere ben de inanıyordum; parmağını bana doğru uzatsa hemen koşup gelirdim.

Bu düşünce beni hazırlıksız yakaladı ve kaşlarımı çattım. Ne zamandan beri bir erkek için koşuyordum?

"İyi misin?" Ressam sordu.

"Elbette," dedim, ancak kendimi biraz dengesiz hissediyordum. Fiziksel olarak değil ama zihinsel olarak, çünkü son iki gün içinde motorculardan korkarken bu motorcudan gerçekten ama gerçekten hoşlanmaya başlamıştım.

Kulüp binasında onu bekleyen kaç kız vardı?

Başımı kaldırdığımda bana baktığını gördüm, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Hadi gidip Puck'ın filmler için ne bulduğuna bakalım," dedi. "Peki ya

Mel?"

"Öyle mi?"

"Her şey yolunda değil ama düzelecek. Bunu atlatabilirsin."

"Teşekkürler," diye fısıldadım ve tiksintiyle gözlerime sıcak yaşların dolduğunu hissettim.

Ağlamaktan nefret ederdim, ağlayan kızlardan nefret ederdim. Halsiz görünmekten ve hissetmekten nefret ederdim ama Ressam beni kollarına çekti ve hıçkırıklar bedenimi sarsmaya başladığında bana sıkıca sarıldı.

Annemi çok özlemiştim ve korkmuştum.

Sırtımı okşadı, kulağıma usulca fısıldadı ama ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, belki de yıllardır ilk kez kendimi güvende hissettiğimdi.

- - -

Bir saat sonra, tüm o "güvenli" şey geçti.

Oturma odasında oturmuş, kanepenin üzerindeki battaniyeye büzülmüş, elinde elektrikli testere taşıyan yaralı ve çarpık bir adamın masum bir genç kadının arkasından yaklaşmasını izliyordum.

Onu öldürecekti.

Bunu biliyordum çünkü onun korkunç silahıyla en az on kişiyi daha öldürmesini izlemiştim ve filmin henüz yarısı bile bitmemişti.

Şansım varken neden yukarı çıkmadım ki?

Şimdi yapamazdım elbette. Merdiven boşluğunun karanlığında tek başıma olmazdı - lanet olası yerdeki tüm ışıkları açsam bile olmazdı. Zihnim bana istediği kadar beni öldürmek için pusuda bekleyen biri olmadığını söyleyebilirdi ama içgüdülerim daha iyi biliyordu - ayaklarımı battaniyenin dışına çıkardığım anda kesileceklerdi.

Bu berbattı, çünkü gerçekten işemem gerekiyordu.

"İyi misin?" Ressam bana doğru eğilerek mırıldandı. İrkilerek sıçradım ve sonra kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çekti. Testere ses sisteminden kükrüyordu ve kız çığlık çığlığa bağırmaya başladığında gözlerimi sıkıca kapattım. Ressam'ın eli omzumu ovuşturdu ve beni sıktı. "Kapatmamızı ister misin?"

Başımı sallayarak vücudunun sıcaklığına gömüldüm.

Testere tekrar kükredi ve ben inledim.

"Cidden, kapatabiliriz," diye fısıldadı, nefesinin sıcaklığını hissedebileceğim ve biranın en hafif kokusunu alabileceğim kadar yüzüme yakındı.

"Ben iyiyim," diye ısrar ettim, bir daha uyuyup uyuyamayacağımı merak ediyordum. Korku filmlerinden nefret ederdim. *Nefret* ederdim. Jessica her zaman bu yüzden benimle dalga geçerdi ama ne kadar korktuğumu itiraf edersem lanetlenirdim. Painter'a değil.

"Tamam o zaman," dedi ve bir şeyin saçımı okşadığını hissettim.

Eli mi? "İyi haber," diye duyurdu Puck, sesi neredeyse neşeli geliyordu. O bir

Odanın karşısındaki sandalyede oturmuş, gözlerinde mizaha benzer bir şeyle bizi izliyordu. "Bu bütün bir dizi. Bir maraton yapabiliriz."

Tekrar inledim, bir topun içine yuvarlanıp burada ölebilir miyim diye merak ediyordum.

Geceyi kan fışkırmasını izleyerek geçirmekten daha iyi olurdu.

Hiç bitecek miydi?

- - -

Yatakta uyandım, çarşafın altında tamamen giyiniktim.

Gözlerimi kırpıştırarak tavana baktım ve buraya nasıl geldiğimi anlamaya çalıştım. Hiç bitmeyen, nefret dolu bir film maratonu vardı. Painter'ın beni tutması, ki bu çok daha az nefret uyandırıcıydı. London eve geldi, mutfakta onunla konuştu ve sonra kendini yatak odasına kilitledi.

Kanepede Ressam'ın yanında uyuyakalmış mıydım?

Belki de beni üst kata taşıdı, yatırdı. Tanrım, ne kadar seksiydi?

Senin yanında yatağa girmesi kadar seksi değil. . .

İçime bir sıcaklık dalgası yayıldı. Onunla uyumak nasıl bir his olurdu? Ya da belki hiç uyumazdık, sadece geceyi geçirirdik-

Kes şunu, dedim kendime sertçe. *Hemen kes şunu. Eğer bir hamle yapmak isteseydi, yapabilirdi. Ama yapmadı. Aş artık kendini.*

- - -

Kirstie sabırsız bir ses tonuyla, "Mel, seni tekrar programa alabilmem için daha ne kadar zaman var?" diye sordu. Restorandaki müdürümdü ve onunla yeni telefonumdan konuşuyordum. Patlamayı duyunca dehşete düşmüştü ve şu ana kadar izin konusunda şikâyet etmemişti, ama bu

sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum. Ya işe yürüyerek gidebileceğim bir yere taşınmalıydım ya da bir arabaya ihtiyacım vardı.

En azından tekrar arama yapabiliyordum.

Telefon Reese'den bir hediyeydi. Pazar sabahı, testere travması geçirmiş kıçımı aşağıya sürükledikten kısa bir süre sonra, kahvaltıda masanın üzerinden bana doğru fırlatmıştı. Puck kahvaltı masasında oturuyordu ve ben de Ressam'ı görmeyi umarak etrafıma bakındım.

Öyle bir şansımız yok.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Loni'yi tekrar sıkıştırmaya çalıştım ama konuşmak istemedi. Reese de öyle. Herkes bir köşede sessizce oturup yollarından çekilmem gerektiğini düşünüyor gibiydi ama bir köşeye sıkışıp hayatımı nasıl yeniden inşa edebilirdim ki?

Burada bir gerçeklik kopukluğu vardı ve bunu görebilen tek kişi benmişim gibi hissediyordum.

Pazar gününü somurtarak geçirdim ve Pazartesi günü -evde tek başıma bir gün daha- kendimi kaybetmenin eşiğine gelmiştim. London öğleden sonra eve geldi ve akşam yemeğini hazırlamaya başladı, daha önce olduğundan daha da dikkati dağılmış ve odaklanmamıştı. Ona yardım etmeye çalıştım ama yoluna çıkmaya devam ettim ve sonunda yukarı çıktım.

Tek başıma.

Tekrar.

Yatağa uzanmış, dolapta bulduğum eski bir bilim kurgu kitabını okuyordum. Pek bana göre değildi ama bu dördüncü günümde de hiçbir şey yapmadığım için ufkumu genişletmeye karar vermiştim.

Kapı keskin bir şekilde çalındı.

"Kapı açık," diye seslendim ve Loni'yi görmeyi umarak başımı kaldırdım. Onun yerine Painter'ı buldum. Bana o süper seksi gülümsemesini takındı ve uzun, gevşek adımlarla yatağa doğru yürüdü. Sonra yanıma oturdu ve yemin ederim kalp atışlarım iki katına çıktı.

"Hey, Mel," dedi, kitabı yavaşça elimden almak için uzandı. "Bu gece biraz dışarı çıkmak ister misin?"

"Randevu gibi mi?" Nefesim kesildi, sonra kendimi tokatlayabilirdim, çünkü bu ne kadar çaresizdi? Yine de Ressam rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Evet, bir randevu," dedi, sesi şaşkındı. "Akşam yemeği yeriz, belki sinemaya gideriz diye düşünmüştüm."

Kulağa inanılmaz, gerçek dışı geliyordu... film kısmı hariç. Bunu tekrar yapamayacağımı fark ettim. Kolları beni sarmış olsa bile.

"Korku yok," dedim, bunun bir anlaşma bozucu olmamasını umarak.

Ressam sırıttı. "Şuna ne dersiniz, seçmenize izin vereceğim," diye cevap verdi. "Eğlenmeni istiyorum.

Hazır mısın?"

Bütün gün taranmamış olan saçlarımı düşündüm. Belki kıyafetlerim harika değildi ve makyajım da yoktu ama yine de gitmeden önce biraz süslenmek istedim. Kahretsin, gerçekten ihtiyacım olan şey nefes almak için biraz yalnız kalmaktı.

Levi "Ressam" Brooks beni bir randevuya götürüyordu!

"Bana beş dakika ver," dedim ona. "Sonra gitmeye hazır olacağım."

"Kulağa harika geliyor," dedi tekrar ayağa kalkarak. Aşağı uzandı ve Bana elini uzattı. Tuttum ve beni kendine doğru çekti. Geri çekilmeden önce bir an için birbirimize dokunarak öylece durduk.

"Bunun için üzgünüm," dedi ama gerçekten üzgün görünmüyordu. Hazırlanmam için beni yalnız bırakarak arkasını döndüğünde rahat olmaya çalıştım. Bu neredeyse imkânsızdı. Zıplamak, dans etmek ve küçük bir kız gibi çığlık atmak istiyordum. İşte bu kadar heyecanlıydım.

Bunun yerine yüzüme biraz soğuk su çarptım ve saçlarımı taradım, kendimi güzelleştirmek için daha fazlasını yapabilmeyi diledim. Ne yazık ki seçenekler sınırlıydı.

Yeterince iyi olmalı.

- - -

Beni şehir merkezinde bir bar ve ızgaraya götürdü ve her birimiz için birer bira sipariş ettiğinde beni kartla kontrol etme zahmetine girmemeleri beni şaşırttı. Sanırım flörtünüz aynı anda hem belalı hem de güzel olan 1.80 boyunda bir motorcuysa, ortalama bir garson kimsenin yaşına dikkat etmiyor.

İlk yudum acıydı, lise partilerimizdeki Bud Light fıçılarına hiç benzemiyordu. Yine de içime çektim ve pizzamız geldiğinde güzel bir vızıltı vardı. Açıkçası Bud Light'tan da çok daha güçlüydü.

"Şehirde bir yer bulmalıyım, böylece işe yürüyerek gidebilirim," dedim ona, yemek yerken onu iğrendirmemeye çalışarak. Buradaki pizza güzeldi. Gerçekten güzeldi. Fırından sıcak sıcak getirmişlerdi ve üzerinde erimiş peynir vardı.

her yere akıyordu. Tadı harikaydı ama hassas bir şekilde yemeye elverişli değildi.

"Ya o ya da bir araba," dedi başını sallayarak. "Başkanla konuşacağım, belki onda ödünç alabileceğiniz bir şey vardır."

"Planlarının ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Ona sordum. "Loni ve Reese'i kastediyorum. Hâlâ benimle konuşmuyorlar ama saksı bitkisi gibi oturmaktan bıktım. Yarın yürümek zorunda kalsam bile işe gideceğim."

Painter'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve içini çekti. "Arabamı ödünç alabilirsin."

Şaşırmış bir şekilde arkama yaslandım.

"Yalvarmaya çalışmıyordum," dedim ona, aniden rahatsız olmuştum.

"Bak, zaten pek kullanmıyorum," diye cevap verdi. "Yaz mevsimindeyiz, bisiklete binmeyi tercih ederim. Birkaç günlüğüne şehir dışına çıkıyorum, ama müşteri adaylarından birini çağırıp senin için bıraktırırım. Böylece yeniden çalışmaya başlayabilir, ayaklarının üzerinde durabilirsin."

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en güzel şey olabilir," diye fısıldadım. Ressam'ın gülümsemesi gerginleşti ve gözlerinde karanlık bir şey titreşti.

"Bana çok fazla teşekkür etme," dedi. Uzaklara baktı ve garsona el salladı. Hemen koşturarak geldi ve onu suçlayamazdım. Benim masalarımdan birinde oturuyor olsaydı ben de acele ederdim. "Hesabı alabilir miyim?"

"Elbette," diye mırıldandı ona. Eğilip göğüs dekoltesini göstermesini izledim. Yine de ona bakmıyordu.

Bana bakıyordu. "Özür
dilerim," dedi sessizce. "Ne
için üzgünsün?"

Garson kız geri geldi ve hesabı uzattı. Ressam cüzdanını çıkardı ve birkaç banknot alarak küçük siyah dosyaya doldurdu.
Sonra ayağa kalktı ve gitme vakti geldi.

Bana ne için üzgün olduğunu hiç söylemedi.

- - -

Bir aksiyon filmi seçtim.

İyi görünen bir romantik komedi vardı, ama bana arabasını ödünç vermeyi teklif ettikten sonra bu çok zalimce geldi. Biletleri aldı ve tiyatroya doğru yola çıktık. Telefonunu kontrol etmek için durakladığında neredeyse içeri girmiştik. Sonra yüzü asıldı.

"Ne var ne yok?" Ben sordum.

"Hiçbir şey," dedi kısaca. Bu duyduğum en büyük yalandı.

"Hayır, bir sorun var. Gitmen gerekiyor mu?"

Tereddüt etti ve ben de tereddüt ettiğini biliyordum.

"Gitmeliyiz," dedim kararlılıkla. "Beni eve götürürsün, sonra da o her neyse onunla ilgilenirsin." Telefona doğru başımı salladım.

"Evet, bunu yapmak isteyebiliriz," diye itiraf etti. "Özür dilerim, kısa kesmek istememiştim."

"Sorun değil. Harika vakit geçirdim. Sadece biletlerin boşa gitmesine üzüldüm." "Önemli değil," diye cevap verdi. "Hadi gel."

Dönüş yolculuğu farklıydı. Akşamın erken saatlerinde içimi dolduran soluksuz beklenti duygusunu kaybetmiştim. Ressam'ın vücudu gergindi. Aldığı mesaj her neyse, iyi değildi. Reese'in evinin önüne geldiğimizde ortalığı karanlık bulduk. Motosikletten indim ve etrafıma bakındım, Reese'in motosikletinin London'ın minibüsüyle birlikte gitmiş olduğunu görünce irkildim.

"Herkes nerede?"

"İçeri girelim," dedi Painter sorumu geçiştirerek. Onu takip ettim, sonra döndüm ve bir açıklama bekleyerek ona baktım. Bir şeyler dönüyordu, bu çok açıktı. O da ne olduğunu biliyordu.

"Eee?" Soruma cevap vermeyince ben sordum.

"Reese ve Loni şehirden ayrılıyor," dedi. "Kulübün çoğu da onlarla birlikte gidiyor. Portland'da halletmemiz gereken bazı işler var. Şimdilik burada kalabilirsin, tamam mı? Sabahleyin arabamı senin için getirmelerini söylerim."

Uzanıp cüzdanını çıkardı, açtı ve bir deste nakit para saydı. "Eğer ... ... bir yer bulmak için bunu kullanabilirsin. Eğer burada işler yolunda gitmezse."

Paraya boş boş baktım - bunlar yüz dolarlık banknotlardı.

"Bunu alamam."

Telefonuna uzandı ve tekrar kontrol etti. "Seninle tartışacak zamanım yok. Al şu lanet parayı."

Bununla birlikte elimi tuttu ve banknotların etrafına sardı. Sonra kapıya doğru yürümeye başladı, hareket edişinde neredeyse öfkeli bir şeyler vardı.

"Ressam," diye seslendim arkasından, kafam karışmıştı. Bana geri döndü. "Yapabilirsin, Mel."

"Ne?"

"Bunu atlatabilirsin. Ne olursa olsun, bunu sakın unutma." "Ressam, neler oluyor?" Ben talep ettim. Ciddi bir şekilde

Midemde kötü bir his vardı. Başını salladı ve bana doğru bir adım attı. Birden elleri saçlarımdaydı, dudakları dudaklarıma değerken beni bedenine doğru çekti.

Film öpücüğü değildi.

Dilini sokmadı ve bu her şeyden daha çok acıttı. Beni itip uzaklaştırana kadar kendine engel olamıyormuş gibi dudaklarımızı birbirine çarptı.

"Yatağına git," diye homurdandı, sanki ondan iğreniyormuşum gibi elinin tersiyle ağzını sildi. İçimde acı veren bir şey burkuldu.

"Neden?"

"Sadece yatağına git, Melanie. Yarın arabayı alıp bir yer aramaya başlayabilirsin."

Sonra arkasını döndü ve kapıdan çıkıp gitti.

- - -

Ertesi sabah uyandığımda garaj yolunda lacivert bir Toyota SUV ve yemek masasının üzerinde bir dizi anahtar buldum. Onu işe götürdüm ve vardiyamdan sonra interneti kullanabilmek için kütüphaneye gittim.

Bir daire bulmam gerekiyordu.

Salı günüydü.

Çarşamba günü verandada tek başıma oturdum ve birilerinin geri dönüp dönmeyeceğini merak ettim. Perşembe günü onlardan umudumu kesmiştim. Loni gitmişti, tıpkı annem gibi ve Painter'ı da yanında götürmüştü. Çift vardiya çalıştım ve garson arkadaşlarımdan biriyle arkadaşlarıyla kiraladığı evdeki bir yatak odası hakkında konuştum.

İçlerinden birinin birkaç hafta içinde taşınacağını düşünüyordu.

Cuma sabahı, garaj yolunda büyük bir dizel kamyonun sesiyle uyandım. Aceleyle aşağı indim ve ön kapıyı açtığımda Londra'yı gördüm.

araçtan iniyordu, bitkin görünüyordu. Reese çoktan inmişti ve sonra bir kişi daha ekip kabininden kaydı. En iyi arkadaşım Jessica - kısa bir süre önce öfke nöbeti geçirip Kaliforniya'ya kaçan kız. Eli sargılıydı ve vücuduna bir askıyla bağlanmıştı. Yüzünü morluklar kaplamıştı.

Ressam'dan iz yoktu.

Reese yavaşça bana doğru yürüdü ve garaj yolunda park etmiş olan cipe baktı.

"İstediğin kadar ödünç alabileceğini söyledi," dedi açıkça. "Neden

seninle değil?" diye sordum, ama cevabı şimdiden görebiliyordum yüzüne yazılmıştı. Bir şeyler olmuştu. Kötü bir şey.

"Şu anda hapiste," dedi Reese. "Ve sanırım bir süre daha orada kalacak. Sana üzgün olduğunu söylememi

istedi." "Ne için?"

"Bilmiyorum. Belki de yazıp ona sormalısınız."

OceanofPDF.com

Daha fazlasını mı arıyorsunuz?

Bu konuda daha fazla bilgi için Penguin.com adresini ziyaret edin yazar ve kitaplarının tam listesi.

Bir sonraki harika okumamızı keşfedin!

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.